

சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல்துறையில் முனைவர்(பிஎச்.டி)
பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப.பகவதி

சுழல் எண் : 1525060023

நெறியாளர்

முனைவர் ஏ.வீரப்பன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல்துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

தமிழியல்துறை

அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலை நகர் – 608 002

2019

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர் ஏ.வீரப்பன்

உதவிப்பேராசிரியர்

தமிழியல் துறை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

அண்ணாமலை நகர்.

நாள் :

இடம் : அண்ணாமலை நகர்

“சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்” என்னும் தலைப்பில் **ப.பகவதி**

என்பவர் 2015–2018 ஆம் கல்வியாண்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையில் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து செய்துள்ள இவ்ஆய்வு அவரது சொந்த முயற்சியில் உருவானது என்றும் இவ்ஆய்வின் மீது வேறு எந்தப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கிறேன்.

முனைவர் அரங்க.பாரி

(பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்)

முனைவர் ஏ.வீரப்பன்

(நெறியாளர்)

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

ப.பகவதி

முனைவர்பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழியல் துறை
அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகம்
அண்ணாமலை நகர் – 608 002

நாள் :

இடம் : அண்ணாமலை நகர்

“சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்” என்னும் தலைப்பில் 2015–2018 ஆம் கல்வியாண்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல் துறையில் முனைவர்பட்ட ஆய்வாளராக இருந்து செய்யப்பட்ட இவ்ஆய்வு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்ஆய்வேடு அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(முனைவர் ஏ.வீரப்பன்)

நெறியாளர்

(ப.பகவதி)

ஆய்வாளர்

நன்றியுரை

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு செய்ய வாய்ப்பளித்தமைக்காக இப்பல்கலைக்கழகத்தின் **மாண்புமிகு இணைவேந்தர், துணைவேந்தர், பதிவாளர், தேர்வுக் கட்டுப்பாட்டு அலுவலர், ஆட்சி மன்றக்குழு உறுப்பினர்கள்** உள்ளிட்ட அனைவருக்கும், முதற்கண் நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

“சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு நிகழ்த்த அனுமதி நல்கிய அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக **இந்திய மொழிப்புல முதன்மையர் பேராசிரியர் முனைவர் வி.திருவள்ளுவன்** அவர்களுக்கும், தமிழியல் துறைத்தலைவர் **பேராசிரியர் முனைவர் அரங்கபாரி** அவர்களுக்கும் எனது நன்றி கலந்த வணக்கத்தினை உரித்தாக்குகின்றேன்.

இவ்வாய்விற்கு நெறியாளராகவும், எங்கள் குருவாகவும் விளங்கி ஆய்வு முழுமைபெற பேருதவி புரிந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழியல்துறையின் **உதவிப்பேராசிரியர் முனைவர் ஏ.வீரப்பன்** அவர்களுக்கும் நன்றி கலந்த வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

ஆய்வுப் பணியின்போது, ஆய்வினிற்குத் தொடர்பான பல உதவிகள் புரிந்த **தமிழியல்துறைப் பேராசிரியப் பெருமக்கள்** அனைவருக்கும், எனது மேலான நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உடலை வருத்தி, உழைப்பைக் கொடுத்து என்னை வாழ வைக்கும் தெய்வங்களான என் **தந்தை க.பழனி, தாய் ப.சந்திரா** அவர்களுக்கும் என்

அன்பு சகோதரர் ப.அருள், அன்னி த.மஞ்சளா ஆகியோருக்கும் என்
நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான அன்புடன் தந்துதவிய அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழக பொது நூலகத்தாருக்கும் மற்றும் தமிழியல்துறை நூலக
அன்பர்கள் பா.ஜெயஜோசப், ஆர்.வி. சுவாமிநாதன், இரா.பிரபு
ஆகியோருக்கும் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்குத் துணைநின்ற தமிழியல்துறை அலுவலகப்
பெருமக்களுக்கும் என்னுடன் பயின்ற அனைத்து ஆய்வு மாணவர்களுக்கும்
நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேட்டினை சிறந்த முறையில் புறக்கட்டமைப்பு செய்து
கொடுத்த சிதம்பரம் அண்ணாமலை நகர் ஆனந்த் கணினியக உரிமையாளர்
கவிஞர் த.ஆனந்தகுமார் அவர்களுக்கும் நன்றியை தெரிவித்துக்
கொள்கிறேன்.

(ப.பகவதி)

ஆய்வாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	:	அகத்திணையியல்
அகம்.	:	அகநானூறு
உ.ஆ.	:	உரையாசிரியர்
இளம்.	:	இளம்பூரணர்
இ.ப.	:	இரண்டாம் பதிப்பு
ஏ.ப.	:	ஏழாம் பதிப்பு
ஐங்.	:	ஐங்குறுநூறு
கலி.	:	கலித்தொகை
கற்பு.	:	கற்பியல்
குறள்	:	திருக்குறள்
குறிஞ்சி.	:	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	:	குறுந்தொகை
சிலம்பு.	:	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்.	:	சிறுபாணாற்றுப்படை
செய்யு.	:	செய்யுளியல்
திருமுருகு.	:	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	:	தொல்காப்பியம்
நச்சி.	:	நச்சினார்க்கினியர்
நம்பி.	:	நம்பியகப்பொருள்
நற்.	:	நற்றிணை

நா.	:	நூற்பா
நெடுநல்.	:	நெடுநல்வாடை
ப.	:	பக்கம்
பக்.	:	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	:	பதிப்பாசிரியர்
பட்டி.	:	பட்டினப்பாலை
பரி.	:	பரிபாடல்
பதிற்று	:	பதிற்றுப்பத்து
பா.	:	பாடல்
புறத்.	:	புறத்திணையியல்
புறம்.	:	புறநானூறு
பெரும்பாண்.	:	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பொருநர்.	:	பொருநராற்றுப்படை
பொருள்.	:	பொருளதிகாரம்
மதுரை.	:	மதுரைக்காஞ்சி
மலை.	:	மலைபடுகடாம்
ம.ப.	:	மறுபதிப்பு
மு.வ.	:	மு. வரதராசன்
மு.நா	:	முன்னர் கூறப்பட்ட நூல்
மு.ப.	:	முதற்பதிப்பு
மூ.ப.	:	மூன்றாம் பதிப்பு
மேலது.	:	மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நூல்

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1 - 8
1.	சங்க இலக்கியங்களில் நெய்தல்பெறும் இடம்	9 - 80
2.	பரதவரின் சமுதாய வாழ்வியல்	81 - 141
3.	பரதவரின் பொருளாதார வாழ்வியல்	142 - 193
4.	பரதவரின் பண்பாட்டு வாழ்வியல்	194 - 264
5.	தற்காலத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்	265 - 317
	முடிவுரை	318 - 323
	துணைநூற் பட்டியல்	324 - 343
	பின்னிணைப்புகள்	-

சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது சமுதாயப் படைப்புகளில் ஒன்று. தமிழ்ச்சமூகம் என்பது நீண்ட நெடுங்கால வரலாற்றைக் கொண்டது. ஆதலால் தமிழிலக்கியப் படைப்புகளும் நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டதாகும். தொன்மையான தமிழ்ச் சமூகத்தை அறிந்து கொள்வதற்கும் தமிழர்களின் கவிதை மரபை அறிந்து கொள்வதற்கும் முதன்மையானவை எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டுமாகும். இவற்றில் அகம், புறம் என்ற இரு நிலைகளில் மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்கின்றன. பத்துப்பாட்டின் பத்து நூல்களும் ஒவ்வொரு புலவரால் எழுதப்பட்டது ஆகும். ஆனால் எட்டுத்தொகை நூற்களோ சங்ககாலத்தில் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்த பல்வேறு புலவர்களால் எழுதப்பட்ட பாடல்கள் பின்பு தொகுக்கப்பட்டது ஆகும். ஆகவே தான் தொகை நூல்களில் பல புலவர்களின் வாழ்வியல் அனுபவங்கள் குவிந்து இருப்பதைக் காண முடிகிறது. எட்டுத்தொகை நூற்களின் அக இலக்கியங்களில் கைக்கிளை, குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் பெருந்திணை ஆகிய ஏழு திணைகள் உள்ளன. அன்பின் ஐந்திணை எனப்படும் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பனவற்றின் நில அமைப்பிற்கு ஏற்றவாறு அந்நில மக்களின் வாழ்க்கை முறை, அவர்களின் உணவு முறை, அவர்கள் பயன்படுத்திய புழங்குபொருட்கள், போன்றவை காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் நெய்தல் திணை மக்களின் வாழ்வியலை வெளிக்கொணரும் நோக்கில் இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

சமூகம் என்ற ஒரு நிறுவனம் உன்னதமான நிலைகளை அடைவதற்குக் காரணம் மக்களின் செயல்பாடுகளே ஆகும். மனித சமுதாயம் தன்னைப் பேணிக் காத்துக் கொள்வதற்கும், வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் மக்களின் செயல்பாடுகள்

இன்றியமையாதவையாக விளங்குகின்றன. இவற்றினைக் கருத்தில் கொண்டு சங்க காலத்தில் கடல்சார் பகுதிகளில் வாழ்ந்த பரதவ மக்களின் வாழ்வியல் நிலைகளை ஆராயும் பொருட்டு, “சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்” என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகத் தேர்வு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

ஆய்வின் தேவையும் இன்றியமையாமையும்

பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்களின் வாழ்வியற் கூறுகளைத் தேடிக் கண்டுபிடிப்பதும், அதை இலக்கியங்களின் வழி ஆராய முற்படுவதும் இன்றைய தமிழ் ஆய்வுலகில் மேற்கொள்ளப்படுகிற முயற்சியாக உள்ளது. மரபு இலக்கியம் என்று அடையாளப்படுத்தப்படுகிற சங்க இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வுகள் அதிக எண்ணிக்கையில் வெளிவந்துள்ளன, வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதற்குக் காரணம் அவ்விலக்கியங்கள் பல கருத்துக்களை மொழிவதற்கு அல்லது நிறுவுவதற்கு இடம் தரும் வகையில் படைப்பாக்கம் பெற்றுள்ளமையே ஆகும். பண்டைத் தமிழகத்தில் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியினைத் தங்களின் வாழ்விற்கு ஆதாரமாகவும், வாழும் இடமாகவும் கொண்டு வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்களின் சமூகம் சார்ந்த வாழ்வியல் எந்தெந்த நிலைகளில் இருந்தன; அதற்குக் காரணமாக இருந்த நிகழ்வுகள், அவற்றின் இன்றியமையாமை என்ன என்பது போன்ற ஒரு சமூகம் சார்ந்த வாழ்வியல் பின்புலங்களை எடுத்து இயம்புவது இன்றைய காலகட்ட மக்களுக்குத் தேவையான ஒன்றாகக் கருதப்படுவதால் இவ்ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வு அணுகுமுறை

சங்க இலக்கியங்களில் நெய்தல் திணைப்பாடல்களில் உள்ள பரதவர் வாழ்வியல் கருத்துக்களை பகுத்துக் கூறுவதால் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறையும் அவற்றை விளக்குவதால் விளக்கவியல் அணுகுமுறையும் நெய்தல் நிலம்சார்ந்த

சமூக மக்களின் வாழ்வியலை பல்வேறு நிலைகளில் விளக்குவதால் சமூகவியல் அணுகுமுறையும் இவ்வாய்வில் பின்பற்றப்படுகின்றன.

ஆய்வு நோக்கம்

பண்டையத் தமிழர்களுக்கிடையே நெய்தல் நில மக்கள் தங்களின் செயல்பாடுகளின் வாயிலாகத் தங்கள் சமூகத்தை நிலைபேற்றுத் தன்மை உடையதாக ஆக்க முனைந்திருக்கிறார்கள் என்பதையும், அதற்குக் காரணமான வாழ்வியல் பின்புலமான தொழில்சார் நிகழ்வுகளையும், பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் ஆராய்ந்து வெளிக்கொணருவதே இவ்ஆய்வின் நோக்கமாகக் கருதப்படுகிறது.

ஆய்வுக் களம்

தமிழ் மொழியின் முன்னோடி இலக்கியங்களான சங்க இலக்கியங்கள் இவ்வாய்வின் களம் ஆகும்.

ஆய்வு எல்லை

எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டும் இவ்வாய்வுக்கு எல்லையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வு ஆதாரங்கள்

ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப்படும் அனைத்தும் ஆய்வு ஆதாரங்கள் எனப்படும். அவற்றை முதன்மை ஆதாரங்கள், துணைமை ஆதாரங்கள் என இரு வகைப்படுத்தலாம்.

1) முதன்மை ஆதாரங்கள்

எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டும் இவ்வாய்வின் முதன்மை ஆதாரங்களாக அமைந்துள்ளன.

2) துணைமை ஆதாரங்கள்

முதன்மை ஆதாரத்தினை செம்மைப்படுத்தும் வண்ணம் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட இலக்கண நூல்கள், இலக்கியநூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன துணைமை ஆதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த கல்விச் சான்றோர்கள் கடல்சார் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வியற் கூறுகளை, அந்நிலப் பின்னணியுடன் தம்முடைய பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். அதன் வழிகாட்டப்பெறும் நெய்தல்நிலச் சமூகம் சமுதாயப் படிநிலை வளர்ச்சியில் பொருளாதார மேம்பாடு அடையப்பெற்ற வணிக சமூக உருவாக்கத்தின் தோற்றுவாயிலாக விளங்குகிறது. இதற்கு அந்நிலம் சார்ந்த மக்களின் சமூகஉறவு நிலைகளும், தொழில்சார் முறைகளும், பண்பாட்டு நிகழ்வுகளும் பரதவரின் வாழ்வியல் பின்புலங்களாக அமைந்திருக்கின்றன. அந்த வகையில் நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வியலை வெளிக்கொணர்வதே இவ்ஆய்வின் கருதுகோளாகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

ச.சாம்பசிவனாரின், தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணை, நா.செயராமனின் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள், ந.சுப்பிரமணியனின் சங்க கால வாழ்வியல் போன்ற ஆய்வு நூல்களும், முத்துக்கண்ணப்பனின் சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், சா.சிவமணியின் சங்க அகத்திணை கோட்பாடு நோக்கில் தமிழ் மலையாள நெய்தல் நில நாவல்கள் என்னும் ஆய்வேடுகளும் ஆய்வு முன்னோடிகளாக உள்ளன.

ஆய்வேட்டின் அமைப்பு

‘சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்’ எனும் இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுத்தாராயப்பட்டுள்ளது.

முன்னுரை

இயல் : 1. சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்

இயல் : 2. பரதவரின் சமுதாய வாழ்வியல்

இயல் : 3. பரதவரின் பொருளாதார வாழ்வியல்

இயல் : 4. பரதவரின் பண்பாட்டு வாழ்வியல்

இயல் : 5. தற்காலத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்

முடிவுரை

இயல் பகுப்பு விளக்கம்

‘சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல்’ என்னும் இவ்வாய்வின் முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வுக்களம், ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் தேவையும் இன்றியமையாமையும், முன்னாய்வுகள், ஆய்வு ஆதாரங்கள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வுக் கருதுகோள், ஆய்வுமூலங்கள், ஆய்வு அணுகுமுறை, ஆய்வு பகுப்புமுறை போன்ற பகுதிகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் : 1. சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்

‘சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பெறும் இடம்’ என்னும் முதலாவது இயலில் திணை விளக்கம், நெய்தல் திணை, முப்பொருள் விளக்கம், நெய்தல் திணையுள் முப்பொருள், முதற்பொருள், நெய்தல் நிலம் – பெயர்க்காரணம், கடல், கடற்கரை, மணற்பரப்பு, கானல், கழி, பொழுதுகள் விளக்கம், பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது,

நெய்தலுக்குரிய பொழுதுகள், பெரும்பொழுது, சிறுபொழுது, கருப்பொருள் விளக்கம், நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருள்கள், தெய்வம், மக்கள், உணவு, சுறாமீன், நெய்தல், தாழை, அடும்பு, புன்னை, ஞாழல், பெண்ணை, கடற்காக்கை, அன்றில், குருகு, ஊர், பறை, வயல், யாழ், செவ்வழிப்பண், உரிப்பொருள் விளக்கம், நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருள், தலைவியின் தவிப்பு, தலைவியின் மன உணர்வு, தலைவியின் துயரம் ஆகியன குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 2. பரதவரின் சமுதாய வாழ்வியல்

‘பரதவரின் சமுதாய வாழ்வியல்’ என்னும் இரண்டாவது இயலில் நெய்தல் நிலம், நெய்தல் நில மக்கள், பரதவர் குடியிருப்புகள், வாழிடங்கள், இல்லங்கள், கடற்கரை ஊர்கள், சமூகம் – விளக்கம், சமூகத்தின் தோற்றம், சமூக அமைப்பு, குடும்பம், உறவு, உறவு வகைகள், உறவுகளின் இன்றியமையாமை, சமூக உறவுகள், நெய்தலில் சமூக உறவுகள், நெய்தலில் குடும்ப உறவுகள், குருதி உறவுகள், தாய், தந்தை, மகள், தோழி, செவிலித்தாய் உறவுகள், திருமணம், அகமணமுறை, புறமணமுறை, பழந்தமிழக இனக்குழு வாழ்வு, சமுதாய மாற்றங்கள், இனக்குழு வாழ்க்கையிலிருந்து நிலவுடைமைக்கு மாறுதல் ஆகியன குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 3. பரதவரின் பொருளாதார வாழ்வியல்

‘பரதவரின் பொருளாதார வாழ்வியல்’ என்னும் மூன்றாவது இயலில் சங்ககால மக்கள், தொழில் விளக்கம், நிலம் சார்ந்த மக்களின் தொழில் முறைகள், நெய்தல் நிலத் தொழில்கள், மீன் பிடித்தல், வலை, தூண்டில், பறி, எறியுளி, மீன் உணக்கல், மீன் நெய், மீன் விற்றல், உப்பு தயாரித்தல், உப்பு வணிகம், பண்டமாற்று, முத்துக் குளித்தல், சங்கெடுத்தல், குறுதொழில்கள், தச்சர், கொல்லர், குடிசை அமைக்கும் தொழிலாளர்கள், படகு ஓட்டுநர்கள், போர்த் தொழில், தேர்ப்பாகன், மேய்ச்சல் தொழில், கள் தயாரித்தல், நெய்தல் நிலத்தில் - உழவுத் தொழில் - நெல்

உற்பத்தி, நிலம்சார் தொழில் உறவுகள், உள்நாட்டு வாணிப உறவுகள், பரதவர் - மருதநிலத்தார் வாணிபநிலை, பரதவர் - குறிஞ்சி வாணிப நிலை, பரதவர் - உமணர் வாணிப நிலை, உமணர் - முல்லை நிலவாணிபம், உமணர் - பாலை நிலத்தொடர்பு, அயல்நாட்டு வாணிக முறை, பொருளுக்கு முதன்மை, பரதவருக்கிடையேயான பொருளாதார நிலை, தொழில் - பொருளாதார வெளிப்பாடு ஆகியன குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 4. பரதவரின் பண்பாட்டு வாழ்வியல்

‘பரதவரின் பண்பாட்டு வாழ்வியல்’ என்னும் நான்காவது இயலில் பண்பாடு, பண்பாடு சொல்லாட்சி, நாகரிகமும் பண்பாடும், பண்பாடுடையோர், பண்பாட்டின் இயல்பு, பண்பாட்டின் வகை, உள்ளார்ந்த பண்பாடு, ஓரப்பண்பாடு, நம்பிக்கைசார் பண்பாடு, பழக்க வழக்கமும் பண்பாடும், வெளிப்படைப் பண்பாடு, பொருள்சார் பண்பாடு, புழங்கு பொருள், புழங்குபொருள் விளக்கம், பரதவரின் புழங்கு பொருட்கள், வீட்டுஉபயோகம் - உணவு சார்ந்த புழங்குபொருட்கள், இயற்கை கலங்கள், செயற்கை கலங்கள், தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள், உணவுமுறைகள், ஆடைகள், அணிகலன்கள், நம்பிக்கைகள், பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாட்டு முறைகள். சுறவுக் கோடு வழிபாடு ஆகியன குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

இயல் : 5. தற்காலத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்

‘தற்காலத்தில் நெய்தல்பெறும் இடம்’ என்னும் ஐந்தாவது இயலில் தென் கடலோர மாவட்ட பகுதிகளில் வாழும் மீனவ மக்களின் தொழில்முறைப் பிரிவு, தொல்குடியினர், வலங்கை, இடங்கையினர், பரதவர், பாண்டி மன்னர் பரம்பரையினர், முக்குவர், வழிபாடுகள், வழிபாடுகள், பழக்க வழக்கம், ஆடை அணிகலன்கள், புழங்கு பொருட்கள், கல்வி, உடலமைப்பு, பொழுதுபோக்கு, முதியோர், இளையோர், தொழில், புதுமடி இறக்கலும் புதுப்படகு

வெள்ளோட்டமும், நம்பிக்கைகள், வாழ்வியல் சடங்குகள், திருமண நடைமுறை ஒழுகலாறுகள், இறப்புச் சடங்குகள், ஆகியன குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளன.

முடிவுரை

ஆய்வேட்டில் பகுக்கப்பட்டுள்ள ஐந்து இயல்களின் வாயிலாகப் பெறப்பட்ட முடிவுகள் தொகுக்கப்பட்டு ஆய்வு முடிவுரையில் மெய்மைகளாக தரப்பட்டுள்ளன

மேலாய்வுக் களன்கள்

‘மேலாய்வுக்களன்கள்’ என்னும் இப்பகுதியில் இனிவரும் ஆய்வாளர்களுக்கு இவ்ஆய்வு முன்வைக்கும் மேலாய்வுக் களன்களும் சிந்தனைகளும் சுட்டிக்காட்டப் பெற்றுள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

‘மேலாய்வுக்களன்கள்’ என்னும் பகுதியைத் தொடர்ந்து இவ்ஆய்விற்குப் பயன்படுத்தப்பெற்ற முதன்மைச் சான்றுகள், துணைமைச் சான்றுகள், ஆய்வு நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள் ஆகியன அடங்கிய துணைநூற்பட்டியல் அகரவரிசையில் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன

பின்னிணைப்பு

இதழ்களில் வெளியான ஆய்வாளரின் ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இயல் - ஒன்று

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பெறும் இடம்

முன்னுரை

தமிழர்களின் வாழ்க்கை நிலையினை யதார்த்தமாக பதிவு செய்பவை பழந்தமிழ் இலக்கியம். இவை காதல் வாழ்க்கை, தனிமனித இண்மை என்ற அமைப்பில் அமைந்துள்ளது. காதல் வாழ்க்கை நிலையினைப் பற்றிக் கூறுகின்ற பொழுது திணை என்ற கூறுகளையும் கொண்டு படைக்கப் பெற்றுள்ளது. மேலும், பழந்தமிழ் இலக்கியமானது காலநிலைகளையும் தாவரங்களையும் மண்ணினையும் தன்னகத்தே கொண்டு நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என மண்ணின் தன்மைக்கேற்ப பாகுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. இந்நிலங்களினால் பெறப்படும் கருப்பொருட்களையும், இவை இரண்டினையும் சார்ந்த காதல் நிகழ்வுகளையும் உள்ளடக்கியதாக அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியானது, சங்க இலக்கியங்களில் பதிவாகியுள்ள நெய்தல் நிலம் சார்ந்த கருத்தினையும் நிலத்தின் தன்மை கொண்டும், பொழுதின் காலச்சூழல் கொண்டும், இவை இரண்டினால் அமையப் பெற்ற காதலையும் இவ்வியலானது எடுத்தியம்புகின்றது.

திணை விளக்கம்

‘மண் திணிந்த நிலனும்’ (புறம்.2), ‘திணிமணல் அடைகரை’ (குறுந்.165) போன்ற தொடர்களால் திண், திணி, திணை என உருவாகும் சொல் வடிவை அறியமுடிகின்றது. திண்ணிதான நிலத்தையே முதல் திணை என்னும் சொல் குறித்தது என்பது இதனால் புலனாகிறது. திணை என்னும் சொல்லால் ‘பல்திணை’ (பொருந்.221), ‘ஓம்பால் திணை’ (மது.326) என நிலத்தைச் சுட்டிய சங்கப் பாடல்கள் பலவாகும். தொல்காப்பியத்திலும் ‘திணைதொறும் மரீஇய திணை நிலைப் பெயரே’ (966) என்னும்போது அது நிலத்தையே குறிக்கிறது.”¹

இதனடிப்படையில் “குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனும் மலர்ப்பெயராலேயே அமைந்த அவ்விடங்களைக் குறிஞ்சித்திணை, முல்லைத்திணை, மருதத்திணை, நெய்தல்திணை, பாலைத்திணை என்றே வழங்கினர்.”²

பிறகு இச்சொல் அந்நிலத்திற் பிறந்த குலத்தினரை, குடியினரைக் குறிக்கலாயிற்று. ‘வான் திணைப் புரையோர்’ (குற்றமில்லாத உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்த உயர்ந்தோர், நச்சர், குறி.205), ‘இத்திணைப் பிறத்தல்’ (இக்குடியில் பிறத்தல், குறி.45), ‘விழுத்திணை’ - சிறந்த குடி (புறம்.27, 159) என்னும் அட்சிகளைக் காணலாம். ‘மூத்த விழுத்திணை’ (புறம்.24), ‘வசையில் விழுத்திணை’ (புறம்.159) என்னும் அடைமொழிகளும் இவ்வுண்மையைக் காட்டும்.”³

பின்னர் அந்தந்த நில மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் திணை என்னும் சொல் குறித்து மலைபடுகடாமில் ‘தொல்திணை மூதூர்’ (401) என வருமிடத்தில் ‘பழையதாகிய உயர்ந்த ஒழுக்கத்தினையுடைய பழைய ஊர்கள் என்று நச்சினார்க்கினியர் உரையெழுதுகிறார்.

குடாமணி நிகண்டும் திணை என்னும் சொல்லுக்கு “நிலம், குலன், ஒழுக்கம் எனப் பல பொருள் குறிக்கும் ஒரு சொல்”⁴ என விளக்கம் தருகிறது. அதன் வழி எல்லோரும் திணை என்றதும் ஒழுக்கம் என்றே பொருள் கொள்ளுகின்றனர்.

“ஒழுக்கம் திணை”⁵ எனப்படும்.

“திணை என்ற சொல்லுக்கே ஒழுக்கம் என்ற பொருள் உண்டு”⁶

“திணை என்ற சொல் ஒழுக்கத்தினைக் குறிக்கும்”⁷

இவ்வாறு “திணையாவது ஒழுக்கம், இயல் இலக்கணம்; எனவே அகத்திணையிலென்றது இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணமென்றவாராயிற்று” எனும் நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பிய முதல் நூற்பாவிற்கு உரை எழுதுகையில் “கைக்கிளை யெனப்பட்ட ஒழுக்கம் முதலாகப் பெருந்திணையென்றும்

ஒழுக்கத்தினை இறுதியாகவுடைய”⁸ எனக் கைக்கிளை, பெருந்தினை என்ற இரண்டையும் சேர்த்துத் தினை என்பதற்கு ‘ஒழுக்கம்’ என்றே பொருள் கொண்டுள்ளார்.

இவ்வாறு “ஆதியில் குடியிருப்பைக் குறித்த இச்சொல் கால வளர்ச்சியில் சொற்பொருள் மாறுதலடைந்து குடியிருப்பில் உள்ள மக்களின் ஒழுக்க வடிவங்களைச் சுட்டுவதாக மாறியிருப்பதும் சாத்தியமே”⁹ என்று அறிய முடிகின்றது.

தொல்காப்பியத்திற்கு பின் வந்த இறையனார் களவியல் உரையும், “ஒழுக்கத்தினைத் தினை என்பாரும் நிலத்தினைத் தினை என்பாரும் என இருபகுதியர் ஆசிரியர் அது பொருந்தாது; ஒழுக்கமே தினை எனப்படும் குறிஞ்சியாகிய ஒழுக்கம் நிகழ்ந்த நிலமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது; என்னை? விளக்காகிய சுடர் இருந்த கடனும் விளக்கு எனப்பட்டது போல”¹⁰ என விளக்கி, ஒழுக்கத்தினை தினை என்கின்றது. நிலத்தைத் தினை எனக் கொண்டால் கைக்கிளை, பெருந்தினை ஆகியவை விடுபட்டுப் போகின்றன. எனவே நக்கீரர் உரைவழி ஒழுக்கத்தைத் தினை எனக்கொள்வது பொருத்தமாகவே உள்ளது என்பதனை இச்சான்றுகளுடன் விளக்கப்படுகின்றது.

இருப்பினும் ஒழுக்கமே தினை எனக் கொண்டால் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனப் பெயர் வைத்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்படுகிறது. இதற்கு இளம்பூரணர், “நடுவண் ஐந்தினை என்பன யாவை எனின் முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்பனவாம். எற்றக்கு? இந்நிலத்து அகமும் புறமும் அகிய உரிப்பொருள் கூறுகின்றாராதலான் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என அமையுமே எனின், புறப்பொருட்கண் நிரைகோடலை வெட்சி எனக் குறியிட்டு அருமாகலான் ஈண்டு இப்பொருளையும்

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என அளும் என்க”¹¹ எனத் தொல்காப்பியரின் இலக்கணக் கோட்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்துகிறார்.

இதனால் பயன் என்னவெனில், உரிப்பொருளைத் திணையென உணர்த்துவராயின் முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் திணையாதல் தோன்றாதாம். அவையெல்லாம் அடங்குதற் பொருட்டு முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்றார்.

இதனை ஏற்கும் விதமாக திணை என்பதற்கு “இலக்கண முறைமையாற் கூறுமிடத்து முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் ஆகிய மூன்றிற்கும் உரிமையுடையதொரு தொகுதிப்பெயராக அமைவதாயிற்று”¹² என விளக்கம் தரும் பெ.மாதையன் அவர்கள் மக்கள் ஒழுகலாறு அதற்கு அடிப்படையான முதல், கரு, உரி இவற்றின் ஓட்டுமொத்தமே, அவற்றின் குறியீடே திணை என்கிறார்.

எனவே, தொல்காப்பியர் திணை என்ற சொல்லை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகவும் அன்பின் ஐந்திணையுள் காணப்பெறும் முதல், கரு, உரி என்ற மூன்றையும் உள்ளடக்கிக் காட்டும் வகையில் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறாகத் திணை என்பது முதல் இடத்தையும் நிலத்தையும் குறித்தது. பின்னர் நிலத்தில் வாழ்ந்த குலத்தினரையும் குடியினரையும் குறிப்பதாக அமைவதோடு அம்மக்களின் ஒழுக்கத்தையும் குறிப்பதாக அமைந்தது. இவற்றோடு திணையானது முதல்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற முப்பொருளையும் உள்ளடக்கிக் காட்டும் ஒன்றாகவும் காணப்படுகின்றது.

நெய்தல் திணை

தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரம் அகத்திணையில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்து நிலங்களைக் குறிப்பிடும் போது நெய்தல் நிலத்திற்கு,

“வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்”¹³

என அடைமொழி கொடுக்கிறார். இதனால் அன்று கடற்கரை என்பது மணல் நிறைந்த பெருவெளி என்று கொள்ளப்பட்டதாகக் கருதமுடிகின்றது. சங்கப்பாடல்கள், கடற்கரைப் பகுதி வெண்மணல் வெளியாக இருந்தது என்றும், இங்கு கடல்சார் மக்களின் குடியிருப்புகள் இருந்தன என்றும், கடற்கரை வெளியிலேயே அவர்களின் தொழில் கருவிகள் கிடந்தன என்றும் கூறுகின்றன.

இத்தகைய ஐந்திணைகளில் ஒருபகுதியாகவும் இரக்க உணர்வை உறிப்பொருளாகக் கொண்டதுமான நெய்தல் திணைக்குரிய பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பல உள்ளன. எட்டுத்தொகையில் முதலாவதாக வைத்தெண்ணப்படும் நற்றிணையில் 102 ம், குறுந்தொகையில் ஏறத்தாழ 71 ம், ஐங்குறுநூற்றில் அதன் ஐந்தில் ஒருபகுதியாக 100 ம், கலித்தொகையில் 33 ம், அகநானூற்றில் 40 ம் உள்ளன. இவ்வாறாக மொத்த நெய்தல் திணைப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 346 ஆகும்.

முப்பொருள் விளக்கம்

அகத்திணைப் பாடல்களின் கருத்தைச் செறிவாகவும் நிறைவாகவும் சங்கப் புலவர்கள் பாடுவதற்கு உறுதுணையாக விளங்குவது முதல், கரு, உரிப்பொருள்கள் ஆகும். அன்பின் ஐந்திணை என்று அழைக்கப்படுகின்ற உயர் ஒழுக்கமாகிய உரிப்பொருளைக் கூறுவதற்கு முதல் மற்றும் கருப்பொருள்களாகிய பின்புலம் புலவர்களுக்குத் தேவையாயிற்று. இதனால் ஐந்திணை ஒழுக்கங்களுக்குப் பின்புலமாக முதல், கருப்பொருள்கள் இன்றியமையாதனவாக விளங்குகின்றன.

“அகவாழ்வின் சிறப்பை விளக்கும்போது பின்புலம் பற்றிய உணர்வு சிறப்பாக அமைதல் வேண்டும். முதல், கருப்பொருள் அகிய இரண்டும் பின்புல வருணனைக்காகவே கூறப்பெறுகின்றன”¹⁴ என்பதிருந்தும், “தமிழ் அகத்திணைப் பாடல்களில் கருத்துப் பின்னப்படும் முறையை முதல், கரு, உரி எனப் பகுப்பது மிகச்

சிறந்த நாடக உத்தியாகும்”¹⁵ என்பதிலிருந்தும் அகப்பாடல்கள் வழி நின்று ஒழுக்கங்களை விளக்கவந்த தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு முதல், கருவாகிய இடப்பொருள்கள் பெரிதும் துணையாக விளங்கியமை தெளிவாகின்றது.

ஒவ்வொரு திணைக்குரிய ஒழுக்கமும் முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருளையும்,

“முதல்கரு உரிப்பொருள் என்ற மூன்றே

நுவலுங் காலை முறைசிறந்தனவே

பாடலுட் பயின்றவை நாடுங் காலை”¹⁶

என்று அகப்பாடல்களில் பயின்று வருபவை, முதல், கரு, உரி என்னும் முப்பொருள்கள் ஆகும் என்பதைத் தொல்காப்பியம் தெளிவாக்குகின்றது. இந்நூற்பாவில் அமைந்த ‘முறை சிறந்தனவே’ என்னும் குறிப்பிற்கு, “முதல் கருவும், கருவில் உரிப்பொருளும் சிறந்து வரும்”¹⁷ என்று விளக்கம் தந்தார் நச்சினார்க்கினியர். இவ்வாறே ச. சோமசுந்தரபாரதியாரும்,

“முறை சிறந்தன என்பதனால் முதற்கருவும் கருவின் உரியும் ஒன்றினொன்று முறையே மேற்சிறப்புடைத்தாம்..... அகப்பாடல்களில் உரிப்பொருள் தலையாயதென்பதும், அதற்கு முதலும் கருவும் சிறப்புதவுந் துணையாகச் சார்ந்து வருபொருள்களாம் என்பதும் வெளிப்படை”¹⁸ எனப் பொருள் கொள்கின்றார்.

எனவே, முதல், கரு, உரி ஆகிய முப்பொருள்களும் ஒன்றினொன்று முறையே சிறப்புடையது என்பது தெளிவாகிறது. மேலும், நிலத்தையும், பொழுதையும் அவற்றை நிலைக்களனாகக் கொண்ட கருப்பொருளையும் விளக்குவது, அகப்பாடல் நோக்கம் அன்று. உரிப்பொருளை விளக்குவதே அதன் நோக்கமாகும். உரிப்பொருளை விளக்க, முதல், கரு என்னும் இரு பொருள்களும் துணையாகின்றன.

முதல், கரு, உரி என்னும் மூன்றும் உரி, கரு, முதல் என்ற நிரல் சிறப்பினைப் பெறுகின்றன. எனினும் முதலின்றிக் கருவும் உரியும் அமையாதென்பதை

உணர்த்தவே முதற்பொருளைத் தொல்காப்பியர் முதல் கூறியிருக்கின்றார் எனக் கொள்வது இங்கு பொருத்தமாக அமைகின்றது.

மேலும், முதல், கரு, உரி மூன்றும் மயங்கும் என்பதற்குத் தொல்காப்பியர்,

“திணைமயக் குறுதலும் கடிநிலை இலவே

நிலனொருங்கு மயங்குதல் இல்லென மொழிப

புலன்நன் குணர்ந்த புலமை யோரே”¹⁹

என்று விதிகள் வகுத்துள்ளார். ஆயினும் முதலினும் கருவும், கருவினும் உரியும் சிறந்ததென அவர் வழிவகுத்தாரல்லர். எனவே ‘முறை சிறந்தனவே’ என்ற அவர்தம் கூற்றுக்கு முதல், கரு, உரிப்பொருள் என்பவை இவ்வமைப்பு முறைப்படியே சிறந்தன என்று பொருள் கொள்வது பொருத்தமாகின்றது. இது முற்ற முடிந்த கருத்து என்பதை அறிவுறுத்துவதற்கு ‘முறை சிறந்தனவே’ என்பதை அமைத்துள்ளார் எனக் கொள்வது பொருந்தும்.

மேலும், முப்பொருளுக்கு விளக்கம் தரும் மீனாட்சி சுந்தரனார்,

“உரிப்பொருள் விளங்கக் கருப்பொருள் துணை செய்யும். கருப்பொருளோடு உரிப்பொருளுக்குரிய தொடர்பை மேலும், விளக்க முதற்பொருள் உதவும் என்றாலும் உரிப்பொருள் தான் கதை. கதைக்குக் கால் உண்டு என்பார்கள். அந்தக் கால் போல் வருவனவே முதல் கருப்பொருள்களாம்”²⁰ என்று கூறுகின்றார்.

இவற்றால் அகப்பாடல்களின் அடிவரையறைக்கேற்ப

இம்முப்பொருள்களையும் வைத்துப் பாடல்கள் அமைப்பது மரபாக இருந்து வந்திருக்கிறது என்பது தெரியவருகின்றது. இவற்றோடு அப்பாடல்களில் உரிப்பொருள் வெளிப்படையாக காட்டப்படுகின்ற ஒன்றாகவும், கருவும் முதலும் குறிப்பாகவேனும், வெளிப்படையாகவேனும் சுட்டப்படுகின்ற ஒன்றாகவும் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

நெய்தற் திணையுள் முப்பொருள்

ஐந்திணைகளில் ஒன்றாகத் திகழக்கூடிய நெய்தல் திணையில் உள்ள பாடல்களைத் தொகுத்து அவற்றின் கண் அமைந்த முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் மூன்றையும் வகுத்து, ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியாக நிறுத்தி இங்கு விளக்கப்படுகின்றன.

முதற்பொருள்

நிலமும் பொழுதும் சேர்ந்தது முதற்பொருள் என அழைக்கப்பெறுகின்றது. மக்கள் வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது நிலமும் பொழுதுமாகும். எனவே இவற்றை முதற்பொருள் என்றழைப்பது பொருத்தமாகின்றது. இம்முதற்பொருளை தொல்காப்பியம்,

“முதல் எனப் படுவது நிலம்பொழு திரண்டின்

இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந் தோரே”²¹

என்று சுட்டுகின்றது. முதற்பொருளுக்குக் கொள்கை வகுக்கையில் நிலம், பொழுது ஆகிய இரண்டை மட்டும் தொல்காப்பியர் கூறியிருக்கின்றார்.

அகவொழுக்கங்கள் நிகழும் இடத்தையும் காலத்தையும் முதற்பொருள் என்று அழைப்பதுதான் மரபாகின்றது. பிற கருவும் உரியும் நிலத்தையும் காலத்தையும் சர்ந்து வருதனால், அவை முதற்பொருளாயின. நிலம், பொழுது என்ற தொல்காப்பியர் வறிதே குறிப்பிடாது, அவற்றின் இயல்புகள் என்று குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்குதற்குரியது. அவ்வொழுக்கங்கள் நிகழும் இடம், பொழுது ஆகியவற்றை அவ்வவற்றின் இயல்புகளோடு குறிப்பிடுவது புலனெறி வழக்கமாகும். இதனை,

“நுண்ணிய மனநிலைகளாக இவ்வொழுக்க உணர்வுகளைப் புலனெறி வழக்கமாக மாற்றி அக்காலக் காட்சிகளைக் கண்முன் கொண்டு நிறுத்த கால, இட,

கருப்பொருட் பின்னணிகளை அமைத்துக் காட்டுவது அகப்பாடல் மரபு”²² என்று கூறும் ஜான்சாமுவேல்சனின் கருத்தும் இங்கு நோக்குதற்குரியது.

முதற்பொருளைக் கூறும் தொல்காப்பியர் நூற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கத்தைக் காண்பதும் இங்கு பொருத்தமாகின்றது. “காடுறை உலகம் (முல்லை), மைவரை உலகம் (குறிஞ்சி), தீம்புனல் உலகம் (மருதம்), பெருமணல் உலகம் (நெய்தல்) ஆகிய நான்கும் இயற்கை நிலம் என்றும், வைகறை, விடியல், நண்பகல், எற்பாடு, மாலை, யாமம் எனும் ஆறு சிறுபொழுதுகளும், கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என்னும் ஆறு பெரும்பொழுதுகளும் இயற்கைப் பொழுதுகள்”²³ என்றும் நச்சினார்க்கினியர் கருத்தில் கொண்டார் என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும், நச்சினார்க்கினியர் உரையை பார்க்கும்போது பாலையைச் செயற்கை நிலம் என்று அவர் கருதியமை புலனாகின்றது. கைபுனைந்து இயற்றா ஒன்றே இயற்கை என்றும் கைபுனைந்து இயற்றுவது செயற்கை என்றும் கூறுவது மரபாகும். “கையால் செய்யப்படுவது செயற்கை. கையால் செய்யப்படாதது இயற்கை. மலையும், காடும், ஆறும், கடலும் எவர் கையால் இக்கப்பட்டன? இயல்பாக அரும்பிய இவைகளின் அழகே கைபுனைந்தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பாகும். மற்றையது போலி”²⁴ என்று இயற்கை, செயற்கை அழகினைப் பற்றி திரு. வி.கயாணசுந்தரனார் கூறுவதும் கருதற்குரியது.

ஆனால், நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடும் செயற்கைப் பொழுதுகள் எவையென அறியவில்லை. செயற்கை நிலனும் பொழுதும் பின்னர் அறியப்படும் என்ற அவர், பின்னர் எவ்விடத்திலும் செயற்கைப் பொழுதுகளைக் கூறவில்லை.

எனவே, மேற்குறிக்கப் பெற்றவை செயற்கைப் பொழுதுகள் அல்ல என்பது புலனாகும். இவற்றால் இயற்கை நிலம், இயற்கைப் பொழுது என்று குறிப்பிடாது, நிலத்தின் தன்மைகள் (இயல்புகள்), பொழுதின் தன்மைகள் (இயல்புகள்) என்ற

பொருளிலேயே ‘இயல்பு’ என்னும் சொல்லைத் தொல்காப்பியர் பயன்படுத்தியுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது.

நெய்தல் நிலம் – பெயர்க் காரணம்

குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற இப்பகுதிகள் அந்தந்த நிலங்களில் மிகுதியாகக் காணப்படும் பூக்களால் பெயர் பெற்றன என்பர் ஒரு சாரார். மற்றொரு சாரார் புணர்தல், இருத்தல், பிரிதல், ஊடல், இரங்கல் என்ற ஒழுக்கத்தால் பெயர் பெற்றன என்கின்றனர்.

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்”²⁵ என்று தொடங்கும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய உரையாசிரியர் இளம்பூரணர், “முல்லை குறிஞ்சியென்பன இடுகுறியோ, காரணக்குறியோ எனின், ஏகதேச காரணம் பற்றி முதலாசிரியர் இட்டதோர் குறி என்று கொள்ளப்படும். இதற்கான காரணத்தைக் கூறுகின்ற பொழுது,

“நெல்லொடு,

நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை

அரும்பவிழ் அலரி தூஉய்” (மு.பா.வரி.8- 10)

என்றமையால், காடுறை உலகிற்கு முல்லைப்பூ சிறந்தது ஆகலானும்,

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே” (குறுந்,பா.எ.3;3 - 4)

என்றவழி, மைவரை உலகிற்குக் குறிஞ்சிப்பூ சிறந்தது ஆகலானும்,

“இறாஅல் அருந்திய சிறுசிரல் மருதின்

தாழ்சினை உறங்குந் தண்துறை ஊர” (அகம், பா.எ.286;6-7)

என்ற வழி, தீம்புனல் உலகிற்கு மருது சிறந்தமையானும்,

“பாசடை நிவந்த கணைக்கால் நெய்தல்

இனமீன் இருங்கழி ஃதம் மல்குதொறும்

கயமூழ்கு மகளிர் கண்ணின் மானும்” (குறுந், பா. எ. 1)

என்றவழிப் பெருமணல் உலகிற்கு நெய்தல் சிறந்தமையானும் நிலங்களை இவ்வாறு குறிப்பிட்டார் என்று கொள்ளப்படும்.”²⁶

இவ்வாறு கூறி, அந்தந்த நிலத்தின்கண் சிறந்து விளங்கும் பூக்காரணமாகவே அந்த நிலத்திற்கு அப்பெயர் வழங்கலாயிற்று என்று கூறியுள்ளார் இளம்பூரணர்.

இக்கருத்தினை உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஏற்காது, “முல்லை முதலிய பூவாற் பெயர் பெற்றன. இவ்வொழுக்கங்களென், அவ்வந் நிலங்கட்கு ஏனைப் பூக்களும் உரியவாகலின் அவற்றாற் பெயர் கூறலும் உரியவெனக் கடாயினார்க்கு விடையின்மை உணர்க”²⁷ எனக் கூறி மறுக்கிறார்.

நச்சினார்க்கினியருடைய இந்தக் கொள்கை, குறிஞ்சிக்கு உரியதாகக் கூறப்பட்ட ஒழுக்கம் புணர்தல் என்பதாகும். இப்புணர்ச்சி ஒழுக்கத்திற்கே குறிஞ்சி என்பது ஒரு பெயர். இவ்வாறு இருத்தலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் முல்லை, ஊடலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் மருதம், பிரிதலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் பாலை, இரங்கலாகிய ஒழுக்கத்திற்கு மறுபெயர் நெய்தல். இவ்வாறு அந்தந்த ஒழுக்கம் சார்ந்த நிகழ்வினால் நிலம் அந்தந்த பெயரினைப் பெற்றுள்ளது என்பதனை அறியமுடிகின்றது.

இவை பற்றி மு. இராகவையங்கார், கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது. “முற்கூறிய ஐந்து நிலங்களும் குறிஞ்சி முதலாகப் பெயர் பெற்றதன் காரணமும் நாம் ஆராய்ந்து கொள்ளற்பாலதாம். இப்பெயர்கள் மரம் அல்லது பூ விசேடங்கட்கு உரியன என்பதும், முல்லை முதலியவற்றின் மிகுதி அல்லது சிறப்புப் பற்றி அந்நிலங்கட்குப் பெயர்கள் வழங்கலாயின என்பதும் எளிதில் புலப்படும்”²⁸.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஒழுக்கத்தையும் உணர்த்துவதற்கு ஒவ்வொரு பூவை அடையாளமாகக் கொண்டொழுகுவது தமிழர் வழக்கமாகும்.

“மலர்களில் கொன்றை, இத்தி, கொக்குமந்தாரை, தாமரை இவை சிவமூர்த்திக்கு உகந்தன. விநாயகருக்கு வெட்சி, அறுமுகற்குக் கடம்பு. குருந்து, தாமரை, அலரி இவை விஷ்ணுவிற்காம். பார்வதியர்க்கு நீல மலர். சூரியனுக்குத் தாமரை. திருமகட்குச் செந்தாமரை, நெய்தல். சரஸ்வதிக்கு வெண்டாமரை. துஷ்ட தேவதைகளுக்குச் செம்மலர்களுமாம். மலர்களுள் அரவிந்தம், மாம்பூ, அசோகமலர், முல்லை, நீலம் இவை மன்மதனுக்குரிய பாணங்களாம்”²⁹ என்று அபிதான சிந்தாமணியும்,

“தொல்காப்பியர் காலத்திற்குப் பன்னூறாண்டுகட்கு முற்படத் தமிழ் மக்கள் மலைநாட்டிற்குக் குறிஞ்சி நிலம் எனப் பெயரிட்டார்கள். காந்தள், வேங்கை, அகில் என்ற இவற்றில் ஒன்றின் பெயரால் அதனைக் கூறாமல், குறிஞ்சிப் பூவே சிறப்புப் பூவாதலால் குறிஞ்சியென மலையையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் குறித்தார்கள். அவ்வாறே, பிற நிலங்கட்கும் முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் எனப் பெயர் வைத்தற்கும் சிறந்த காரணங்கள் உள்ளன”³⁰ எனத் தனிநாயக அடிகளும் கூறுவன குறிப்பிடத்தக்கன.

மேலும், “குறிஞ்சியும் பாலையும் மருதமும் நெய்தலும் என்னும் பொருள்கள் அவ்வந் நிலத்துக்குச் சிறந்தனவாதலான் அவற்றாற் பெற்ற பெயர் எனவுமாம்”³¹ என்ற அகப்பொருள் விளக்கக் குறிப்புரையும்,

“கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தல் எனப் பெறும். இந்நிலப் பகுதியிலே நெய்தல் மலர் மிகுந்திருப்பது கொண்டு இப்பெயர் வந்ததென்பர்”³² என்று கலைக்களஞ்சியம் குறிப்பிடுகிறது.

பல்வேறு மலர்கள் ஒரு நிலத்தில் காணப்படுமாயினும், அந்த நிலத்தில் சிறப்பாக, மிகுதியாகக் காணப்படுவது எந்தப் பூவோ, அந்தப் பூவாலேதான் அது அப்பெயர் பெற்றுள்ளது என்ற உண்மையைத்தான், மேலே காட்டிய மேற்கோள்களும், செய்திகளும், விளக்கங்களும் தெளிவாகக் கூறுகின்றன. எனவே

ஒழுக்கங்களும் நிலங்களும் பூக்களால் தான் பெயர் பெற்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தில் தாழை, புன்னை, ஞாழல், செருந்தி, அடும்பு போன்ற எண்ணற்ற பூக்கள் உள்ளன. எனினும் அங்கு மிகுதியாக, சிறப்பாக, ஏனைய நிலங்களில் காணப்படுவதிலும் அதிகமாக நெய்தற்பூவே காணப்படுகின்றது. கண்காணும் இடமெல்லாம் ‘நெய்தல் மலர்கள்’ பூத்துக் குலுங்குவதாக இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதன் நெய்தற்பூவின் சிறப்பினாலேயே அந்நிலம் நெய்தல் என்ற பெயர் பெற்றது என்பது தெளிவாகிறது.

கடல்

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்கின்றவர்களுக்கு இயற்கையானது சாதகமாக அமைகின்றது. மழை பெய்தாலும் பெய்யாவிட்டாலும் நெய்தல் நிலத்து மக்கள் கவலை கொள்வதில்லை. எந்த நிலப்பகுதியில் நீர் வற்றினாலும், கடல்நீர் வற்றுவது இல்லை. வறட்சி என்பதைக் கடல் அறியாது. கடலை விளைநிலமாகக் கொண்டு, உழுதொழில் இல்லாமலே விளைபயன் அடைவர்.

இத்தகைய கடல் மிக மிகப் பழமையானது. இது பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் பண்டைத் தமிழர் இதனை ‘முந்நீர்’ என்று குறிப்பிட்டனர். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் கடல் தோற்றம் பற்றிய கருத்துரைகள் இல்லை. எனினும் ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் என்னும் மூவகை நீர்களும் கலந்த ஒரு கலவையாக கடல் விளங்குகின்றது என்பதைப் புறப்பாடலொன்று,

“முந்நீ ருண்டு முந்நீர்ப் பாயும்

தாங்கா வுறையு ணல்லூர் கெழீஇய” (புறம், பா.எ.24;16-17)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகையச் சிறப்பு வாய்ந்த கடலை,

“படுதிரை வையம்”³³

“புலவுக் கடல்உடுத்த” (பெரும்,வரி.409)

“இருள்நிற முந்நீர் வளைஇய உலகத்து” (திரு, வரி,293)

என்னும் பாடல் வரிகள் குறிப்பிடுகின்றன. இப்பாடல் வரிகளில் இடம்பெறும் ‘உடுத்த’, ‘வளைஇய’ என்னும் சொற்கள் கடல் தொடர்ச்சியானது என்பதையும் கடல் பரப்பானது நிலத்தின் பரப்பைவிடக் கூடுதலானது என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றன.

நெய்தல் நிலத்தின் பின்புல வருணனையாகக் காணப்படும் இக்கடல், ‘முதுநீர்ப்புணரி’ (குறுந்.299;1), ‘நீனிறப் பெருங்கடல்’ (அகம்.40;2), ‘உரவுக்கடல்’ (குறுந்.316;4), ‘உரும்இசைப் புணரி’ (குறுந்.351;4), ‘எர்க்கடல்’ (நற்.211;1), ‘நளிகடல்’ (நற்.219;5), ‘மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்’ (குறுந்.49;2) என்று குறிக்கப்படுகின்றது.

நீலமணி களங்கமின்றித் தெளிந்திருந்தாற் போல, கரிய பெரிய கடற்பரப்புத் தெளிந்திருந்தது என்பதை,

“மணிதுணிந்து அன்ன மாயிரும் பரப்பின்” (நற்,பா.எ.159;1)

என்று கடலை வருணிக்கப்படும் நிலை மிக அருகிலேயே காணப்படுகின்றது.

கடல் பொங்கி வரும் அலைகள் பல பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ‘முழங்குதிரை’ (நற்.203;1), ‘உரவுத்திரை’ (நற்.235;1, 375;7), ‘பொங்குதிரை’ (நற்.335;2), ‘அல்கலும் தயங்குதிரை’ (குறுந்.226;5), ‘படுதிரை’ (அகம்.200;8) எனப் பல பாடல்களில் (குறுந்.163, 166, 228, 303, 345, 381, நற்.159) அலை குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

வில்லால் அடிபட்ட பஞ்சுபோல அலைகள் காணப்படுகின்றன என்பதை,

“வில்லெறி பஞ்சி போல மல்குதிரை

வளிபொரு வயங்குபிசிர் பொங்கும்” (நற்,பா.எ.299;7-8)

என்றும், முதியோரைப் போன்ற வெண்மையான தலை பொருந்திய அலையை உடைய கடல், இளம்பெண்கள் செய்து விளையாடும் மணல் வீட்டை அழிக்கும் என்பதை,

“மூத்தோ ரன்ன வெண்டலைப் புணரி

இளையோ ராடும் வரிமனை சிதைக்கும்” (அகம், பா. எ. 90; 1-2)

என்றும் உவமை நயம்பட வருணிக்கப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறு கடல் பற்றிய பாடல்கள் நற்றிணையில் 58 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 36 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 40 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 30 பாடல்களும் கலித்தொகையில் 16 பாடல்களும் காணப்படுகின்றன.

கடற்கரை

கடலைகள் மோதிக் குவித்த மணல்மேடுகள் நிறைந்த கரைப்பகுதியே நெய்தல் நிலப்பகுதியாகும். சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் என்ற சொல் கடல் சார்ந்த இடத்தைச் சுட்டும் பொருளில் அமைந்துள்ளது. மற்ற இடங்களிலெல்லாம் நெய்தல் என்பது கொடியையோ அல்லது பூவையோ குறிக்கும் சொல்லாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இவ்வெண்மணற் கரைப்பகுதி அடைகரை, எக்கர், பரப்பு, சேர்ப்பு என்று வழங்கப்படுகின்றது.

இக்கடற்கரையைப் பற்றி முத்து கண்ணப்பன், “நீலத்திரைக்கடல், நிலாப் பரந்த வெண்மணலைக் கட்டியணைத்து முத்தமிடும் கவினொழுகும் இடமே கடற்கரை. இயற்கையின் எழிலைக் கண்டு நீங்காத இன்பப் பெருக்கிலே நிலைத்துவிட வேண்டுமாயின் அது கடற்கரையிலேதான் சாலும்”³⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படும் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கடலோர வருணனைச் சிறப்பாக இடம்பெற்றுள்ளது.

கடற்கரையைச் சுற்றிலும் மரங்களும் மணல்களும், பலவித பறவைகளும் காணப்படும். மேலும், நெய்தல் நிலத்து மக்கள் மாலை வேளையில் பொழுதுகளிக்கும் இடமாகவும் கடற்கரைப் பகுதி விளங்கியது என்பதனை,

“கடல்கெழு செல்வி கரைநின் றாங்கு” (அகம், பா. எ. 370; 12)

என்னும் பாடல்வரி சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

கடற்கரையில், உயிரினங்கள் ஒன்றையொன்று சார்ந்து காணப்படுகின்றது. கடல் கிடைக்கக்கூடிய மீனையும், நண்டையும் நாரைகளும், மனிதர்களும் உணவாகக் கொள்கின்றனர். இதனை வெளிப்படுத்தும் விதமாக,

“பொங்குதிரை பொருத வார்மண லடைகரைப்

புன்கால் நாவற் பொதிப்புற இருங்கனி

கிளைசெத்து மொய்த்த தும்பி, பழஞ்செத்துப்

பல்கா லலவன் கொண்டகோட் கூர்ந்து

கொள்ளா நரம்பின் இமிரும் பூசல்

இரைதேர் நாரை யெய்திய விடுக்கும்” (நற்,பா.எ.35;1-6)

என்னும் பாடல் வரிகள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் பொங்கி எழுகின்ற அலைகள் காணப்பட்ட கடற்கரைப் பகுதியில் நாவற்கனியின் பழம் சிதறிக் கிடக்கின்றது. அதனைக் கண்ட வண்டுகள் தம் இனங்கள் எனக் கருதின.

பல கால்களை உடைய நண்டு அதனைப் பழமென்றே கருதிக் கைக்கொள்கின்றது. அப்பொழுது வண்டுகள் நண்டை விலக்கிக் கனியைக் கொள்ளும் முயற்சியில் யாழோசை போல் பேரொலிபரக்கின்றது. இந்த நேரத்தில் இரையைத் தேடி அங்கு வந்த நாரையைக் கண்டு நண்டு கனியை விட்டு அகன்றது என்று கடற்கரையைப் பற்றிய வருணனை மிக அழகாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு கடற்கரைப் பற்றி வருணனை எட்டுத்தொகை நூல்களுள்,

“நெய்த ருங்கழி நெய்த னீக்கி” (ஐங்,பா.எ.184;1)

என்றும் பத்துப்பாட்டு நூல்களுள்,

“பாடல் சான்ற நெய்தல் நெடுவழி” (சிறு, வரி.151)

“நெய்தல் சான்ற வளம்பல பயின்றாங்கு” (மது, வரி.325))

என்றும் கூறப்பட்டுள்ளன. இங்கு நெய்தல் என்ற சொல் கடல் சார்ந்த இடத்தைச் சுட்டும் பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. மற்ற இடங்களிலெல்லாம் நெய்தல் என்பது கொடியையோ அல்லது பூவையோ குறிக்கும் சொல்லாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு நெய்தல் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்கள் கடற்கரையினை பல்வேறு பொருட்களாகக் கொண்டு உவமையாகப் பாடியுள்ளனர். மேலும், இவர்களது பாடல்களில் கடற்கரையில் உள்ள மரங்களாக கண்டல், புன்னை, ஞாழல், பனை ஆகியன சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு பின்னணியை உணர்த்துவதற்காகவே மரங்கள் சங்கப்பாடல்களில் இடம்பெறுகின்றன.

இவற்றிலிருந்து கடற்கரைக் காட்சிகளைப் பாடிய தமிழ்ப் புலவர்கள் அவற்றைத் தம் பாடல்களில் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இத்தகைய கடற்கரைப் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணையில் 49 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 21 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 29 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 22 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 2 இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

மணற்பரப்பு

‘பெருமணல் உலகம்’ என்னும் தொல்காப்பியரின் கூற்றிற்கேற்ப சங்க இலக்கியங்களில் நெய்தல் நிலமானது நீண்ட மணற் பரப்பைக் கொண்டிருந்தது. கடல் சார்ந்த நிலமான நெய்தல் மணலானது பரந்தும் குவிந்தும் இருந்ததைச் சங்கப் புலவர்கள் பல பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். பொதுவாகக் கடலையொட்டிய நிலப்பரப்பு கருமணற்பரப்பாகவும், கானலையொட்டிய நிலப்பரப்பு வெண்மணற் பரப்பாகவும் இருந்தது. வெண்மணற் பரப்பானது சங்கப்பாடல்களில்,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி” (நற், பா. எ. 72; 1)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

கருமணற்பரப்பானது,

“நிலவடைந்த இருள்போல

விலையுணங்கு மணல்முன்றில்” (பட்,வரி.82-83)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இருள் செறிந்தாற்போன்ற உரமும், குளிர்ச்சியும் அழகிய நிழலும் உடைய நிலவினைத் தொகுத்து வைத்தது போன்ற வெண்மையான மணற்பரப்பு காணப்படுகின்றது. இதனை,

“இருள் திணிந்தன்ன ஈரந்தண் கொழுநிழல்

நிலவுக் குவித்தன்ன வெண்மணல்” (குறுந்,பா.எ.123;1-2)

என்னும் வரிகள் மணற்பரப்பின் அழகினைச் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றன.

உலகம் மூன்றையும் தன் திருவடியினால் அளந்த முதல்வனான திருமாலுக்கு மூத்தவன் என்ற முறைமை உடையவன் பால் போன்ற மேனியினை உடைய பலராமன்; அவன் அழகுற அணிந்த நீல நிற இடையைப் போல, அழகு பெற்ற வெண்மையான அலையினை உடைய கடல், வெண்மை நிறமுடைய மணல் பகுதியை வந்து சேரும் என்பதை,

“ஞாலமூன் றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப்

பாலன்ன மேனியான் அணிபெறத் தைஇய

நீலநீ ருடை போலத் தகைபெற்ற வெண்திரை

வாலெக்கர் வாய்குலும்” (கலி,பா.எ. 124;1-4)

என்னும் பாடல் வரிகள் வெண்மணல் பரப்புகளின் சிறப்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

சங்குகளில் மிக உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுவது வலம்புரிச் சங்குகள். இச்சங்குகள் கடற்கரைதோறும் காணப்படும் வெண்மணலை உழுதமையால் மணல் மறைந்து கிடந்த ஒளி பொருந்திய முத்துக்கள் இரவின் இருளை ஒழித்தன என்பதை,

“வலம்புரி யுழுத வார்மண லடைகரை
யிலங்குகதிர் முத்த மிருள்கெட விமைக்குந்
துறை” (ஐங்,பா.எ. 193;1-3)

என்னும் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கடலலைகளாலும் கடற்கரைப் பகுதியில் வீசும் காற்றாலும் கடற்கரைப் பகுதி நெடுகிலும் குன்றெனத் திரண்டு நிற்கும் மணற்குவியல்கள் எக்கர் என்றும் அழைக்கப்படும்.

சங்கப்புலவர்கள் எக்கரை,

“புலிவரி எக்கர்ப் புன்னை உதிர்த்த” (நற்,பா.எ.323;7)

எனவும், அடும்பு முன்னை மரங்கள் சூழ்ந்த எக்கரை,

“அடும்பு அமர் எக்கர்” (அகம்,பா.எ.320;9)

“இணர்அவிழ் புன்னை எக்கர்” (குறுந்,பா.எ.299;3)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

இத்தகைய மணற்பரப்பு பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தின் பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. நற்றிணையில் 45 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 17 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 23 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 25 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 10 இடங்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

கானல்

கடற்கரையை ஒட்டிய அழகியச் சோலையை ‘கானல்’ என்றழைப்பர். இக்கானலானது நெய்தல் நிலத்தின் எழில் கொண்ட பகுதியாகும்.

“இயற்கை அன்னையின் எழிலெலாந் திரண்ட காட்சிச் சாலையே கடற்கரைச் சோலை. கவினொழுகும் இக்கடற்கரைச் சோலை ‘கானல்’ என வழங்கப்படுகிறது”³⁵

என்று கானல் பற்றி முத்து கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகின்றார். இக்கானலானது நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பல்வேறு இடங்களில் காணப்படுகின்றன.

“தண்ணறுங் கானல்” (அகம், பா. எ. 30; 14)

“புதுமணற் கானல்” (நற், பா. எ. 74; 7)

“மணங்கமழ் கானல்” (நற், பா. எ. 167; 9)

“பனிபுலந்து உறையும் பல்பூங் கானல்” (குறுந், பா. எ. 334; 3)

மலர்களின் மிகுதியால் வண்டுகள் ஒக்கும் கானல்,

“வண்டிமிர் நறுங்கானல்” (கலி, பா. எ. 123; 5)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பறவைகள் ஒலிக்கும் கடற்கரைச் சோலை,

“புள்இமிழ் கானல்” (குறுந், பா. எ. 299; 2)

எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

நெய்தல் நில மகளிர் விளையாடும் கானல்,

“கடலாடு மகளிர் கானல்” (குறுந், பா. எ. 326; 2)

எனவும், மீன்வளம் செறிந்திருக்கும் கானல்,

“மீன்இர் குருகின் கானல்அம் பெருந்துறை” (குறுந், பா. எ. 163; 3)

எனவும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

இவ்வாறு பல பாடல்களில் கானல் பற்றிய குறிப்புகள் தனியாகவும் வருணனையுடனும் காணப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் கானல் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணையில் 48 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 21 இடங்களிலும்,

ஐங்குறுநூற்றில் 9 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 28 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 7 இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

கழி

கடலையடுத்த சிறுசிறு நீர்ப்பகுதிகள் கழி எனப்படும். இக்கழி பெரும்பாலும் உப்பங்கழிகளாகவும் சிறுபான்மை நன்னீர் கழிகளாகவும் காணப்படும். உப்பங்கழி என்பது நெய்தல் நில மக்களால் செயற்கையாக உருவாக்கப்படுவதாகும். நெய்தல் நிலத்தில் காணப்படும் சிறுகழிகளைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

“மாக்கழி” (குறுந், பா. எ. 55; 1)

“துறைநீர் இருங்கழி” (குறுந், பா. எ. 177; 2)

“மல்லல் இருங்கழி” (நற், பா. எ. 239; 8)

“புள்ளுற வொசிந்த பூமயங் கள்ளற்

கழிச்சுரம் நிவக்கும்” (நற், பா. எ. 63; 8-9)

“கழியே, சிறுகுர னெய்தலொடு காவி கூம்ப

எறிதிரை யோதந் தரலா னாதே” (அகம், பா. எ. 350; 1-2)

என்று பல பாடல்களில் கழியைப் பற்றிய வருணனை காணப்படுகின்றது. கழியானது, உப்பு விளைவிக்கப் பயன்பட்ட செய்தியினை நற்றிணைப் பாடலொன்று,

“ஓதஞ் சென்ற உப்புடைச் செறுவில்

கொடுங்கழி மருங்கின்” (நற், பா. எ. 211; 2-3)

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

கழிகளில் சுறா, இறா போன்ற மீனினங்களும், காக்கை, நீர்நாய் முதலிய உயிரினங்களும் சுற்றித்திரிவதை,

“கோட்குற வழங்கும் வாட்கேழ் இருங்கழி” (நற், பா. எ. 78; 1)

“.....சூழ்கழி இறவின்

கணம்” (நற்,பா.எ.101;2-3)

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை

யிருங்கழி யினக்கெடிறு” (ஐங்,பா.எ.167;1-2)

“..... இருங்கழிக்

குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தி” (நற்,பா.எ.195;1-2)

என்ற வரிகளின் வாயிலாக சங்கப்புலவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

இவ்வாறு கழி பற்றிய வருணனைகள் சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.

குறிப்பாக, நற்றிணையில் 37 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 12 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 20 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 29 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 9 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

பொழுதுகள் - விளக்கம்

இயற்கை ஆற்றலின் ஒரு பகுதி நிலம். அஃது அகத்திணை உயர்விற்கு அடிப்படையாக விளங்குகின்றது. அதனைப் போல மற்றொரு ஆற்றலான பொழுதும் உரிப்பொருள் உயர்விற்கு உதவுகின்றது. மனித வாழ்வு விளக்கம் பெற இயற்கை எந்த அளவிற்கு உறுதுணையாக நிற்கின்றது என்பதனை முதற்பொருளான நிலமும் பொழுதும் தெளிவாக்குகின்றன.

பொழுதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் மு.வரதராசன் அவர்கள் கூறும் கருத்து ஒரு தெளிவினைத் தருவனவாக அமைந்துள்ளன.

“இயற்கை விளங்கும் காட்சிகள் சில பருவங்களிலும் இடங்களிலும் எல்லையற்ற சிறப்பினையுடையனவாய் மனிதனுடைய நாடி நரம்புகளையும் இயல் செயல்களையும் கட்டுப்படுத்துகின்றன”³⁶. இயற்கை மனிதனின் உணர்ச்சிகளையும் செயல்களையும் கட்டுப்படுத்தவல்லது என்பதை இவற்றால் உணரமுடிகின்றது.

பெரும்பொழுது

ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் பெரும்பொழுது, சிறுபொழுதுகளாக வருபவை இவையிவை என வரையறுத்துக் கூறுவது காலப் பகுப்பாகும். பெரும்பொழுது என்பது ஓர் ஆண்டின் ஆறு பகுதியாகக் கூறப்படுகின்றது. அவை, கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, முதுவேனில், இளவேனில் ஆகும். ஒவ்வொரு பெரும்பொழுதும் இரண்டிரண்டு திங்களை அகமாக உடையன. தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு திணைக்குரிய பெரும்பொழுதுகளையும் சிறுபொழுதுகளையும் தனித்தனி நூற்பாக்களில் எடுத்துரைக்கின்றார். அந்நூற்பாக்களானது பெரும்பொழுதுகள் ஆறும், சிறுபொழுதுகள் ஆறும் என்னும் கருத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன.”³⁷

சிறுபொழுது

சிறுபொழுது என்பது ஒரு நாளினை ஆறு பிரிவுகளாகப் பகுத்துக்காட்டுகின்றது. அவை வைகறை, விடியல், நண்பகல், ஏற்பாடு, மாலை, யாமம் போன்றவையாகும். இவையாவும் முதற்பொருளின் ஒரு கூறாகத் திகழ்ந்து, உரிப்பொருள் சிறக்க உதவுகின்றன. சிறுபொழுதுகள் திணைக்கு ஏற்றவாறு தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன.”³⁸

நெய்தலுக்குரிய பொழுதுகள்

கடலும் கடல் சார்ந்த இடமாகிய நெய்தலுக்குச் சிறுபொழுதாக ஏற்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர்,

“ஏற்பாடு

நெய்தல் இதல் மெய்ப்பெறத் தோன்றும்”³⁹

என்று கூறுகின்றார். பெரும்பொழுது நெய்தலுக்குக் கூறப்படாததால், நெய்தலுக்கு அறுவகைப் பெரும்பொழுதும் அதற்கு உரியதாக அமைகின்றது.

இத்தகைய பெரும்பொழுதை விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர், “நெய்தற்கு ஒழிந்த மூன்று காலமும் (கூதிர், முன்பனி, பின்பனி) பற்றிவரச் சான்றோர் செய்யுள் செய்திலர்; அக்காலத்துத் தலைவி புறம்போந்து விளையாடாமையுன்”⁴⁰ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நெய்தலுக்குப் பெரும்பொழுதுகள் ஆறாயினும் கார், இளவேனில், முதுவேனில் மட்டும் நெய்தலுக்குரியனவாகக் கொண்டு செய்யுள் செய்யப்படும் என்றும், ஏனைய மூன்று பருவங்கள் நெய்தலுக்குரியனவாகச் செய்யுள் செய்யப்படாது என்றும், விலக்கப்பட்ட இம்மூன்று பெரும்பொழுதுகளும் காணப்படும் நெய்தல் திணைப்பாடல்கள் இல்லை என்றும் நச்சினார்க்கினியர் தெளிவாகக் கூறுகின்றார். ஆனால், நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் பெரும்பொழுதும் சிறுபொழுதும் காணப்படுவதை இங்கு விளக்குவது இன்றியமையாததாகின்றது.

பெரும்பொழுது

நெய்தல் திணைப்பாடல்களில்,

“இகடும் பனி” (கலி, பா. எ. 134;12)

“கடும்பனி” (கலி, பா. எ. 134;16)

என வரும் சொற்றொடர்கள் முன்பனிக்காலத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன. இப்பாடலின் தொடக்க வரிகள் மாலை வருணனையாக இருப்பதால், இத்தொடர்கள் முன்பனியைக் குறிக்கின்றன என்பதை அறியமுடிகின்றது.

அவை,

“இருங்கடல் ஒலித்து இங்கே இரவுக் காண்பது போல,

பெருங்கடல் ஓத நீர் வீங்குபு கரைசே

போலய வண்டினால் புல்லென்ற துறையவாய்,

பாயல் கொள்பவை போல, கயமலர் வாய் கூம்ப

ஒருநிலையே நடுக்குற்று இவ்உலகெலாம் அச்சுற

இருநிலம் பெயர்ப்பு அன்ன, எவ்வம் கூர் மருள் மாலை”

(கலி, பா. எ. 134; 5-10)

இருளை ஒத்த கடலானது, தான் தோற்றுவித்த உலகைத் தானே மீண்டும் தன்னிடத்தே ஒடுக்கிக் கொள்ளும் தன்மையைப் போல, இரவுக் காலத்தைத் தான் படைப்பது போல, அதற்கு முன்னே தோன்றுகின்ற மாலை வந்தது என்று மாலை நேரத்து வருணனை இங்குக் கூறப்படுவதால், அவ்வருணனையின் பின் வந்துள்ள ‘இகடும்பனி’, ‘கடும்பனி’ ஆகிய சொற்றொடர்கள் முன்பனியைக் குறிக்கும் என்பது உறுதியாகின்றது.

நெய்தல் திணைப் பாடலில் முதுவேனில் என்ற பெரும்பொழுதும் பயின்று வந்துள்ளன என்பதை,

“இயங்கெயி லெயப்பிறந்த எரிபோல எவ்வாயுங்

கனைகதிர் தெறுதலன் கடுத்தெழுந்த காம்புத்தீ

மலைபரந்து தலைக்கொண்டு முழங்கிய முழங்குழல்

மயங்கதர் மறுகலின் மலைதலைக் கொண்டென

விசம்புற நிவந்தழலும் விலங்கரு வெஞ்சுரம்” (கலி, பா. எ. 150; 2-6)

என்ற பாடல் வரிகளில், வெப்பத்தினால் மூங்கில்கள் தீப்பற்றி ஓங்கி வளர்ந்தன என்று கூறுவதிருந்து முதுவேனில் காலம் வந்துள்ளமை உணர்த்தப் பெறுகின்றது.

முன்பனி பற்றிய வருணனை மற்றொரு பாடல் காணப்படுவதை,

“தோள்துறந் தருளா தவர்போல் நின்று

வாடை தாக்க வணங்கிய தாழை” (கலி, பா. எ. 128; 1- 25)

இந்தப் பாடல் வரிகள் அருளாதவர் போல வாடை வந்தது என்னும் காட்சியை விளக்குகின்றன.

சிறுபொழுது

நெய்தல் திணையின் உரிப்பொருளான ‘இரக்கம்’ மிகுந்து தோன்றும் நேரம், சுடர்படும் பகல் இறுதிக்காலமாகும். இத்தகைய இரங்கற் பொருள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாகின்ற பொழுது ‘சுடர்படும் பகல் இறுதிப்பொழுது’ அல்லது ‘ஞாயிறு வீழ்பொழுது’ ஆகும். இதை இலக்கண ஆசிரியர்கள் ‘எற்பாடு’ (எல் –சூரியன்; படுலிபடுதல்; பாடு எனத் திரிந்தது) என்று கூறுவர். இதுவே நெய்தல் நிலத்திற்குரிய சிறுபொழுதாகும்.

சிறுபொழுதாகிய எற்பாட்டினைக் கூறும் நம்பியகப்பொருள்,

“வெய்யோன் பாடுநெய்தற்கு உரித்தே”⁴¹

என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத்தகைய எற்பாட்டினைத் தொல்காப்பியர்,

“எற்பாடு

நெய்தல் இதல் மெய்பெறத் தோன்றும்”⁴²

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதற்கு விளக்கம் தரும் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியர், “இனி வெஞ்சுடர் வெப்பம் தீரத்தண்ணுறும் சோலை தாழ்ந்து நீழல் செய்யவும், தண்பதம் பட்ட தெண்கழி மேய்ந்து பல்வேறு வகைப்பட்ட புள்ளெல்லாம் குடம்பை நோக்கி உடங்கு பெயரவும், புன்னை முதலிய பூவின் நாற்றம் முன்னின்று களுற்றவும் நெடுந்திரை அழுவத்து நிலாக்கதிர் பரப்பவும் காதல் கைமிக்குக் கடற்காணும் கானற்காணும் நிறை கடந்து வேட்கை புலப்பட உரைத்தலின் ஆண்டுக் காமக் குறிப்பு வெளிப்பட்டு இரங்கற்பொருள் சிறத்தன் எற்பாடு நெய்தற்கு வந்தது”⁴³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

எற்பாடு என்பது நண்பகலுக்கும் முன்னிரவாகிய மாலைக்கும் இடைப்பட்ட மாலையந்திப் பொழுதாகும். மாலையை முன்னறிவித்து வரும் பொழுதாகலின் நெய்தல் பாடல்களில் எற்பாட்டு வருணனையைத் தொடர்ந்து மாலை வருணனையும் காணப்படுகின்றது.

“பல்கதிர் ஞாயிறு பகலாற்றி மலைசேர

இனாத கலுழ்கொண்ட உலகத்து மற்றவன்

ஏனையான் அளிப்பான் போல் இகலிருள் மதிசீப்பக்

குடைநிழ லாண்டாற்கும் இளிய வருவாற்கும்

இடைநின்ற காலம்போல் இறுத்தந்த மருண்மாலை” (கலி, பா. எ. 118; 4-8)

ஞாயிறு தன் பகைவனாகிய இருளை அழித்துப் பகலெல்லாம் ஆண்டு பின் மறையவும்; இரவின் இருளைப் போக்க மதி வரவும் இடைப்பட்ட பொழுதினை மருட்சியையுடைய மாலை என்று இப்பாடல் வரிகள் வருணிக்கின்றன. இத்தகைய வருணனைகள் நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் அதிகம் காணக்கிடைக்கின்றன.

“பொன்மலை கடர்சேரப் புலம்பிய இடன்னோக்கித்

தன்மலைந் துலகேத்தத் தகைமதி யேர்தரச்

செக்கர்கொள் பொழுது” (கலி, பா. எ. 126; 1-3)

“எல்லுற தெறுகதிர் மடங்கித்தன் கதிர்மாய

நல்லற நெறிநிநீஇ யுலகாண்ட அரசன்பின்

அல்லது மலைந்திருந் தறநெறி நிறுக்கல்லா

மெல்லியான் பருவம்போல் மயங்கிருள் தலைவர

எல்லைக்கு வரம்பாய இடும்பைகூர் மருள்மாலை” (கலி, பா. எ. 129; 3-7)

இவற்றிலிருந்து பகலெல்லாம் ஒளிவீசிய ஞாயிறு படும் பொழுதாகிய ‘எற்பாடு’ வருணிக்கப்பட்டிருப்பது வெளிப்படுகின்றது. மாலையை முன்னறிவிக்கும் பொழுதாகலின் எற்பாடு வருணனையைத் தொடர்ந்து, மலைப்பொழுதும் வருணிக்கப்படுவது காணக்கிடைக்கின்றது.

இவ்வாறு ஞாயிறு மறையும் பொழுதாகிய எற்பாடு பற்றிப் பல பாடல்களில் (குறுந். 195, நற். 67, 78, 187, 215, 239, 338, 369, 398, அகம். 120, 360, கலி. 118-121, 126, 129, 130) காணக்கிடைக்கின்றன.

மாலை முல்லைக்குரிய பொழுதாக வரையறுக்கப்பட்ட போதிலும் நெய்தல் பாடல்களிலும் இம்மாலைப்பொழுது இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணமுடிகின்றது.

“புள்ளும் மாவும் புலம்பொடு வதிய

நள்ளென வந்த நார்இல் மாலை” (குறுந், பா. எ. 118; 1-2)

என்று மாலை வருணிக்கப்படுகின்றது.

“குண்டுநீர் இம்பலும் கூம்பின இனியே

வந்தன்று வாழியோ மாலை” (குறுந், பா. எ. 122; 2-3)

“..... வாவல்

பழுமரம் படரும் பையுள் மாலை” (குறுந், பா. எ. 172; 1-2)

என்றும் மாலை பற்றிப் பாடப்பட்டுள்ளன.

மற்றொரு நெய்தல் திணைப் பாடலில் மோசிக்கரையனார் என்னும் புலவர்,

“மண்டிலம் மழுக மலைநிறங் கிளர

வண்டினம் மலர்பாய்ந்து ஊத மீமிசைக்

கண்டற் கானற் குருகினம் ஒலிப்பக்

கரையா டலவன் அளைவயிற செறியத்

திரைபா டவியத் திமில்தொழில் மறப்பச்

செக்கர் தோன்றத் துணைபுணர் அன்றில்

எக்கர்ப் பெண்ணை அகமடல் சேரக்

கழிமலர் கமழ்முகங் சுரப்பப் பொழின்மனைப்

புன்னை நறுவீ பொன்னிறங் கொளாஅ

எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற” (அகம், பா. எ. 260; 1-10)

என்று மாலையைப் பற்றி நீண்டு வருணிக்கின்றார்.

இவ்வாறு மாலை வருணனை பல பாடல்களில் (நற். 117, 218, 385, 398, அகம். 40, 120, 360) காணப்படுகின்றன.

கருப்பொருள் - விளக்கம்

முதற்பொருளாகிய நிலத்திலும், பொழுதிலும் கருக்கொள்கின்ற பொருட்கள் கருப்பொருள்கள் ஆகும். இத்தகைய கருப்பொருள்களைப் பற்றி க.ப.அறவாணன்,

“கருப்பொருளே உரிப்பொருளுக்கு அடிக்கல். உரிப்பொருள் கருப்பொருள் மேல் கட்டப்பட்ட கட்டடம்”⁴⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார். மேலும், இக்கருப்பொருளை விளக்கும் விதமாக க.பா.அருளானந்தம், “தேவர், மக்கள் முதலானோரின் உணவு, செயல், முதலானவற்றையும் பறை, யாழ் போன்றவற்றையும் இவை போல்வன பிறவற்றையும் கருப்பொருளாகக் கொள்வர்”⁴⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனால் உரிப்பொருள் சிறக்கக் கருப்பொருள் அடிப்படையாக அமைகின்றது. இதன் இயற்கைப் புனைவிற்குப் பெரிதும் துணை நிற்பது கருப்பொருள் என்பதும் புலனாகின்றது. சங்க அகப்பாடல்களெல்லாம் இயற்கைப் புனைவின் அடிப்படையில் அமைந்தவையாகும். ஒவ்வொரு நிலத்திலும் தோன்றும் பொருள்களைத் தொல்காப்பியர் அந்தந்த நிலக் கருப்பொருளாகக் கொண்டார். முதற்பொருளிலிருந்து தோன்றுவதினாலும் உரிப்பொருளுக்குத் துணையாக நிற்பதாலும் முதற்பொருளுக்கும் உரிப்பொருளுக்கும் இடையில் இக்கருப்பொருளைத் தொல்காப்பியர் வைத்தார் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கருப்பொருள் பற்றித் தொல்காப்பியர் மிக விளக்கமாக எடுத்துரைக்காவிட்டாலும் குறிப்பாகச் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

“தெய்வம் உணாவேமா மரம்புட்பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப”⁴⁶

இங்குத் தெய்வம், உணவு, மா, மரம், புள், பறை, தொழில், யாழ் என்னும் எண்வகைக் கருப்பொருள்களைத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார். அவை மட்டுமின்றி அவற்றுடன் பிறவும் உண்டு என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

கருப்பொருள்களின் பெயர்களைக் கூறியதோடு ‘பிறவும்’ என்று தொல்காப்பியர் கூறினாரொழிய, அவை யாவை என்பது பற்றியும் அகப்பொருள்கள்தான் முதன்மையானது என்பது பற்றியும் விளக்கம் தரவில்லை. எனவே, தொல்காப்பியர் கூறிய கருப்பொருள்கள் எட்டே என்பது இவற்றிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

தொல்காப்பியர் சுட்டும் ‘பிறவும்’ என்னும் எச்சத்தைக் கருத்திற்கொண்டு உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்களும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கனவாகும். தொல்காப்பியர் கூறிய கருப்பொருள்கள் எட்டோடு அந்தந்த நிலத்திற்குரிய உயர்ந்த மக்கள், இழிந்த மக்கள், ஊர், நீர், பூ, யாழ் என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கருப்பொருள்கள் பதினான்கு என உரையாசிரியர்கள் வரையறுத்துக் கூறினர். அவை,

“பிறவும் என்றதனானே மக்கள் பெயரும் தலைமக்கள்

பெயரும் கொள்க”⁴⁷

“பிறவும் என்றதனால், பூ, நீர், பிறவும்

இந்நிகரென கொள்க”⁴⁸

இவ்வழியில் மக்கள் பெயர், தலைமக்கள் பெயர், பூ, நீர் போன்றவையும் கருப்பொருள்களாகின்றன.

தொல்காப்பியர் கூறிய கருப்பொருள்களோடு பிற்காலத்தில் இருவகை மக்கள் மற்றும் நீர், எர், பூ, பறை, பண் என்பவற்றையும் சேர்த்துக் கருப்பொருள்களாகக் கொள்ளுதல் காணப்படுகின்றன. தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்ட கருப்பொருள்களுடன் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்ட இருவகை மக்களையும், இளம்பூரணர் குறிப்பிட்ட பூவும் நீரும் ஆகிய கருப்பொருள்களையும் சேர்த்துக்

கொண்டதோடு ஊர், பறை, பண் ஆகிய பொருள்களையும் சேர்த்து மொத்தம் பதினான்கு கருப்பொருள்களைப் பிற்காலத்தவர்கள் கூறுகின்றனர்.

நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருள்கள்

“நெய்தல் திணையின் முதற்பொருளாகிய கடற்கரை நிலத்தில் காணும் மரம், செடி, கொடி வகைகள், வாழும் பறவை இனங்கள், கழி, கடல் வாழ் உயிரினங்கள், மக்கள் ஆகியவை கருப்பொருளில் அடங்கும்”⁹ என்று முத்து கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

1. தெய்வம் : வருணன்
2. தலைமக்கள் : சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, துளைச்சி, துறைவன், கொண்கண்
3. நிலமக்கள் : நுழையர், நுளைச்சியர், பரதர், பரத்தியர்
4. உணவு : மீன், உப்பு ஆகியவற்றை விற்றுப் பெறும் பிறநிலப் பொருட்கள்
5. விலங்கு : சுறாமீன்
6. பூ : நெய்தல், தாழை, அடம்பு
7. மரம் : புன்னை, ஞாழல், பெண்ணை
8. பறவை : கடற்காக்கை
9. எர் : பட்டினம், பாக்கம்
10. நீர் : கடல்நீர்
11. பறை : மீன்கோட்பறை
12. யாழ் : விளரியாழ்
13. பண் : செவ்வழிப்பண்
14. தொழில் : மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்தல், அவை விற்றல்

தெய்வம்

சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள், வருணனை தங்களுடைய தெய்வமாக வழிபட்டனர். இத்தகைய வருணனைப் பற்றித் தொல்காப்பியர்,

“வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்”⁵⁰

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“வேதகாலங்களில் மிக முக்கியமான கடவுளாக அறிவும், ஆற்றலும் உடையவனாக மேலுலகம், நிலவுலகம், கீழுலகம் ஆகிய மூன்றனுக்கும் முடிசூடா மன்னனாகத் திகழ்ந்தவன் வருணன்”⁵¹. “ஈரான் நாட்டில் வழிபடப்பட்ட மித்ரனே வருணன் என்று இரண்டு தெய்வங்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கொண்டு முடிவு செய்யும் அறிஞர் எஸ்.இராதாகிருஷ்ணன், பண்டைய காலத்தில் கிரீசு நாடு, பாபிலோன், சுசா, டெமாஸ்கஸ், சார்டிஸ் முதலிய நகரங்களிலும் கூட வருணன் வழிபாடு பரவியிருந்ததாகக் கூறுகின்றார்.”⁵²

கடவுளை வழிபட்டு பாதுகாப்பைப் பெற வேண்டிய இன்றியமையாமை நெய்தல் நில மக்களான பரதவர்களுக்குத் தான் பெரிதும் அமைந்திருக்கின்றது. கடல் மீன்பிடிக்கச் சென்ற கணவனுக்குப் பாதுகாப்பு வேண்டித் தெய்வத்திடம் நிற்கக்கூடிய தேவை நெய்தல் நிலப் பெண்களுக்குத்தான் அதிகம் இருந்திருக்க வேண்டும். இருப்பினும், அவர்கள் எவ்வாறு வருணனைப் பாராட்டிப் போற்றியிருக்கிறார்கள் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்புகள் இல்லை. ஆனால் பத்துப்பாட்டினுள் ஒன்றான பட்டினப் பாலையில் மட்டும்,

“சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு

மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினான்

மடற்றாழை மலர்மலைந்தும்

பிணர்ப்பெண்ணைப் பிழிமாந்தியும்

புன்றலை யிரும்பரதவர்” (பட்டினப்,வரி.86-90)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு சினைச்சுறவின் கோட்டை நட்டு வழிபட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறதே தவிர வருணனை வழிபட்டார்கள் என வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை. ஆனால், ‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்’ எனும் தொல்காப்பிய

நூற்பாவிிற்கு உரை கூறும் நச்சினார்க்கினியர், “நெய்தல் நிலத்தில் நுளையர்க்கு வலைவளந் தப்பின் அம்மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தன் இண்டு வருணன் வெளிப்படும்”⁵³ என்று கூறுகின்றார். அதற்குச் சான்றாக மேற்கூறிய பட்டினப்பாலை அடிகளையே சுட்டிக்காட்டுவார். ஆனால், “பட்டினப்பாலையில் குறிப்பிடப்படும் தெய்வம் வருணன் அல்லன் திராவிடரின் கடல் தெய்வம்”⁵⁴ என வித்தியானந்தன் கூறுகின்றார்.

“வருணன் என்ற சொல் சமஸ்கிருதச் சொல். ஆனால், கடலோன் என்றே இருந்திருக்க வேண்டும் என பி.டி.சீனிவாச ஐயங்கார் கூறுகின்றார்.”⁵⁵

சங்க இலக்கிய நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணப்படும்,

“பிரிவில்லாய் போலநீ தெய்வத்திற் றெளித்தக்கால்” (கலி,பா.எ.124;18)

“பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கித் தெளிந்து” (கலி,பா.எ.131;1)

என்ற இந்தப் பாடல் வரிகள் வருணன் எனக் கூறாது கடல் தெய்வம் என்றளவிலேயே கூறுகின்றன.

மக்கள்

சங்ககாலத்தில் நெய்தல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அ.தட்சிணாமூர்த்தி அவர்கள், “கடலுக்குப் பரவை என்னும் பெயர் உண்டு. எனவே, கடல் வாழ்நர் பரதவர் எனப்பட்டனர் போலும்”⁵⁶ என்கிறார். தமிழ் அகராதி பரதவர் என்ற சொல்லுக்கு, “நெய்தல் நில மக்கள் தமிழ்நாட்டுக் குறுநில மன்னருள் ஒருசாரர் வணிகர்”⁵⁷ என்ற பொருளைத் தருகின்றது. இவ்வாறு பரதவர்களைப் பற்றி பல விளக்கங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கிய நூல்கள் நெய்தல் நில மக்களை,

“கொண்கன்” (நற்,பா.எ.72;5)

“துறைவன்” (குறுந்,பா.எ.97;3)

“சேர்ப்பன்” (புறம், பா. எ. 49; 2)

“மெல்லம் புலம்பன்” (அகம், பா. எ. 400; 19)

எனவும், நெய்தல் நில பொதுமக்களில் ஆடவர்கள்,

“பரதவர்” (அகம், பா. எ. 10; 10)

“பரதர்” (பெரும், பா. எ. 323)

“திமிலர்” (மது, பா. எ. 319)

“திமிலோன்” (அகம், பா. எ. 320; 2)

“நுளையர்” (அகம், பா. எ. 366; 11)

எனவும், நெய்தல் நிலப் பெண்களை,

“பரதவர் மகளே” (நற், பா. எ. 349; 10)

“நுளையமகள்” (சிறு, பா. எ. 158)

“பரதவர் மகளிர்” (மது, பா. எ. 97)

எனவும் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் சுட்டிக் காண்பிக்கப்படும் நெய்தல் நிலத் தலைமக்கள். அக்காலத் தமிழ்ச்சமுதாயத்தில் மிக உயர்வாக மதிக்கப்படும் நிலையில் வாழ்ந்தனர். சான்றாக நற்றிணைப் பாடலொன்றில் தேரில் செல்லும் கொண்களை,

“இயல்தேர்க் கொண்கனோடு” (நற், பா. எ. 149; 8)

எனக் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அக்காலத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் உயர்ந்த மதிப்புடனும், செல்வச் செழிப்புடனும் நெய்தல் நிலத் தலைமக்கள் வாழ்ந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

மொ.அ.துரை.அரங்கசாமி, “பரதவர் என்ற சொல் ‘பர’ என்ற அடியாகப் பிறந்த பரவை, பரப்பு என்ற சொற்கள் விரித்தல் என்று பொருள்படும் பொருட்சிறப்பு குறிக்கும் ‘து’ என்ற உறுப்பு ‘பர’ என்னும் அடிச்சொல்லோடு சேரப் ‘பரது’ என்ற சொல் பிறக்கும். இதனோடு ‘அர்’ விசுதி சேர்ந்தமையால் ‘பரதர்’

என்னும் சொல் பிறந்திருக்கலாம்”⁵⁸ என்கிறார். ஆதலின் பண்டைக் காலத்தில் பரதவர் என்ற சொல் கடலோரத்தில் வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்களைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

உணவு

மனிதன் உயிர்வாழ முக்கியமானது உணவாகும். ஆதி மனிதனின் முதல் தொழிலே உணவுத் தேடலாயிருந்தது. ஆதிக்கால மனிதன் இயற்கையிலேயே கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளை உண்டான். பின்னர் விலங்குகளை வேட்டையாடி அவற்றின் சதைப்பற்றுள்ள பகுதிகளைப் பச்சையாக உண்டான். தீயை உண்டாக்க கற்றுக் கொண்ட பின்னரே விலங்குகளின் இறைச்சிகளை தீயில் வேகவைத்து பக்குவப்படுத்தி உண்ணத் தொடங்கினான். ஆற்றங்கரைப் பகுதியில் நிலையாகத் தங்கி வாழத் தொடங்கிய போதுதான் மனிதன் தன் உணவினைத் தானே உற்பத்தி புரியத் தொடங்கினான். நாகரிகப் படிநிலையின் காரணமாக ஏற்பட்ட வளர்ச்சியினால் தான் உணவு உற்பத்தியும் உணவுப் பழக்கங்களும் வளரத் தொடங்கின.

“மனித சமுதாயம் உணவுக்காக எவ்வளவு போராட்டங்களை காலங்காலமாக நடத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்பதை சரித்திரத்தின் பல இடங்களில் பார்க்க முடிகின்றது. ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே மத்திய ஆசியாவிருந்து ஆரியர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக இந்தியாவிற்குத் தேடி வந்தனர். இந்தியாவின் உணவு வளத்தை முன்னிட்டு ஆரியர்களும் திராவிடர்களும் நீண்ட காலம் போரிட்டதையும் சரித்திரத்தின் வாயிலாக அறியலாம்”⁵⁹ என்று சே.நமச்சிவாயம் குறிப்பிடுவதிருந்து உணவின் தேவையை உணர்ந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பரதவ மக்கள் மீன்பிடித்தலை முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டிருந்ததால் இவர்களது உணவில் பலவகையான மீன்கள் இடம்பெற்றன பரதவர் புரிந்த தொழிலுக்கேற்ப அவர்களது

உணவுமுறையும் அமைந்திருந்தன. கடல் மீன்பிடித்து விட்டு வீடு திரும்பிய தந்தைக்கு நெல்லினால் சமைத்த மூரலாகிய வெண்சோற்றை, அயிரை மீனையிட்டு ஆக்கிய கருவாட்டுடன் அவனுடைய இளையமகள் அளித்ததை,

“நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு

உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்” (அகம், பா. எ. 60; 3-6)

என்னும் பாடல் வரிகள் உணவு சார்ந்த செய்தியினைச் சுட்டிக் காட்டி நிற்கின்றன. மூதூர் பகுதி நெய்தல் நில மக்கள் கொழுமையான மீன்களைச் சுட்டு அவற்றை உணவாக எடுத்துக் கொண்டதை,

“அழியா மரபின்நம் மூதூர் நன்றே

கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுள் மயங்கி” (நற், பா. எ. 311; 5-6)

என்னும் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மீனவர்கள் கடல் பிடித்த இறாலைச் சுட்டும், வயலாமையை வேகவைத்து பக்குவம் செய்து உண்டதையும்,

“கடறவின் சூடுதின்றும்

வயலாமைப் புழுக்குண்டும்” (பட், வரி. 63-64)

என்னும் பாடலடிகளின் மூலம் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

இவ்வாறு நெய்தல்திணை மக்கள் மீன்களை உணவாகக் கொண்ட செய்தி சங்க இலக்கியத்தின் பல பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

சுறாமீன் (விலங்கு)

“தெய்வம் உணாவே”⁶⁰ என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை கூற வந்த நச்சினார்க்கினியர், “முதலையும் சுறாவும் மீனாதன் ‘மா’ வென்றல் மரபன்று”⁶¹ எனக்

கூறியுள்ளார். இதே நூற்பாவிிற்கு உரை கூறும் இளம்பூரணர், “நெய்தற்கு.... ‘மா’ கராவும் சுறாவும்”⁶² என்கிறார்.

இறையனார் அகப்பொருள் உரையாசிரியர், “நெய்தற்கு மா சுறாவும், முதலையும்”⁶³ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

வீரசோழியம், “கானே தரும்புன்னை கண்டல் அன்னம் சுறா”⁶⁴ என்று நெய்தற்கு விலங்கு சுறா என்ற பொருளில் கூறுகின்றது.

கடல் வாழும் மீனினங்களில் சுறா பெயர் பெற்றது. இது பெரும்பாலும் கடல்தான் காணப்படும். ஆறுகளிலும், கழிகளிலும் சிற்சில சமயங்களில் காணப்படுவதும் உண்டு.

“சுறா பெரும்பாலும் கடல்நீரில், அதாவது உப்பு நீரில்தான் வாழும். கடல்நீர், ஆறுகளுக்குள் பாயும்போது குறிப்பிட்ட தொலைவு வரையில் உப்பு நீராகவே இருக்கும். உப்பு நீர் இருக்கும்வரை அதில் சுறா வாழும். உப்புநீர் நன்னீராக மாறிவிட்ட பின் சுறா அந்நன்னீரில் ஒருசில நாட்களே உயிரோடு வாழக்கூடும்”⁶⁵ என்று சுறாவைப் பற்றி முத்து கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

சுறா மிகவும் பயங்கரமானது. மீன்களுக்குள் சிறப்பு மிக்கது. தலைமையானது. ஏனைய மீனினங்களை அடக்கிப் பிடித்து அடித்துத் தின்று வாழும் இயல்பினை உடையது.

சுறா கடல் வாழும் மீன். இதில் பல சாதிகளும் இனங்களும் உண்டு. காட்டில் சிங்கம், புலி, நாய் முதலியன வேறு விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொண்டு தின்று திரிவது போல, சுறாமீன் கடல் வாழும் உயிரினங்களைப் பிடித்துத் தின்னும். சுறாக்கள் எல்லாம் ஏறக்குறைய சமுத்திரத்தில் சஞ்சரிப்பவை. சில இனங்கள் ஆற்றில், கழி முகங்களில் புகுந்து நன்னீருக்குள் சிறிது தூரம் செல்வதுண்டு. பெரும்பாலான வகைகள் வேறு மீன்களைப் பிடித்துண்ணும். சில கடல் மிதக்கும் நுண்ணுயிர்களை வடிகட்டி விழுங்கும். சில செத்துக் கிடப்பவற்றை இரையாகக்

கொள்ளும். தம் இனத்தையே தின்னவும் சில பின் வாங்குவதில்லை. சில சமயங்களில் சுறாக்கள் மனிதனைப் பிடித்து விடுவதுண்டு⁶⁶ என்று சுறா மீன்களைப் பற்றிக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

சங்கப்பாடல்கள் பலவற்றுள், ‘வயச்சுறா’ (குறுந்.230;5), ‘எறிகுறா’ (குறுந்.318;1), ‘துணைச்சுறா’ (நற்.67;7), ‘கோட்சுறா’ (நற்.78;1), ‘திருந்துவாய்ச் சுறவம்’ (நற்.132;2), ‘கடுஞ்சுறா’ (நற்.199;6), ‘கழிச்சுறா’ (அகம்.120;10), ‘வாள்சுறா’ (அகம்.150;7), ‘சுறவினம்’ (நற்.223;7) என்று சில குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

நெய்தல் பாடல்களில், சுறாமீன்கள் பெரும்பாலும் கடல் வாழ்பவனாகவே கூறப்படுகின்ற செய்தியும், கழிகளில் அரிதாக உள்ளனவாகக் கூறப்படுகின்ற செய்தியும் காணக்கிடைக்கின்றன. பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கும் மரக்கலத்தில் ஏறி, அலைவீசும் கடல் சென்று வாள் போன்ற வாயையுடைய சுறா மீன்களோடு வலிமை மிக்கப் பிற மீன்களையும் பிடித்தச் செய்தியினை,

“திமில்மேற் கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி

வாள்வாய்ச் சுறவொடு வயமீன் கெண்டி” (நற்,பா.எ.111;6-7)

என்ற இந்தப் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. மேலும், தெளிந்த கடல் வளமையான கையை உடைய பரதவர், மீன் பிடித்தற்கு நெடுக கட்டிய, சிவந்த நிறத்தையும் வலிய முடியையும் உடைய அழகிய வலையைத் துண்டுபடக் கிழித்து, அஞ்சத்தக்க வலிமையுடைய தன் கொம்பினால் வீசிக் கொல்ல வல்ல சுறாமீன் உலவும் என்பதனை,

“..... தெண்கடல்

வன்கைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல்

கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிக்

கடுமுரண் எறிகுறா வழங்கும்” (நற்,பா.எ.303;8-11)

என்ற இந்தப் பாடல் வரிகளின் வாயிலாக கடல் சுறா மீன்கள் காணப்படுகின்ற செய்தி விளக்கப்படுகின்றது.

இத்தகைய சுறாமீன்கள் கழிகளிலும் காணப்படுகின்ற செய்தி நெய்தல் பாடல்கள் சிலவற்றில் காணக்கிடைக்கின்றன.

குளங்கள் தோறும் சென்று அங்குள்ள இறாமீன்களைக் கவர்ந்து உண்ணும் கொக்கு, நாரை போன்ற பறவைகள் ஒலிக்க, சுறாமீன்கள் உலவும் கழி சார்ந்த இடங்கள் என்ற செய்தியினை,

“..... கயந்தோ

ற்றவா ரினக்குரு கொலிப்பச் சுறவங்

கண்போற் பூத்தமை கண்டு நுண்பல” (நற்,பா.எ.27;7-9)

என்றும், கொல்லும் தன்மையுள்ள சுறாமீன்கள் இயங்கும் ஒள்ளிய நிறத்தையடைய பெரிய கழி என்பதை,

“கோட்குறா வழங்கும் வாட்கேழ் இருங்கழி” (நற்,பா.எ.78;1)

என்றும், கழியின்கண் உலவும் சுறாமீன் வீசியதால் உண்டான புண்பட்டக் காலையுடைய கோவேறு கழுதை உள்ள செய்தியினை,

“கழிச்சுறா எறிந்த புட்டாள் அத்திரி” (அகம்,பா.எ.120;10)

என்றும் குறிப்பிடுவதிருந்து கழிகளில் சுறாமீன்கள் காணப்படுகின்ற செய்தியினை அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. மேலும், கடல் வாழ்கின்ற சுறாமீனும் ஏறு (ஆண்) என அழைக்கப்படும் என்பதை, “கடல்வாழ் சுறவும் ஏறெனப்படுமே” என்று தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பா கூறுவதிலிருந்து சுறவு கடல்வாழ் மீனினம் என்பதற்குத் தக்கச்சான்றாக அமைகின்றது.

இத்தகைய சுறாமீன் பற்றிய சொல்லாடல் நற்றிணையில் 14 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 5 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 7 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 3 இடங்களிலும் காணப்படுகின்றது.

நெய்தல் மலர்

நெய்தல் பூக்கள் குளங்களிலும் ஏரிகளிலும் அல்லது கடற்கழிகளிலும் மருதநில நெல் வயல்களிலும் பூக்கும். கடற்கரைப் பகுதிகளில் அவை மிகுதியாகக் காணப்படும் காரணத்தால் கடலும் கடற்கரைப் பகுதியும் 'நெய்தல்' என்ற பெயரால் குறிக்கப்படுகின்றன.

நெய்தல் காலையில் மலர்ந்து மாலையில் வாடும். கடல் தெய்வம் கடற்கரையின் அந்தி ஒளியில் நிற்பதாகவும், தலையில் ஞாழலை அணிந்திருப்பதாகவும், மார்பில் மலர்ந்த நெய்தல் பூக்களான மாலை உருள்வதாகவும் அழகுற வருணிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தகைய கண்கவர் காட்சிகளின் வருணனைகள் கடற்கரைக் காட்சியின் அழகை மேலும் உயர்த்தியும் வளப்படுத்தியும் காட்டுகின்றன.

“நெய்தல் மலர் இலைக்கு மேலே நீண்டு வளரும் தன்மையது. கடற்கரையெங்கும் செழித்துப் படர்ந்திருக்கும் நெய்தல் கொடியானது; தலைவியைக் காண வரும் தலைவனது தேர்ச்சக்கரத்தால் அடிக்கடி துணிக்கப்படும். நெய்தல் பூவை நாரை விரும்பியுண்ணும். இம்மலரின் காம்பு நீண்டிருப்பதால், அதனைக் கணைக்கானெய்தல் என்பர். நறுமணமும் சுவை மிகுந்த தேனும் உள்ள கடல்மலரைச் சுற்றி சுரும்புகள் மொய்த்த வண்ணமிருக்கும்”⁶⁷ என்று நெய்தல் மலர் பற்றி ம.சோ.விக்டர் குறிப்பிடுகின்றார்.

பெரும்பான்மையான பாடல்களில் நெய்தல் மலரை இளம்பெண்களின் கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகின்றது. நெய்தல் மலரில் நீர்த்துளிகள் காணப்படுவதை, மகளிரின் கண்களிருந்து வரும் கண்ணீரோடு ஒப்பித்து உரைக்கப்படுகின்றது. நெய்தலின் உரிப்பொருள் 'இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும்' என்பதாகும். இதற்குப் பொருந்த நெய்தல் மலர்கள் விளக்கப்படுகின்றன. எனவே 'நெய்தல்' இரக்கம், பிரிவு ஆகியவற்றின் குறியீடாக அமைந்துள்ளது.

புலவர்கள் தாம் பாடும் பாடல் இன்ன திணைக்குரியதெனக் காட்டுவது போல, அத்திணைக்குரிய மலரின் பெயரை ஏதோ ஒரு வகையில் அப்பாடலுக்குள் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வாறு ஒரு மலரின் பெயரைப் பாடலுக்குள் அறிமுகப்படுத்தும் மரபு குறிஞ்சியிலும், மருதத்திலும், பாலையிலும் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், முல்லையிலும் நெய்தலும் இவ்வழக்கம் மேலோங்கியுள்ளது. நெய்தல் திணையில் உள்ள மொத்தப் பாடல்கள் 346 இல் 60 பாடல்களில் நெய்தல் என்ற பெயர் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு நெய்தல் மலர், 'நீணறு நெய்தல்' (குறிஞ்சி.79) என்றும், 'கணைக்கால் நெய்தல்' (பெரும்.213, நற்.138;6, அகம்.360;4) என்றும், 'கழி நெய்தல்' (குறுந்.336;5, நற்.17;3, ஐங்.183;5) என்றும்,

“கண்போற் பூத்தமை கண்டு நுண்பல

சிறுபா சடைய நெய்தல்” (நற்,பா.எ.27;10-11)

“கண்போ னெய்தல்” ஐங்,பா.எ.151;3)

“இருங்கழி மலர்ந்த கண்போல் நெய்தல்” (அகம்,பா.எ.170;4)

என்றவாறும் நெய்தல் பாடல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

நிறத்தால் மகளிரின் கண்ணைப் போன்று இருக்கும் நெய்தல் மலர், காலையில் மலரும் தன்மையுடையவனவாகவும் மாலையில் குவியும் இயல்புடையவனவாகவும் காணப்படுகின்றது என்பதனை,

“கணைத்த நெய்தற் கண்போன் மாமலர்

நனைத்த செருந்திப் போதுவாய் அவிழ

மாலை மணியிதழ் கூம்ப” (அகம்,பா.எ.150;8-10)

என்ற இந்தப் பாடல் வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

இத்தகைய நெய்தல் மலர் பற்றிய சொல்லாடல்கள் நற்றிணையில் 18 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 7 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 17

இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 15 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 4 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

தாழை மலர்

தாழை புல் வகையினைச் சார்ந்த ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. இது கடலோரத்திலும் கழியோரத்திலும் அடர்ந்து, செழித்து வளரும் தன்மை கொண்டவை. அடிமரம் வளைந்து சருச்சரை உடையதாகவும், வெளுத்த மெல்லிய தோல் போர்த்தியதாகவும் காணப்படும். இலைகள் கொத்துகளாக மேலெழும்பிப் பரவி வளைந்து தோன்றும். அவை நீளமாகவும் இரு விளிம்புகளிலும் கூறிய சிறு முட்களை உடையனவாகவும் காணப்படும்.

“அடுக்கடுக்கான மடல்களுக்குள்ளே மிகுந்த பாதுகாப்பமைந்தது போன்று நடுவிடத்தே தாழை அரும்பிப் பூக்கும். இஃது ஓலைப்பூ என்றும் வழங்கப்படும். பூ மடலுக்குள் நீறு போன்ற பொடியுடன் கூடிய கொத்துக் கொத்தான மெத்தென்ற பஞ்சருண்டைகள் போன்ற பகுதிகள் காணப்படும். இதனைச் சோறு என்றும் கூறுவர். இப்பூக்களில் சில வெண்ணிறமுடையன; சில பொன்னிறமுடையன; அவை முறையே வெண்டாழையென்றும் செந்தாழையென்றும் வழங்கப்பெறும்”⁶⁸ என்று தாழையைப் பற்றி தி.முத்து கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

வளைந்த அடிமரத்தையும், முள் பொதிந்த இலைகளையும் உடைய தாழையின் மீது அலையானது முட்டி மோதுவதால், தாழை மலரின் தாது உதிர்ந்து கடற்கரையெல்லாம் நறுமணம் வீசுகின்றது. இது இயல்பான புலால் நாற்றத்தை மாற்றி விடுகின்ற தன்மை கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது.

இத்தகைய தாழை, கடற்கரையில் நறுமணத்தை உண்டாக்கும் செய்தியினை,

“வயிறுடைப் போது வாதின் விரீஇப்

புலவுப் பொரு தமிழ்த் பூநாறு பரப்பு” (அகம், பா. எ. 130; 7-8)

“முன்றில் தாழையொடு கமழுந்

தெண்கடற் சேர்ப்பன்” (நற்,பா.எ.49;9-10)

“கமழுந் தாழைக் கானலம் பெருந்துறை” (பதிற்,பா.எ.55;5)

“தளையவிழ் தாழைக் கானலம் பெருந்துறை” (அகம்,பா.எ.90;3)

என்று சங்க இலக்கியத்தில் பல இடங்களில் காண முடிகின்றது. கடலலையும் கழிநீரும் தொடுகின்ற அளவுக்கு தாழைகள் வளர்ந்துள்ளதை,

“தயங்குதிரை பொருத தாழை வெண்பூக்

குருகுள மலரும் பெருந்துறை” (குறுந்,பா.எ.226;5-6)

“உரவுத்திரை பொருத பிணர்படு தடவுமுதல்

அரவுவாள் வாய முள்இலைத் தாழை” (நற்,பா.எ.235;1-2)

“தாழை தைஇய தயங்குதிரைக் கொடுங்கழி

இழுமென ஓக்கும்” (குறுந்,பா.எ.345;5-6)

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

இத்தகு பெருமை வாய்ந்த தாழையைப் பற்றி நக்கண்ணையார் என்னும் சங்கப்புலவர் ஒருவர் விளக்குகின்றார். கடற்கரையில் மணல்மேடு உயரமாக உள்ளது. அங்கு கழிமுள்ளிச் செடிகள் நிறையக் காட்சியளிக்கின்றன. அவற்றிற்குப் பக்கத்தில் தாழை மரங்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் அடிப்பகுதி சருச்சரை பொருந்தியதாகக் காணப்படுகின்றது. அச்சருச்சரை இறாமீனின் புறத்தைப் போன்றுள்ளது. தாழையின் இதழ்கள் முட்களை உடையவனவாக உள்ளன. அம்முட்கள் சுறாமீனின் முகத்தில் நீண்டிருக்கும் கொம்பு போல் காட்சி தருகின்றன. இது தாழையின் அரும்பு முதிர்ந்த பருவமாதலால் அதனைப் பார்க்கும்போது பெரிய ஆண் யானையின் தந்தம் நினைவுக்கு வருகின்றது. அரும்பு சிறிது தலைசாய்த்து தோன்றியிருப்பது நல்ல பெண்மான் தலைசாய்த்து நிற்பதைப் போன்றிருக்கின்றது. தாழையின் மணமானது எவ்வாறு விழாக் கொண்டாடும் இடம் கமழ்ந்து கொண்டிருக்குமோ அவ்வாறு கமழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றது என்பதனை,

“இறவுப்புறத் தன்ன பிணர்படு தடவுமுதற்

சுறவுக்கோட் டன்ன முள்ளிலைத் தாழை

பெருங்களிற்று மருப்பின் அன்ன வரும்புமுதிர்பு

நன்மா னுழையின் வேறுபடத் தோன்றி

விழவுக்களங் கமழும்” (நற்,பா.எ.19;1-5)

என்ற இந்தப் பாடல் வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

ஒலிக்கின்ற அலை கொழிக்கும் பெரிய மணல்மேடுகளில் தாழை மரங்கள் வளைந்த அடியினைக் கொண்டனவாக உள்ளன. அவற்றின் இலைகள் முள்ளை உடையனவாகவும் உள்ளன. உள்மடல் அரும்புகள் தோன்றியுள்ளன. அவ்வரும்புகளின் வெண்மையான மலர்கள், முதிர்ந்த வெண்மை நிறம் பொருந்தி அழகு பெற்ற சங்கைப்போல் காட்சி தருகின்றன. கடல் அலை வந்து மோதுவதால் தாழையின் தாது உதிர்ந்து மணம் பரப்புகின்றது. இதனை,

“முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்த்

தடந்தாள் தாழை முள்ளுடை நெடுந்தோட்டு

அகமடற் பொதுளிய முகைமுதிர் வான்பூங்

கோடுவார்ந் தன்ன வெண்பூத் தாழை

எறிதிரை உதைத்தற் பொங்கித் தாதுசோர்பு” (நற்,பா.எ.203;1-5)

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாகத் தாழைப் பூவின் நறுமணத்தை அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

வரிசையாக ஓங்கித் தோன்றும் தாழைகளை வேல்களுக்கு ஒப்பிட்டுப் பேசப்படுகின்றது. வாளரம் போன்ற விளிம்பையுடைய, கொழுவிய மடலையுடைய தாழையானது வரிசையாகவுள்ள வேல்கள் நாட்டப்பெற்ற வேலியைப் போலப் பயன் தரும் என்பதனை,

“வாள்போல் வாய கொழுமடல் தாழை

மாலை வேல்நாட்டு வேஇகும்” (குறுந்,பா.எ.245;3-4)

என்ற பாடல் வரிகள் கொண்டு விளக்கப்படுகின்றது.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த தாழை, ‘வெள்வீத் தாழை’ (குறுந்.163;4), ‘முள்இலைத் தடவுநிலைத் தாழை’ (குறுந்.219;6), ‘தளையவிழ் தாழை’ (அகம்.90;3) என்று சில பாடல்களில் குறிக்கப்படுகின்றன.

இத்தகைய தாழை பற்றிய சொல்லாடல் நற்றிணையில் 18 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 7 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 12 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 5 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

அடும்பு மலர்

அடும்பானது கடற்கரை மணல் பரப்பில் பரந்து படர்ந்து காணப்படும் கொடி வகையைச் சார்ந்தவையாகும். இது அடம்பென்றும், அடம்பங்கொடியென்றும் வழங்கப்பெறும். இதன் இலை பிளவுபட்டிருக்கும். இதன் கொடி சற்றுச் செந்நிறமாக இருக்கும். சிறிது மங்கிய கருநிறமுடைய கொடிவகை அடும்பும் உண்டு. இதன் பூ வெண்ணிறமாகவும், மங்கிய செந்நிறமாகவும், மணி போன்ற வடிவினைக் கொண்டதாகவும் இருக்கும்.

இத்தகைய அடும்பினைப் பற்றி டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர், “நெய்தல் நிலத்தின் கடற்கரையில் படரும் கொடிகளுள் மலரையுடையது இது. இதன் இலை இருபிரிவாக இருத்தன் மானடியை உவமை கூறுவர். இதன் மலர் குதிரையின் கழுத்திடும் சலங்கை மணியைப் போல் இருக்கும். மகளிர் அதனை நெய்தலோடு கட்டிக் கூந்தல் சூடுவர். இக்கொடி மணல் மேட்டில் படரும்”⁶⁹ என்று கூறுகின்றார்.

இந்த அடும்பங்கொடி வெண்மையான மணல் பரப்பில் படர்ந்து விரிந்து காணப்படுகின்ற தன்மையினைச் சங்கப் புலவர்கள்,

“குன்றோங்கு வெண்மணல் கொடியடும்பு” (நற்,பா.எ.254;2)

“அடும்பு இவர் மணற்கோடு” (குறுந்,பா.எ.248;5)

“அடும்பிவ ரணியெக்கர்” (கலி,பா.எ. 132;16)

“..... அடைகரை

ஓண்பல் மலர கவட்டிலை அடும்பின்” (அகம், பா. எ. 80; 7-8) 64

“..... தண்கடற் பரப்பின்

அடும்பம் லடைகரை” (பதிற், பா. எ. 51; 6-7)

என்ற பாடல் வரிகளின் வாயிலாக சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றனர். இத்தகைய அடும்பு சார்ந்த சொல்லாடல் நற்றிணையில் 5 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 3 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 1 இடத்திலும், அகநானூற்றில் 3 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 3 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

புன்னை மரம்

நெய்தல் நிலத்தில் சிறப்புமிக்க மரம் புன்னை. இதன் அடிமரமும் கிளைகளும் கருநிறமுடையன. இவ்வுண்மையை, ‘நீலநிறப் புன்னை’ (நற். 4; 2), ‘மாச்சினை’ (நற். 49; 8), ‘கருங்கோட்டுப் புன்னை’ (நற். 67; 5, குறுந். 123; 3, ஐங். 161; 2), ‘கருந்தாள் புன்னை’ (நற். 231; 7), ‘இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை’ (நற். 249; 1), ‘எல்அன்ன இருள்நிறப் புன்னை’ (நற். 354; 1), ‘குவையிரும் புன்னை’ (அகம். 40; 4), ‘கருங்கோட்டு நறும்புன்னை’ (கலி. 123; 1) என்ற அடிகள் எடுத்துக்கூறுகின்றன.

‘பெருந்தாள் புன்னை’ (நற். 87; 6), ‘பராரைப் புன்னை’ (நற். 45; 9), ‘படுகாழ் நாறிய பராரைப் புன்னை’ (நற். 278; 1), ‘முழவுமுதற் புன்னை’ (நற். 307; 6) என்பவை புன்னை பருத்த அடி மரத்தையுடையது என்பதற்குச் சான்றாக அமைகின்றன.

புன்னையைப் பற்றி தி.முத்து கண்ணப்பன், “புன்னையின் இலை கரும் பசுமை நிறமுடையது; அகன்றது; மலர் கொத்துக் கொத்தாக இருக்கும். அரும்புகள் வெண்மையானவை. மகரந்தம் பொன்னிறமானது. இதன் அரும்புகள் நீண்ட கம்புகளையும், உருண்டை வடிவினையும் உடையன; முத்துப் போல் தோற்றமுடையன. அரும்புகள் மலர்ந்து நறுமணம் வீசும். இதன் பொன்னிறத் தாது உதிர்ந்து வெண்மணல் பரப்பெங்கும் பொலிவூட்டும்”⁷⁰ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

கடற்கரைச் சோலையிலும், மக்கள் வாழ்கின்ற மனை முற்றத்திலும் புன்னையின் கருங்கிளையில் பூத்த மலர்களோடு தாழை மலரும் சேர்ந்து மணம் வீசும் செய்தி காணப்படுகின்றது. புன்னைமரத்தின் நுண்ணிய பொன் துகள்கள் அடியில் உள்ள நீலநிற நெய்தல் கிடக்கின்றது. அவை பொன்னும் மணியும் போல காட்சியளிக்கின்றன. ஒருபுறத்தில் மணம் வீசும் கழி மலர்கள் குவிகின்றன. மறுபுறத்தில் பொழில் சூழ்ந்த மனைகளுக்கு அருகில் இருந்த, புன்னையின் பூக்கள் பொன் வண்ணம் காட்டிப் பூக்கின்ற செய்தியும் காணப்படுகின்றன.

கானலின்கண் புன்னை மரங்கள் பூத்துக் குலுங்கி நிற்பதும், அவற்றின் பொன் வண்ணத் தாதுகள் வெண்மணலெங்கும் விரவிப் பரந்து கோலம் புனைந்து திகழ்வதும் கடற்கரையின் இயற்கை எழிலுக்குச் சிகரம் வைத்தது போன்றுள்ளன.

“புலிவரி எக்கர் புன்னை உதிர்த்த

மலிதாது ஊதுந் தேனோடு ஒன்றி

வண்டின் இன்னிசை கறங்க” (நற்,பா.எ.323;7-9)

“இருள்திணிந் தன்ன ஈரந்தண் கொழுநிழல்

நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறைக்

கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில்” (குறுந்,பா.எ.123;1-3)

“வான்கடற் பரப்பில் தூவற் கெதிரிய

மீன்கண் டன்ன மெல்லரும் பூழ்த்த

முடவுமுதிர் புன்னை” (அகம்,பா.எ.10;1-3)

“..... புன்னை

பொன்னிறம் விரியும் பூக்கெழுதுறை” (ஐங்,பா.எ.110;1-2)

“இணர்அவிழ் புன்னை எக்கர்நீழல்” (குறுந்,பா.எ.299;3)

எனப் பால பாடல்களில் சங்கப் புலவர்கள் புன்னையைப் பொருத்தமுறப் பாடியுள்ளனர்.

நிலவைக் குவித்து வைத்தது போன்ற வெண்மணல் பரப்பு. அங்கு ஒருபுறம் எழில்மிகு பூஞ்சோலை. இருள் செறிந்தது போன்ற உரமும் குளிர்ச்சியும் உடைய நிழலைத் தரும் கருங்கிளைகள் செறிந்த புன்னை மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ளன. அங்குத் தலைவன் குறிப்புப்படி அவன் வருகைக்காக காத்திருக்கிறாள் தலைவி. தலைவன் வரவில்லை. தலைவன் வராததால் அந்தப் புன்னையஞ் சோலை பொலிவுற்றுத் தனிமையுற்றுக் காணப்படுவதை,

“இருள்திணிந் தன்ன ஈரந்தண் கொழுநிழல்

நிலவுக்குவித் தன்ன வெண்மணல் ஒருசிறைக்

கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப

இன்னும் வாரார்.....” (குறுந், பா. எ. 123; 1-4)

என்னும் பாடல் வரிகள் தலைவியின் துயரநிலையினைப் புன்னையின் வாயிலாக வெளிப்படுத்துகின்றன.

தலைவியின் நற்றாய், இளமையில் தன் தோழியரோடு வெண்மணல் வெளியில் விளையாடும்பொழுது புன்னை விதை ஒன்றை மண்ணில் புதைத்தாள். நாளடைவில் அது முளைவிடத் தொடங்கியது. அதனைக் கண்ட தலைவி, அதற்குப் பாலும், நெய்யும் ஊற்றி வளர்க்கின்றாள். நாளடைவில் அது செழித்து வளர்ந்து நிழல் தரும் பெரும் மரமானது. அம்மரத்தின் நிழல் தலைவி அடிக்கடி விளையாடி வந்தாள். இதனைக் கண்ட தாய், தன் மகளுக்கு புன்னையின் செய்தியை விளக்கி, ‘இது நின்னிலும் சிறந்தது; நின் தமக்கையாம் தகுதியது’ என்று கூறுகின்றாள். இம்மரத்தடியில்தான் தலைவி பலநாள் தலைவனைச் சந்தித்து அளவளாவி வந்தாள். இந்த உண்மை தோழியில் நினைவுக்கு வருகின்றது. மணந்து கொள்ளாமல் வெறும் மரத்தடிச் சந்திப்போடு காலம் கடத்தி வரும் தலைவனுக்கு எடுத்துக்காட்ட நினைக்கின்றாள். தலைவன் வழக்கம்போல் அங்கு வந்ததும், ‘தலைவ தலைவியின் தமக்கை, தமக்கை முன்பாக நின்னோடு தலைவி களவிற்பழகுவது தகாது; அது நாணித் தலைகுனியும் பாவச் செயல்’ என்று தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். இதனை,

“விளையாடு ஆயமொடு வெண்மணல் அழுத்தி

மறந்தனம் துறந்த காழ்முளை அகைய

நெய்பெய் தீம்பால் பெய்தினிது வளர்ப்ப

நும்மினுஞ் சிறந்தது நுவ்வை இருமென்று

அன்னை கூறினள் புன்னையது சிறப்பே

அம்ம நாணுதும் நும்மொடு நகையே” (நற்,பா.எ.172;1-6)

என்னும் பாடல் வரிகள் புன்னை மரத்தின் தனக்குரிய தங்கையாக தலைவி பேணி வந்ததை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

புன்னை மரத்தின் பூக்கள் புலிநகக் கொன்றையின் புதிய பொன்னிறப் பூக்களுடன் உதிர்ந்து கிடக்கும். அவை பார்ப்பதற்கு ஓவியம் வரைந்தது போல் அழகுடன் காணப்படும். மலர்கள் நறுமணம் உள்ளவையாக இருக்கும். அதனால் அவற்றைச் சுற்றி வண்டுகள் ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கும்.

“பொன்வீ ஞாழலொடு புன்னை வரிக்கும்

கானலம் பெருந்துறை” (அகம்,பா.எ.70;9-10)

தாழ்ந்து வளர்ந்திருக்கும் இப்புன்னையின் மகரந்தம் சேர்ந்த ஒளியையுடைய மலர்களைப் பறித்து மகளிர் தலையில் சூடிக் கொள்வர். கடற்கரை மணல்மேட்டில் உள்ள இம்மரம் நல்ல இனிய நிழலைத் தரும். அந்நிழல் இருந்து கொண்டு தந்தை தந்த கொழுமையான மீனின் வற்றலைக் கவர வரும் பறவைகளைப் பெண்கள் விரட்டுவர். கடலோரத்தில் இது அமைந்துள்ளதால் கடல் அலைகள் இவற்றின் மீது மோதி மோதி இம்மரத்தை அசையுமாறு செய்துவிடுகின்றன. வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற பூங்கொத்துக்களின் நுண்ணிய பூம்பொடிகள் உதிர்ந்து மணல் மேட்டை அழகு செய்யும். மணம் நாளும் அம்மணல்மேட்டில் அழகு பொருந்தப் பெண்கள் விளையாடுவர். இதனை,

“ஓங்கல் வெண்மணல் தாழ்ந்த புன்னைத்

தாதுசேர் நிகர்மலர் கொய்யும் ஆயம்” (குறுந்,பா.எ.311;5-6)

“பெருநீர் அழுவத் தெந்தை தந்த

கொழுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி

எக்கர்ப் புன்னை இன்னிழல் அசைஇ” (அகம், பா. எ. 20; 1-3)

“மல்குதிரை யுழந்த ஒல்குநிலைப் புன்னை

வண்டிமிர் இணர நுண்டாது வரிப்ப

மணங்கமழ் இளமணல் எக்கர்க் காண்வரக்

கணங்கொள் இயமொடு புணர்ந்துவிளை யாட” (அகம், பா. எ. 250; 2-5)

என்னும் பாடல்கள் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றன.

இவ்வாறு புன்னை பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணையில் 31 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 13 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 7 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 21 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 6 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

ஞாழல் மரம்

நெய்தலுக்குரிய மற்றொரு சிறந்த மரம் ஞாழல். இது புலிநகக் கொன்றை என்று பெரிதும் வழங்கப்படுகின்றது. இதன் காய் நுனியிலே சற்று வளைந்து புலிநகம் போன்றிருந்தன இது புலிநகக் கொன்றை என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

இத்தகைய ஞாழல், ‘தண்ணிய கமழும் ஞாழல்’ (குறுந். 310; 6), ‘நறுவீ ஞாழல்’ (நற். 96; 1, குறுந். 318; 2), ‘சிறுவீ ஞாழல்’ (நற். 31; 5, குறுந். 328; 1), ‘நனைமுதிர் ஞாழல்’ (குறுந். 397; 1), ‘செவ்வீ ஞாழல்’ (அகம். 240; 1), ‘ஞாழல்’ (நற். 167; 8, அகம். 180; 12) என்று பல பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

இத்தகைய ஞாழல் பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணையில் 10 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 12 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 12 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 6 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 2 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

பெண்ணை மரம்

பெண்ணையானது பனை என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் இம்மரம் பெருகியும் ஓங்கி வளர்ந்தும் காணப்படுகின்றது. நெய்தல் நில மணல் மேடுகளில் கூட்டம் கூட்டமாக வளர்ந்திருக்கும் இம்மரத்தில் நீண்ட மடலோடு கூடிய இலைகள் உச்சியில் கொத்தாக நிறைந்திருக்கும். அடிமுதல் முடிவரையில் கருக்கு மடல்களோடு கூடிய இலைகள் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும். இவ்வோலைகளைக் கொண்டு நெய்தல் நில மக்கள் வேலிமையத்துக் கொண்டு செய்தி காணப்படுகின்றது.

அன்றிலைக் கூறும்போதெல்லாம் அவ்வன்றில் இருக்கும் இடமாகப் பெரும்பாலும் பனைமரம் கூறப்படுகின்ற செய்தி (நற்.218, குறுந்.177, அகம்.50) பல பாடல்களில் காணப்படுகின்றது.

பனை மரத்தடியில் மணல் குவிந்துள்ள நிலை (நற்.135, குறுந்.248) பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது.

பனம்பழம் நெய்தல் மலர் மீது வீழ்ந்து, சேற்றில் படும் செய்தி (நற்.372) ஓரிடத்தில் காணப்படுகின்றது.

பனை மரம் மணல் நிறைந்த இடங்களில் வளரக்கூடியது. காற்று அடிக்க அடிக்க மணல் மிகுவதால் இதன் அடிமரம் மறைந்து, பார்ப்பதற்குச் சிறியதாகத் தோன்றும். இதனை,

“இடுஅரை புதையக் கோடை இட்ட

அடும்புஇவர் மணற்கோடு எர நெடும்பனைக்

குறிய இகும்” (குறுந், பா. எ.248;4-6)

என்னும் பாடல் அடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

பனைமரங்கள் ஓங்கிய வெள்ளிய மணல் பரந்த தோட்டங்களில் அன்றில் பறவைகள் தத்தம் துணைகளை அழைக்கும் என்பதை,

“பெண்ணை ஓங்கிய வெண்மணற் படப்பை

அன்றில் அகவும்” (அகம், பா. எ. 120; 14-15)

என்று கூறுவதிருந்து அன்றில் பறவையின் இருப்பிடமாக பனைமரம் விளங்குவதை அறியமுடிகின்றது.

இத்தகைய பனைமரம் பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் 14 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 2 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 1 இடத்திலும், அகநானூற்றில் 8 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 6 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

கடற்காக்கை

நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் காக்கை, கடற்காக்கை அல்லது நீர்க்காக்கை என்று வழங்கப்படுகின்றது. ஐங்குறுநூற்றில் சிறுவெண்காக்கைப் பத்து என்றே ஒரு பிரிவு கூறப்பட்டுள்ளது. இது கடற்கரையிலும் நெய்தல் நில கழிப் பகுதிகளிலும் காணப்படும் ஒருவகைக் காக்கை. கடற்கரையில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் இதனைக் கடற்காக்கை என்றே கூறுகின்றனர். இதன் கழுத்தின் கீழ்புறம் மட்டும் சிறிது வெளுத்து, ஏனைய உடல் முழுவதும் மங்கிய கருமையோடு இருப்பதால் இது சிறுவெண்காக்கை என வழங்கப்படுகின்றது. இதனுடைய வாயின் உட்பகுதி செந்நிறமாக இருக்கும். இது நீர்நிலைகளில் உள்ள மீனைப் பிடித்து உண்டு, கடற்கரையில் உள்ள மரங்களில் கூடுகட்டி வாழும். இச்சிறுவெண் காக்கைகள் நெய்தல் நிலத்து மரங்களாகிய புன்னை, தாழை, பனை முதலியவற்றில் தங்கும் செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

சிறுவெண் காக்கை தண்ணீரில் இருக்கும் பொழுது தலையும் வான் ஒரு சிறு பகுதியும் வெளியில் தோன்றுமாறு மூழ்கியிருப்பது இயல்பு. நீருக்குள் மூழ்கி அங்கே வாழும் மீன்களைப் பிடிப்பதில் இவைச் சிறந்தவையாகும். நீருக்குள் மூழ்கிப் பிடித்த மீனை நிலக் காக்கை போலத் தலையை மேலே நிமிர்த்தி அசைத்து அசைத்து விழுங்கும். சில சமயங்களில் நீருக்குள் மறைந்திருக்கும் பெரிய மீனைப் பிடித்து,

காற்றில் உயரமாகத் தூக்கி எறிந்து உண்பதும் உண்டு. ஆழமில்லாத நீர்நிலையில் மீன்கள் மிகச் சிலவே இருக்குமாயின் இக்காக்கைகள் கூட்டமாக நீரில் நடந்து மீன்களை ஒருசேரக் கூடுமாறு செய்து பிடித்து உண்பதும் இவற்றின் இயல்பாகின்றது.

முற்றங்களில் மகளிர் போட்ட வெண்மையானச் சோற்றைத் தின்றுவிட்டுப் பொழுதுபடும் அளவில், அகன்ற மீன்கடையில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் பசுமையான இறா மீன்களையும் கவர்ந்து உண்ட, பசுமையான கண்களை உடைய காக்கைகள் அங்கே எவ்விதத் தொழிலும் இன்றிக் காற்றால் அசைகின்ற தோணிகளில் பிணிக்கப்பட்ட பாய்மரங்களில் சென்றுத் தங்குகின்றன. இதனை,

“பொற்றொடி மகளிர் புறங்கடை உகுத்த

கொக்குகிர் நிமிரல் மாந்தி ஏற்பட

அகலங் காடி அசைநிலை குவித்த

பச்சிறாக் கவர்ந்த பசுங்கண் காக்கை

தூங்கல் வங்கத்துக் கூம்பிற் சேக்கும்” (நற்,பா.எ.258;5-9)

என்னும் பாடல் அடிகள் விளக்கிக் காட்டுகின்றன.

இறா மீனைப் பிடித்து வந்த காக்கையொன்று, அதைத் தான் தனித்து உண்ண மனமின்றித் தன் பெடைக்கும் கொடுக்க விரும்புகின்றது; தன் பெடையை அன்புடன் அழைக்கின்றது; அவ்வுணவை அதனிடம் கொடுத்து மகிழ்கின்றது.

“சேயிறா வெறிந்த சிறுவெண் காக்கை

பாயிரும் பனிக்கழி துழைஇப் பைங்கால்

தான்வீழ் பெடைக்குப் பயிரிடுஉச் சுரக்கும்” (நற்,பா.எ.31;2-4)

என்று கூறுவதிருந்து சிறுவெண் காக்கை தன் பெடைக்கு உணவளித்த செய்தியினை அறியமுடிகின்றது.

கடற்கரைக் கழியிடத்தில் உள்ள இம்பன் அரும்பு மலர்வதைக் கூறவந்தபோது, சிறிய வெண்மையான நீர்க் காக்கை கொட்டாவி விட்டாற் போன்று உள்ளது.

“..... இம்பல்

சிறுவெண் காக்கை இவித்து அன்ன

வெளிய விரியும்” (நற்,பா.எ.345;3-5)

என்னும் பாடல் வரிகள் நீர்க்காக்கை கொட்டாவி விடுகின்ற செய்தியினைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

தாழை மரத்தின் தாழ்ந்த கிளையில் அன்புக்கினிய தன் பெடையுடன் தங்கி உறங்கிக் கொண்டிருந்த காகம், சுறாமீன் இயங்கும் வேட்டையாடுதல் நீங்கிய இடத்தில் இருக்கும் இறாமீனைப் பிடித்து உண்பதாக கனவு காண்பதை,

“கைதையம் படுசினை எவ்வமொடு அசாஅம்

கடற்சிறு காக்கை காமர் பெடையொடு

கோட்டுமீன் வழங்கும் வேட்டமடி பரப்பின்

வெள்ளிறாக் கனவும் நள்ளென் யாமத்து” (அகம்,பா.எ.170;9-12)

என்னும் கூற்றின் வாயிலாக காக்கை கனவு காணும் செய்தியினை அறியமுடிகின்றது.

இத்தகைய கடற்காக்கை பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் 9 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 3 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 10 இடங்களிலும், அகநானூற்றில் 1 இடத்திலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

அன்றில்

தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவியின் சூழலை விளக்கும்போது அதற்கேற்றப் பின்னணியாகத் துணை தேடும் அன்றில் காணப்படுவது உண்டு. நெய்தல் பாடல்கள் பலவற்றுள் இத்தகையக் காட்சியானது காணப்படுகின்றது.

அன்றில், நெய்தல் நிலத்தின் கழிகளில் உள்ள மீன் முதலியவற்றை உண்டு, பனை மரத்தில் கூடமைத்து வாழும் பறவை. ஆண் அன்றின் உச்சிக் கொண்டை, நெருப்புப் போல் சிவந்து தோன்றும். சிவந்து வளைந்த வாயினை உடையது. இதன் கால்கள் கரிய நிறமாக இருக்கும். ஆண் அன்றிலும் பெண் அன்றிலும் இணை பிரியாது வாழும் இயல்பினைக் கொண்டது. ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிய நேருமாயின் சற்றும் துயில் கொள்ளாது வேதனையில் இழந்து நடுங்கிக் கத்தும். உளமார்ந்த அன்பில் ஆழ்ந்து, இணை பிரியாது வாழும் காதலர்க்கு ஆணும் பெண்ணுமான அன்றில் பறவைகளையே புலவர்கள் உவமையாகக் கூறுவார்கள்.

“மையிரும் பனைமிசைப் பைதல உயவும்

அன்றிலும் என்புறம நரலும்” (நற்,பா.எ.335;7-8)

“பெண்ணை ஃங்கிய வெண்மணற் படப்பை

அன்றில் அகவும் ஆங்கண்” (அகம்,பா.எ.120;14-15)

என்பன அன்றில் பறவைகள் பனை மரங்களில் கூடு கட்டித் துணையுடன் பிரியாது வாழும் என்பதையும், பிரிந்தால் மனம் தாங்காது. இரக்கக்குரல் எழுப்பி ஏங்கித் தவிக்கும் என்பதையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நெருப்பைப் போன்ற உச்சிக் கொண்டையை உடைய ஆண் அன்றில் இறாவினைப் போன்ற வளைந்த வாயினை உடைய பெண் அன்றிலோடு, தடாமரத்தின் உயர்ந்த கிளையில் உள்ள தன் கூட்டிருந்து கொண்டு, காதலரைப் பிரிந்தோர் நினைந்து வருந்துமாறு நடுயாமத்தில் கத்தும் என்பதை,

“நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்

இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு

தடவி ஓங்குசினைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்

கையற நரலும் நள்ளென் யாமத்து” (குறுந்,பா.எ.160;1-4)

என்ற இந்தப் பாடலடிகள் எடுத்துரைக்கின்றது.

இத்தகைய அன்றில் பறவை பற்றிய குறிப்புகள் நற்றிணையில் 5 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 1 இடத்திலும், அகநானூற்றில் 5 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 3 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

குருகு

நெய்தல் நிலத்திற்குரிய பறவைகளில் குருகும் சிறந்த ஒன்று. இதன் கால்கள் கருமை நிறம் உடையனவாகவும், உடல் வெண்மையானதாகவும் இருக்கும். பனை மரத்தின் மடல் கூடுகட்டி வாழும். இது கடலும் கழியிலும் உள்ள மீன், ஆமை முதலியவற்றைப் பிடித்து உண்டு வாழும். இதன் உடலுக்குடச் சங்கு, வெண்கூதாளம்பூ, வெண்டாழம்பூ முதலியவை உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. நீர்வாழ் பறவைகள் எல்லாம் பொதுப்பட, கொக்கு என்றே வழங்கப்படுவது உண்டு. இனால் 'கொக்கினங்காள்', 'குருகினங்காள்' எனத் தனித்தனியாகக் கூறப்படுவதால் வேறு வேறென்பது தெளிவாகின்றது. மேலும், இதன் கால்கள் கருமை நிறமானது என்று அறியக் கிடைப்பதால் நாரையும் அன்னமும் வேறுவேறானவை என்பது உறுதியாகின்றது. குருகும், அன்றிலைப் போல துணையைப் பிரிந்திருப்பின் நள்ளிரவில் அமைதியுறாது வருந்தி தன் துணையைக் கூவி அழைக்கும் என்ற செய்தியும் காணப்படுகின்றது.

குருகுகள் பனைமரத்தில் கூடுகட்டி வாழும். கரிய கழியில் காணப்படும் மீனைத் தின்று, இரவு நெருங்கியதும் தன் கூடுகளில் சென்று உறங்கும். துணையைப் பிரிந்த குருகு நடுயாமத்தில் துயரடைந்து கத்தும். இவ்வொலி துணையைப் பிரிந்தார்க்குத் துன்பம் தருவதாக அமையும். புன்னை மரங்களிலும் இத்தகைய குருகினங்கள் வாழும். குருகின் ஒலி தலைவனின் தேர் ஒலியினை ஒத்திருக்கும். இந்த ஒலியைக்கேட்கும் தலைவி, தலைவன் வருவதாக எண்ணி மயங்குவாள். கடற்கரையில் விளைந்த உப்புக் குவியலை உமணர் தன் வண்டியிலேற்றி உள்ளூர்ப் பக்கம் விற்பனைக்குக் கொண்டு செல்வர். வழியில் பார் உடைந்து, பழுதடைந்து

கிடக்கும் இந்த உமணர்கள் வண்டியில் குருகு கூடுகட்டி வாழும். இவ்வாறு பல இடங்களில் குருகுகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

‘கருங்கால் வெண்குருகு’ (நற்.4;11, குறுந்.325;5), ‘குருகு’ (நற்.31;10) என்றும் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

புன்னை, பனை முதலிய மரங்களில் குருகு அமர்ந்திருக்கும் நிலை (நற்.67, 123, 131, 199, குறுந்.5, 125, 296, 303) பல பாடல்களில் காணக்கிடைக்கின்றன.

குருகு ஓயையும், நீரினையும், மீனினையும் வெறுத்துச் செல்லும் நிலையும் (நற்.4, 31, 372, அகம்.190), குருகின் கூட்டம் பற்றியும் (நற்.123,159) சில பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளன.

கடற்கரைச் சோலையில் காணப்படும் கழிக்கரையில் ஒருபனைமரம் காணப்படுகின்றது. அதில் தேனூறும் இன்பச் சுவை உள்ள பழங்கள் நன்கு பழுத்திருக்கின்றன. அதன் அடியிலிருந்த கழியின்கண் வளமான நெய்தல் பூத்திருக்கின்றது. பனைமரத்தில் உள்ள முற்றி முதிர்ந்த பழமொன்று தொப்பெனக் கழியில் விழும் ஓசையினைக் கேட்ட குருகினங்கள் அஞ்சிப் பறந்தோடுகின்றன. இதனை,

“..... கழிசேர்பு

கானல் பெண்ணைத் தேனுடைய அழிபழம்

வள்ளிதழ் நெய்தல் வருந்த மூக்கிறுபு

அள்ளல் இருஞ்சேற்று இழப் பட்டெனக்

கிளைக்குருகு இரியுந் துறைவன்” (நற்,பா.எ.372;1-5)

என்னும் பாடலடிகள் குருகின் அச்சத்தை வெளிப்படுத்தும் விதமாக அமைந்துள்ளன.

இத்தகைய குருகு என்ற குறிப்புகள் நற்றிணையில் 21 இடங்களிலும், குறுந்தொகையில் 8 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 இடங்களிலும்,

அகநானூற்றில் 4 இடங்களிலும், கலித்தொகையில் 6 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

ஊர்

நெய்தல் நில மக்கள் வாழும் ஊரானது நிலாவைப் போல விளங்கும் மணல்மிக்க தெருக்களைக் கொண்டது. இத்தெருக்களில் மீனின் புலால் நாற்றம் வீசிக் கொண்டேயிருக்கும். குடிசைகள் புல்லாலும், பனை மடலாலும் வேயப்பட்டிருக்கும். அங்கு ஒரு நாள் தங்கியிருப்பவருக்கு அவ்வூர் அன்பினால் இன்பம் தரக்கூடியது. சொந்த ஊரைக்கூட மறந்திடச் செய்யும் இயல்புடையது என்பதை,

“நிலாவின் இலங்கு மணல்மறுகின்

புலாவஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை

எரென உணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து

இன்னா உறையுட்கு ஆயினும் இன்பம்

ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாள்

தம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி” (அகம், பா. எ. 200; 1-6)

என்று கூறுவதிருந்து நெய்தல் நில மக்களின் ஊர் சிறப்பினை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. தழைத்த, முற்றிய பனை ஓலைகளையும் முட்களையும் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட வேலிக்குள், உயர்ந்த பனை மரங்கள் சூழ்ந்த வெண்மணல் மேட்டில் நெய்தல் நில மக்களின் ஊர் காணப்படுவதை,

“ஒலிகா வோலை முள்மிடை வேப்

பெண்ணை யிவரு மாங்கண்

வெண்மணற் படப்பையெம் அழுங்க லாரே” (நற், பா. எ. 38; 8-10)

என்று கூறுவதன் வாயிலாக கடற்கரை மணல் மேடுகளில் நெய்தல் நில மக்கள் வாழும் ஊர் காணப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

பறை

சங்க இலக்கிய நெய்தல் பாடல்களில் பறை பற்றிய செய்திகள் அதிகமாக இல்லையென்றாலும் ஒரிரு இடங்களில் காணப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் உவமை வடிவிலும், தலைவியின் இரங்கல் உணர்வினை வெளிக்காட்டும் விதமாகவும் காட்சியளிக்கின்றது.

வயல்

வெண்மையான நெல்லை அரிபவரின் பின்பு நின்றொக்கும் பறையின் ஒலியினைக் கேட்டு அஞ்சிய நீண்ட கால்களைக் கொண்ட நாரை மூட்டு வாயையுடைய கொம்பைப் போல் ஒத்துப் பனைமரத்தின் மடல் தங்கும் என்பதனை,

“வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்புந்

தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை

செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை

அகமடற் சேக்குந் துறைவன்” (அகம், பா. எ. 40; 13-16)

என்னும் பாடல் வரிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

மரபு வழியாகச் செல்வ நிலையினை அடைந்தவர்களில் பொன்னால் செய்த அணிகலன்களை அணிந்த புதல்வர்கள், சிறிய தோளில் கோர்க்கப்பட்ட செம்மையாக ஒக்கும் பறையில் எழுதிய குருவி அடிபடுதல் போல பறையினைக் கோலால் அடிப்பதனை,

“பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்

சிறுதோள் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்

கண்ணகத் தெழுதிய குரீஇப் போலக்

கோல்கொண் டலைப்பப் படிஇயர் மாதோ” (நற், பா. எ. 58; 1-4)

என்ற பாடலடிகளின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

யாழ்

சங்க இலக்கியத்தில் யாழுக்குச் சிறப்பான இடம் தரப்பட்டுள்ளது. நரம்புக் கருவிகளில் மிகச்சிறப்பு கொண்டதாக யாழ் காணப்படுகின்றது. அழகிய உருவும், இனிய இசையும் இதன் சிறப்புக்குக் காரணமாகின்றது. நெய்தல் நிலத்திற்குரிய இசைக்கருவி விளரி யாழாகும். இரங்கற் பண்ணாகிய விளரியை, இசைக்கும் யாழ் நரம்புகள் தரும் மனத்தளர்ச்சியை நினைத்து நடுங்கும் நெஞ்சம் என்ற பெறப்படுகின்றது. நெய்தல் பண்ணே விளரிப் பண்ணாகிறது.

“செவ்வழி யாழ் நரம்பன்ன கிளவியர் பாராட்டும்” (கலி,பா.எ.118;15)

என்ற கலித்தொகைப் பாடல், யாழ் கேட்பதற்கு இனியதாகவும், இசைப்பதற்கு ஏற்றதாகவும் அமைந்துள்ளதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

யாழைச் சங்க காலத்தில் பல்வேறு பொருள்களினால் செய்தனர். நெய்தல் நில மக்கள் சுறாமீனின் நீண்ட மருப்பை நன்கு சீவி, அதை வகைப்படுத்தி யாழாக உருவாக்கியுள்ளனர். நெய்தல் செடியின் நீண்ட நாரை நன்கு பிணைத்து, முறுக்கி அதனை யாழ் நரம்பாக்கிக் காட்டியுள்ளனர். பின்னர் அதை இசைத்து மகிழ்ந்துள்ளனர் என்பதை,

“எறிகறா வான்மருப்புக் கோத்து நெறிசெய்த

நெய்தல் நெடுநார்ப் பிணித்தியாத்துக் கையுளர்வின்

யாழிசை கொண்ட இனவண் டிமிர்ந்தார்ப்ப” (கலி,பா.எ.131;7-9)

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

யாழின் இசையானது சிலசமயங்களில் இன்ப உணர்ச்சியையும், வேறு சில சமயங்களில் துன்ப உணர்ச்சியையும் தூண்டுவதாக அமைகின்றது. இத்தகைய யாழ் பற்றிய செய்திகள் நற்றிணையில் 2 இடங்களிலும், ஐங்குறுநூற்றில் 1 இடத்திலும், கலித்தொகையில் 5 இடங்களிலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

செவ்வழிப்பண்

யாழில் இருந்து பிறக்கக்கூடியது இந்த செவ்வழிப் பண். இது பெரும்பாலும் சோக நிகழ்வினை எடுத்துக்காட்டும் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் தலைவனும் தலைவியும் பிரிந்து உள்ள நிலையில் பாடப்படும் ஒரு பண்ணாக காட்சியளிக்கிறது. யாழின் நரம்பில் இருந்து வெளிப்படும் செவ்வழிப் பண் போலப் பேசும் மொழியினை உடையவர் பாராட்டும், பொய்யற்ற நனவில் புணர்ச்சியால் பெற்ற புதிய நலத்தினைப் போக்கமாட்டாய் என்று மாலைப் பொழுதை நோக்கித் தலைவி வருந்துவதை,

“செவ்வழியாழ் நரம்பன்ன கிளவியார் பாராட்டும்

பொய்தீர்ந்த புணர்ச்சியுள் புதுநலங் கடிகல்லாய்” (கலி,பா.எ.118;15-16)

என்று குறிப்பிடுவதிருந்து தலைவி வருந்தும் மாலைப் பொழுதில் செவ்வழிப்பண் பாடப்படுவதை இவற்றின் வழி அறியமுடிகின்றது.

உரிப்பொருள்- விளக்கம்

திணைக்கு உரிய பொருள் உரிப்பொருளாகும். முதற்பொருள், கருப்பொருள் ஆகிய இரண்டின் பின்னணியில் உரிப்பொருள் கூறப்படும். முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், உரிப்பொருளுக்குத் துணை நிற்கும் கருவிகள். “முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் அடிக்கல், அதன்மேல் கட்டப்படும் கட்டிடம் உரிப்பொருள்”⁷¹ ஆகும்.

உரிப்பொருளைப் பற்றி இளம்பூரணர், “உரிப்பொருளாவது மக்கட்கு உரிய பொருள். அது அகம், புறம் என இருவகைப்படும்”⁷² என்று கூறுவார். தொல்காப்பியர் கூறும் “திணை ஏழாயினமைக்குக் காரணம் முக்காமத்தன்மையும் அன்று; நானிலப்பாங்கும் அன்று; எழுவகை காதலொழுக்கங்களே உரிப்பொருள் இம்”⁷³ என்று கூறும் வ.சுப.மாணிக்கம் கருத்தும் ஈங்கு ஈணைத்துக் கருதத்தக்கதாகும். மேலும், அகவொழுக்கத்தை முதல், கரு, உரி அடிப்படையில்தான் தொல்காப்பியர்

ஏழாகப் பிரித்துள்ளார். இவற்றால் அகவொழுக்கம் உரிப்பொருளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது என்பது புலனாகின்றது.

உரிப்பொருளின் சிறப்பினைப் பற்றி ம.ரா.போ.குருசாமி, “முதலோ கருவோ இல்லாவிடில் கவலை இல்லை. உரிப்பொருள் கட்டாயம் வேண்டும். முதலும் கருவும் வந்தாலும், வாராவிட்டாலும் ஒழுகலாறான உரிப்பொருளுக்கே தலைமையும், சிறப்பும் தரப்படும்”⁷⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

முதல், கரு, உரி ஆகிய மூன்று பொருள்களையும் பெற்று வருவன முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் எனும் நான்கு ஒழுக்கங்களாகும். பாலை ஒழுக்கம் முதற்பொருளின் ஒரு கூறாகிய பொழுதையும் ஏனைக் கருவும் உரியும் பெற்று வரும். தமக்கெனத் தனியே முதற்பொருளும் கருப்பொருளுமின்றி, உரிப்பொருள் மாத்திரமே பெற்று வருவன கைக்கிளை, பெருந்திணை ஆகிய இவ்வகை ஒழுக்கங்களே ஆகும். கைக்கிளை முதலாகப் பெருந்திணை இறுதியாக விளங்கும் அகவொழுக்கம் ஏழாயினும், முதல், கரு, உரிப்பொருள் அடிப்படையில் இவற்றை மூன்றாகப் பிரித்தார் தொல்காப்பியர். பாடுபொருள் அல்லது உரிப்பொருள் அடிப்படையில் காமம் தோன்றும் நிலை அல்லது கைக்கிளையாகும். குறிஞ்சி, முல்லை, பாலை, மருதம், நெய்தல் ஆகியன ஒத்த காமமாகும். இழிந்த காமம் என்பது பெருந்திணையாகும்.

இவற்றுள் கைக்கிளை, பெருந்திணை ஒழுக்கங்களை இப்பெயர்களாலேயே தொல்காப்பியர் சுட்டுகின்றார். இடைநின்ற ஐந்திணை ஒழுக்கங்களைப் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் என்ற குறியீடுகளால் தொல்காப்பியர் கூறுவதும் இங்கு பொருந்தும்.

“புணர்தல் பிரிதல் இருத்தல் இரங்கல்

ஊடல் அவற்றின் நிமித்தம் என்றிவை

தேருங் காலைத் திணைக்குரிய பொருளே”⁷⁵

புணர்தலும், பிரிதலும், இருத்தலும், இரங்கலும், ஊடலும் அவற்றின் நிமித்தங்களும் திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகும் என்பது இதன் பொருளாகும். மேற்கூறிய ஐந்து உரிப்பொருள்களும் அந்நிலத்திற்கே உரியதன்று. பிற நிலத்திலும் நிகழும். இந்நூற்பாவில் புணர்தல், பிரிதல் என்று தொல்காப்பியர் கூறினாரே தவிர 'புணர்தல் குறிஞ்சி' என்றோ, 'பிரிதல் பாலை' என்றோ கூறவில்லை. எனினும் இளம்பூரணர், "புணர்தல் என்பது குறிஞ்சிக்கும், இருத்தல் என்பது முல்லைக்கும், இரங்கல் என்பது நெய்தற்கும், ஊடல் என்பது மருதத்திற்கும், பிரிவு என்பது பாலைக்கும், பெரும்பான்மையும் உரித்தாகவும், சிறுபான்மை எல்லாப் பொருளும், எல்லாத் திணைக்கும் உரித்தாகவும் கொள்ளப்படும்"⁷⁶ என விளக்கம் தருகின்றார்.

இதனடிப்படையில் அகப்பொருளாவது, ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடும் கூட்டம். ஆதலாலும் இக்கூட்டம் இருவருக்கும் ஒப்ப நிகழ்தலாலும் முதல் புணர்ச்சியையும், அக்கூட்டத்தின்பால் ஏற்படும் பிரின்வின்மையால் அதன்பின் பிரிவையும், தலைவன் பிரிந்த பொழுது தலைவி ஆற்றியிருப்பது முறையாதன் அதனையடுத்து இருத்தலையும், தலைவன் பிரிவு நீட்டித்தபொழுது அங்ஙனம் ஆற்றியிராது தலைவி இரங்குதல் முறையாதன் அதற்குப்பின் இரங்கலையும், பிரிந்த தலைவன் வந்து கூடியபின் இருவருக்குமுள்ள காமக்குறிப்பைச் சிறப்பித்தலால் இறுதியில் ஊடலையும் வைத்து இங்ஙனம் ஒத்த அன்புடைய தலைவி, தலைவன் இருவரிடத்து நிகழ்தற்குரிய இன்ப ஒழுக்கங்கள் இவ்வைந்துமே எனக் கண்டு அவற்றை முறைப்படுத்திக் கூறினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருள்

நெய்தல் நிலக் கடற்கரைச் சோலையானது பல மரங்கள் அடர்ந்து, உதிர்ந்த மலரும், மெத்தென்ற மணலும் பொருந்திப் பழகுவதற்கு இனிதாக இருப்பதால் கருத்தொருமிக்க தலைவனும் தலைவியும் தம்முள் அளவளாவதற்கு ஏற்ற இடமாகப் பயன்படும். இவ்வாறு பலநாள் பழகிய பின் தலைவியைத் திருமணம்

செய்து கொள்ள எண்ணியோ அல்லது அவளை மணம் முடித்த பின்போ, பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு வேறிடங்களுக்குச் செல்வான் தலைவன். நாட்டுரிமைக்காக நிகழும் போருக்குச் செல்லுதற் பொருட்டு அவன் பிரிதலுமுண்டு. கடல் கடந்து வாணிகத்தின் பொருட்டுப் போதலுமுண்டு. அங்ஙனம் செல்லும் தலைவன், இளவேனிலோ, முதுவேனிலோ, கார் காலத்திலோ திரும்பி வருவதாகக் கூறிச் செல்வான். அக்கூற்றில் நம்பிக்கை கொண்டு தலைவி பொருத்திருப்பாள். பொருத்திருந்து பார்த்துப் பார்த்து தலைவன் வாராவிடில், பொறுமை எல்லை கடந்து, வருத்தம் தாங்காது, தன் முன் காணப்படுவன உயர்திணைப் பொருளாயினும், அஃறிணைப் பொருளாயினும் அவைகளிடமெல்லாம் தன் குறை தோன்றக் கூறுவாள் தலைவி. இவ்வாறு கூறுதலே நெய்தல் திணையின் ‘உரிப்பொருள்’ என்று பேசப்படும் இரங்கலாகும். தொல்காப்பியத்தில்,

“கொண்டுதலைக் கழிதலும் பிரிந்தவன் இரங்கலும்

உண்டென மொழிப ஓரிடத்தான”⁷⁷

என்ற நூற்பாவில் “பிரிந்தவன் இரங்கலாவது ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்த இடத்து இரங்கல், இது நெட்டாறு சென்றவழி இரங்குதல் இன்மையானும், ஒருவழித்தணந்த வழி இற்றுதன்றி வேட்கை மிகுதியால் இரங்குதலாலும் வேறு ஓதப்பட்டது”⁷⁸ என்பார் இளம்பூரணர். இது பெருந்திணைக்குரியது என்று இளம்பூரணர் கூற, “பாலைக்கண் நெய்தல் மயங்குவது”⁷⁹ என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுகின்றார்.

“கிழவனை மகடுஊப் புலம்பபெரி தாகன்

ஆலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்”⁸⁰

என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப தலைவி தனிமைத் துயரிலும் காம மிகுதியிலும் புலம்புவது நெய்தல் திணை எனக் கூறப்படுகின்றது.

தலைவியின் தவிப்பு

தலைவனும் தலைவியும் களவு வாழ்க்கை மேற்கொண்ட காலத்தில்

தலைவனைத் தினமும் கண்டு மகிழ்ந்த தலைவி, தலைவன் பொருள் தேடுதல் பொருட்டு பிரியும் நிலையில் வருந்துகின்றாள். தலைவனை மீண்டும் காண வேண்டும் என்ற தவிப்பு தலைவிக்கு ஏற்படுகிறது.

இந்நிலையில் அவன் தினமும் வந்தொழுகும் கடற்கரையை நோக்கி அவள் நெஞ்சம் செல்கின்றது. அங்கு அவனைக் காணாததால் கடல் அலை போல அவளது நெஞ்சம் தடுமாறி நிற்பதை,

“இருங்கழி யோதம்போல் தடுமாறி

வருந்தினை அளியஎன் மடங்கெழு நெஞ்சே” (கலி,பா.எ.123;18-19)

என்ற இந்த பாடல் வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

தலைவியின் மன உணர்வு

தலைவியின் காதலை அவள் வீட்டார் அறிந்து கொள்கின்றனர். இதோடு தலைவனையும் பிரிந்து இருக்கின்றாள். இந்நிலையில் அவளின் அழகு, பொலிவு இழந்து காணப்படுகின்றது. தலைவன் தன்னைப் பிரிந்ததால் வந்த துன்பத்தை எண்ணி வருந்துகின்றாள். இச்சூழல் தலைவன் காதல் மகளிருடன் மகிழ்ந்து தலைவியை மறந்து இருக்கின்றான். இதனைக் கண்ட தலைவி, ‘அவன் தன் பண்பில் மாறுபட்டாலும் தன்னைச் சிறிதளவாயினும் நினைந்து அன்பு கூர்ந்தாலே போதும். தன்நெஞ்சம் அவன் செய்த துன்பங்களையெல்லாம் மறந்து மகிழும்’ என்று தலைவனை எண்ணிக் கூறுகின்றாள். இதனை,

“அருளி யவன்சிறி தளித்தக் காலென்

மருளி நெஞ்சம் மகிழ்தலுங் காண்பல்” (கலி,பா.எ.122;14-15)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இந்நிகழ்வு தலைவியின் மன உணர்வுகளை எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைகின்றது.

தலைவியின் துயரம்

இரவு நேரம் நெருங்க நெருங்கத் தலைவியின் வருத்த நிலையும் வளர்ந்து

கொண்டே செல்வதை கண்டத் தோழி, தலைவி வருந்துவதற்கான காரணத்தை எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். ‘மாலைகள் சிவந்த வானத்தால் ஒளியைப் பெறுகின்றன; வண்டுகள் கூட்டம் கூட்டமாக மலர்களில் பாய்ந்து எதுகின்றன; தாழைகள் அடர்ந்திருக்கும் சோலைகளில் நாரைகள் ஒலிக்கின்றன; ஆலைகள் ஒலியடங்கியுள்ளன; மீன் படகுகள் எல்லாம் வேட்டையாடுதலை விட்டுவிட்டன; செவ்வானம் தோன்றியுள்ளது; தன் துணையைச் சிறிது காலங்கூட பிரியாமருக்கும் அன்றில் பறவைகள் மணல் மேட்டில் இருக்கும் பனை மரத்தின் உள்மடல் சேர்ந்து தங்கியுள்ளன; கழியிலுள்ள மலர்களின் இதழ்கள் குவிந்துள்ளன; சோலைகளால் சூழப்பெற்ற வீடுகளில் உள்ள புன்னையின் நறுமணம் மிக்க மலர்கள் பொன் போன்ற நிறத்தைக் கொண்டு விரிந்துள்ளன; பகல் பொழுதை மெல்ல மெல்ல போக்கி, ஞாயிறின் வெம்மை குறைய இரவு வந்தால் இவளின் நிலை என்னாகுமோ’ என்று தலைவியை எண்ணி இரங்கி இரைக்கின்றாள். இதற்குத் தலைவியானவள்,

‘முதுமை அடைந்த மரத்தைவிட்டு எப்பொழுதும் நீங்காமல் தங்கும், முழங்கும் வாயையுடைய பேராந்தை விரைந்து குமுறி ஒலிப்பதும், பேய் இயங்குவதுமாகிய பாதி இரவில், மனம் உருகும் துன்பத்தைச் செய்த அன்பில்லாதவனது அறிவுடை மொழியை உண்மை என விரும்பினேன். குற்றம் என்னுடையதேயன்றி அவனுடையதன்று’ என்று கூறித் தன்னைத்தானே வருத்திக் கொள்கிறாள்.

“மண்டிலம் மழுக மலைநிறங் கிளர

வண்டினம் மலர்பாய்ந்து ஊத மீமிசைக்

கண்டற் கானற் குருகினம் ஒலிப்பக்

கரையா டலவின் அளைவயிற் செறியத்

திரைபா டவியத் திமில்தொழில் மறப்பச்

செக்கர் தோன்றத் துணைபுணர் அன்றில்

எக்கர்ப் பெண்ணைஅகமடல் சேரக்

கழிமலர் கமழ்முகங் கரப்பப் பொழன்மனைப்

புன்னை நறுவீ பொன்னிறங் கொளாஅ

எல்லை பைப்பயக் கழிப்பி எல்லுற

யாங்கா குவள்கொல் தானே நீங்காத

முதுமரத்து ஊறையும் முரவுவாய் முதுபுள

கதுமெனக் குழறுங் கழுதுவழங் கரைநாள்

நெஞ்சநெகிழ் பருவரல் செய்த

அன்பி லாளன் அறிவுநயந் தேனே” (அகம், பா. எ. 260; 1-15)

தலைவனின் அன்பில்லாத மொழியை உண்மை என்று நம்பியது தன்னுடைய குற்றம் என்றும் அது தலைவனுடைய குற்றம்இல்லை என்றும் கூறும் தலைவியின் துன்ப நிலையினை இப்பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

தொகுப்புரை

- ❖ திணை முதலில் நிலத்தைக் குறித்துப் பின் அந்நில மக்களின் ஒழுக்கத்தைக் குறித்தது. தொல்காப்பியர் திணை என்னும் சொல்லை அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் பொதுவாகக் கையாண்டுள்ளார். மேலும், இலக்கண ஆசிரியர்கள் திணை என்பதற்கு ஒழுக்கம் என்னும் பொருள் தருகின்றனர்.
- ❖ ஒரு சொல் பல பொருள் என்னும் அடிப்படையில் திணை பயின்று வரும் இடத்திற்கேற்ப பொருள் கொள்ளப்படுகின்றது. நெய்தல் திணைக்கான முதற்பொருளில் நெய்தல் நிலம் பெயர்க்காரணம் பற்றி விளக்குவதோடு நெய்தல் நிலப்பகுதியான கடல், கானல், கழி பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முதற்பொருளின் மற்றொரு பிரிவான பொழுதினைப் பற்றி விளக்குவதோடு, நெய்தலுக்குரிய சிறுபொழுதான ஏற்பாடு பற்றியும் பெரும்பொழுது பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தொல்காப்பியர் சுட்டிய எட்டுவகை கருப்பொருள்களோடு, பல்வேறு உரையாசிரியர்கள் வழி கண்ட பதினான்கு வகை கருப்பொருள்களை நெய்தல் திணை பாடல்களின் வழி விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ உயர்திணைப் பொருளாயினும், அஃறிணைப் பொருளாயினும் அவைகளிடமெல்லாம் தன் குறை தோன்றக் கூறுவாள் தலைவி. இவ்வாறு கூறுதலே என்று பேசப்படும் இரங்கலாகும் என்பதை சுட்டிக்காட்டி, நெய்தல் திணையின் 'உரிப்பொருள்' குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் நிலக் கடற்கரைச் சோலையானது பல மரங்கள் அடர்ந்து, உதிர்ந்த மலரும், மெத்தென்ற மணலும் பொருந்திப் பழகுவதற்கு தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இனிதாக இருக்கிறது. இவ்வாறாக சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் பெறும் இடத்தினை அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - 10, ப.252.
2. ச.பா.அருளானந்தம், அய்ந்திணை முப்பொருள் விளக்கம், ப.1.
3. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-10, ப.252.
4. ஆறுமுகநாவலர், சூடாமணி நிகண்டு, ப.245.
5. க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.93.
6. ந.சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.26.
7. மேலது, ப.29.
8. தொல்.பொருள். அகத்.நச்.உரை, நூ.1, ப.5.
9. பெ.மாதையன், அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக் கவிதை மரபும், ப.12.
10. இறையனார் அகப்பொருள், நக்கீரர் உரை, நூ.1, பக்.23-24.
11. தொல்.பொருள்.அகத். இளம்-உரை, நூ.2, ப.7.
12. பெ.மாதையன், அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்கவிதை மரபும், ப.12.
13. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.5.
14. Thaninayagam, Xavier, S., Nature in Ancient Tamil Poetry, P.XV.15.
15. இராம.பெரியகருப்பன், சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு, பக்.115-116.
16. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.3.
17. தொல்.பொருள்.அகத்.நச்.உரை, நூ.3, ப.6.
18. சோமசுந்தரபாரதியார், ச.,தொல்காப்பியம் பொருட்படலம், அகத், ப.11.
19. தொல்.பொருள். அகத். நூ.14.
20. தெ.பொ.மீனாட்சி சுந்தரனார், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சங்ககாலம், ப.75.
21. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.4.
22. ஜான்சாமுவேல், திறனாய்வுச் சிந்தனைகள், சங்க அகப்பாடல் மரபுகள் ஒரு புதிய பார்வை, ப.28.
23. தொல்.பொருள்.அகத். நச். உரை, நூ.4, ப.11.

24. திரு.வி.கயாணசுந்தரனார், முருகன் அல்லது அழகு, ப.13.
25. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.5.
26. தொல்.பொருள். அகத். இளம். உரை, நூ.5, ப.10.
27. தொல்.பொருள். அகத். நச். உரை, நூ.5, ப.16.
28. மு.ராகவையங்கார், தொல்.பொருள்.ஆராய்ச்சி, பக்.24-25.
29. இ.சிங்காரவேலு முதலியார்,அபிதான சிந்தாமணி, ப.1180.
30. தனிநாயகம் அடிகள், தமிழ் தூது (கட்டுரை கொத்து), பக்.54-55.
31. அகப்பொருள் விளக்கம், குறிப்புரை, நூ.6, ப.12.
32. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-6, ப.589.
33. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.2.
34. தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், பக்.5-6.
35. மேலது, ப.28.
36. மு.வரதராசன், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப.18.
37. தொல்.பொருள். அகத். நூற்.6-12.
38. மேலது, நூற்.6-12.
39. தொல்.பொருள். அகத். நூ.10.
40. தொல்.பொருள். அகத். நச். உரை, ப.20.
41. நம்பியகப்பொருள் விளக்கம், நூ.17.
42. தொல்.பொருள். அகத். நூ.10.
43. தொல்.பொருள். அகத். நச். உரை, நூ.10, பக்.26-27.
44. க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், பக்.97-98.
45. சு.பா.அருளானந்தம், அய்ந்திணை முப்பொருள் விளக்கம், ப.119.
46. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.18.
47. தொல்.பொருள்.அகத். நச். உரை, நூ.128, ப.46.
48. தொல்.பொருள்.அகத். இளம். உரை, நூ.18, ப.19.

49. தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.285.
50. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.5.
51. S.Rathakrishnan, *Eastern Religions and Western Thought*, p.119.
52. மேலது, ப.122.
53. தொல்.பொருள்.அகத். நச். உரை, நூ.5.
54. சு.வித்யானந்தன், தமிழர் சாற்பு, ப.148.
55. P.T.Srinivas Iyengar, *History of the Tamils*, p.82-83.
56. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.53.
57. மெய்யப்பன், தமிழ் அகராதி, ப.792.
58. மொ.அ.துரை அரங்கசாமி, சங்ககால சிறப்பு பெயர்கள், பக்.272-273.
59. சே.நமச்சிவாயம், தமிழர் உணவு, ப.3.
60. தொல். பொருள். அகத். நூ.18.
61. தொல்.பொருள். அகத். நச். உரை, நூ.18, ப.53.
62. தொல்.பொருள்.அகத். இளம். உரை, நூ.18, ப.19.
63. இறையனார் அகப்பொருள், நக்கீரர் உரை, நூ.1, ப.20.
64. வீரசோழியம், பொருளதிகாரம், பொருட்படலம், 94-2.
65. தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.100.
66. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி - 5, சுறா, ப.113.
67. ம.சோ.விக்டர், தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள், ப.118.
68. தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.38.
69. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் – நூலாராய்ச்சி, ப.32.
70. தி.முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.46.
71. க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.118.
72. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம்.உரை, ப.2.
73. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.35.

74. ம.ரா.போ.குருசாமி, சங்ககாலம், ப.78.
75. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.16.
76. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம். உரை, நூ.16, ப.16.
77. தொல்.பொருள்.அகத். நூ.17.
78. தொல்.பொருள்.அகத். இளம். உரை, நூ.17, ப.16.
79. தொல்.பொருள்.அகத்.நச்.உரை, நூ.17, ப.54.
80. தொல்.பொருள்.கற்பு, நூ.6.
81. அ.வெ.சுப்பிரமணியன், சங்கப்பாட்டில் பொங்கும் உணர்வு, ப.53.

இயல் – இரண்டு

பரதவரின் சமுதாய வாழ்வியல்

முன்னுரை

சங்க அக இலக்கியங்களில் காணப்படும் ஒவ்வொரு திணையும் ஒவ்வொரு விதமான வேறுபாடு கொண்டவையாக காணப்படுகின்றது. அவை நிலத்தின் அடிப்படையிலும் அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களின் அடிப்படையிலும் மாற்றங்கள் காணப்படுகின்றன. அந்தளவில் நெய்தல் திணையில் காணப்படும் மக்கள் பற்றியும் அவர்களின் வாழ்க்கைமுறை, குடும்பச் சூழல், திருமுண முறைகள், சமுதாய மதிப்புகள் குறித்தும் இவ்வியலானது எடுத்துரைக்கின்றது.

நெய்தல் நிலம்

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளும் நெய்தல் நிலம் எனப்படுகிறது. பூமி 70 விழுக்காடு கடலும் 30 விழுக்காடு நிலப்பரப்பும் கொண்டது. பூமியின் மிகப்பெரும் பங்கு கடல் நீரால் காணப்படுகின்றது. கடல் நீரில் 'சோடியம் குளோரைடு' என்னும் திடப் பொருள் காணப்படுகிறது. இந்த திடப்பொருளே கடலுக்கு உப்புத் தன்மையைக் கொடுக்கின்றது. கடலில் காணப்படும் மீன்கள், தாவரங்கள் போன்றவை மனிதனுக்கு உணவாகவும், மருந்தாகவும் பயன்படுகின்றன. கடலில் மதிப்பு மிக்க முத்துக்களும் உள்ளன. கடலைக் குறிப்பதற்குப் பரவை, ஆழி, புணரி, ஆர்கலி, முந்நீர் முதலிய சொற்கள் சங்க இலக்கியங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

கடலோடு நிலம் சேரும் பகுதிகள் கடற்கரைகள் எனப்படுகின்றன. இந்த வகையில் சங்ககால தமிழகத்தில் மிக நீண்ட கடற்கரை இருந்துள்ளது.

“வாடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது வருகெழு குமயியின் தெற்கும்

குணாஅது கரைபொரு தொடுகடற் குணக்கும்

குடாஅது தொன்றுமுதிர் பெளவத்தின் குடக்கும்”(புறம், பா.எ. 6. 1:4)

என தமிழக கடற்கரைகளின் தெற்குப் பகுதியும், மேற்குப் பகுதியும், கிழக்குப் பகுதியும் அமைந்திருந்தது. சங்க காலத்தில் மிக நீண்ட மேற்குக் கடற்கரையை அடுத்து சேரநாடும் (இப்போதைய மலையாள நாடு) துளநாடும் (தற்போதைய தென்கன்னட, வட கன்னட மாவட்டங்கள்) தமிழ்நாடாக இருந்தபடியால் பழந்தமிழகத்துக்கு மிக நீண்ட கடற்கரை இருந்தது என்பதை,

“குணகடற் திரையது பறைதபு நாரை

திண்தேர்ப் பொறையன் தொண்டி முன் துறை

அயிரை ஆள் இரைக்கு அணவந்தா அங்கு” (குறுந், பா.எ. 128.1:3)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது. இத்தகைய நீண்ட தமிழக கடற்கரை நிலத்தை ‘பெருமணல் உலகம்’ என தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தைக் கடல்துறை, புணரி, துறை, பெருந்துறை, கழி, பெருமணல் அடைகரை, பல்பூங்கானல், தண்ணுறும் கானல், புன்னையத் கானல் போன்ற சொற்களால் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. மிகப் பெரிய மணற்பரப்பைக் கொண்டது நெய்தல் நிலம். இந்த மணற்பரப்புக் கடலிலிருந்து வரும் தடையற்ற வேகமான காற்றினால் அடிக்கப்பட்டு மணற்குவியல்களாக மாறும் என்பதை,

“ஊதை ஈட்டிய உயர்மணல் அடைகரை” (அகம், பா.எ.60.9)

என்கின்றனர் சங்கப் புலவர்கள். இம்மணற் குவியல் பார்ப்பதற்கு நிலவின் ஒளியைப் போன்று அழகாக இருக்கும் என்பதை,

“பலவுறு பண்ணியம் இழிதரும் நிலவுமணல்” (நற், பா.எ. 31.9)

என்னும் வரி குறிப்பிடுகின்றது. கடல் அலையால் அடித்து வரப்படும் சங்குகளும், சிப்பிகளும் கிளிஞ்சல்களும், கடற்கரை மணல் எங்கும் நிறைந்திருக்கும். இவை கடற்கரை மணல் பரப்பை அழகூட்டும். கடல்வாழ் உயிரினங்கள் இறந்து கரை ஒதுங்குவதாலும், மீனவர்கள் மீன் உலர்த்துவதாலும் கடற்கரை புலால் நாற்றம்

வீசுவதாகவே காணப்படும். மேலும், கடற்கரைகளில் தம்முள் மாறுபாடு கொண்ட வேந்தர்கள் இதிரெதிர் நின்று போர் புரிந்துள்ளதைத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

தொல்காப்பியர் அகத்திணை, ஒவ்வொன்றிற்கும் புறனான புறத்திணைகளை விளக்கும்போது நெய்தலின் புறனாக வரும் புறத்திணையாகத் தும்பைத் திணையைக் கூறுகின்றார். தும்பைத் திணை என்பது இரு பெரும் வேந்தர்கள் பகைகொண்டு போர் புரிவதாகும். இதன் மூலம் கடற்கரை மணலில் 'தும்பை' என்னும் போர் நிகழ்ந்துள்ளதை அறியலாம். போர்க்களம் என்பது வீரர்கள் குருதி சிந்தி இறக்கும் நிலப்பகுதி ஆகும். இந்நிலம் காண்பவர்களுக்கு மிகுந்த அச்சத்தை மனதில் ஏற்படுத்தும்.

கடற்கரைகளில் நீர்நிலைகள் காணப்படும். காரணம், மலைகளில் தோன்றும் அருவிகள் நிலத்தின் வழியே ஆறுகளாக ஓடி இறுதியில் கடலில் கலப்பது இயற்கையானது ஆகும். இந்த ஆறுகள் கடலோடு சேரும் இடத்தின் முன் தேக்கி நிற்கும் பகுதிகள் கழிமுகங்கள் எனப்படுகின்றன. இப்பகுதியில் முட்டையிடுவதற்காகக் கடலில் உள்ள மீன்கள் வந்து செல்லும். இதனை,

“சூழ்கழி மருத்கி னாணிரை கொளீஇச்

சினைக்கயல் மாய்கும் துறைவன்” (ஐங். பா.எ.111. 2:3)

என்கிறது ஐங்குறுநாறு.

நெய்தல் நில மக்கள்

ஐந்து நிலத்திற்கும் உரிய திணை சார்ந்த மக்களைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியர்,

“பெயரும் வினையுமென் றாயிரு வகைய

திணை தொறும் மரீஇய திணை நிலப்பெயரே”¹

ஐந்து நிலத்திற்கும் உரிய கருப்பொருள்களின் வேறாய் சிறந்து வரும் மக்களைத் திணைக்குரியவர்களாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இச்சூத்திரத்துக்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், “நால்வகை நிலத்தும் மருவிய குலப்பெயராவன என்று தொடங்கி, நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர், எனவும், உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள் பெயராவன பெயர்ப் பெயரும் நாடாட்சி பற்றி வரும் பெயருமாம் என்று தொடங்கி, நெய்தற்குக் கொண்கன் துறைவன். சேர்ப்பன். மெல்லம் புலம்பன், தலைவி பெயர் வந்துழிக் காண்க”² என்று கூறியுள்ளார்.

இதே சூத்திரத்துக்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதுகையில் “குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் என அவ்விருவகைப்படும் திணைதொறும் மருவிப் போந்த திணை நிலைப் பெயர் என்று உரைத்துப் பின்னர் திணை நிலைப் பெயர் என்றதனால் அப்பெயருடையார் பிற நிலத்து இலர் என்று கொள்ளப்படும். அதனாலே எல்லா நிலத்திற்கும் உரியராகிய மேன்மக்களை ஒழித்து நிலம் பற்றி வாழும் கீழ் மக்களை குறித்து ஓதினார் என்று கொள்க”³ என்கிறார். ஆக, நுளையர் திமிலர், பரதவர். நுளைத்தியர், பரத்தியர் ஆகியோரை நெய்தல் நில திணை நிலை மாந்தர்களாகவும் கொண்கன், துறைவன். சேர்ப்பன், மெல்லம்புலம்பன் ஆகியோரை காதலுக்குரிய மாந்தர்களாகவும் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். நெய்தல் நில மக்களைப் பற்றி நம்பியகப்பொருள்,

“-----சேர்ப்பன் விரிதிரைப் புலம்பன்

பரும அல்குல் பாரத்தி துளைச்சி

நுளையர் துளைச்சியர் பரதர் பரத்தியர்.

அளவர் அளத்தியர்”⁴

என்று கூறுகிறது. நெய்தல் நிலத்திற்குரிய தலைமக்களாக சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுளையர், துளைச்சிய, பாதர், பாரத்தியர், அளவர், அளத்தியர் எனக் குறிப்பிடுகிறது. சங்கஇலக்கியங்களில் நெய்தல் திணைக்குரிய மாந்தர்களாக பரதவர்களை முதன்மைப்படுத்தப்படுவதை,

“கானல் அம் சிறுகுடிக் கடல் மேம் பரதவர்” (நற்,பா.எ.4-1)

“பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர” (நற்,பா.எ.38-2)

“கொடுத்திமிறு பரதவர் கோட்டுமீன் ஏறிய” (குறுந்,பா.எ.304-4)

“பெருங்கடற் பரதவர் கோள்மீன் உணங்கலின்” (குறுந்,பா.எ.320-1)

வளைபடு முத்தம் பாதவர் பகரும்” (ஐங்,பா.எ.195-1)

தங்கார்-பொதுவர்- கடலுள் பரதவர்” (கலித்,பா.எ.106-24)

“பழந்திமில் கொன்ற புதுவலைப் பரதவர்” (அகம்,பா.எ.10-10)

மேலும், நற்றிணை (63-1, 74-4, 87-8, 175-3, 100-6, 207-9, 230-2, 303-9, 388 4),
அகநானூறு(30:3, 140-1, 210-1, 250:1, 280:14, 300:1, 330:15, 340:19, 350:11) போன்ற
நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். மேலும் நுளையர்
என்பதை,

“நனை முதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்” (அகம்,பா.எ.366-11.)

“தாழைதுவளும் தரங்க நீர்ச் சேர்ப்பின்றே

ஏழை நுளையரிடம் ” (தி.மா நூ, பா.59.3-4.)

குறிப்பிடுகின்றன. திமிலர் என்பதை,

“திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்” (அகம்,பா.எ. 320.2)

என்ற பாடலடி சுட்டுகின்றன. மேலும், நெய்தல் திணைக்குரிய பெண்களைக்
குறிப்பிடுகையில்,

“மீன் எறி பரதவர் மகளே” (நற்,பா.எ.45.3)

“என் என நினையுங் கொல் பரதவ மகளே ?” (நற்,பா.எ.349.10.)

“மயிற்கண் அன்ன மாண்முடிப் பாவை

நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்” (குறுந்,பா.எ.184:5-6)

பரதவர் மகள் பரதவர் மடமகள் என்றே சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பரதவர் குடியிருப்புகள்

சங்ககால இனக்குழு சமூகமானது சிற்றூர், சிறுகுடிகளாக, பாரம்பரியமாக
வாழ்ந்த புவியியல் பரப்பில் குடிசையைச் சுற்றியும் ஊரைச் சுற்றியும் வேலிகளை
எல்லைகளாக அமைத்து குடும்பங்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். பரதவர்களின்
குடியிருப்புகள் பாக்கம், சிறுகுடி என்று அழைக்கப்பட்டன. தாழை வேலியும்,

கழிசூழ்ந்தத் தோட்டமும், முண்டகச் சருகுகளால் வேயப்பட்ட தாழ்வார குடிசைகளைக் கொண்ட பாக்கங்களில் வாழ்ந்ததை,

"கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை

முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்

கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கம் கல்லென" (நற்.பா.எ. 2071-3)

என கண்டல் மரங்களை வேலிகளாக அமைத்தும் உப்பங்கழிகள் உள்ளப் பகுதிகளில் முண்டகச் சருகுகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட கூரைகள், இருந்தமையை உணர்த்துகின்றன. மேலும்,

"கொடிப்பூ வேழம் திண்டி, அயல

வடிக்கொள் மராஅத்து வண்தளிர் நுடங்கும் " (ஐங்.பா.எ.14.1-2)

பரதவ இன மக்கள் தங்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்கு தில்லை மரங்களைக் கொண்டு வேலி அமைத்திருந்தமையை ஓதலாந்தையாரின் பாடல் கட்டுகிறது.

மணல் நிரைந்த கானலில் இருந்த பனை ஓலைகளைக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி வேலிகட்டி பாதுகாப்பு செய்தமையை,

"தான் அது பொறுத்தல் யாவது - கானல்

ஆடு அரை ஒழித்த நீடு இரும் பெண்ணை

வீழ் காவோலைச் சூழ் சிறை யாத்த

கானல் நண்ணிய வார் மணல் முன்றில்" (நற்.பா.எ.354.1-4)

என்னும் உலோச்சனாரின் பாடல் பரதவர்களின் குடியிருப்பு காட்சிப்படுத்துகிறது. மேலும்,

"நிலாவின் இலங்கு மணல் மலி மறுகில்

புலால் அம் செரி புல்வேய் குரம்பை

ஊர் என உணராச் சிறுமையொடு நீர் உடுத்து" (அகம்.பா.எ.200:1-4)

ஒளிரும் தன்மை கொண்ட மணல் நிரைந்தப் பகுதியையும் புலால் நாற்றம் வீகம் புல்வேய்ந்த குடிசைகளைக் கொண்ட பரதவர்களின் ஊர் என்று கூறமுடியாத சிறுமையைக் கொண்டிருந்தன என்கிறார் உலோச்சனார். பரதவர்களின் குடியிருப்புப்

பகுதிகளில் ஊரைச் சுற்றிப் பனை ஓலையோடு முள் மிடைந்து மடலும் பிய்ந்து வீழும் அளவிற்குக் கடும் கடற்காற்று வீகம்போது ஊர் அழிந்து விடாமல் இருக்க வேலிகளைப் பரதவர்கள் அமைத்தமையை,

“பனைத் தலைக் கருக்குடை நெடுமடல் குருந் தொடுமாய

கடுவளி தொகுத்த நெடுவெண் குப்பைக்

கணம் கொள் சிமைய உணங்கும் கானல்

ஆழி தலை வீசிய அயிர்ச் சேற்று அருவிக்”(குறுந்,பா.எ.3721-4)

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பாதவ மக்கள் பேரூர்களாக சேர்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர். பாதவர்கள் தூங்கும் இரவு நேரத்தில் கடலில் சுறாமீன் நீரை உமிழும் ஓசைகேட்கும், ஓய்யெளப் பெருந் தெருவில் பெய்யும் மழை நீரை காற்றானது வீட்டுக் கதவு கூரைகளில் தூவும், குளிர்பொறுக்காத நாய்கள் நடுங்கும், அந்த நேரத்தில் இரவுக் காவலர்கள் மணியடித்து ஒலியெழுப்பி எச்சரிக்கை செய்வார்கள் இத்தகைய ஆரவாரம் நிரைந்தது பரதவர்களின் குடியிருப்பு என்பதை,

“பேர் ஊர் துஞ்சும்; யாரும் இல்லை;

திருந்து வாய்ச் சுறவும் நீர் தூன்று, ஓய்யெனப்

பெருந்தெரு உதிர்தரு பெயிலுறு தண் வளி

போர் அமை கதவப் புரைதொறும் தாவ

கூர் எயிற்று எகினம் நடுங்கும் நல்நகர்ப்

பயில்படை நிவந்த பல் பூஞ்சேக்கை

அயலும் மாண் சிறியதுவே, அதன்தலை

காப்புடை வாயில் போற்று, ஓ என்னும்

யாபம் கொள்பவர் நெடு நா ஒண் மணி ” (நற்,பா.எ.132)

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

பரதவ இன மக்கள் குடியிருந்த பகுதிகளை சிறுகுடி,பாக்கம், முதார், பேரூர் என அழைத்துள்ளனர். இதனை,

சிறுகுடிப் பாதவர் பெருங்கடல் படுத்த

கடுஞ்செயல் கொடுத்தில்போல” (அகம், பா. எ. 33015-16)

”கிளையை கொண்டவனைஆர் முன்கை

நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்” (நற், பா. எ. 323:5-3)

”தூங்கல் ஓலைழங்கு படற் பெண்ணை

மாஅரை புதைத்த மணல் மலிமுன்றில்

வரையாத் தாரம் வருவிருந்து அயரும்

தன்குடி வாழ்நர் அங்குடிக் சீறார்” (நற், பா. எ. 135:1-4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

நெய்தல் நில மக்கள் இயற்கையாக தன் சுற்றுப்புறத்தில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு தங்களின் குடியிருப்புகளை அமைத்தது திணைசார்ந்த நிகழ்வை தெளிவுபடுத்துகின்றது.

வாழிடங்கள்

மனிதனது முதன்மையான தேவைகள் உணவு, உடை உறைவிடமாகும். வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஆதிமனிதன் மலைகளிலும் குகைகளிலும் காடுகளிலும் அலைந்து திரிந்தான். ஆற்றங்கரைப் பகுதியில் நாகரிகம் தோன்ற ஆரம்பித்த காலக்கட்டத்தில்தான் பண்டைய மனிதன் நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி வாழ முற்பட்டான். நாடோடி வாழ்க்கை நிலையிருந்து, நிலையாக ஓரிடத்தில் தங்கி வாழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றியதுபோது தான் வாழிடம் அமைக்கும் செயல்பாடு மனிதனுக்குத் தோன்றியது.

சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தமிழரின் வாழிடங்கள் குறித்த செய்திகள் பல உள்ளன. அவற்றையெல்லாம் உற்று நோக்கும்போது அகம், இல், இல்லம், உறையுள், உறைவிடம், கல்லளை, குழல், குரம்பை, குறும்பு, நெடுநகர், புக்கில், மனை, மாடம் எனப் பல்வேறு தங்குமிடங்களின் பெயர்கள் வேறுபட்டுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. சங்ககாலத்தில் நிலவியல், வாழும் சூழல், தொழில், செல்வ வளமை இவற்றிற்கு ஏற்ப தமிழரின் இருப்பிடங்கள் அமைந்திருந்தன.

கடலும் கடல் சார்ந்த நிலப்பகுதியில் பரதவ மக்கள் வாழ்ந்த வாழிடங்கள் சேரி, சிறுகுடி, பாக்கம், பட்டினம், சீறூர் எனப் பலவாறு அழைக்கப்பட்டன. பரதவ மக்கள் கடலை அடுத்த வெண்மணல் பரப்பில் சிறுசிறு குடிசைகளை அமைத்துக்கொண்டு வாழ்ந்தனர். நெய்தல் நிலத்தில் இருந்த குடிசைப்பகுதி,

“குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்” (அகம்,பா.எ.210;1)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

நெய்தல் நில வாழிடம் சேரி என்று அழைக்கப்பட்டது. “ஒரே இனத்து மக்கள் சேர்ந்து வாழ்வதால் அது சேரி என அழைக்கப்படுகின்றது”⁵ என்று தி.முத்து-கண்ணப்பன் குறிப்பிடுகின்றார்.

சான்றாக,

“சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பி” (நற்,பா.எ.175;7)

“உறைக்கிணற்றுப் புறச்சேரி” (பட்,வரி.76)

எனும் சங்க இலக்கியத் தொடர்களின் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகின்றது.

குடி எனப்படும் மக்கள் நெருங்கி வாழும் குடியிருப்பு இடங்களும் நெய்தல் நிலத்தில் இருந்தன. இதனை,

“கானல்அடி சிறுகுடி” (நற்,பா.எ.4;1)

“புலவுநாறு சிறுகுடி” (நற்,பா.எ.338;8)

“அவ்வலைப் பரதவர் கானலஞ் சிறுகுடி” (அகம்,பா.எ.250;11)

“சிறுகுடிப் பரதவர்” (அகம்,பா.எ.140;1)

“கானல் நண்ணிய சிறுகுடி” (குறுந்,பா.எ.228;3)

என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

நெய்தல் நிலத்தில் சிறுகுடிகளை அடுத்து அமைந்திருந்த சீறூர் பகுதியிலும் பரதவர்களது குடியிருப்புகள் இருந்தன. சீறூர்கள் கடற்கரை மணல்மேட்டில் அமைந்தவை. பனை மரங்களால் சூழப்பட்டவை, புலால் நாற்றம் வீசுவவை, நீரினை வேலியாக சூழ்ந்து ஆரவாரம் மிக்கவை. இதனை,

“பெண்ணை வேலி உழைகண் சீறூர்” (நற்,பா.எ.392;6)

“தண்குடி வாழ்நர் அங்குடிச் சீறார்” (நற்,பா.எ.135;4)

“அரவச் சீறார்” (அகம்,பா.எ.160;17)

என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

பரதவ மக்கள் நெய்தல் நிலத்தில் அமைந்திருந்த குடியிருப்புக்களில் புலம்பெயராமல் தலைமுறை தலைமுறையாக வாழ்ந்து வருவதால் அக்குடியிருப்புகள் மூதூர் என்றும் வழங்கப்படுகின்றன.

“அழியா மரபின்நம் மூதூர்” (நற்,பா.எ.311;5)

“செம்மல் மூதூர்” (நற்,பா.எ.130;4)

என்னும் சங்க இலக்கிய அடிகள் இதற்குச் சான்றாக அமைகின்றது.

இல்லங்கள்

பரதவர் இல்லங்கள் கடற்கரை ஒட்டியே அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இதனை சிறப்பாகப் பாடிய புலவர்களுள் ஒருவரான உலோச்சனார் பரதவ மக்கள் வாழ்ந்த வீடுகளைத் தமது பாடல்களில் சிறப்பாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

அகப்பாடலொன்றில் உலோச்சனார், கடற்கரையில் உள்ள சிறு ஊர், நிலவைப் போன்ற வெண்மையான மணல் மிகுந்த தெருக்களை உடையது என்றும் இந்த தெருக்களில் புல்லால் வேயப்பட்ட குடிசைகள் நெருக்கமாக இருந்தன என்றும் அக்குடிசைகளிருந்து புலால் நாற்றம் வந்தது என்றும் பாடியுள்ளார். இதனை,

“நிலாவின் இலங்கு மணல்மறுகின்

புலாவஞ் சேரிப் புல்வேய் குரம்பை

ஊரென வுணராச் சிறுமையொடு நீருடுத்து” (அகம்,பா.எ.200;1-3)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன.

கடற்கரை எரில் உள்ள சில வீடுகள் பனையோலையால் வேயப்பட்டிருந்தன. கடற்கரையில் வளர்ந்து நின்ற பனைமரத்திருந்து கழித்து வீழ்த்திய காவோலைகளால் வீடுகளின் கூரை வேயப்பட்டதை,

“தானது பொறுத்தல் யாவது கானல்

ஆடரை ஒழித்த நீடிரும் பெண்ணை

வீழ்கா வோலைச் சூழ்சிறை யாத்த

கானல் நண்ணிய வார்மணல் முன்றில்” (நற்,பா.எ.354;1-4)

என்னும் பாடல் வரிகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

பரதவரது குடிசைகள் காய்ந்த ஓலைகளாலும், புல்லாலும் வேயப்பட்டு குறுகிய வாயில்களை உடையதாக இருந்தன. இதனை,

“காயல் வேய்ந்த தேயா நல்ல” (நற்,பா.எ.370;5)

“முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்” (நற்,பா.எ.207;2)

என்னும் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பரதவர் வீட்டின் அமைப்பினையும் தோற்றத்தினையும் பெரும்பாணாற்றுப்படையில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் சிறப்பாச் சித்தரித்துள்ளார்.

“வேழ நிரைத்து வெண்கோடு விரைஇத்

தாழை முடித்துத் தருப்பை வேய்ந்த

குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை முன்றில்

.....

கொடுமுடி வலைஞர் குடிவயிற்” (பெரும், வரி.263-265, 274)

வேழக்கோலை நிரல்படச் வஞ்சி, காஞ்சி என்னும் மரங்களின் வெண்மையான கொம்புகளை இடையிடையே கலந்து தாழை நாரினால் கட்டித் தருப்பைப் புல்லால் கூரையை வேய்ந்திருப்பர். குறுகிய கூரையை உடைய வீடுகளின் முன் தூண்டில் கம்புகள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இதைப் பார்ப்பதற்குக் கேடயமும், வாளும் வைத்த நடுகல்லின் தோற்றம் போலக் காணப்படும். குடிசைகளின் முற்றத்தில் மீன்பிடிக்கும் வலைகள் இருக்கும். அங்கு இளையவரும் முதியவரும் நிறைந்திருப்பர். வலைஞர் இல்லம் கடற்கரையில் இருப்பதால் குடிக்கும் நீருக்காகக் குளம் தோண்டுவர். கடற்கரை நிலத்துக் கிடைக்கும் மூங்கில், கரும்பந்தட்டை, வெள்ளி மரக்கொம்பு, நாணற்புல், தாழை ஆகியவற்றைக் கொண்டு பரதவர்கள் குரம்பைகளை அமைத்தனர். புன்னை மரக் கொம்புகளால் குரம்பையின் முன்னால் பந்தல்

அமைக்கப்பட்டு பந்தரின் மேல் சுரை, பாகல், புடோல் கொடிகள் படர விடப்பட்டன.

இவற்றின் வழியாகப் பரதவர்கள் மேற்கொண்ட மீன்பிடித் தொழிலால் அவர்களது இருப்பிடம் தனித்துவம் கொண்டு காணப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது. மீன்பிடிக் கருவிகள் பரதவர் இருப்பிட அமைப்பில் முக்கிய இடம்பெற்றன. வலை உணங்கும் பரந்த முற்றம் பரதவர் இருப்பிடத்தின் பரப்பளவைக் காட்டுகின்றது. மேலும் கடலோரப் பகுதியில் வீசும் பெருங்காற்றிற்கும், பேரலைகளுக்கும் உடுதரக்கூடிய வகையிலேயே பரதவரது இல்லங்கள் புல்லாலும், கொடிகளாலும் (மூங்கில், பனை மட்டை, தென்னங்கீற்று) எளிமையாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.

கடற்கரை ஊர்கள்

தொண்டி

தொண்டியானது சேரநாட்டின் கடற்கரைப் பட்டினமாகும். இவை, சேரமன்னனுக்குரியது; சிறந்த துறைமுகமாகத் திகழ்ந்தது. இங்கே கடல் ஒலியானது தெருக்கள்தோறும் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும். கடல் துறையில் இருக்கும் நெய்தல் மலர்கள் நெடுந்தொலைவு தன் மணத்தைப் பரப்பும். இத்துறையில், தெய்வம் நிலைபெற்றிருக்கும். ஐங்குறுநூற்றில் ‘தொண்டிப் பத்து’ என்ற ஒரு பகுதியின் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் இச்செய்திகள் பேசப்படுகின்றது. இதனை,

“திரையிமி ழின்னிசை யளைஇ யயலது

முழவிமி ழின்னிசை மறுகுதொ றிசைக்குந்

தொண்டியன்ன பணைத்தோ

ளொண்டொடி யரிவையென் னெஞ்சுகொண் டோளே”

(ஐங், பா. எ. 171; 1-4)

என்னும் பாடல் வரிகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

கொற்கைமுத்துக்குப் பெயர் பெற்றது கொற்கை. இம்முத்து உலக புகழ் வாய்ந்தது; உலகப் பேரரசர் தம் முடிகளில் திகழ்ந்தது. இத்தகைய முத்து விளையும் இடமான இக்கொற்கைப்பட்டினம் பல பாடல்களில் பேசப்படுகின்றது.

கொற்கை நகர் பாண்டிய நாட்டில் உள்ளது; இந்நாடு பாண்டியனுக்கு உரியது. சூல் முற்றி ஒளி பொருந்திய சீரிய முத்துக்களும், சங்குகளும் கிடைக்குமிடம் கொற்கை. எனவே இவற்றை ஆழ்கடல் மூழ்கி குளித்து எடுப்பவர்களுடைய இருப்பிடங்களும் அங்கேயே அமைந்துள்ளன. முத்து எடுப்பவர்கள் 'கள்' அருந்தும் பழக்கமும் உடையவர்கள். இதனை,

“சீருடைய விழுச்சிறப்பின்

விளைந்து முதிர்ந்த விழுமுத்தின்

இலங்குவளை இருஞ்சேரிக்

கட்கொண்டிக் குடிப்பாக்கத்து

நற்கொற்கையோர். ” (மது, வரி.134-138)

என்னும் பாடல் வரிகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

கடலில் மூழ்கி முத்துக்களைக் கொண்டு வரும் பரதவர்களைக் கொற்கையில் உள்ள மக்கள் மிக்க மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் எதிர்கொள்வர் என்பதை,

“ஒலிதலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லெனக்

கலிகெழு கொற்கை எதிர்கொள இழிதருங்

குவவுமணல் நெடுங்கோட் டாங்கண்” (அகம், பா. எ.350;12-14)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றன.

மருங்கூர்ப் பட்டினம்

சங்ககாலத்தில் மருங்கூர்ப்பட்டினம் பாண்டிய நாட்டின் கிழக்குக்கடற்கரை ஓரத்தில் அமைந்திருந்த துறைமுகமாகும். “கொற்கைக்கும் தொண்டிக்கும் இடையில் அமைந்திருந்த மருங்கூர்ப் பட்டினம் கொற்கைக்கு தெற்காகவும், தொண்டிக்கு வடக்காகவும் அமைந்திருந்தது. தற்போது வைகையாறு

வங்காளவிரிகுடாக் கடல் கலக்கும் இடத்தில் இருக்கும் அழகன் குளமே பண்டைய மருங்கூர்ப்பட்டினம்”⁶ என்று நடனகாசிநாதன் குறிப்பிடுகின்றார்.

இப்பட்டினத்துக் கடற்கரையில் தோணிகள் நிறையத் தங்கியிருக்கும். தொழில் இல்லாத காலங்களில் இவை காற்றினால் அசைந்து கொண்டிருக்கும். இறாமீனைக் கவர்ந்து உண்ணும் காக்கைகள் இப்பாய்மரத்தில் சென்று தங்கும் என்பதை,

“பச்சிறாக் கவர்ந்த பசங்கண் காக்கை

தாங்கல் வங்கத்துக் கூம்பிற் சேக்கும்

மருங்கூர்ப் பட்டினத்து.....” (நற், பா. எ. 258; 8-10)

என்னும் பாடல்வரிகள் சுட்டிக்காட்டி நிற்கின்றன.

மருவூர்ப் பாக்கம்

“மறு இன்றி விளங்கும் மருவூர்ப்பாக்கம்” (சிலம்பு. 5; 39)

எனச் சிலம்பு குறிப்பிடும் மருவூர்ப்பாக்கம் கடற்கரையை ஒட்டியப் பகுதியாக அமைந்திருந்தது. அயல்நாடுகளிருந்து கப்பல் ஓட்டி வந்த மாலுமிகளும், யவனர்கள், வெளிநாட்டு வணிகர் எனப் பலரும் தங்கியிருந்ததைப் பட்டினப்பாலை,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்

முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம்” (பட், வரி. 216-218)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

பவளம், பொன், முத்து விற்கும் இரத்தின வியாபாரிகள், பட்டு, கம்பளி, பருத்தி விற்கும் நெசவு வியாபாரிகள், தானிய வியாபாரிகள், சலவைத் தொழிலாளர், மீன் உப்பு விற்போர், பரதவர், தச்சர், கொல்லர், ஓவியர், பொற்கொல்லர், பாணர் எனப் பலதரப்பட்ட மக்களும் மருவூர்ப்பாக்கத்தில் வசித்து வந்தனர்.

பொறையாறு

சங்ககாலத்தில் இவ்வூர் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திற்கு சில கல் தொலைவில்

கடற்கரையை ஒட்டியிருந்தது. இவ்வூர் பெரியன் என்னும் குறுநில மன்னனுக்குரியதாக இருந்தது.

பாடி வருபவரைத் தன்னிடத்தே வளைத்துக் கொள்ளும் கைவண்ணம் வாய்ந்த கோமானாகிய பெரியன் என்பவனது புறையாற்றின் கடல் துறையை அகப்பாடலொன்றில் உலோச்சனார்,

“பாடுநர்த் தொடுத்த கைவண் கோமான்

பரியுடை நற்றேர்ப் பெரியன் விரியினர்ப்

புன்னையங் கானற் புறந்தை முன்றுரை” (அகம், பா. எ. 100; 11-13)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவரே, நற்றிணைப் பாடலொன்றில், நல்ல தேரினை உடைய பெரியன் என்பவனது ஏரான ‘பொறையாறு’ எப்போதும் கள் மணம் வீசிக் கொண்டிருப்பதை,

“..... நற்றேர்ப் பெரியன்

கள்கமழ் பொறையாறு அன்ன.....” (நற், பா. எ. 131; 7-8)

எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

சமூகம் - விளக்கம்

‘சமூகம்’ என்றால் என்ன என்பதற்குப் பல்வேறு அறிஞர்கள் பலவிதமான கருத்துக்களை மொழிந்துள்ளனர். “ஒரு குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் வாழக்கூடியதாகவும், சுதந்திரமாகத் தானே வளரக்கூடியதாகவும், தனக்கென்று ஒரு பண்பாட்டை உடையதாகவும், தனக்குள்ளே எல்லாச் செயல்களையும் நடத்திக் கொள்கிறதாகவும் அமைந்துள்ள ஒரு மனிதக்குழு. இதுவே மிகப்பெரிய சமூகக் குழுவாகும்”⁷ என்று சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல் கலைச்சொல் விளக்க அகராதி, சமூகம் என்பதற்கான வரையறையினைத் தருகிறது.

“சமூகம் அனைத்துச் சமூக உறவுகளையும் தன்னகத்தே கொண்ட ஒரு பின்னல் என்னும் பொருளில் கையாளப்படுகிறது. பொதுவாகச் சமூகம் என்பது சமூக உறவுகளின் தொகுப்பு என்ற பொருளைத் தந்தாலும் நடைமுறையில் சமூகவியல் அறிஞர்கள் இப்பொருளில் இச்சொல்லைப் பயன்படுத்துவதில்லை. ஒரு

நிலப்பகுதியில் நிலையாகக் கூடிவாழும் பெருந்திரளான மக்கள் என்ற பொருளில் சமூகத்தைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அதாவது தம்மைப் பேணிக்காத்துக் கொள்வதற்கும், அழியாமல் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதற்கும் ஒன்றாக இணைந்துள்ள ஒரு மானிடக்குழு சமூகம் எனப்படுகிறது”⁸ என வாழ்வியற் களஞ்சியம் மொழிகிறது.

மேலும், “சமூகம் என்பது தனித்துவமான பண்பாட்டு நிறுவனம் சார்ந்த தனிப்பட்டவர்களிடையே உள்ள தொடர்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டமைந்த ஒரு மனிதர் கூட்டத்தைக் குறிக்கும். விரிந்த அளவில் நோக்கும் போது, இது பல்வேறுபட்ட மக்களை அல்லது மக்கள் கூட்டத்தை உள்ளடக்கிய ஒரு பொருளியல் சமூக மற்றும் தொழில்துறை உட்கட்டமைப்பு எனலாம். சமூகம் என்பது ‘தமிழர்’ என்பது போல ஒரு குறிப்பிட்ட மக்களையோ, ‘இலங்கை’ என்பது போல ஒரு நாட்டையோ அல்லது ‘மேல்நாட்டுச் சமூகம்’ என்பது போலப் பரந்த பண்பாட்டுக் குழுவையோ குறிக்கக்கூடும்.

அரசறிவியலில், சமூகம் என்பது மனிதத் தொடர்புகள் முழுமையையும் குறிக்கப் பயன்படுகிறது. சமூகவியல் போன்ற சமூக அறிவியல் துறைகளில், சமூகம் என்பது ஓரளவு மூடிய சமூக முறைமையை உருவாக்கும் மக்கள் கூட்டத்தைக் குறிக்கும். இதில் பெரும்பாலான ஊடு தொடர்புகள் அதே கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்களுடனேயே இடம் பெறுகின்றன. சமூகம் என்பது சில வேலைகளில் பண்பாடு என்பதிலிருந்து முரண்பட்டதாகக் கருதப்படுகிறது.

எடுத்துக்காட்டாக கிளிபர்ட் கீர்ட்ஸ் என்பவர், சமூகம் என்பது சமூகத் தொடர்புகளின் உண்மையான ஒழுங்கமைவு என்றும், பண்பாடு என்பது நம்பிக்கைகளாலும், குறியீட்டு வடிவங்களாலும் ஆனது என்றும் குறிப்பிட்டார்.

ரிச்சார்ட் ஜெங்கின்ஸ் என்னும் சமூகவியலாளர் சமூகம் என்பது மனிதர் எதிர்கொள்ளும் பல்வேறு இருப்பியல் பிரச்சினைகளைக் கையாளுகிறது என்கிறார்.

1. புலன்களால் உணரப்படும் உலகம் மனித அனுபவத்தின் ஒரு சிறு பகுதியே. எனவே உலகைப் புரிந்து கொள்வதற்கு இ மனிதத்தொடர்புகளைப் பண்பியல் அடிப்படையில் (அதாவது சமூகம் என்பதன் மூலம்) உணர்ந்து கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.
2. பல தோற்றப்பாடுகளைத் தனிப்பட்ட நடத்தைகளாகப் பார்க்க முடியாது. சில நிலைமைகளை விளக்குவதற்கு, “பகுதிகள் எல்லாவற்றின் கூட்டுத்தொகையிலும் பெரிதான ஒன்று” தேவையாக இருக்கின்றது.
3. கூட்டுநிலை, தனிப்பட்ட ஒவ்வொரு உறுப்பினரதும் வாழ்க்கைக் காலத்தையும் தாண்டி நிலைக்கக் கூடியது.
4. மனித நிலைமைகள் எப்பொழுதும் எமது புலன்கள் தரும் சான்றுகளுக்கும் அப்பால் செல்லுகிறது. நமது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அம்சமும் கூட்டுநிலையோடு பிணைக்கப்பட்டுள்ளது”⁹ என்று ரிச்சார்ட் குறிப்பிடுவதாக கட்டற்ற கலைக்களஞ்சியம் விக்கிபீடியா வரையறை செய்கிறது.

“ஒவ்வொரு மனிதனும் ஏனைய மனிதர்களிடம் கொண்டிருக்கின்ற சிக்கலான சமூக உறவுகளையும், தொடர்புகளையுமே சமூகம் என்று குறிப்பிடுகிறோம்”¹⁰ “தனியாக வாழாமல் கூட்டத்தோடு கூடிவாழும் இயல்புடையவன் மனிதன் என்பதால் மனிதனை ஒரு சமூக விலங்கு என்றே அரிஸ்டாட்டில் குறித்தார். தன்னுடைய தேவைகளுக்காகவும், பாதுகாப்புக்காகவும், சுகத்துக்காகவும், நலத்துக்காகவும், வாழ்க்கை ஏந்துக்களுக்காகவும், வாழ்க்கை வசதிகளுக்காகவும், பிற தேவைகளுக்காகவும் சேர்ந்து வாழவேண்டிய கட்டாயம் அவனுக்கு இருக்கிறது”¹¹ என்று தாயம்மாள் அறவாணன் சமூகம் என்பது பற்றியதான கருத்தாடலை முன்வைத்துள்ளார்.

“சமூகம் என்பது உயிர் வாழ்வதற்காகப் போராடும் நம் மக்களினத்தின் தனித்தன்மையுள்ள ஒரு குழுவாகும். தனிமனிதர் பலரால் சமூகம் உருவாக்கப்பட்டு இருப்பினும் சமூகம் என்ற நிலையிலேயே அது தொழிற்படுகிறது. சமூக அமைப்பில்

தனி மனிதர்களின் நலன்கள் சமூக நலன்களுக்குக் கீழாகவே அமைகின்றன”¹² என்று கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன் மொழிகிறார்.

“சமூகம் என்பது தன்னுள்ளே ஒரு பேரவை போன்ற முறையான உறவுகளைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பாகும் என்றும் அவ்வறவால் மனிதர் ஒருவருக்கொருவர் இணைந்து வாழ முடியும் என்றும் கூறுகிறார்”¹³ பாஸ்கரன்.

“அரசு, ஊர், தெரு, குலம், தொழில் என்பன போன்றவற்றுள் ஒன்றாலான சமூக அமைப்பில் மனிதன் பிணைக்கப்படுகின்றான். மனிதனை அவனுடைய தனித்த நிலையிலிருந்து சமூக உறுப்பினராக மாற்றும் பிணைப்புகளுள் குடும்பமும் உறவுமுறையுமே தலைமை பெறுகின்றன. எனவே ‘விரிவுபட்ட மனம்’ என்று கூறுவார் பிளேட்டோ”¹⁴ இவ்வாறு பல்நாட்டு அறிஞர்களும் சமூகம் என்பதற்கான வரையறைகளை அவரவர் நோக்கில் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளனர். இவர்களின் கூற்றுக்களையெல்லாம் வைத்து ஆராயும் போது சமூகம் என்பது மக்கள் ஒன்றிணைந்து வாழுகின்ற கூட்டுத்தன்மையினைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமையினை உணரமுடிகிறது.

சமூகத்தின் தோற்றம்

பண்டைக் காலத்தில் விலங்குகளைப் போன்று அலைந்து திரிந்த மனிதன், காலப்போக்கில் பல படிநிலைகளைக் கடந்து வளர்ச்சி பெறலானான். உணவைத் தேடி அலைந்த மனிதயினம், உணவினை உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கி, நிலையான ஒரு குடியிருப்பை அமைத்துக் கொண்டு வாழத்தலைப்பட்டது முதல் சமூகம் என்ற ஓர் அமைப்பு தோற்றம் பெறலாயிற்று. அது முதல் அவர்களுக்கிடையே ஓர் உறவு ஏற்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் உதவும் மனப்பான்மையின் வாயிலாக மேலும் பல வளர்ச்சிகளை அடைந்து இனக்குழுவாக மாறியது. இவ்வாறு சமூகமானது தோற்றம் பெற்று வளர்ச்சியுற்றது. “சமூகம், மனிதனின் சமூக உறவுகளில் தோன்றுகிறது. உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் மனிதர்கள் அவ்வறவுகளை நிலைப்படுத்தி, முறைப்படுத்தித் தங்களுக்குள் ஓர் அமைப்பை அனைவரும் கூடி வாழக்கூடிய

நிலையினை ஏற்படுத்திக்கொள்ளும் போது சமூகம் பிறக்கிறது”¹⁵ என்று சமூகத்தின் தோற்றம் வளர்ச்சிநிலைகளைப் பற்றி வாழ்வியற் களஞ்சியம் பகர்கிறது. மனிதனின் பல்வேறு வகையான பரிணாம வளர்ச்சியே சமூகம் உருவாகக் காரணமாக அமைந்தன.

சமூக அமைப்பு

சமூகம் என்ற ஒன்று தோற்றம் பெற்ற பின்னர் அது பல அங்கங்களாகச் செயல்படத் தொடங்கியது. இதுவே சமூக அமைப்பு ஏற்பட வழிகோலியது. “மக்களிடையே காணப்படும் நம்பிக்கைகள், உயர் மதிப்பீடுகள், சமூகஉறவுகள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட ஓர் அமைப்பு.

உறவுமுறை, மதம், அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அமைப்பு ஆகியவற்றை முக்கிய அங்கங்களாகக் கொண்டிருக்கும்”¹⁶ என்பர். இந்த நிலைகளிலேயே நெய்தல் சமூக அமைப்பினைக் குறிப்பாக உறவுகள் சார்ந்த நிலைகளை அல்லது மதிப்புகளை ஆராயப்பட உள்ளது.

குடும்பம்

மனித சமூகத்தின் மிகத்தொன்மையான சமூக நிறுவனமாகத் திகழ்வது குடும்பம் ஆகும். அது ஓர் ஆணும் பெண்ணும் அவர்கள் சமூக மரபுப்படி குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபடும் நிலையால் மட்டுமே தோன்ற முடியும் என்பர்.”¹⁷ ‘குடும்பம்’ என்பது மிகச்சிறிய சமூக நிறுவனமாகும். தந்தை, தாய், குழந்தை ஆகியவர்களைக் கொண்ட சிறியகுழு அமைப்பே ‘குடும்பம்’ என்றும் அது குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்ப்பதற்காக ஏற்பட்ட நிறுவனம்”¹⁸ என்றும் மக்கைவர் ஏன்னும் சமூகவியல் அறிஞர் கூறுவதாகப் ப.கோபாலன் குறிப்பிடுகின்றார். மனிதன் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றி நடப்பதற்கும் சமூகஉறவு கொள்ளுவதற்கும் சமூக மதிப்புக்களைப் பேணுவதற்கும் குடும்பம் என்ற நிறுவனமே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது. இவ்வாறு சமூகத்தில் முக்கியப் பங்காற்றும் ‘குடும்பம்’

ஏன்ற சமூக நிறுவனத்தைப் பற்றிய பல செய்திகளை நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றன.

உறவு

உறவு என்பதற்கு “இகுளை, இனம், உறவி, ஒக்கல், கடும்பு, கயிரை, கிளை, குடும்பம், கூளி, கேள், சுற்றம், தொடர்பு, நட்பு, நண்பு, நள்ளி, பந்தனம், பரிசனம்”¹⁹ என நா. கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதி மொழிகிறது. பொதுவாக உறவு என்பது மனிதன் குழுவாகச் சேர்ந்து வாழத்தொடங்கிய காலகட்டங்களில் இருந்து உருப்பெறத் தொடங்கின. இவை பெரும்பாலும் ஒருவரையொருவர் நம்பி வாழும் அல்லது உதவி வாழும் மனப்பான்மையைத் தோற்றுவித்தது.

காலப்போக்கில் இவ்வுறவுகளே மனிதனை உயர்நிலைக்கு அழைத்துச் சென்றது. ஒரு சமூகத்தின் உயர்வு தாழ்வுகளை நிர்ணயிக்கக்கூடிய காரணிகளுள் ஒன்றாக வளர்ச்சி பெற்றது. ஓர் உறவு ஏற்பட வேண்டுமெனில் குறைந்த அளவு இருவர் தேவை. இவ்விருவரும் ஒருவர் மற்றவரை ஏதோ ஒரு சொல்லால் குறிப்பிட முற்படும் பொழுது அவர்கள் குறிப்பிட்ட உறவு முறையை ஏற்க வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு தனிநபரும் ஒரே வேளையில் பல உறவுநிலைகளை அடையநேரிடுகிறது. காரணம் அவர் வெவ்வேறு நபர்களுக்கு வெவ்வேறு உறவு நிலைகளில் காணப்படுவதேயாகும்.

“மனிதன் தனித்து வாழ்வதில்லை. மற்றவர்களைச் சார்ந்து அவர்களோடு பிணைந்து வாழ்கிறான். பிறருடன் அவனுக்கு ஏற்படுகிற பிணைப்புகள் ஒரே வகையினதாகவோ ஒரு நிலையானதாகவோ ஒரே வாயிலாகவோ அமைவதில்லை. பல்வேறு வகையினங்களாகப் பல்வேறு வழிகளில் அப்பிணைப்புகள் அமைகின்றன.

அத்தகைய பிணைப்புகளில் சில உயிரியல் அடிப்படையில் பிறப்பின் வாயிலாக அமையும் பிணைப்புகள் இரத்தத் தொடர்பு கொண்ட பிணைப்புகளாக அமைகின்றன. ஒருவனுக்கு அவனுடைய பெற்றோருக்கும் அல்லது அவனுடைய

மக்களுக்கும் ஏற்படுகிற பிணைப்புகள் பிறப்பின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, இரத்தத் தொடர்பு கொண்டு அமைகின்றன. இவ்வாறு பிறப்பின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, இரத்தத் தொடர்பினால் அமைகிற பிணைப்புகளைக் குருதி உறவு என்பர்.

வேறுசில பிணைப்புகள் திருமண வாயிலாக அமைவதுண்டு. அவ்வாறு திருமணத் தொடர்பு மூலமாக அமைகிற பிணைப்புகளை மணஉறவு என்பர். ஒருவனுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் ஏற்படுகின்ற பிணைப்பு மணஉறவு ஆகும். இந்த உறவு அவர்களிடையே ஏற்பட்ட திருமணத் தொடர்பின் வாயிலாக அமைகிறது.

உயிரியல் அளவில், பிறப்பின் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கப்பட்டு, இரத்தத் தொடர்பு கொண்டு அமைகிற குருதி உறவையும், திருமணத் தொடர்பின் வாயிலாக அமைகிற மண உறவையும் உறவு என்பர். மனிதப் பிணைப்புகளில் சிறப்பான தலையான இடம் உறவுக்குத்தான் இருக்கிறது.

மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் அனைத்து நிலைகளிலும் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையிலான எல்லா நிலைகளிலும் உறவுதான் முதன்மையான இடத்தைப் பெறுகிறது”²⁰ என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் மொழிகிறது.

மேலும் “பலர் கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழும் சமுதாய இயல்பு மனிதனுக்கு மட்டுமே உரியதன்று. மனிதனின் நேர் மூதாதையர்களான மேல்நிலை உயர் பாலூட்டிகளிடமும் (*higher primates*) இப்பண்பு பெருமளவு காணப்படுகிறது. உயர் பாலூட்டிகளுக்கு அடுத்துள்ள கீழ்நிலை உயர்பாலூட்டிகளிடமும் (*lower primates*) இப்பண்பு சற்றுக் குறைவாகக் காணப்படுகிறது. கூட்டமாகச் சேர்ந்து வாழ வேண்டுமென்ற எண்ணம் வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளைத் தன்னந்தனியாக ஈட்டமுடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டபோது தோன்றியது. இக் ‘கூட்டம்’ என்னும் அமைப்பில் மக்கள் பலவகைத் தேவைகளை முன்வைத்து அவர்களுக்குள் பல நிலைகளில் பிணைப்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவற்றுள் தன் இனத்தை

நிலைநிறுத்த இனப்பெருக்கம் செய்ய முற்பட்டமை முதல்வகைப் பிணைப்பிற்கு வழிகோலியது.

இனப்பெருக்கத்திற்கு மணத்துணையைத் தேர்ந்தெடுத்து இணைய வேண்டிய திருமண நிகழ்வு இரண்டாம் வகைப் பிணைப்பிற்கு வழிகோலியது. திருமணத்தால் உண்டான குழந்தை புதிய உறுப்பினராகக் குடும்பத்தில் சேர்ந்தால் அது மூன்றாவது வகையான பிணைப்பிற்கு வழிகோலியது. குடும்ப உறுப்பினர்கள் பொருள் ஈட்டும் பொருட்டு மற்றவர்களோடு தொடர்பு கொண்டமை பிற பிணைப்புகளுக்கு வழிகோலியது. இவ்வனைத்துப் பிணைப்புகளும் ஒன்றிணைந்து ‘உறவு முறை’ என்னும் அமைப்பாக மக்களிடம் செயல்படுகிறது. ஆக உறவின் தொடக்கம் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து குடும்பமாக வாழ முற்படும் போதே தொடங்குகிறது”²¹ என்று உறவின் தொடக்கம் பற்றி; மொழிகிறார் பக்தவத்சல பாரதி.

உறவு வகைகள்

உறவு முறைகளைக் கொண்டு உறவினர்களையும், உறவுகளையும் மானிடவியலாளர்கள் பின்வருமாறுப் பகுத்துக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

1. முதல்நிலை உறவுகள்
2. இரண்டாம்நிலை உறவுகள்
3. மூன்றாம்நிலை உறவுகள் என்பனவாகும்.

முதல்நிலை உறவுகள்

“நீடித்து நிலவுகின்ற சமூக உறவு. இது நேரடியாக அடிக்கடி ஏற்படுகின்ற தொடர்பின் அடிப்படையிலானது. மேலும் தனிப்பட்ட ஆழமான மற்றும் உணர்ச்சிப் பூர்வமான ஈடுபாடுடையதாகவும் காணப்படும்”²² இதனை முதல்நிலை உறவு என்பர். “பிறர் வாயிலாக அல்லாமல் நேரடியாக ஓர் உறவினர் குருதி – உறவினராகவோ மண உறவினராகவோ ஒருவனுக்கு அமையும் போது அவர்

முதல்நிலை உறவினர் என்று சொல்லப்படுவார். அவனிடம் அவர் கொண்டுள்ள உறவை விளக்க எந்த மூலமும் வாயிலும் தேவையில்லை. ஒருவனுக்கு அவனுடைய பிறந்த (கருக்) குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் முதல்நிலை உறவினர் ஆவார். அவ்வாறே அவன் துணைவியும் அவனுக்கு முதல்நிலை உறவினர் ஆவார். இந்த அடிப்படையில் ஒருவனுக்கு ஏழு முதல் நிலை உறவினர் தாம் அமைவர் என்று முர்டாக்கு என்ற அறிஞர் கூறுகிறார். தந்தை, தாய், சகோதரன், சகோதரி, மகன், மகள், மனைவி (ஒருத்திக்குக் கணவன்) என்ற ஏழு முதல் நிலை உறவினர் தாம் ஒருவனுக்கு அமைவர் என்று கூறுகிறார். இவர்களிடம் ஒருவனுக்கு உள்ள உறவு நேரடியான உறவாகும்²³

இரண்டாம்நிலை உறவுகள்

“ஆட்சார்பற்ற மனப்பூர்வமான ஈடுபாடு இல்லாத தனிச்சிறப்பான சமூக உறவைக் குறிக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட செயல்பாட்டொடு நின்றுவிடுவதுண்டு. சான்றாக விற்போர் வாங்குவோர் உறவைக் கூறலாம். இரண்டாம் நிலை உறவு குறுகியகால அளவுடையதாக இருக்கும். இதில் ஈடுபடுபவர்கள் ஒரு செயலைச் செய்பவர்களாகக் கருதப்படுவார்கள். இத்தகைய உறவில் ஒரு குறிப்பிட்ட நபரோடுள்ள பிணைப்பு இருப்பதில்லை. தற்கால நகர்ப்புறச் சமுதாயமானது பல இரண்டாம் நிலை உறவுகளை உடையது”²⁴ “முதல்நிலையில் உள்ள ஏழு உறவினரைத் தவிர வருகின்ற பிற உறவினர் அனைவரும் பிறர் வாயிலான உறவினராகவே அமைவர். யாராவது பாலமாக அமைந்து

இருவருக்கிடையே உறவுப் பிணைப்பு எழக் காரணமாக இருப்பர். இந்த வகையில் இருவருக்கிடையே உறவுப்பிணைப்பு ஏற்பட ஒருவரோ பலரோ வாயிலாக இருக்கக்கூடும். அத்தகைய வாயிலோரின் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் அவர் மூலமாக அமைகிற உறவினர்கள், அந்த எண்ணிக்கைக்கு ஏற்ப ‘இத்தனையாவது நிலை’ உறவினர்கள் என்று சொல்லப்படுவர். இடையே ஒருவர் வாயிலாக நின்று அவர் மூலமாக அமையும் உறவினர் இரண்டாம் நிலை உறவினர்

என்று சொல்லப்படுவர். பாட்டன், பாட்டி, தாய்மாமன், அத்தை, பெரியப்பா, சித்தப்பா, பெரியம்மா, சின்னம்மா என்று வருகிற உறவினர்கள் இரண்டாம் நிலை உறவினராவர்.

இவர்கள் தந்தையின் மூலமாகவோ, தாயின் மூலமாகவோ (அதாவது ஓர் உறவினர் வாயிலாக) உறவினராவதால் இவர்கள் இரண்டாம் நிலை உறவினர் என்று சொல்லப்படுகின்றனர். இந்த வகையில் ஒருவருக்கு 33 இரண்டாம் நிலை உறவினர்கள் அமைவர் என்று முர்டாக்கு கூறுகிறார்²⁵

மூன்றாம்நிலை உறவுகள்

“பேசுநரின் இரண்டாம் நிலை உறவினர்களுக்கு யார் யார் எல்லாம் முதல்நிலை உறவினர்களோ அவர்கள் எல்லாம் பேசுநருக்கு மூன்றாம் நிலை உறவினர்களாவர். பேசுநருக்கு மூன்றாம் நிலை உறவினர்களைத் தொடர்புபடுத்த இடையில் இரண்டு உறவுநிலைகள் தேவைப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, பேசுநரின் கொள்ளுப்பாட்டன், கொள்ளுப்பேரன், மனைவியின் தந்தையின் தந்தை, தந்தையின் சகோதரரின் மனைவி போன்ற உறவுகளைக் கூறலாம். இவ்வகை உறவினர்கள் பேசுநரோடு தொடர்பு கொள்ள வேண்டுமானால் இரண்டு தொடர்பு நிலைகள் தேவைப்படுகின்றன. பொதுவாக ஒருவனுக்கு 151 வகையான மூன்றாம் நிலை உறவினர்கள் அமைவர் என முர்டாக் கூறுகிறார். ஆகவே முதல்நிலை, இரண்டாம் நிலை, மூன்றாம்நிலை உறவினர்களின் எண்ணிக்கை 191 ஆக இருக்குமென்பார் முர்டாக். பேசுநரோடு உறவு கொள்வோரின் தொடர்பு நிலை மூன்று, நான்கு எனப் பெருகும் போது ‘நான்காம் நிலை உறவினர்’, ‘ஐந்தாம் நிலை’ உறவினர்கள் என உறவுப்பட்டியல் வளர்ந்து கொண்டே செல்லும். அதாவது மூன்றாம் நிலை உறவினர்களின் முதல்நிலை உறவினர்கள் நான்காம் நிலை உறவினர்களாகவும், நான்காம் நிலை உறவினர்களின் முதல்நிலை உறவினர்கள் ஐந்தாம் நிலை உறவினர்களாகவும் அமைவர். இவ்வாறு உறவின் நிலை மேலும் மேலும் விரியும் போது அதனால் அமையும் உறவினர்கள் அனைவரும் ‘தூரத்து உறவினர்கள்’ எனக் கூறப்படுவர்”²⁶

உறவுகளின் இன்றியமையாமை

ஓரறிவுடைய தாவர இனங்கள் முதல் ஆறறிவுடைய மனித இனங்கள் வரை அனைத்து உயிரினங்களும் ஏதோ ஒரு வகையில் தன்னை அறிந்தோ அல்லது அறியாமலோ தங்கள் இனத்திற்குள் ஓர் உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றன. இந்த உறவுகள் வாயிலாக உயிரினங்கள் தாம் மட்டுமல்லாது தங்களைச் சுற்றி இருக்கும் உயிரினங்களையும் ஒன்றோடொன்று இணைத்துச் சங்கிலித் தொடர்பு போன்ற ஒரு இருப்பினை உண்டாக்குகின்றன. ஒன்றையொன்று சார்ந்து உதவி வாழுகின்ற மனநிலைக்கு இவ்வுறவுகள் அழைத்துச் செல்கின்றன.

மனிதனையும் சமூகத்தையும் நெறிப்படுத்தி, கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து வாழவைக்கக் கூடிய வலிமை, உறவுக்கு, உறவுமுறைக்கு உண்டு எனலாம். இவ்வகையில் நல்ல உறவுகள் வளர்ச்சிப் பாதைக்கும், தீய உறவுகள் வீழ்ச்சிப்பாதைக்கும் அழைத்துச் செல்லும். மனித உறவுகளில் சில உறவுகள் பலப்படுத்தும் வகையிலும், வேறு சில பலவீனப்படுத்தும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. அதற்குக் காரணம் மனிதனின் செயல்பாட்டு நிகழ்வுகளேயாகும். மேலும், இவ்வுறவுகள் பிறர் மீது அன்பையும், பாசத்தையும், நட்பையும், பகையையும் ஏற்படுத்தக் கூடிய உணர்வு சார்ந்த கருவியாகவும் செயல்படுகிறது. உறவுகளுக்கும், உறவுமுறைச் சொற்களுக்கும் உயர்ந்த மதிப்பினைத் தரக்கூடிய ஒரு சமூகம் தமிழ்ச் சமூகமாகத்தான் இருக்க முடியும். இதன் காரணமாகத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் உறவுகளும், உறவுமுறைச் சொற்களும் பல்கிப் பெருகிக்கிடக்கின்றன.

அது மட்டுமல்லாமல் மனிதன் இன்ன உறவுமுறை கொண்ட நபரோடுதான் பாலுறவு எனப்படும் உடலுறவு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; இன்ன உறவுடையவர்களை இன்ன உறவுமுறைச் சொற்களால்தான் அழைக்கவேண்டும்; இன்ன உறவுடையவர்களிடம் இப்படித்தான் பேச வேண்டும் என்பன போன்ற வரையறை அமைத்துக் கொள்வதற்கு இவ்வுறவுகளே முதன்மையாக இருந்திருக்கின்றன. இவ்வாறு பல நிலைப்பாடுகளில் உறவுகள் மனித இனத்திற்கு இன்றியமையாத தன்மையில் நிலைபேறு உடையதாயிருக்கின்றன.

சமூக உறவுகள்

சமூகம் என்ற ஒரு நிறுவனம் உன்னதமான நிலைகளை அடைவதற்குக் காரணம் உறவுகளே ஆகும். “மனிதன் நாகரிகமடைந்த காலம் தொட்டுத் திட்டவட்டமான சமூக உறவுகளில் வாழ்கிறான். மனித சமுதாயம் தன்னைப் பேணிக்காத்துக் கொள்வதற்கும், வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் இந்த உறவுகள் இன்றியமையாதவை. பழங்காலம்தொட்டு இன்றைய கணிப்பொறிக் காலம் வரையில் மனித சமூகம் பல்வேறு சமூக அமைப்புக்களாக வாழ்க்கை நடத்தியிருப்பினும் சமூக உறவுகளின் அடிப்படையில் அவை இயங்கிக் கொண்டு வருகின்றன.

சமூக உறவுகள் என்பவை தொடர்ந்த இருப்போடு இயங்கும் அதே நேரத்தில் அவை காலந்தோறும் மாறிக் கொண்டு இயங்கும் நிலையும் பெற்று உள்ளன. இத்தகைய சமூக உறவுகளின் ஊடேதான் தமிழ்ச் சமூகம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது”²⁷ என்று மொழியப்பட்டுள்ளது.

நெய்தலில் சமூக உறவுகள்

சங்க காலத்தில் தோன்றிய பாடல்களைக் கொண்டு ஒரு சமூகத்தை ஆராயும்போது அச்சமூகம் அல்லது அச்சமூக மக்களின் வாழ்க்கை முறைகள் ஒரே நிலையில் இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுதல் இயலாது. சங்கப் பாடல்களின் தொகுப்பு என்பது பல தலைமுறைகளைக் கொண்ட மக்களின் வாழ்வினைத் தன்னுள் உள்ளடக்கியதாக அமைந்திருப்பதேயாகும். “பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் நிலைத்த வாழ்வும் உற்பத்தி முயற்சிகளும் அரசமைப்பு முறையில் புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியதைப் போன்றே அக வாழ்விலும் பல மாற்றங்களை உண்டாக்கியிருந்தன.

குழுவாழ்க்கை முறையில் கூட்டு உழைப்பும்இ கிடைத்ததைப் பகிர்ந்துண்ணும் கூட்டு வாழ்முறை நெறிகளும் அடிப்படைகளாக அமைந்திருந்தன. மனிதன் பண்பாட்டு வளர்ச்சியும், முதிர்ச்சியும், முன்னேற்றமும் அடையாத

தொடக்க காலகட்டத்தில் இத்தகைய குழுக்களிடையே நிலவிய ஆண் - பெண் உறவு முறைமைகளையும் மணத்தொடர் முறைமைகளையும் குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம் என்ற தமது ஆய்வு நூலில் பிரெடெரிக் எங்கெல்ஸ் விரிவாக எடுத்துரைதுரைப்பதாக ராகக்குமார் குறித்துள்ளார்.

உலகெங்கும் தொடக்க காலம் முதல் பழமையான குழுக்களிடையே நிலவிவந்த ஆண் - பெண் உறவு முறைமைகளைப் பொது நிலையில் பகுத்துக் கீழ்க்காணும் மூன்று வகைக்குள் அடக்கலாம்.

1. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மிகத் தொன்மையான குழுவாழ் நிலை. ஏறக்குறைய காட்டு விலங்குகள் போன்று வாழ்ந்த காலம் இது. அப்போது மனித இனக்குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குள்ளேயே கட்டுப்பாடற்ற பெண் - ஆண் உறவுகளைக் கொண்டிருந்த நடைமுறை இருந்தது. இது குழு உறவுமுறை அல்லது அக உறவுமுறை எனப்படும்.

2. வளர்ச்சியும் ஓரளவு பண்பாட்டு முதிர்ச்சியும் பெற்றிருந்த குழு வாழ்நிலை. சில வரையரைகளுக்கு உட்பட்டு, ஆனால் பெரிதும் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமல், குருதி உறவு கொண்ட அடுத்த கட்டநிலை இது. இனக்குழுக்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்குள்ளேயே மேற்கொண்ட பெண்-ஆண் உறவுகள் இப்போது மாறியிருந்தன. இதனை இணை உறவுமுறை அல்லது புற உறவுமுறை எனலாம்.

3. உற்பத்தி வளர்ச்சியினால் தனியுடைமை தோன்றிய நிலை. ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற மணஉறவு முறை பெரிதும் உடைமைப் பிரிவினரிடையே இப்போது அறிமுகமாகித் தொடங்கியது. இருப்பினும் இவை குருதித் தொடர்புள்ள புற மணங்களாகவே அமைந்தன. இந்தக் கட்டத்தில் உடைமைப் பிரிவினர் கட்டுப்பாடற்ற பெண் - ஆண் உறவுகள் மேற்கொள்வது ஓரளவுக்குக் கட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டது. சட்டப்படியும் ஓரளவு தடுக்கப்பட்டது. இது மண உறவுமுறை எனப்படுகிறது.

இந்த மூன்று வகையான பெரும் பிரிவுகளையொட்டி, காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் வளர்ச்சி நிலைகளுக்கும் பண்பாட்டு மரபுகளுக்கும் புறச்சூழலுக்கும் ஏற்ப வெவ்வேறு மாறுபட்ட தன்மைகளைக் கொண்ட பெண் - ஆண் உறவு முறைகளும், மணத்தொடர்பு முறைகளும் மனித இனங்களில் நிலவி வந்துள்ளன”²⁸ என்பர்.

பண்டைக் காலத்தில் தோன்றிய அக இலக்கியங்கள் அனைத்தும் ஒவ்வொரு சமூகம் சார்ந்த ஆணுக்கும் - பெண்ணுக்கும் இடையேயான உறவுகளைக் களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கையில் நின்று எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உள்ள சிறப்பு மாந்தர்களைப் பெயர்சுட்டி அழைக்காமல் பொதுவான பெயர்கள், உறவுமுறைகள் ஆகியனவற்றின் வாயிலாகச் சுட்டிக்காட்டியிருப்பதே ஆகும். இவ்வுறவு முறைகளிலும் அக்கால கட்டங்களில் வழக்கில் இருந்த அனைத்துவிதமான சொல்லாடல்களும், தொடர்களும் மொழியப்பட்டிருக்கும் என்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லை. அகப்பாடல்கள் மனித வாழ்க்கையில் ஒரு குறிப்பிட்ட காலங்களில் நிகழக்கூடிய நிகழ்வுகளை மட்டும்தான் பதிவுசெய்ய முற்பட்டு இருக்கின்றன.

பதிவுசெய்த களவு மற்றும் கற்பு நிகழ்வுகளில் கூடக் குறிப்பிட்ட மாந்தர்களின் உரையாடல் நிகழ்வே மையப் பொருண்மையாக எடுத்து மொழியப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலைகளையெல்லாம் நினைவிற்கொண்டு, நெய்தல் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ள சமூக உறவுகளை இப்பகுதி ஆராய முற்படுகிறது.

உறவுமுறைகளைக் கொண்டு உறவினர்களையும் உறவுகளையும் மானிடவியல் அறிஞர்கள் மூன்று நிலைகளில் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். ஈங்கு நெய்தலில் காணப்படுகின்ற சமூக உறவுகளில் முதல்நிலை உறவுகளான குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு இடையேயான உறவுகளை ஆராயப்பட உள்ளன. ஓர் உறவு ஏற்படுவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாக இருப்பது உறவுமுறைச் சொற்கள் ஆகும். ஈங்கு உறவுகளை ஆராய்வதோடு அவ்வுறவு தொடர்பான சொற்பயன்பாடும் சேர்த்து இப்பகுதியில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

நெய்தலில் சமூகஉறவுகள்

மனித இனங்களில் முக்கியமான ஓர் அமைப்பு அல்லது நிறுவனம் குடும்பமாகத்தான் இருக்க முடியும். இந்த அமைப்பின் வாயிலாகவே ஒரு சமூகம் தனக்கான பண்பாட்டு, பழக்கவழக்கங்களை உருவாக்கிக் கொள்கின்றன. “சமூக வாழ்விற்கு வேண்டிய பொறுப்புணர்ச்சி யென்பது குடும்ப வாழ்வின் அடிப்படையில் தோன்றுவதாகும். இரத்த உறவாலும், உணர்வுப் பிணைப்பாலும் அன்பு அடிப்படையிலேயே மனிதரைச் சேர்த்து வைக்கின்றது. வாழும் ஒவ்வொருவரும் தான் அத்தியாவசியமானவன் என்ற உணர்வை ஏற்படுத்துவதில் குடும்பம் பெரும்பணி புரிகிறது”²⁹ என்பர்.

மேலும் “மனித இனத்தின் சமூக, பண்பாட்டு உருவாக்கத்தில் தோன்றிய மிகப் பழமையான நிறுவனம் குடும்பம் ஆகும். ஆதி மனிதன் தொடங்கி இன்றைய நவீன தொழில் சமுதாய மக்கள் வரை எல்லாக் காலகட்டங்களிலும் நிலைபெற்று இருக்கும் நிறுவனமாகவும் குடும்பம் திகழ்கிறது”³⁰ என்றும், “மனிதன் தன் வாழ்க்கையில் பல்வேறு குழுக்களில் பங்கேற்றுச் செயல்படுகிறான். அவற்றுள் முதன்மையானது குடும்பம். பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை இனக்குழுவோடு பிணைப்பு வைத்திருக்கிறான். அவனது உடல், உள்ளத்தேவைகளால் பெரிதும் நிறைவேற்றுவதற்கு வாய்ப்பிடமாக அமைந்திருப்பது குடும்பமே”³¹ என்றும் குடும்பம் என்பது பற்றிய கருத்தாடல்கள் கல்விச் சான்றோர்களால் முன் வைக்கப்படுகின்றன. இந்த நிலைகளில் நோக்கும் போது மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை இனக்குழுவோடு பிணைப்பு வைப்பதற்குக் காரணம் குடும்பம் என்ற அமைப்பு இருப்பதைப் போன்று இவை உருவாவதற்கு முதன்மைக் காரணம் உறவுமுறை என்ற அமைப்பு ஏற்பட்டதேயாகும். இவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவையாக விளங்குகின்றன.

நெய்தலில் குடும்ப உறவுகள்

ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து வாழ்கின்ற இக்குடும்ப நிலையை

மையக்குடும்பம், கூட்டுக்குடும்பம் என்ற இருநிலைகளில் பகுத்துக் குறிக்க இயலும். இவற்றுள் மையக்குடும்பம் என்பது கணவன், மனைவி மற்றும் குழந்தைகள் ஆகியோர் மட்டும் அடங்கிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டதாகும். இதனைச் சிறுகுடும்பம் அல்லது அளவான குடும்பம் என அழைப்பர். அதேபோல் கணவன், மனைவி, அவர்களின் பெற்றோர்கள், அண்ணன், தம்பி, தமையன், தங்கை மற்றும் அவர்களின் குழந்தைகள் எனப் பல உறுப்பினர்களைக் கொண்ட குடும்பத்தைக் கூட்டுக்குடும்பம் அல்லது பெரிய குடும்பம் என்பர். இந்த நிலைகளில் வைத்து நோக்கும் போது நெய்தல் சமூகத்தில் குறிப்பாகப் பரதவ மக்களிடையே மையக்குடும்ப அமைப்புக் காணப்படுவதை அறிய முடிகிறது. தாய், தந்தை, தமையன், தங்கை, மகள், கணவன், மனைவி என்ற அளவில் குடும்ப உறுப்பினர்கள் உள்ளமையை நெய்தல் பாடல்கள் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. இவர்களை முதல்நிலை உறவினர்கள் என்றும், இவர்களுக்குள்ள உறவுமுறையினை முதல்நிலை உறவுமுறை என்றும் மானிடவியலார் குறிப்பர். இவ்வுறுப்பினர்களைக் கொண்டு குடும்ப உறவுகளும், சமூக உறவுகளும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

குருதி உறவுகள்

குடும்ப உறவுகளுள் முதன்மையானது குருதி உறவுகளாகும். “ஒருவன் பிறக்கும் பொழுதே அமைகின்ற உறவு குருதி உறவு. பிறப்பையொட்டி இரத்தத் தொடர்பால் அமைகிற இந்த உறவு மனிதன் சாகும் வரை நீங்காமல் நிலையாக நிற்கும். எந்தக் காலத்திலும் எந்த நிலையிலும் இந்த உறவுப் பிணைப்பை மறுக்கவோஇ நீக்கவோ இயலாது. இரத்தத் தொடர்பு நீக்க முடியாத, விலக்க முடியாத தளை என்பதால், அதனோடு அமைந்த குருதி உறவை வெட்டிவிட இயலாது. குருதி உறவு முதலில் குடும்பத்தில்தான் தொடங்குகிறது. பிறந்ததும் ஒருவனுக்கு அவனுடைய குடும்பத்தில் உள்ளவர்களுடன்தான் முதல் பிணைப்பு ஏற்படுகிறது. பிறகு அவர்கள் மூலம் அந்தப் பிணைப்பின் எல்லை விரிந்து, பல்வேறு நிலைகளில் குருதி உறவு வளர்கிறது”³² என்று வாழ்வியல் களஞ்சியம் மொழிகிறது.

தாய் - தந்தை - உறவு

தாய், தந்தை என்பவர்கள் ஒரு குடும்பத்தின் முதன்மையான உறுப்பினர்கள் மட்டுமின்றிப் புனிதமான உறவுடையவர்களாகவும் கருதப்பெறுகின்றனர். ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு இவர்களே முதன்மை உறவுடையவர்களாக, மற்ற உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கக் கூடிய உயரிய தகுதி வாய்ந்தவர்களாக உள்ளனர். எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல் தாங்கள் பெற்ற குழந்தைகளுக்காக வாழக்கூடியவர்கள் தாய், தந்தை என்ற இவ்விரு உறவினர்களே ஆவர்.

தாய்

நெய்தல் நிலத்தில் உள்ள தாய், அன்னை (நற். 4, 27, 149, 172,,175,191, 372, குறு. 246, 316, ஐங். 101-110 , 113, 156, 194, அக. 20, 90) என்றும்; அன்னாய் (குறு. 397, ஐங். 113) என்றும்; யாய் (நற். 72, 258, 295, குறு. 9, 51, 248, 269, 294, ஐங். 186, அக. 60,150, 240) என்றும்; தாய் (நற். 91, 397, அக. 310, குறு. 246) என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ள மரபினைக் காணமுடிகின்றது. இவற்றுள் ஐங்குறுநூற்றில உள்ள 101 முதல் 110 வரையுள்ள பாடல்களில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள 'அன்னை' என்ற சொல்லாடல் தோழியின் தாயாகிய செவிலித்தாயினைக் குறிக்கும் வகையில் புலவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ளது. அதேபோல் ஐங்குறுநூறு 156-ஆவது பாடலில் உள்ள அன்னை என்பது தலைமகளாகிய தலைவியினைக் குறிக்கும் வகையில் தோழியினால் மொழியப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஐங்.113-ஆம் பாடலில் உள்ள அன்னாய் என்பது அத்தன்மையள் என்ற பொருளிலும், நற்.63,145 ஆகிய பாடல்களில் அன்னையானவள் அறனில் அன்னை என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளமையைப் புலவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

ஈங்கு, தலைவியைவிடத் தோழியே தாய் பற்றிய சொல்லாடல்களை அதிகமாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். இதன்வழி தலைவியின் தாயைத் தோழியும் தாய் உறவுமுறை கொண்டு அழைத்ததை அறியமுடிகிறது.

தாய் - மகள் உறவு

நெய்தல் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ள தாய் தனது மகளாகிய தலைவியின் மீது மிகுந்த அக்கறை கொண்டவளாகவும், தலைவியின் உடல் மற்றும் நடத்தை தொடர்பான மாற்றங்களை அறிந்து அதற்கேற்ப இற்செறிப்பு செய்தல் போன்ற நிகழ்வுகளில் ஈடுபடுபவளாகவும், தலைவி தவறிழைக்கும் போது கோல் கொண்டு அடிப்பவளாகவும், தன்னுடைய குடும்பத்திற்காகச் சுற்றத்தாருடன் இணைந்து தெய்வ வழிபாடு மேற்கொள்பவளாகவும், உப்புவிளை கழனி சென்று வேலை செய்பவளாகவும், தன்னுடைய கணவன் தலைவியின் தந்தை சுறா மீனால் தாக்கப்பட்டு, புண்பட்ட பொழுது அவனுடன் இருந்து உதவி புரிபவளாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளமையிலிருந்து தாயின் உறவு குடும்பத்தில் மட்டுமின்றிச் சமூகத்திலும் பங்கு கொண்டு செயலாற்றிய தன்மையை அறிய முடிகிறது.

“பின்னுவிட நெறித்த கூந்தலும் பொன்னென

வாகத் தரும்பிய சுணங்கும் வம்புவிடக்

கண்ணுருத் தெழுதரு முலையு நோக்கி

யெல்லினை பெரிதெனப் பன்மாண் கூறிப்

பெருந்தோ ளடைய முயங்கி நீடுநினைந்

தருங்கடிப் படுத்தனள் யாயே கடுஞ்செலல்” (அக,பா.எ.150)

எனவரும் குறுதிவழுதியாரின் பாடலடிகள், தாய் தன் மகளின் உடல் வேறுபாடுகளைக் கண்டறிந்து உற்று நோக்கி இற்செறிப்பு செய்கின்ற நிலையினைக் காட்சிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளன. மேலும், இப்பாடல் அடிகள் தாய் மகள் மீது கொண்ட அக்கறையினைப் புலப்படுத்துவதாக மட்டுமல்லாமல் குடும்பத்தின் மீதுள்ள மரியாதையைக் கட்டிக்காக்க முற்பட்ட நிலையையும் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. ஈங்கு தாயானவள் தலைவி, தோழி ஆகியோரிடையே நேரடியாகக் கூற்று நிகழ்த்தியதாகவோ அல்லது இவ்விருவரும் தாயிடம் உரையாடியதாகவோ

குறிப்புக்கள் இல்லை. ஆனால் தோழி தலைவனிடம் பேசும் போதும், தலைவியிடம் பேசும் போதும்இ தலைவி தலைவனிடம் உரையாடும் போதும் அன்னையைப் பற்றிய மொழிவுகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இந்த நிலைகளில் தாய் - மகள் உறவு என்பது பிணைக்கப்பட்ட நல்லுறவாக நெய்தல் சமூகக் குடும்பங்களில் காணப்பட்டுள்ளமை தெளிவாகிறது.

தோழி - செவிலித்தாய் உறவு

தோழி, செவிலித்தாய் ஆகியோர்க்கிடையேயான உறவு என்பது தாய் - மகள் உறவேயாகும். ஈங்குஇ தோழியின் தாய் செவிலி என்பவள்தலைவியை ஈன்ற தாயாகிய அன்னைக்குத் தோழியாவாள். ஐங்குறுநூற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ள 'தாய்க்குரைத்த பத்து' என்பதில் உள்ள பத்துப்பாடல்களில் செவிலித்தாய் தன் மகளாகிய தோழியுடன், தலைவியின் நலனில் அக்கறை கொண்டவளாக உரையாடல் நிகழ்த்துபவளாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளாள். இப்பத்துப் பாடல்களில் ஒன்பது பாடல்கள் களவுக்குரியனவாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளமையில் இருந்து தலைவியின் களவு வாழ்வில் செவிலியின் பங்கு மிக்குள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை யுதுக்காண்

ஏர்கொடிப் பாசடும்பு பரியவூர் பிழிபு

நெய்தன் மயக்கி வந்தன்று நின்மகள்

பூப்போ லுண்கண் மரீஇய

நோய்க்குமருந் தாகிய கொண்கன் றேரே” (ஐங், பா. எ. 101)

எனவரும் தோழி கூற்றுப் பாடலடிகள், தலைவியை 'நின் மகள்' என்று சுட்டுவதோடு, தலைவன் வரைவு கொள்ள வந்த செய்தியையும் அறிவுறுத்துவதாய் அமைந்துள்ளன. இதன்வழி செவிலித்தாயும் தலைவிக்குத் தாய் போன்றவள் என்பதை உணர்த்திச் செல்கின்றாள் தோழி. மேலும் களவு வாழ்வில் மட்டுமின்றித்

தலைவியின் கற்பு வாழ்விலும் தோழியைப் போன்று தொடர்ந்து அக்கறை காட்டுபவளாய் உள்ளாள். இதனை,

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்

பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்

நள்ளென வந்த வியறேர்ச்

செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃதாரே” (ஐங், பா. எ. 104)

என்ற பாடலடிகள், தலைவி கற்பு வாழ்வில் ஈடுபட்ட பொழுது அவளைக்காணச்சென்ற செவிலித்தாய்க்குத் தோழி தலைவனின் ஊர் நன்மை காட்டிச் சொல்லியமையைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன. செவிலித்தாய் தன்னுடைய மகளாகிய தலைவியின் தோழி மீது செலுத்தும் அக்கறையைவிட, தலைவியின் மீது கொண்ட அக்கறை பன்மடங்காக இருக்கின்றது. ஈங்கு, தலைவி - செவிலி ஆகியோர் நேரடியாக உரையாடல் நிகழ்த்தியதாகக் குறிப்புக்கள் இல்லை. இருப்பினும் தோழி - செவிலித்தாய் ஆகியோர்க்கிடையே நிகழும் கூற்றினைக் கொண்டுதலைவி மீது செவிலித்தாய் வைத்துள்ள அன்பினை, உரிமையினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்த நிலையில் நோக்கும் போது தோழி - செவிலித்தாய் - தலைவி என்ற மூவர்க்குமான உறவு புலப்படுவதை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

தந்தை

நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் தந்தை என்ற உறவுச் சொல் எந்தை (நற்.295,331, குறு.51,269,325, அக.20,80,240) என்றும்; தந்தை (நற்.323,392, அக.60,140) என்றும்; நுந்தை (நற்.331, அக.370) என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள்

“சேறுஞ் சேறு மென்றலிற் பண்டைத்தன்

மாயச் செலவாச் செத்து மருங்கற்று

மன்னிக் கழிகென் றேனே யன்னோ

ஆசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ” (குறுந், பா. எ. 325)

எனவரும் நன்னாகையாரின் பாடலடிகளில் உள்ள ‘எந்தை’ என்ற சொல்லாடல் தலைவனைக் குறிக்கும் வகையில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

அதே போல்,

“மாழு தள்ளல் அழுந்திய சாகாட்

டெவ்வந் தீர வாங்குங் தந்தை

நைபூண் பகட்டின் வருந்தி” (அகம், பா. எ. 140)

எனவரும் அமழுவனாரின் பாடலடிகளில் உள்ள ‘தந்தை’ என்பது, உமணகுலத்தில் உள்ள தலைவியின் தந்தையினைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மேலும், நுந்தை (நற். 331) தோழியர்களின் தந்தையினையும், அக. 370-இல் உள்ள நுந்தை தலைவியின் தந்தையையும் குறிக்கும் வகையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. தந்தை என்ற உறவுச் சொல் பெரும்பான்மையாகத் தோழிகூற்றுப் பாடல்களினால் சுட்டப்பட்டுள்ளது என்பது நினைவு கூரத்தக்கதாகும்.

மேலும், ‘தந்தை’ என்ற உறவினைப் புலப்படுத்தும் வேறுசில சொல்லாடல்களும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ‘பரதவர்’ என்ற சொல்லாடல் அவ்வினத்தினரைக் குறிக்க மட்டுமல்லாமல் தந்தையினைக் குறிக்கும் வகையிலும் உள்ளமையை

“மீனெறி பரதவர் மடமகள்

மான்அமர் நோக்கம் காணா ஊங்கே” (நற், பா. எ. 101)

“நீலநிறப் பெருங்கடல் கலங்க உள்புக்கு

மீனெறி பரதவர் மகளே.....” (நற், பா. எ. 45)

என்ற பாடலடிகள், மெய்ப்பித்து நிற்கின்றன. ஈங்கு ஓர் இனத்தினைச் சுட்டித் தலைவியை அழைக்கின்ற அல்லது அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்ற நிலையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதே போல் உமணகுலத்தில் உள்ள தலைவியையும் ‘உமணர் காதல் மகள்’ (அக. 140) என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

‘கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகனே’ (நற்,பா.எ.45)

எனவரும் பாடலடியில் ‘கடுந்தேர்ச் செல்வன்’ என்பது தலைவனின் தந்தையினைக் குறிக்கும் வகையில் உள்ளன.

நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள தலைவியின் தந்தையானவர் தனது குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவருக்காகவும் கடலின் மேற்சென்று மீன் பிடித்து வருபவராகவும், பல இன்னல்களை மேற்கொண்டு தொழில் செய்பவராகவும், இளஞ்சிறார்களாகிய தன்னுடைய இளம் தலைமுறையினர்க்கு மீன்வேட்டம் செல்லக் கற்றுக்கொடுப்பவராகவும், தலைவியாகிய தன் மகளின் திருமணத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கக்கூடிய தகுதி வாய்ந்தவராகவும், சுற்றத்தார்களுக்குத் தான் பிடித்துவந்த மீன்களைப் பங்கீடு செய்து கொடுப்பவராகவும், அவர்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து தேறல் உண்டு மகிழ்பவராகவும் எனப் பல நிலைகளில் தந்தையென்பவர் சுற்றத்துடனும், குடும்ப உறுப்பினர்களுடனும் தொடர்பு கொண்டு இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

இருப்பினும் அகமாந்தர்களில் தந்தைக்குக் கூற்று நிகழ்த்தும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை. ஈங்கு தாயும் தந்தையும் நேரடியாக உரையாடியதாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. நெய்தல் பாடல்களைப் பொறுத்த வரையில் தலைவியின் தந்தைக்கும் தாய்க்குமான உறவு என்பது கணவன்-மனைவி என்ற நிலையிலும், வெளியில் சுற்றத்தாருடன் சமூக உறவுகளும் இருந்துள்ளமையினை அறியமுடிகிறது.

“நோயொடு வைகுதி யாயி னுந்தை

அருங்கடிப் படுவலும் என்றி மற்றுநீ ” (அக,பா.எ.370)

என்ற அம்முவனாரின் பாடலடிகள், தந்தைக்குக் குடும்பத்தினுள் உயரிய மதிப்பு இருந்தமையை விளக்குவதாய் உள்ளன. மேலும்,

“கிளைமை கொண்ட வளைஆர் முன்கை

நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்” (நற்,பா.எ.323)

என்ற வடமவண்ணக்கன் பேரிசாத்தனாரின் பாடலடிகள், ‘தந்தை வாழும் சிறுகுடிப்பாக்கம்’ என்று தந்தையினை முன்னிறுத்திச் செல்வதன் வாயிலாகத் தந்தைக்கு இச்சமூகத்தில் குடும்பத்துள் இருக்கின்ற மதிப்பினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இந்த வகையில் தாய், தந்தை - உறவு என்பது நெய்தல் சமூகத்தில் ஓர் உயரிய மதிப்பு வாய்ந்த உறவாக, அன்றிலிருந்து இன்று வரை தொடர்ந்து வருவதை அறிய முடிகிறது. இவ்வுறவுகளே பல உறவுகளையும், உறவுமுறைகளையும் உருவாக்கிக் கொடுக்கின்ற தலையாய உறவாகச் சமூகத்தின் முதன்மை உறவாகக் கொள்ளப்படுவதை அறிய முடிகிறது.

கணவன் - மனைவி உறவு

சமூக ஒப்புதலுடன் திருமணத்தின் வாயிலாக ஏற்படுகின்ற ஓர் உறவு கணவன், மனைவி உறவாகும். இவ்வுறவு நீடித்த நிலையினை அடைவதும் அல்லாமல் போவதும் இருவருடைய புரிதல்களைக் கொண்டே நிகழும். அந்நிலையில் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள இவ்விரண்டு உறவுச்சொற்களுள் ‘கணவன்’ என்ற உறவுச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ‘மனைவி’ என்ற உறவுச் சொல் கையாளப்படவில்லை. அதற்கு மாற்றாக ‘நெஞ்சநேர்பவள்’ ‘கேளே’ என்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயா கியரென் கணவனை

யானா கியர்நின் னெஞ்சநேர் பவளே” (குறுந், பா. எ. 49)

“கண்டிகு மல்லமோ கொண்டநின் கேளே” (ஐங், பா. எ. 121-128)

எனவரும் அம்முவனாரின் பாடலடிகள், தலைவி மணமான பின்பு அழைக்கப்படுகின்ற முறையினைத் தெளிவுறுத்துவதாக உள்ளன. மேலும், இப்பாடல் அடிகள் தலைவியின் கணவனான தலைவனுக்குப் பரத்தையுடன் தொடர்பு இருப்பதையும் முன்னிறுத்திச் செல்கின்றன. மேலே குறிக்கப்பட்ட குறுந்தொகைப் பாடல் தலைவன் பரத்தமை விட்டுப் பிரிந்து வந்த நிலையில்

கணவன்-மனைவி அவர்களுக்கிடையேயான பிணைப்பினைத் தலைவி வெளிப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. இதேபோல் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்கள் பரத்தை கூற்று மொழிவுகளாகஇ தலைவன் மீதுள்ள சினத்தினைத் தலைவியைத் பழிப்பதன் வழி தீர்த்துக் கொள்வதாக அமைந்துள்ளன. ஈங்கு கணவன் - மனைவி என்ற உறவு நிலையில் ஊடல்கள் நிகழ்ந்து மீண்டும் இணைவது தெளிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

மகன் - மகள் உறவு

நெய்தல் நிலத்தில் மகன், மகள் என்ற உறவு முறை சுட்டிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மகன் என்பது தலைவனைக் குறிக்கும் வகையிலும், மகள் என்பது தலைவியைக் குறிக்கும் வகையிலும் புலவர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவையிரண்டும் களவு நிலையில் நின்று மொழிவதாக அல்லது உணர்த்துவதாக உள்ளது. மகன் என்ற சொல்லாடல் தலைவனைக் குறிக்கும் வகையில் (நற்.45,94,267) கையாளப்பட்டுள்ளமையோடு ஆண்மையை, ஆண்பாலை உணர்த்தும் பொருட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“புன்னை அரும்பிய புலவுநீர்ச் சேர்ப்பன்

என்ன மகன்கொல் தோழி தன்வயின்” (நற்,பா. எ.94)

எனவரும் இளந்திரையனாரின் தலைவி கூற்று, உணர்த்திச் செல்கின்றன. இதேபோல் மகள் என்ற உறவுச் சொல் பரதவ இனத்துப் பெண்ணான தலைவியைக் குறிக்கும் வகையிலும் (நற்.45,101,349), குறுமகள் (நற்.106,319, அக.230), ஆய்தொடிக் குறுமகள் (அக.280) என்று தலைவன் சுட்டும் நிலையிலும், தோழி குறுமகள் (நற்.167,207, ஐங்.185, அக.60), மடமகள் (குறு.184, ஐங்.195), நின் மகள் (ஐங்.101) என்று சுட்டுகின்ற நிலையிலும் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. உமணர் இனத்தின் தலைவியைக் குறிக்கும் வகையிலும் (அக.140) கையாளப்பட்டுள்ளது.

“மீனெறி பரதவர் மகளே நீயே

நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியம மூதூர்க்

கடுந்தேர்ச் செல்வன் காதல் மகனே” (நற்,பா.எ.140)

என்ற பூதங்கண்ணனாரின் தோழி கூற்று பாடலடிகள், தலைவி பரதவரின் மகளாகவும், தலைவன் கடுந்தேர்ச் செல்வன் மகளாகவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. மேலும், இப்பாடல் அடிகள் தலைவனின் குடிச்சிறப்பான செல்வவளத்தைக் காட்டுவதாகவும் உள்ளன. இதேபோல்,

“வெண்க லுப்பின் கொள்ளை சாற்றி

யென்றாழ் விடர குன்றம் போகுந்

ததர்கோல் உமணர் காதன் மடமகள்

சில்கோல் எல்வளை தெளிர்ப்ப வீசி” (அகம்,பா.எ.140)

எனவரும் அம்மூவனாரின் பாடலடிகள், உமணர் இனத்தின் தலைவியைக் குறிக்கும் வகையில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதுவும் உமணர் என்ற இனத்தினைச் சுட்டி மகள் என்ற உறவினை மொழிந்து செல்வதை அறியமுடிகிறது. இங்கு மகன்இ மகள் என்ற உறவுநிலை களவு வாழ்வில் நடைபெற்ற நிகழ்வினை வெளிப்படுத்துத் தோழி, தலைவன், தலைவி ஆகிய மாந்தர்களின் கூற்றாகப் புலவர்களால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

தமையன் - தங்கை உறவு

இவ்வுறவு முறை பொதுவாகத் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி அல்லது முதன்மையாகக் கொண்டு பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தலைவி நிலையிலிருந்து தோழி தமையன், தங்கை ஆகியோரை உறவு சுட்டி அழைத்துள்ளாள். ஈங்கு ‘தமையன்’ என்பவன் தலைவியின் உடன்பிறந்தானான, வயதால் மூத்தநிலையில் உள்ள நபரைக் குறிக்கும் வகையில் ‘என்னையர்’ (குறு.123, அக.240), தன்ஐயர் (நற்.127) என்று பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“கருங்கோட்டுப் புன்னைப் பூம்பொழில் புலம்ப

இன்னும் வாரார் வருஉம்

பன்மீன் வேட்டத் தென்னையர் திமிலே” (குறுந், பா. எ. 123)

எனவரும் ஐயூர்முடவனாரின் பாடலடிகள், பகர்ந்து நிற்கின்றன. தமையன் என்ற உறவுடையவன் கடலின் மேற்சென்று மீன்வேட்டம் செய்யும் தொழிலைச் செய்பவனாகவும், குடும்ப உறுப்பினர்களில் இன்றியமையாத ஒருவனாகக் கருதப்படுகின்றவனாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளான். ஈங்கு தலைவன் களவுக் காலத்தில் தலைவியைச் சந்திப்பதற்கு, தமையன்மார் இல்லாத தருணங்களை, அவர்கள் மீன்வேட்டம் சென்ற நேரங்களைத் தோழி மொழிந்து குறியிடம் காட்டுவதாகப் புலவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளனர்.

இதிலிருந்து தலைவியின் களவு என்பது தமையனுக்குத் தெரியாமல் இருக்க வேண்டும் என்று தோழி விரும்புவதை உணரமுடிகிறது. தெரிந்தால் இடையூறு உண்டாகும் என்பதையே இக்கருத்து வெளிப்படுத்துவதாக உள்ளது. இதன்வழி தமையன் உறவு தலைவியின் களவிற்கு இடையூறாக, தலைவியைப் பாதுகாக்கின்ற உறவாக இருந்துள்ளமையினை அறியமுடிகிறது.

மேலும், தங்கை என்ற உறவு தலைவியின் உடன் பிறந்தாளான இளையவளைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வுறவுடைய பெண் பொதுவாகப் பரதவர்கள் பிடித்துவந்த மீன்களை விழா நடக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று விற்றுவருகின்ற தொழிலினைச் செய்து வருபவர்களாகக் காட்டப்பட்டுள்ளனர். இதனை,

“திமிலோன் றந்த கடுங்கண் வயமீன்

றழையணி யல்குற் செல்வத் தங்கையர்

விழவயர் மறுகின் விலையென நுவலுங்” (அகம், பா. எ. 320)

என்ற சீத்தலைச்சாத்தனாரின் பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன. இவ்வுறவுகள் குடும்பத்தில் மட்டுமின்றிச் சமூகஅளவில் மதிப்புப் பெற்றிருந்தமையை அறியமுடிகிறது.

திருமணம்

மனித இன வரலாற்றில் காட்டுமிராண்டி நிலையில் குழுமணமும், நாகரிக நிலையில் ஒருதார மணமும் இடம் பெற்றிருந்தது. ஒருதார மணம் என்பது இனக்குழு வாழ்வின் கூறாகும். இத்தகைய ஒருதார மணமே குடும்பம் என்னும் அமைப்புத் தோன்ற அடிப்படையாக அமைந்தது. திருமணம் என்பது அடிப்படையில் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்து அவர்களது சமூக மரபிற்கும், சமய விதிகளுக்கும் உட்பட்டு நடக்கும் ஒரு மங்கலகரமான நிகழ்ச்சியாகும்.

திருமணம் என்ற சொல்லை திரு+மணம் எனப் பிரிக்கலாம். 'மணம்' என்பதே தமிழரின் பழைய மரபுதான். ஒரு கன்னிப்பெண்ணின் கூந்தலே மலர் சூட்டி அவளை ஊரும் உறவும் அறியத் தன் மனத்திற்கு இனியாளாக, வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஒருவன் ஏற்றுக் கொள்வதனாலே தான் மணம், திருமணம் என்ற பெயர்கள் அச்சடங்கிற்கு ஏற்பட்டன. இவ்வாறு கணவனும் மனைவியுமாய் வாழத் தொடங்கும் நிகழ்ச்சிக்குத் திருமணம் என்று பெயர் வைத்தமை எண்ணி மகிழ்தற்குரியதாகும்.

“திருமணம் என்பது ஓர் ஆடவரும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்காகச் சமுதாயத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வினை முறையாகும்”³³ என்று க.காந்தி குறிப்பிடுகின்றார்.

“டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்களுடைய கொள்கைப்படி, திருமணம் என்று சொன்னால் ஓர் ஆணும் ஒரு பெண்ணும் கூடி வாழ்க்கை நடத்துவதுதான். அதற்கு ஒரு குறிப்பு இருக்க வேண்டும் என்பது தானே தவிர மற்றபடி வேறுஒன்றும் வேண்டியது இல்லை. ‘விவாகம் அல்லது திருமணம்’ என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஒருவர்க்கொருவர்

கட்டுப்பட்டு, அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட்டுப் பொறுப்பில் நடத்துவதற்குப் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் காரியமே ஆகும்”³⁴.

“திருமணம் என்ற சொல்லுக்குக் கடி, மணம், மன்றல், வதுவை, வதுவை மணம், வரைவு என்பவையாகும். பொதுவாக இவற்றுள் தொல்காப்பியர் உரிச்சொல்லாக உணர்த்தும் ‘கடி’ என்ற சொல்லுக்குப் பல பொருள்கள் கூறுகிறார். அவற்றுள் நீக்குதல், காப்பு என்னும் பொருள்களோடு பிற்காலத்தில் ‘மணம்’ என்னும் பொருளும் சேர்ந்திருக்கலாம். ‘மண்ணுதலாகிய’ நீராடுதலாகிய சிறப்பால் மனமும், மன்றில் நடைபெறும் மாட்சியால் மன்றலும் வரையறை செய்வதால் வரைவும் அமைந்தன எனலாம்”³⁵ என்று திருமணம் பற்றி ந.சஞ்சீவி குறிப்பிடுகின்றார்.

ஓர் ஆணும் பெண்ணும் சமூக அங்கீகாரத்துடன் தங்களுக்குள் ஒரு புனிதமான உறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் நிகழ்வே திருமணம் ஆகும். ஒரு சமூகத்திற்குள் “மனித இனம் தன்பால் உந்துதலை ஒரு நிறுவன அமைப்பிற்குள் நிறைவு செய்து கொள்ள ஏற்படுத்திய முறையே திருமணமாகும். உயர் பாலூட்டிகளிடமும் பிற கீழின விலங்குகளிடமும் பாலுறவு ஓர் உயிரியல் செயலாக மட்டுமே நிகழ்கிறது. ஆனால் மனிதர்கள் அடிப்படையில் சமுதாய - பண்பாட்டு விலங்காதலால் அவ்வுயிரியல் செயலைத் ‘திருமணம்’ என்னும் நிறுவனச் செயலாக்கி அவர்கள் தம்முடைய உயிரியல் உந்துதல்களை நிறைவு செய்து கொள்கின்றனர்”³⁶ என்பர். அந்த வகையில் நெய்தல் சமூகத்தில் நடைபெற்ற திருமணம் பரதவர்களின் உந்துதல்களை நிறைவு செய்யும் தன்மையில் மட்டுமின்றிப் பண்பாட்டு நிகழ்வுகளை வெளிக்காட்டும் தரவுகளாகவும் அமைந்துள்ளன. நெய்தல் சமூகத்தில் ஒருவர் தாம் சார்ந்த குழுவிற்குள்ளேயேதான் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அகமணமுறையோடு வேற்றுக்குழுவினர்களுடன் தான் மணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்ற புறமணக் கட்டுப்பாடுகளோ இருந்ததற்கான சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. நெய்தல் பாடல்களை நோக்கும்போது

பெரும்பான்மையாக வேற்று ஊரினைச் சார்ந்த தலைவனுடன் மணமுறை நடைபெற்றிருக்க வாய்ப்பு உள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

அகமணமுறை

பரதவ மக்களிடம் அகமண முறையில் திருமணம் செய்யும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இது சிறுபான்மையாகக் கருதப்படுகிறது. இவை பற்றிய செய்திகள் ஓரிரு பாடல்களில் மட்டுமே பதிவுசெய்யப்பெற்றுள்ளன.

இதற்குச் சான்றாக,

“இவளே கானல் நண்ணிய காமர் சிறுகுடி

.....

இனப்புள் ஒப்பும் எமக்குநலன் எவனோ

புலவு நாறுதும் செலநின் றீமோ

பெருநீர் விளையுளெஞ் சிறுநல் வாழ்க்கை

நும்மொடு புரைவதோ அன்றே

எம்ம னோரில் செம்மலும் உடைத்தே” (நற், பா. எ. 45)

எனவரும் பாடலடிகள், தோழி நெய்தல் நிலத் தலைவனிடத்தில் எம்முடைய இனத்திலும் உம்மைப் போன்ற செல்வமிக்க ஆடவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஆதலால் சுறாமீன் அறுத்து உணக்கல் வேண்டியிருக்கக்கூடிய தாழ்வான தொழிலினையுடைய எம் தலைவிக்கு நீ பொருத்தமானவன் அல்லன் என்று மறுத்துரைப்பதிலிருந்து, பொருளாதார நிலையில் ஒரே சீராக உள்ளவர்களுக்கிடையே மட்டும் திருமணம் நடைபெற்றுள்ளமையை தெளிவுறுத்திக் காட்டுகிறது. மேலும்,

‘எம்மனோரில் செம்மலும் உடைத்தே’ என்பது அவர்கள் இனத்திற்குள்ளேயே அல்லது உறவினர்களுக்குள்ளேயே திருமணம் செய்யும் வழக்கம் இருந்தமையை வெளிக்காட்டுவதன் வாயிலாக இம்மக்களிடையே அகமணமுறை ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பு உள்ளமையை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

பரிசங்கொடுத்து மணத்தல்

“சங்க நூல்களின் துணை கொண்டு பழந்தமிழரிடையே வழக்கிருந்த

வேறுபல திருமண முறைகள் எவை என்பதையும் அறியலாம். அவற்றுள் ஒன்று மணமகளுக்கு அதாவது அவளது பெற்றோரிடம் பரிசம் வழங்கப்படும். இப்பரிசம் அணிகலன்களாகவோ அல்லது பணம், நிலம் போன்ற சொத்தாகவோ வழங்கப்பெறும். மணமகளின் பெற்றோர் கேட்கும் பரிசத் தொகை எவ்வளவோ அதைக் கொடுத்தால் தான் திருமணம் நடக்க ஒப்புதல் அளிக்கப்படும்”³⁷.

அகநானூற்றுப் பாடலொன்றில் மதுரை மருதனிள நாகனார் என்னும் புலவர், தலைவிக்கு ஈடான பரிசுத்தொகையைக் குறிப்பிடும்பொழுது,

“அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணாஅது

பெருங்கடல் முழக்கிற் றாகி யாணர்

இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்

கடுங்கண் கோசர் நியமம் ஆயினும்

உறுமெனக் கொள்ளுநர் அல்லர்

நறுநுதல் அரிவை பாசிழை விலையே” (அகம், பா. எ. 90; 9-14)

எனப் பாடியுள்ளார். அதாவது தலைவியின் தந்தை இவளது பசிய அணிகளுக்கு, வாழும் புது வருவாயை உடைய நியமம் என்னும் ஊரினைக் கொடுப்பினும் அமையும் எனக் கொள்வார் அல்லர் எனக் கூறுகின்றார்.

சிலநேரங்களில் மணம் பேச வரும் தலைவனை ஏதேனும் காரணம் குறித்துப் பிடிக்கவில்லை என்றால் தலைவியின் பெற்றோர் அவன் கொண்டு வந்த பரிசுத்தை ஏற்க மறுத்து மகளைக் கொடுக்க மறுப்பதனை,

“முழங்குகடன் முழவின் முசிறி யன்ன

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரைய ரல்லோர் வரையல நிலவெளனத்

தந்தையும கொடாஅன்.” (புறம், பா. எ. 343; 10-13)

புறநானூற்றடிகள் எடுத்தியம்புகின்றது. எல்லா வளங்களும் நிறைந்த, ஒலிக்கின்ற கடலாகிய முழவையுடைய முசிறி நகரத்தை ஒத்த, நலஞ்சார்ந்த உயர்ந்த பொருள்களைக் கொண்டு வந்து உவகையுடன் கொடுத்தாலும், இவள் ஒப்போரும்

உயர்ந்தோரும் அல்லாதாரை மணந்து கொள்ளாள் என்று சொல்லி தந்தையும் கொடுக்கமாட்டான் எனப் பொருள்படும். அப்பொருளினும் சிறந்தவள் மகள் என்பது பெறப்படும் என்ற கருத்தானது இங்கு முன்வைக்கப்படுகின்றது.

சேவை மணம்

தலைவியை மணமுடிக்கக் கொடுக்கப்படும் பரிசும் அணிகலன்களாகவோ அல்லது பொருள்களாகவோ தான் இருக்க வேண்டும் என்ற நியதியில்லை. சில சமயம் தலைவன் தலைவியின் தந்தையின் உள்ளத்தில் இடம்பெறும் அளவிற்கு அவனிடம் பணி செய்து தலைவியை மணமுடித்தலும் உண்டு. தலைவன் தான் விரும்பிய தலைவி ஒருத்தியை எவ்வாறேனும் மணங்கொள்ள விழைகிறான். எதைச் செய்தால் தன் உள்ளங்கவரந்தவளைப் பெறலாம் என்று சிந்திக்கின்றான்.

தலைவியின் தந்தையோ முத்துக்களை வாரிக்கொணர்ந்து வண்டுகள் ஒலிக்கின்ற அகன்ற சோலையை உடைய கரையில் பலருக்கும் பகுத்துக்கொடுக்கும் நெய்தல் நிலப்பரப்பின் பெரிய கடந்துறையை உடைய பரதவன். இதனால் பொருளும் அணிகலன்களும் நிறையக் கொடுப்பினும் அவள் பெறுதற்கு அரியவள் என்று நினைக்கின்றான்.

இனி ஒரே வழி நம்முடைய இடத்தில் இருத்தலைத் தவிர்த்து அப்பரதவனோடு போய் பெரிய நீர்ப்பரப்பாகிய கடற்கரையின் உப்புவித்தல் அவனோடு உதவி செய்தும், அவனோடு கடல் தோணியில் சென்றும், அவனோடு மீன்வேட்டம் இடி மீனைப் பிடித்தும், அவனுக்கு இரக்கம் வரும்படி வணங்கியும், அவனையே அடுத்து வாழ்ந்தும் இருப்போமேயானால் அறத்தினை நினைத்துப் பார்த்து தன் மகளை வழங்குவான் என்று எண்ணுகின்றான்.

இவ்வாறு பொருள்களைப் பரிசமாகக் கொடுப்பது மட்டுமின்றி மணமகளின் பெற்றோர்க்குப் பல வகையில் உதவிகள் செய்தும் மணமுடிப்பதுண்டு. பெற்றோர்க்கும் மணமகன் குறித்து அறிய இம்முறையானது உதவுகின்றது. இதனை,

“..... ஆய்தொடிக் குறுமகள்

நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்

பெறலருங் குரையள் இயின் அறந்தெறிந்து
 நாழுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்த தவனொடு
 இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்
 பெருநீர்க் குட்டம் புனையொடு புக்கும்
 படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பில்
 தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்
 கண்திரள் முத்தங் கெர்ணடு ஞாங்கர்த்
 தேன்இமிர் அகன்கரைப் பகுக்குங்
 கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன் நமக்கே” (அகம், பா. எ. 280; 4-14)

என்னும் பாடலடிகள் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. திருமணம் முடிக்கும்பொழுது தலைவன் தலைவிக்குக் கூரையாடை கொடுத்தலும், பரிசம் எனப் பொன் வழங்கலும் இன்றும் நடைமுறையில் உள்ளது. வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் என்பது அக்காலத்தில் இருந்து வந்த வழக்கமாகும். ஒரு தலைவன் மணம் முடிக்க வேண்டுமெனில் தானே பொருளீட்டி வந்து பரிசம் கொடுத்து, மணம் முடிக்கும் பழக்கம் வழக்கில் இருந்தது. இப்பரிசம் முலைவிலை, தழைவிலை, தண்டழைவிலை என்றும் குறிப்பிட்டதைச் சங்கப் பாடலின் துணைகொண்டு அறியமுடிகின்றது.

உடன்பாட்டு மணம்

உடன்பாட்டு மணம் என்பது தலைவனும் தலைவியும் களவு கொண்டமையை அறிந்த பெற்றோர் அவ்விருவருக்கும் மணம் செய்துவைக்க உடன்படுகின்ற முறைமையினைக் குறிப்பதாகும்.

“துறைதொறும் பரக்குந் தூமணற் சேர்ப்பனை
 யானுங் காதலென் யாயுநனி வெய்யள்
 எந்தையுங் கொடீஇயர் வேண்டும்
 அம்ப லூரு மவனொடு மொழியுமே” (குறுந், பா. எ. 51)

என்ற குன்றியனாரின் பாடலடிகள், தலைவனுக்குத் தலைவியை மணம் முடிக்கத் தாயும் தந்தையும் விரும்புகின்ற நிகழ்வினை எடுத்து இயம்புகின்றன. இதேபோல் குறு.351-ஆம் பாடல் தலைவியின் சுற்றத்தார் அனைவரும் உரிமை செப்பிய இயல்பினை முன்னிறுத்திக் காட்டியுள்ளன.

இவை போன்ற நிகழ்வுகள் பரதவ சமூக மக்களிடையே உடன்பாட்டு மணம் இருந்த நிலையினைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக உள்ளன.

பணிமணம்

பணிமணம் என்பது திருமணம் செய்ய விரும்பும் தலைவன், திருமணத்திற்கு முன்பு தலைவியின் வீட்டிற்குச் சென்று, கூலி வாங்காமல் வேலை செய்ய வேண்டும். தலைவியின் பெற்றோர் அவன் செய்யும் வேலையின் தன்மையினைப் பொறுத்துத் திருமணம் செய்து கொடுக்க முன்வருவர். இவ்வாறு பெற்றோர் இசைந்து மணம் செய்து வைக்கும் முறை ‘பணிமணம்’ என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“நலஞ்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்

பெறலருங் குரையன் ஆயின் அறந்தெரிந்து

நாமுறை தேளம் மருஉப்பெயர்ந்தவனோடு

இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழந்தும்

பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்

படுத்தனம் பணிந்தனம் அடுத்தனம் இருப்பில்

தருகுவன் கொல்லோ தானே விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேனிமிர் தண்கரைப் பகுக்குங்

கானலம் பெருந்துறைப் பரதவர் னமக்கே” (அகம், பா. எ. 280)

என்ற அம்முவனாரின் பாடலடிகள்இ சிறந்த பொருளும்இ அணியும் பரிசாக நிறையக் கொடுப்பினும் தலைவி பெறுதற்கரியவள். ஆயின் அவ்வருக்குச் சென்று அவள் தந்தையாகிய பரதவன் செய்யும் உப்புவிளைவித்தல் தொழிலும், புணையொடு உடன் சென்று அவன் வசமாய்ப் பணிந்து சார்ந்து இருப்பின் அறம்

தெரிந்து தலைவியைத் தருகுவன் எனத் தலைவன் தன் நெஞ்சிற்கு மொழியும் நிலையில் அமைந்துள்ளது.

இதிலிருந்து இச்சமூக மக்களிடம் பணிமணம் வழக்கில் இருந்தமையினை ஒருவாறு அறியமுடிகிறது. இதில் தந்தையின் இசைவு முதன்மைப் படுத்தப்படுவதையே மேற்கண்ட பாடல் உறுதிப்படுத்துகிறது.

புறமண முறை

புறமணம் என்பது வேற்றுக்குழுவினரோடு மணஉறவினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுதலாகும். நெய்தல் நிலத்தில் பெரும்பாலான மணஉறவுகள் இம்முறையின் வழி நிகழ்ந்தமையினைப் பற்றிப் பல பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. மேலும், இப்பாடல்கள் அனைத்தும் களவு வாழ்க்கை முடிந்து, கற்பு வாழ்க்கையில் நுழைந்தமையினைத் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. களவிற்குரியவர்களுள் தலைவி பரதவ, உமண இனத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவும், தலைவன் வேற்றுக் குழுவினரைச் சார்ந்த ஆனால் அதே நிலத்தில் வாழ்பவனாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளான். ஈங்கு தலைவன் கடற்கரைச் சோலையில்தலைவியைக் காண மணிகள் ஒலிக்கக் குதிரைகள் பூட்டிய தேரில் பாகன் ஓட்டிவர அவனது வருகை குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. பகற்குறி, இரவுக்குறி ஆகிய இரு வேளைகளிலும் இவர்களுடைய சந்திப்பு நிகழ்கிறது. தலைவன் உறுதியாகக் கடலின் மேற்சென்று மீன்பிடித்து வரும் பரதவ இனத்தவன் அல்லன் என்பதைத் தெளிவாக அறியமுடிகிறது.

“அன்னை வாழிவேண் டன்னை நம்மூர்ப்

பலர்மடி பொழுதி னலமிகச் சாஅய்

நள்ளென வந்த வியறேர்ச்

செல்வக் கொண்கன் செல்வனஃ துரே” (ஐங், பா. எ. 104)

என புதல்வன் பெற்றுழித் தலைமகன் மனைக்கண் சென்ற செவிலிக்கு, முன்பு அறத்தொடு நின்று வதுவை கூட்டிய தோழி அவர் ஊர் நன்மை காட்டிச் சொல்லியமையை அம்மூவனார் என்ற புலவர் பதிவு செய்துள்ளார். இதிலிருந்து தலைவன் பரதவ இனத்தவன் அல்லன் என்பது உறுதியாகிறது.

விலை மணம்

சங்க காலத்தில் தலைவன், தலைவியை வரைவு கொள்ள வேண்டுமாயின் தலைவியின் பெற்றோரிடம் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை அல்லது பொருளைக் கொடுத்து மணம் புரிந்து கொள்ளும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. இதனை 'விலைமணம்' என்றும் அழைத்துள்ளனர்.

இவ்வாறு கொடுக்கப்படும் அப்பொருளுக்கு 'முலைவிலை' என்றும் அழைக்கின்ற மரபு காணப்படுகிறது. இன்றைய காலகட்டங்களில் அது 'பரியம்' அல்லது 'பரிசம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“கருங்கட் கோசர் நியம மாயினு

முறுமெனக் கொள்குந ரல்லர்

நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே” (அகம், பா. எ. 90)

எனவரும் மருதனிளநாகனாரின் பாடலடிகள், தலைவியைத் திருமணம் செய்து அவளுடைய மார்பினைத் தழுவப்பெற வேண்டுமானால் இரும்பினாற் செய்யப்பட்ட வடுவுடைய முகத்தர் ஆகிய அஞ்சாமையுடைய கோசர் வாழும் நியமத்தை நீ தந்தாலும் போதும் என்று அவளுடைய பெற்றோர் ஏற்றுக் கொள்ளார். ஆகவே அவர்கள் நிறைவடையும் படியான பரிசத்துடன் வரைய முற்படு என்று தோழி தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தும் தன்மையில் புனையப்பெற்றுள்ளது. மேலும் இ தலைவி உடுக்கும் தழைஆடைக்கு விலையாக ஒரு நாட்டையே நல்கிய நிலையும் காணப்படுகிறது. இதன்வழி பரதவ மக்களிடம் பெண்ணை மணம் முடிக்கக் குறிப்பிட்ட ஒரு தொகை வாங்கும் பழக்கம் இருந்துள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

மடலேறி மணம் புரிதல்

மடலேறி மணம் புரிகின்ற பழக்கமும் இந்நெய்தல் நில மக்களிடம் காணப்பெற்றுள்ளது. இம்முறை சிறுபான்மையான நிலையில் நடைபெற்றுள்ளது.

மடலேறுதலினால் தலைவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமாற்றம் கண்டு தலைவியின் பெற்றோர் அஞ்சி தலைவனுக்குத் தலைவியை கொடுத்தமையை மடல் மணம் எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வகைமையை, “காதலுலகில் களவினை

கற்பாக்குவதற்குரிய வழிமுறைகள் சில உண்டு.அவை அறத்தொடு நின்றல், உடன்போக்கு முதலானவை. இவை போன்று மடலேறுதலும் ஓர் உத்தியாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது³⁸ என்று சு.தமிழ்வேலு குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

“அடன்மாமேல் ஆற்றுவேன் என்னை மடன்மாமேல்

மன்றம் படர்வித் தவள்.

.....

வருந்தமா ஈர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்

திருந்திழைக் கொத்த கிளவிகேட் டாங்கே

பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக்குருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்” (கலி,பா.எ.141;9-10, 22-25)

“அன்புறு கிளவியாள் அருளிவந் தளித்தன்

துன்பத்திற் றுணையாய மடல்கனி இவட்பெற

இன்பத்துள் இடம்படலென் றிரங்கினள் அன்பிற்” (கலி,பா.எ.138;27-29)

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன. அதாவது, தலைவன் மடல் ஏறுதல் கண்ட தலைவியின் பெற்றோர் அவன் செயலுக்கு அஞ்சியும், அவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பின் மிகுதியை மனதிற்க் கொண்டு, தலைவியை தலைவனுக்கு அளிக்க இசைந்தமை இங்கு புலனாகின்றது.

தலைவியின் வீட்டார் தலைவனுக்குப் பெண் கொடுத்து மணம் செய்துவைக்க மறுத்தபோது, தலைவன் மடல் ஏறியவழி, அவளின் தமர் அஞ்சி பெண்ணை மணம் முடித்துக் கொடுக்க உடன்பட்டமையினை,

“வருந்தமா ஊர்ந்து மறுகின்கண் பாடத்

திருந்திழைக்கு ஒத்த கிளவிகேட் டாங்கே

பொருந்தாதார் போர்வல் வழுதிக்கு அருந்திறை

போலக் கொடுத்தார் தமர்” (கலி,பா.எ.141,21-25)

எனவரும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இவ்வாறாகப் பல நிலைகளில் இச்சமூகம் சார்ந்த மக்களிடையே மணம் நடைபெற்ற முறைகள் காணப்படுகிற

தன்மையினைப் புலவர்கள் தங்களுடைய பாடல்களின் வாயிலாகப் பதிவு செய்துள்ளனர். இந்த நிலைகளில் காணும்போது நெய்தல் நிலச் சமூகத்தில் தலைவியின் திருமணத்தில் தாய், தந்தை, சுற்றத்தார் என அனைவருக்கும் பங்கு இருப்பினும், தந்தைக்கு முதன்மையான இடம் கொடுத்திருப்பது மேலும் ஆய்வதற்கான களனாக உள்ளது. மேலும், பணிமணம், விலைமணம் என்பவை தொடக்க காலகட்ட தாய்வழிச் சமூக நிலையினை உணர்த்துவதாகவும், மடலேறி மணம் புரிதல், பெற்றோர், சுற்றத்தார் இசைவைப் பெற்று மணம் செய்தல் போன்றவை அதற்கடுத்த காலகட்ட நிலைகளை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளன. மேற்கண்ட செய்திகள் வழி இந்நில மக்களின் வாழ்க்கையோடு சேர்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளையும், அவற்றின் தனித் தன்மைகளை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பாக அமைந்துள்ளமை தெளிவு.

இந்நிலை கொள்முறை மணத்தின் பிறிதொரு வகையை மடல்மணம் முன்வைக்கிறது என்பதாகும். அஃதாவது, மடலேறுதலின் பொருட்டு வந்து பெற்றமையாகும். இந்நிலையை ச.மாடசாமி, “காதத்தவளைக் கைப்பிடிப்பதற்காக ‘மடலேறி நடக்கும் திருமணம் மிரட்டல் திருமணமா? அல்லது காதல் போராட்டமா? என்பது குறித்த முடிவுக்கு வர இயலவில்லை. இத்தகைய போராட்டம் பெண்ணின் சம்மதத்துடன் தான் நடக்கிறதா என்றும் அறியமுடிவில்லை. ஆனால் மடலூர்தல் பெண்ணின் பெற்றோரிடம் அச்சத்தை ஏற்படுத்த அவர்கள் பெண்ணைத் தருகிறார்கள். வேண்டுதல் பலிக்காத இடத்தில் மிரட்டல் பலிக்கிறது”³⁹ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

உடன்போக்கு மணம்

தோழியின் துணையோடு பெற்றோர் அறியாமல் களவில் காதல் கொண்டு வாழ்ந்த தலைவனும் தலைவியும் மேலும் களவு வாழ்க்கையைப் பெற்றோர் அறியாமல் தொடர்தல் இயலாது என்பதை உணருகிற வேளையில் கற்பு நெறிக்குக் கேடு நிகழா வகையில் உடன்போக்கு மேற்கொள்வர். அதேபோல் தலைவியின் களவினைப் பெற்றோர் அறிந்த பின்பு அதற்கு உடன்படாத போது தோழியானவள்

உடன்போக்கு சென்று மணம் செய்து கொள்ள வழிவகை செய்வள். இந்த நிலைகளில் உடன்போக்கு என்பது திருமணத்தை முன்னிறுத்தித் தலைவி தான் வாழ்ந்த சூழ்நிலையை விட்டுத் தலைவனுடனே செல்லுதலையே குறிக்கும் வகையில் உள்ளன. இம்முறையும் நெய்தல் நிலத்தாரிடம் காணப்படுகிற தன்மையினை அறியமுடிகிறது.

பெற்றோர் உடன்படாமையால், தலைவியின் நிலையினைப் புரிந்து கொண்டதோழி தலைவனோடு உடன்போக்குச் செல்ல அறிவுறுத்தியமையினை,

“நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு

செலவு அயர்ந்திசினால் யானே

அலர்சுமந்து ஒழிகஇவ் அழுங்கல் ஊரே” (நற், பா. எ. 149)

என உலோச்சனார் மொழியும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இவ்வாறு உடன்போக்குச் சென்று மணம் முடித்து, புதல்வன் பெற்று வாழ்ந்தமையை ஐங். 104-ஆம் பாடலடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இவ்வகை மணம் நெய்தல் நிலத் தலைவிக்கு வாழ்க்கைத் துணையைத் தானே தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிற உரிமையை நெய்தல் சமூகம் வழங்கியுள்ளமையை வெளிக்காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

பழந்தமிழக இனக்குழு வாழ்வு

இனக்குழுவாக சமூக வாழ்க்கை முறை நில அடிப்படையில் இருந்ததை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை எனும் ஐந்து நில அடிப்படையில் வாழ்ந்த வாழ்வில் நன்கு தெரியவருகிறது. நில மக்களான ஆயர் வேட்டுவர் உழவர் பரதவர் எயினர் போன்றோர்களின் வாழ்வும் நில அடிப்படையில் கூடி வாழ்ந்த நிலையில் இருந்திருப்பதை இலக்கியத்தில் வழியாக அறியமுடிகிறது. கிடைத்ததை உண்டு வாழ்ந்த மக்கள் பற்றிய தொல்பொருள் எச்சங்கள் வழி பல வரலாற்று நிகழ்வை உறுதி செய்யவும் முடிகிறது. குறிப்பாக கூடி உழைத்தல் கிடைப்பதை பகுத்து உண்டல் எனும் நிலையில் தனிச் சொத்து ஏதும் இல்லாத கிடைக்கக்கூடியதை பொது வரையறையில் வாழ்ந்த சூழ்நிலையையும் அதற்கு அடுத்த நிலையான அடிமைச்

சமூக சூழல் தொடங்கி குடும்பம் தனிச்சொத்து அதற்கான உரிமை அக் கட்டமைப்பினை பாதுகாப்பதற்கான அரசு தோன்றி நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற நிலையையும் நூல்களின் வழியாக தெளிவாக உணர முடிகிறது.

மேலும், தமிழகத்தில் தொல்லியல் சான்றுகளின் வழி திருவள்ளுவர் மாவட்டம் அத்திரம்பாக்கம் குகைகளில் இருக்கக்கூடிய கிடைத்த அந்த ஆய்வுகளின் தரவுகளை வழியாகவும் பல்லாவரத்தில் கிடைத்த தரவுகளின் வழியாக பழைய கற்கால சூழல் நிலவியிருக்கிறது என்பதி அறிகிறோம். அதுபோல குடியம் குகை பரிசுளம் போன்ற பகுதியிலும் இத்தகைய சூழல் நிலவி இருக்கிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக இடைக் கற்காலம் புதிய கற்காலம் ஆகிய மனிதகுல வரலாற்றின் தொடக்க வாழ்க்கை முறை அனைத்தையுமே பழந்தமிழகம் சுமந்து வந்திருக்கிறது என்பதை நாம் தொல்லியல் ஆய்வில் வழியும் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

சமுதாய மாற்றங்கள்

நிலப் பிரிவுக்கு ஏற்ப பழந்தமிழரின் வாழ்க்கை அமைந்துள்ளன. “திணை கோட்பாட்டினைப் பொருளியல் பரிணாமத்துடன் அணுக வேண்டும் என அறிஞர்கள் வலியுறுத்தியுள்ளனர். மலையும் மலை சார்ந்ததுமான குறிஞ்சித் திணையின் மக்கள் மெல்ல மெல்ல காடுகள் சார்ந்த முல்லைத் திணைக்கு இறங்கி, வயல்பரப்பான மருதத் திணைக்கு வந்து வேளாண் தொழிலை மேற்கொண்டனர் என்று பி. டி சீனிவாசர் கூறுவார். வேளாண் சமூகமாக மாறிய பின்பு வேட்டைத் தொழிலையும் உணவு சேகரித்தல் கைவிட்டு விட்டனர்.

ஒவ்வொரு திணையினையும் ஒவ்வொரு இனத்திற்கான பண்பாட்டுத் தளமாகக் கருதும் இவர் இவற்றை மானுடவியல் ஆய்விற்கு உட்படுத்த வேண்டும் என்பார். குறுநில வட்டமான தமிழகத்தின் திணைப் பிரிவுகளை உலக அளவில் பெரும் நில வட்டங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தார். தமிழ் இலக்கியங்களைப் பயின்ற வி. ஆர். இராமச்சந்திரர் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கத்தை நீர்வளத் தன்மைகளின் பின்னணியில் பார்த்தார். திணைக் கூறுகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்த கா. சிவத்தம்பி தனித்த சமூக பொருளியல் வளர்ச்சி ஒவ்வொரு திணையின் ஒன்றை யொன்று

சார்ந்தும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று உள்ளூறவு கொண்டும் இருந்தன என்கிறார். ஒரு சமூகத்துக்கான சமூக ஒழுங்குகள் மற்றொரு திணைக்கு மாறி வந்தன என்பர்.”⁴⁰

பொதுவுடைமைச் சமூகத்திய வாழ்வியல் பெரும் போராட்டமான வாழ்வாக இருந்திருக்கிறது. கற்களும் கம்புகளுமே முதன்மையான கருவிகளாக இருந்தன. தனியுடைமைக்கு இடமும் வாய்ப்பும் இல்லாமல் இருந்தது. வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட கருவிகளும் அக்குழுவிற்கு சொந்தமாகக் கருதப்பட்டது. இதனைப் பற்றி ஆராய்ந்த ஆய்வாளர்கள் சிவத்தம்பி,

“இனக்குழு மறுஉற்பத்தியில் ஈடுபடுவதற்கு முன் உள்ள சமூக அமைப்பினை வேட்டைச் சமூகம் எனக் கொள்ளலாம். குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களே பெரும்பாலும் வேட்டைச் சமூகத்தின் கூறுகள் சிலவற்றை பதிவு செய்துள்ளன. பிற திணைகளிலும் வேட்டை தொழில்கள் சிறுபான்மையாக காணப்படுகின்றன. ஆதிச் சமூகத்தின் உற்பத்தி வேட்டையாடுதலிலிருந்து கிடைத்தவை. இவர்கள் மறு உற்பத்தியில் ஈடுபட வில்லை என்ற கூற்று நிலவுகின்றது. ஆனால் முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் வரும் திணைப் பாடல்களில் திணைப்புனம் காத்தல் முதலியவற்றில் கிடைக்கும் சான்றுகளின் அடிப்படையில் இவர்கள் சங்ககாலத்திற்கு முன்பே மறு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டு உள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது. முல்லைப் பொருளாதாரத்தை குறித்த முதல் கருத்துப் பதிவாக கா. சிவத்தம்பி கருதுவது அது கால்நடை மேய்ச்சலை முற்றிலுமாக சார்ந்து இருக்கவில்லை.”⁴¹ ஆக, கிடைத்ததைப் பெற்று உண்டு உயிர் வாழும் வாழ்வு உடையோராகவும் நில வாழ்விற்கு ஏற்ப வேட்டையாடியும் கிடைக்கும் பழங்களையும் பெற்று உயிர் வாழும் நாடோடி வாழ்க்கையே அவர்களின் வாழ்வாக இருந்திருக்கிறது. மேலும், “இனக்குழு வாழ்வுமுறை அழிந்து நிலவுடைமையாக மாறுகின்ற சூழலில் பழைய சமுதாயத்தின் எச்சங்களும் எழுவது இயல்பே. இனக்குழு அழிவு முழுமையாக இராமல் அரைகுறையாக இருந்தால் இனக்குழு மக்களின் சிந்தனைகள் நம்பிக்கைகள், பண்பாட்டு எச்சங்கள் அதற்கடுத்து உருவாகும் சமுதாயத்தில் எஞ்சி நிற்கும்.”⁴² என தேவிபிரசாத் சட்டோ குறிப்பிடும்

நிலை சங்கப் பாடல்களும் காட்டுகின்றன. இந்த வகையில் இனக்குழுச் சமுதாய எச்சங்களை கா. சுப்பிரமணியன் மிக விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார்⁴³ ஆக பண்டைய காலச் சூழல் முரண்பட்ட மாறுதல் உடைய சமூக சூழலைக் கொண்டிருந்தது என்பது சில வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கருத்தாக அமைந்திருக்கின்றது. இக்கருத்து ஏற்கத்தக்கதாகவே அமைந்துள்ளது.

ஐவகை நிலப் பாகுபாட்டோடு அமைந்த முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் பாலை ஆகிய நிலத்துள் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்வு முறை நிலவுடைமைச் சமூகச் சூழலில் இருந்திடினும், அவர்களின் சில நடத்தைகள் புரதான பொது வாழ்வின் செயலையே கொண்டிருக்கின்றன. வேட்டையாடுதலிலும், கால்நடை வளர்ப்பிலும், பயிர் சாகுபடியிலும் மீன்பிடித் தொழிலிலும் ஈடுபட்ட மக்களின் வாழ்வில் கூடி உழைக்கும் முறையையும், கூடி உண்ணும் முறையையும் கொண்ட ஒரு பொதுமைப்பண்புடைய மக்கட்தொகுதி கொண்ட பழந்தமிழகத்தினைக் காண முடிகிறது.

இனக்குழு வாழ்க்கையிலிருந்து நிலவுடைமைக்கு மாறுதல்

சங்க காலம் ஒரு மாறுதல் நிலையை குறிப்பதாகும். அது, இனக்குழு வாழ்க்கை அழிந்து நிலவுடைமையாக மலரும் காலக்கட்டத்தை குறிக்கின்றது. சங்க காலம் வரையறைக்குட்பட்ட நிலப்பகுதிகளையும் குடியேற்றங்களையும் அதற்குரிய சொத்துரிமை, அவற்றை பாதுகாக்கும் வகைகளோடு உருவாகியது. சங்கபாடல்கள் ஒன்றுக்கொன்று மாறான இருவேறுபட்ட சமுதாய வாழ்வியல்புகளை காட்டுவனவாய் உள்ளன. சிறப்பாக புறநானூற்றுப்பாடல்கள் புராதன விவசாயப் பொருளாதாரத்தையும், கால்நடைப்பொருளாதாரத்தையும் அடிப்படையாக கொண்ட இனக்குழு சமுதாய எச்சங்களை தாங்கிய வன்புலச் சமுதாயத்தையும் மருதநில வேளாண்மையையும் கடல் வாணிபத்தையும் அடிப்படையாக கொண்ட நெய்தல்தில சமுதாயத்தையும் சமகால சமுதாயங்களாய் காட்டுகின்றன.⁴⁴ உணவு சேகரித்தலும் வேட்டையாடுதலும் முதலில் உலகெங்கும் நிலவிற்று. ஆனால் அதைத் தொடர்ந்த மாறுதல்கள் அந்தந்த சூழ்நிலையை

பொறுத்ததாயிற்று. சில இடங்களில் மக்கள் கால்நடை பொருளாதாரத்திற்கும், விவசாயப் பொருளாதாரத்திற்கும் மாறினர். இவற்றின் முன்னேற்றம் இனக்குழுமுறை அழிய வழி செய்தன.

பல்வேறு வேலைகளை ஒரு தனி நபர் செய்வதென்பது சாத்தியமற்றுவிட்டது. இரண்டாவது மாபெரும் வேலைப்பிரிவினை ஏற்பட்டது. விவசாயத்திலிருந்து கைத்தொழில்கள் பிரிந்து போனது.⁴⁵ இந்நிலையில் உடைமையோடு நேரடித்தொடர்புடைய வர்க்கமும் உருவானது. திணைமக்களான ஆயர், வேட்டுவர், உழவன், பரதவர் எனும் இவர்களுடன் பல்வேறு தொழில்களையும் செய்த கொல்லர், தச்சர், வண்ணார், குயவர், நெசவாளர், உமணர் எனப் பல்வேறு பிரிவினரும் தோற்றம் பெறுகின்றனர். இவர்களுடன் பாணர், துடியர், கடம்பர், கூத்தர், விறலியர், பறையர் போன்ற பழைய இனக்குழு சமுதாய வாழ்க்கையினர் தனிப்பட்ட கலைஞர்களாய் மாற்றம் பெறுகின்றனர். உடைமை பெருக்கமும் வேலை பிரிவினைகளும் உற்பத்தி உறவு வேறுபாடுகளும், வர்ணம், சாதி எனும் சமுதாய பிரிவினைகள் தோன்ற காரணமாய் இருந்துள்ளன. இனக்குழு சமுதாயம் அழிந்து நிலவுடைமை சமுதாயம் தோன்றிய நிலையில் ஒரு புறத்தில் வேளாண் பொருளாதாரமும் உபரி உற்பத்தியாய் வணிகமும் பெருகிய சூழலில் உடைமை பாதுகாப்பிற்கான அரசும் அரசனும் அரசின் அரசனின் பாதுகாவலர்களாக அந்தணரும் மேலோங்குகின்றனர்.⁴⁶ என்று பெ.மாதையன் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறாக சங்க இலக்கியக் காலக்கட்டத்தில் இனக்குழு வாழ்வில் இருந்து நிலவுடைமை சமுதாயத்திற்கு மாறியமை தெரியவருகிறது.

தொகுப்புரை

- ❖ கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளும் நெய்தல் நிலம் எனப்படுகிறது. பூமி 70 விழுக்காடு கடலும் 30 விழுக்காடு நிலப்பரப்பும் கொண்டது. பூமியின் மிகப்பெரும் பங்கு கடல் நீரால் காணப்படுகின்றது.
- ❖ நீண்ட தமிழக கடற்கரை நிலத்தை 'பெருமணல் உலகம்' என தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.
- ❖ நெய்தல் நிலத்தைக் கடல்துறை, புணரி, துறை, பெருந்துறை, கழி, பெருமணல் அடைகரை, பல்பூங்கானல், தண்ணுறும் கானல், புன்னையத் கானல் போன்ற சொற்களால் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது.
- ❖ தொல்காப்பியர் அகத்திணை, ஒவ்வொன்றிற்கும் புறனான புறத்திணைகளை விளக்கும்போது நெய்தலின் புறனாக வரும் புறத்திணையாகத் தும்பைத் திணையைக் கூறுகின்றார். தும்பைத் திணை என்பது இரு பெரும் வேந்தர்கள் பகைகொண்டு போர் புரிவதாகும். இதன் மூலம் கடற்கரை மணலில் 'தும்பை' என்னும் போர் நிகழ்ந்துள்ளதை அறியலாம்.
- ❖ நெய்தல் நிலத்திற்குரிய தலைமக்களாக சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுளையர், துளைச்சிய, பாதர், பாரத்தியர், அளவர், அளத்தியர் எனக் குறிப்பிடுகிறது.
- ❖ சங்ககால இனக்குழு சமூகமானது சிற்றூர், சிறுகுடிகளாக, பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த புவியியல் பரப்பில் குடிசையைச் சுற்றியும் ஊரைச் சுற்றியும் வேலிகளை எல்லைகளாக அமைத்து குடும்பங்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். பரதவர்களின் குடியிருப்புகள் பாக்கம், சிறுகுடி என்று அழைக்கப்பட்டன.
- ❖ பரதவ இன மக்கள் தங்கள் வசிக்கும் இடங்களுக்கு தில்லை மரங்களைக் கொண்டு வேலி அமைத்திருந்தமையை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ மணல் நிரைந்த கானலில் இருந்த பனை ஓலைகளைக் கொண்டு வீட்டைச் சுற்றி வேலிகட்டி பாதுகாப்பு செய்தமையை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பரதவரது இல்லங்கள் புல்லாலும், கொடிகளாலும் (மூங்கில், பனை மட்டை, தென்னங்கீற்று) எளிமையாக அமைக்கப்பட்டிருந்ததை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ கடற்கரை ஊர்களான தொண்டி, கொற்கை, மருங்கூர்ப் பட்டினம், மருவூர்ப் பாக்கம், பொறையாறு போன்றவை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சமூகம் என்பது மக்கள் ஒன்றிணைந்து வாழுகின்ற கூட்டுத்தன்மையினைக் குறிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளமையினை உணரமுடிகிறது.
- ❖ மனிதன் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றி நடப்பதற்கும் சமூகஉறவு கொள்ளுவதற்கும் சமூக மதிப்புக்களைப் பேணுவதற்கும் குடும்பம் என்ற நிறுவனமே அடிப்படைக் காரணமாக அமைகின்றது என்பதை ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பதிவுசெய்த களவு மற்றும் கற்பு நிகழ்வுகளில் கூடக் குறிப்பிட்ட மாந்தர்களின் உரையாடல் நிகழ்வே மையப் பொருண்மையாக எடுத்து மொழியப்பட்டுள்ளன. இந்த நிலைகளையெல்லாம் நினைவிற்கொண்டு, நெய்தல் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ள சமூக உறவுகள், குடும்ப உறவுகள் குறித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பரதவர்களின் திருமணம் குறித்தச் செய்திகளை விளக்கமாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ இனக்குழுவாக சமூக வாழ்க்கை முறை நில அடிப்படையில் இருந்ததை குறிஞ்சி முல்லை மருதம் நெய்தல் பாலை எனும் ஐந்து நில அடிப்படையில் வாழ்ந்த வாழ்வில் நன்கு தெரியவருகிறது.
- ❖ நில மக்களான ஆயர் வேட்டுவர் உழவர் பரதவர் எயினர் போன்றோர்களின் வாழ்வும் நில அடிப்படையில் கூடி வாழ்ந்த நிலையில் இருந்திருப்பதை இலக்கியத்தில் வழியாக அறியமுடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பாவலரேறு ச.பாலசுந்தரம்,(உ.ஆ),தொல்.பொருள்.அகத்.(தொகுதி-3, பகுதி 1) சூ.20.
2. நச்சினார்க்கினியர், (உ.ஆ), தொல், பொருள். அகத். 56.
3. இளம்பூரணர், (உ.ஆ), தொல். பொருள். அகத். ப.13.
4. நாற்கவிராசநம்பி, நம்பியகப்பொருள். சூ. 24:1-4.
5. தி.முத்து கண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், ப.147.
6. நடனகாசிநாதன்,தமிழர் பண்பாட்டுச் சிதறகள், ப. 69.
7. தா. இராபர்ட் சத்திய சோசப், சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல்
கலைச்சொல் விளக்க அகராதி, ப.219.
8. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி.5, ப.588.
9. <http://ta.wikipedia.org/s/lbg>.
10. தாயம்மாள் அறவாணன், தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல், ப.3.
11. மேலது, ப.4.
12. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள், ப.1.
13. பாஸ்கரன், சமுதாயத் தத்துவம், ப.27.
14. எஸ்.கே.பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்,ப.69.
15. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி.8, ப.589-590.
16. தா.இராபர்ட் சத்திய சோசப், மு.நூ, ப.218.
17. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.352.
18. ப.கோபாலன், போயர் சமூகப் பண்பாட்டு வரலாறு, ப.89.
19. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ் மொழி அகராதி, ப.1400.
20. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.523.

21. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.418.
22. தா. இராபர்ட் சத்திய சோசப், மு.நூ, ப.174.
23. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.524.
24. தா.இராபர்ட் சத்திய சோசப், மு.நூ, ப.201.
25. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.525.
26. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.421-422.
27. www.tamil.vu.org, நாட்டுப்புறவியல் கதைப்பாடல்கள், சமூகக் கதைப்பாடல்கள், பாட முன்னுரை.
28. மே.து. ராசுக்குமார், ரா.வசந்தா, சமூக விஞ்ஞானம், ஏப்-மே - ஜூன்-2011, சங்ககாலச் சமூகப்பொருளிய வாழ்நிலையில் பரத்தையர் இருந்தனரா?, ப.9.
29. வ.விஜயபாஸ்கரன், சரஸ்வதி களஞ்சியம், ப.155.
30. பூங்காவனம், குடும்ப உறவுகள் ஒரு பெண்ணிய நோக்கு, ப.2.
31. பூங்காவனம், மு.நூ, ப.93.
32. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி.5, ப.524.
33. க.காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும், ப.33.
34. ஈ.வெ.ரா.பெரியார் சிந்தனைகள், பாகம்.1, ப.184.
35. ந.சஞ்சீவி, மங்கலமனைமாட்சி, ப.37.
36. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.379.
37. வி.சி.சசிவல்,தமிழர் திருமணம், ப.51.
38. சு.தமிழ்வேலு (க.இ.), மடலேறுதல், மரபுமாற்றம், தேடல், தொகுதி-6,ப.70.
39. ச.மாடசாமி (க.இ.), தமிழர் திருமணம் அன்று முதல் இன்று வரை,ப.18-19.
40. பெ.மாதையன், இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், ப.158.
41. கா. சிவத்தம்பி, பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகம், ப.164.

42. நா. வானமாமலை, மக்களும் மரபுகளும்.1970:ப. 38.
43. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககால சமுதாயம், ப.39.
44. பெ.மாதையன், சங்க கால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு உருவாக்கமும், பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ், 2004, ப 38.
45. மேலது, ப. 39.
46. மேலது, ப. 128.

இயல் – மூன்று

பரதவரின் பொருளாதார வாழ்வியல்

முன்னுரை

ஒரு நாட்டின் அல்லது சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையானது பல்வேறு கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டது ஆகும். ஒரு சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தி, தொழில்துறை வளர்ச்சி, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி போன்றவற்றைப் பொறுத்தே அச்சமூகத்தின் பொருளாதார நிலை அமையும். பொருளாதாரம் என்பது சமூகத்தின் பொருள் உற்பத்தியின், பரிமாற்ற நுகர்வின் அடிப்படையில் விளங்குகிறது. ஒரு சமூகத்தின் புவியியல் சூழல், இயற்கை வளக்கொடை ஆகியவையும் அச்சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணிகளாக அமைகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சியை அச்சமூக மக்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களை வாங்கும் சக்தியைப் பொறுத்தே அளவிடுவார்கள். சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தில் வாழ்ந்த மக்களிடம் தாங்கள் பயன்படுத்தும் பொருட்களை ஈட்டுவதற்கான 'வாங்கும் சக்தி' இருந்துள்ளது. இவர்கள் அனைவரும் தம் நிலத்தில் தொழில் செய்து பொருளீட்டுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். ஒவ்வொருவரும் ஈட்டிய பொருட்களைப் பரிமாற்றம் செய்தனர். இதனால் சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தில் வலுவான பொருளாதாரம் நிலவியது. கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளுமான நெய்தல் நிலப்பரப்பில் இன்னல் நிறைந்த சூழலும், மேன்மையுற்ற வளங்களும் மலிந்து காணப்பட்டது. இந்நிலத்தில் வாழும் மக்கள் பலவகைத் தொழில்கள் செய்து பொருளாதாரத் தன்னிறைவோடு வாழ்ந்ததை விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சங்ககால மக்கள்

தமிழ்க்குடியானது மனிதன் நாகரிகம் அடைவதற்கு முன்னரான பழங்கற்கால நிலையின் போதே தோற்றம் பெறத் தொடங்கியுள்ளது. நிலவியல்

அறிஞர்கள் கூற்றுப்படி குளிர்மிகுந்த ஐரோப்பியப் பகுதிகளில் மனித இனம் முதல் தோன்றியிருக்க முடியாது. எனவே வெப்பம் மிகுதியும், மிதமுமான நிலநடுக்கோட்டுப் பகுதியில் தான் மனித இனம் முதல் தோன்றியிருக்க முடியும். லெமூரியாக் கண்டம் என்று ஆராய்ச்சியாளர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்ற குமரிக்கண்டம் தான் மனித இனம் தோன்றிய முதல் இடமாகவும் கருதமுடிகின்றது.

“மனித வாழ்க்கைக்கும் உயிர் வாழ்க்கைக்கும் முதல் பிறப்பிடம் இந்த இலெமூரியாவேயாகும். மனித நாகரிகத்தின் தொடக்கமும் இங்கேதான் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். கிட்டத்தட்ட நூறாயிரம் ஆண்டுகளாக மனித வகுப்புத் தவழ்ந்து வளர்ந்த தொட்டில் இவ்லெமூரியாக கண்டமே எனலாம்”¹ என்கிறார் அப்பாத்துரை.

எச்.ஜி.வெல்ஸ் (H.G.Wells) என்பவர் அவரது வரலாற்றுச் சுருக்கம் (*Outline of History*) என்னும் நூல், “கிழக்காப்பிரிக்கா, மத்தியத்தரைக்கடல், இந்தியா, கிழக்கிந்திய தீவுகள் முதலியவற்றை இணைத்து ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பு இருந்ததென்றும் அது இந்திய சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்து விட்டதென்றும் அதுவே மனிதனின் தொட்டில் (*Cradle of Human*) அல்லது மனிதனின் முதல் வீடு (*Original Home*)”² என்று குறிப்பிடுவதாக பா.சூரிய நாராயணன் தெரிவிக்கின்றார்.

உலகில் முதன்முதல் தோன்றிய இக்குமரிக் கண்டத்து மக்கள் நாகரிகத்துடன் படிநிலைகளாகிய பழைய கற்காலம், புதிய கற்காலம், செம்புக்காலம், இரும்புக்காலம் ஆகியவற்றைக் கடந்து ஓர் அடிப்படை நாகரிகத்தைப் பெற்றனர். வரலாற்று அறிஞர்கள் சங்ககாலத்தை இரும்புக்காலம் என்பர். சங்ககாலம் தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சிக் காலமாகும். இனக்குழு சமுதாய வாழ்க்கை அழிந்து நிலவுடைமைச் சமுதாயம் தோன்றிய காலகட்டமே சங்ககாலமாகும்.

சங்க இலக்கியப் பாடல்கள், குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐந்திணைகளின் அடிப்படையில் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சங்கப்பாடல்களானது வேட்டைச் சமுதாயம், கால்நடை வளர்ப்புச் சமுதாயம்,

உழவர் சமுதாயம், மீன்பிடிச் சமுதாயம், வணிகச் சமுதாயம் எனப் பல வகையான சமுதாயங்களாக இனம்பிரித்துக் காட்டுகின்றது.

சங்ககாலத்தை கால வரையறை செய்வதில் தமிழ் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. மு.வரதராசன் அவர்கள் சங்ககாலப் பரப்பு என்பது “கி.மு.500 முதல் கி.பி.200 வரையில்”³ உள்ள காலகட்டம் என்கின்றார். “கி.பி.முந்நாறு சங்கத்தின் இறுதி எல்லை”⁴ என்று ம.இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுகின்றார். “கி.மு.500 ஐயும், கி.பி.500 ஐயும் சங்ககாலத்தில் இரு கோடுகளாக அமைத்தால் நாம் தவறிவிடமாட்டோம்”⁵ என்கின்றார் கே.ஆர்.சீனிவாச அய்யங்கார்.

ஆதலால், சங்ககாலம் என்பது கிறித்தவ ஆண்டிற்குச் சில நூற்றாண்டுகள் முன்பாகவும், பின்பாகவும் உள்ள காலகட்டத்தைக் குறிக்கும் எனப் பெரும்பாலான வரலாற்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் காட்டும் பழந்தமிழ்ச் சமுதாயம், என்பது ஐந்திணை சார்ந்த இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் (Tribal Society) வளர்ச்சியாகும். இந்த ஐந்திணை சார்ந்த இனக்குழுச் சமுதாயம் பழந்தமிழர் சமுதாயத்தில் வர்க்க உணர்வை (Class-Consciousness) தோற்றுவித்தது. இதன் காரணமாகப் பொருளியல் வசதி படைத்தவர்கள் இச்சமுதாயத்தின் அனைத்து நன்மைகளையும் பெற்றனர். பாதிடு, உண்டாட்டு முதலியன இனக்குழுச் சமுதாயத்தின் எச்சங்கள் காணப்பட்டாலும், தொல்காப்பியர் காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் வர்க்க உணர்வு கொண்ட சமுதாயமாகவே இருந்தது. அதற்குச் சான்றாக, தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் கிழவன், கிழத்தி, அடியோர், வினைவலர், ஏவல் மரபின் ஏனோர் முதலான சொற்கள் சமுதாயப் பாகுபாட்டை எடுத்துக்காட்டவல்லன என்கின்றனர்.

தொல்காப்பியத்தில் ஐந்திணைக்குரிய தலைமக்களுக்கென தனிப்பெயர்கள் உள்ளன. குறிஞ்சி நிலத்தைச் சேர்ந்தவனை கானவன், வேட்டுவன், குறவன் என்றும், நெய்தல் நிலத்தைச் சேர்ந்தவனை பரதவன், நுளையன், திமிலன் என்றும் நிலம்

சார்ந்தும், தொழில் சார்ந்தும் அழைப்பது மரபு. இனால் இவர்கள் தலைமக்களாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் இடம் பெறும்போது, குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் வெற்பன் ஆகிறான். நெய்தல் நிலத் தலைவன் துறைவன் ஆகிறான். தலைமக்கள் பெயர் கொண்டு தான் சங்க அகப்பாடல்கள் அமையும் என்பது சங்க இலக்கிய மரபாகும். இதன் மூலம் பெறப்படும் கருத்து என்னவெனில் ஐவகை நிலங்களைச் சேர்ந்த பொதுமக்கள் சங்க அகப்பாடல்களில் தலைமக்களாக இடம்பெற இயலாது. தலைமக்களாக இடம்பெறுபவர்கள் அந்நிலங்களைச் சேர்ந்த மேட்டுக்குடி மக்களாக கருதப்படுவர்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் ஐந்திணை சார்ந்த இனக்குழுச் சமுதாயம் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்று நிலவுடைமைச் சமுதாயமாக மாறும் பொழுது அரசு என்ற நிறுவனம் தோன்றி செயலாற்றத் தொடங்குகின்றது. அரசு உருவாக்கம் சாதியப் பாகுபாட்டை அரவணைத்துச் செல்வதாக அமைகின்றது. அந்தணர், அரசர், வைசியர், வேளாளர், அடியோர், வினைவலர், ஏவல் மரபின் ஏனேர், உயர்ந்தோன், இழிந்தோன், தாபதர்கள் (முனிவர்கள்) முதலிய தொல்காப்பியச் சொல்லாட்சிகள் அக்காலச் சமுதாயப் பகுப்பை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

“தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே தமிழ்நாட்டில் தமிழ் மக்களிடையில் வகுப்புப் பிரிவுகள் ஏற்பட்டிருந்தன. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவுகள் இருந்தன”⁶ என்று சாமி சிதம்பரனார் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே தொல்காப்பியர் காலகட்ட தமிழ்ச் சமூகமானது ஏற்றத்தாழ்வு கொண்ட சமூகமாக இருந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சங்ககாலத்தில் “மலைகளில் விலங்குகளை வேட்டையாடித் திணை முதலியன விதைத்து வாழ்ந்தவர்கள் குறிஞ்சிநில மக்கள். இவர்கள் குறவர்கள் என வழங்கப் பெறுவார்கள். காடு அடர்ந்த நிலப்பகுதிகளில் பசு நிரைகளை மேய்த்து வரகு முதலிய புன்புலப் பயிர் செய்து வாழ்ந்தவர்கள் முல்லை நில மக்கள். இவர்களை ஆயர் என வழங்குதல் மரபு. காடு கெடுத்து நாடாக்கிக் குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கி நீர் பாய்ச்சி நெல்முதலிய நன்செய்ப் பயிர்களை விளைவித்து,

அரசியலமைத்து, வாழ்ந்தவர்கள் மருதநில மக்கள். இவர்கள் உழவர் என வழங்கப் பெறுவார்கள். கடலோரத்தில் குடிலமைத்துக் கொண்டு கடல் படகுகளைச் செலுத்தி வாழ்தலையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் நெய்தல் நில மக்கள். இவர்கள் பரதவர்கள் என வழங்கப் பெறுவார்கள். மேற்கூறிய நான்கு நிலங்களிலும் வேறாகப் பேசப்படும் நிலப்பகுதி நீரும், நிழலும் அற்ற பாலையாகும். எல்லாப் பருவத்திலும் பாலையாகவே விளங்கும் நிலப்பகுதி தமிழகத்தில் இல்லை. இதலால் பாலையிலம் எனத் தனியே ஒரு பிரிவினைப் பண்டைத் தமிழர் வகுத்துக் கொள்ளவில்லை”⁷ என சங்க காலத் தமிழ் மக்களை வெள்ளைவாரணர் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவற்றிருவிந்து பேரரசர்களாகவும், சிற்றரசர்களாகவும், வள்ளல்களாகவும், ஐவகை நிலத் தலைமக்களாகவும், பொதுமக்களாகவும், வணிகர்களாகவும், கலைஞர்களாகவும், சங்ககாலத் தமிழர்கள் வாழ்ந்து வந்ததை அறியும்போது சங்ககாலத் தமிழகத்திலிருந்த சமுதாயமானது வர்க்க வேறுபாடுகளை உடைய சமுதாயமாகவே விளங்குவதைக் காணமுடிகின்றது.

நெய்தல் நில மக்கள்

நெய்தல் நில மக்களைப் பற்றிப் பல இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“பெயரும் வினையுமென்று ஆயிரு வகைய

திணைதொறும் மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே”⁸

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், “நால்வகை நிலத்தும் மருவிய குலப்பெயரான என்று தொடங்கி, நெய்தற்கு நுளையல், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர்; ஏனைப் பெண் பெயர் வருமேனும் உணர்க”⁹ எனக் கூறியுள்ளார்.

மேலும், “இனி உரிப்பொருட்குரிய தலைமக்கள் பெயராவன பெயர்ப் பெயரும் நாடாட்சி பற்றி வரும் பெயருமாம் என்று தொடங்கி, நெய்தற்குக் கொண்கண், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம் புலம்பன்; தலைவி பெயர் வந்துழிக் காண்க”¹⁰ என்று கூறியுள்ளார்.

இதே நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணர் உரை எழுதுகையில், “குலப்பெயரும் தொழிற்பெயரும் என அவ்விருவகைப்படும், திணைதொறும் மருவிப் போந்த திணைநிலைப் பெயர்”¹¹ என்றுரைத்துப் பின்னும்,

“திணைநிலைப் பெயர் என்றதனான் அப்பெயருடையார் பிறநிலத்து இலர் என்று கொள்ளப்படும். அதனால் எல்லா நிலத்திற்கும் உயிராகிய மேன்மக்களை ஒழித்து நிலம்பற்றி வாழும் கீழ்மக்களையே குறித்து ஓதினார்”¹² என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஏனோர் மருங்கினும் எண்ணுங் காலை

ஆனா வகைய திணைநிலைப் பெயரே”¹³

என்ற நூற்பாவிற்கு, நச்சினார்க்கினியர், “இது முல்லையும் குறிஞ்சியும் ஒழிந்தவற்றுள் திணைதொறு மரீஇ பெயருடையோரிலுந் திணை நிலைப் பெயராகிய தலைமக்களாய் வழங்கவாரும் ஊரென எய்தாத தெய்துவித்தார்”¹⁴ என்று விளக்கம் தந்துள்ளார்.

இளம்பூரணர் இந்நூற்பாவிற்கு எடுத்துக்காட்டு கூறுகையில், “.....நெய்தற்கு மக்கட்பெயர், நுளையர், நுளைச்சியர் என்பன; பிறவும் அன்ன”¹⁵ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நெய்தல் நில மக்களைப் பற்றி நம்பியகப்பொருள்,

“..... சேர்ப்பன் விரிதிரைப் புலம்பன்

பரத்தி நுளைச்சி

.....

நுளையர் நுளைச்சியர் பரதர் பரத்தியர்”¹⁶

என்று கூறுகின்றது.

திவாகர நிகண்டு, நெய்தல் நிலமக்கள் பெயரை,

“பரதவர் நுளையர் கடலர் வலையர்

சலவர் திமிலர்... ..”¹⁷

என்றும், நெய்தல் தலைமகன் பெயர்களை,

“கொண்கன் துறைவன் மெல்லம் புலம்பன்
தண்கடல் சேர்ப்பன்”¹⁸

என்றும் நெய்தல் நிலப் பெண் பெயர்களை,

“நுளைச்சியர் பரத்தியர்”¹⁹

என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

அங்ஙனமே பிங்கலந்தை நிகண்டும் நெய்தல் நில மக்களை,

“மெல்லம் புலம்பன் தண்கடற் சேர்ப்பன்
துறைவன் கொண்கன் நெய்தல் தலைமகன்”²⁰

என்றும்,

“கடலர், திமிலர், சலவர் நுளையர்
பரதவர், வலையர் அந்நில மாக்கள்”²¹

என்றும்,

“பரத்தியர் நுளைச்சியர் அந்நிலப் பெண்கள்”²²

என்றும் கூறுகின்றது.

சூடாமணி நிகண்டு நெய்தல் நில மக்களை,

“பரதவர் நுளையரோடு பஹியார் திமிலர் சாலர்
கருதிய கடலர் கோலக் கழியரே, நெய்தல் மாக்கள்
விரவிய பரத்திமேவு நுளைச்சியே அளத்தி நீண்டு
பெருகிய கடற்பிணாவே நெய்தற் பெண்ணின் நாமம்”²³

என்றும்,

“கொண்கனே துறைவனோடு குறித்த மெல்லம் புலம்பன்
தண்கடல் சேர்ப்பன் நெய்தல் தலைவனைச் சாற்று நாமம்”²⁴

என்றும் நெய்தல் நில மக்களையும், பெண்களையும், தலைவனையும்
குறிப்பிடுகின்றது.

முன்னர் கூறிய தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் இரண்டுக்கும்
நச்சினார்க்கினியரும், இளம்பூரணரும் கூறிய உரையிருந்து நெய்தல் நிலத்தின்

ஆண்மக்கள் நுளையர், திமிலர், பரதவர் எனவும், பெண்மக்கள் நுளைத்தியர், பரத்தியர், நுளைச்சியர் எனவும் வழங்கப்படமாட்டா என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இதனடிப்படையில் நெய்தல் நிலத் தலைமகன், கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம் புலம்பன், புலம்பன் என்ற பெயர்களால் வழங்கப்பட்டுள்ளான் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

உரையாசிரியர்கள் இருவரும் நெய்தல் நிலத் தலைமகன் எப்பெயரால் வழங்கப்பட்டாள் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறாது விடுத்தனர் (விட்டுவிட்டனர்). நச்சினார்க்கினியர் 'வந்துழிக் காண்க' என்றே கூறி விடுத்தார்.

தொழில் - விளக்கம்

க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி தொழில் என்றால் “பொதுவாக வேலை பணம் சம்பாதிப்பதற்குச் செய்யும் செயல்”²⁵ என்கிறது.

நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி தொழில் என்பதற்கு “வேலை, மனித உழைப்பு, இயந்திரங்கள் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தி இலாப நோக்குடன் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்திடும் செயல்”²⁶ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாக உழைப்பு என்பது பெயர்ச் சொல்லாக அமையும்போது ஒரு செயல் அல்லது தொழிலைக் குறிக்கும். உழைத்தல் என்னும் வினைச் சொல்லாக அமையும்போது அவை தொழில் செய்தலைக் குறிப்பதாக அமைகின்றது.

உழைப்பு என்றால் “உற்பத்திக் காரணிகள் என்று கூறப்படும் ஆக்க வளங்களுள் (Productive Resources) உழைப்பு (Labour) என்பதும் ஒன்றாகும். பொதுக்கண்ணோட்டத்தில் உழைப்பு என்ற சொல் மனிதனின் அறிவுசாரா இயல்பான உடல் உழைப்பைத் தான் குறிக்கும். ஆனால் இன்றையத் தொழில் துறையில் மனிதனின் உடலும் உள்ளமும் ஒன்றாக உழைக்க வேண்டியது இன்றியமையாதது. எனவே பொருளியல் வழியில் உழைப்பு என்பது மனிதனின் உடல் சார்ந்த, மனம் சார்ந்த, திறம் பெற்ற, திறம் பெறாத உற்பத்தி முயற்சிகளைக் குறிக்கும். இம்முயற்சிக்கு பரிசாக அளிக்கப்படும் ஊதியம் கூலியாகும்”²⁷

பொருளியல் பேரறிஞராகிய மார்சல் என்பவர், “உழைப்பு என்பது மூளையையோ உடலையோ முழுவதுமாகவோ, பகுதியாகவோ வருத்தி ஏதோ ஒன்றைப் படைப்பதற்காகச் செய்கின்ற செயலைக் குறிக்கும்”²⁸ என வரையறை அளிக்கின்றார்.

பழந்தமிழர் தொழில்கள்

சங்ககாலத் தமிழகம் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஐவகை நிலங்களாகப் பாகுபாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. மலையும் மலை சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி எனப்பட்டது. இந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் வேட்டையாடுவதைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். அம்பும் வில்லும் இவர்களது தொழில் கருவிகளாக விளங்கின. மலைப்பகுதியில் தேனெடுத்தது வாழ்ந்தார்கள். யானைகளையும், காட்டுப் பன்றிகளையும் வேட்டையாடினார்கள். நெல்லையும் தினை என்னும் அரிசியையும் பயிர் செய்தார்கள். இம்மக்களுடைய வாழ்க்கை கடினமான வாழ்க்கையாக இருந்தது. இம்மக்கள் மலைத்தேன், புத்தோல், யானைத் தந்தம், இறைச்சி, சந்தனக்கட்டை முதலியவற்றை பிற நிலத்திற்குப் பண்டமாற்றம் செய்தனர்.

மலைப்பகுதியின் அடிவாரத்தில் இருந்த காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லை நிலமாகும். இங்கு வாழ்ந்தவர்கள் இடையர், ஆயர் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பசுக்களையும், ஆடுகளையும் காடுகளில் மேய்த்தனர். அவரை, துவரை, கேழ்வரகு போன்றவற்றைப் பயிரிட்டனர். ஆநிரைகளின் மூலம் கிடைத்த பால், தயிர், மோர், நெய் போன்றவற்றை அயல் நிலத்தார்க்கு பண்டமாற்றம் செய்தனர்.

இதற்கு அடுத்தபடியாக வயலும் வயல் சார்ந்த இடமான மருதநிலம், ஏரிகளும் ஆறுகளும் சூழ அமைந்திருந்தது. மண் வளமிக்க மருத நிலத்தில் மருதநில மக்கள் நெல்லை விளைவித்தார்கள். பொதுவாக உலகில் உள்ள எல்லா நாடுகளிலும் மக்கள் நாகரிகம் பெற்ற இடம் ஆற்றங்கரைப் பகுதியாகும். பழந்தமிழகத்திலும் மக்கள் நாகரிகம் பெற்று வளர்ந்த இடமாக ஆற்றங்கரைப் பகுதி அமைந்திருந்தது.

குறிப்பாக மருத நிலத்தில்தான் சங்க காலத் தமிழரது நாகரிகமும், கைத்தொழில்களும், கல்வியும், கலைகளும் செழித்து வளர்ந்திருந்தது. மருத நிலத்து மக்கள் கட்டிடங்களையும், அரண்மனைகளையும், வளமனைகளையும் அமைத்துக் கொண்டு உயர்ந்த நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்தனர்.

இதற்கு அடுத்தபடியாக கடலும் கடல் சார்ந்த இடமான நெய்தல் நிலம் அமைந்திருந்தது. கடற்கரைப் பகுதியில் வாழ்ந்த இம்மக்கள் பரதவர் என்றும் பட்டினவர் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். மீன்பிடித்தல், முத்துக்குளித்தல், உப்பு விளைவிக்கல், மீனை உணங்கு வைத்தல், உப்பு வணிகம் புரிதல், கடல் வணிகம் புரிதல் எனப் பல்வேறு தொழில்களை இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் மேற்கொண்டனர்.

வறண்ட நிலம் பாலை எனப்பட்டது. இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் ஆறலைக் கள்வர் எனப்பட்டனர். வழிப்பறி செய்தல் இவர்களது தொழிலாக இருந்தது. வாழ்வதற்கு எந்த வகையிலும் வாய்ப்பில்லாத நிலமாக பாலை நிலம் இருந்தது. இந்நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் மனிதர்களைப் போல வாழாமல் மாக்களைப் போல வாழ்ந்தார்கள்.

நெய்தல் நிலத் தொழில்கள்

கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலமானது மணல் சூழ்ந்த பகுதியாகும். இங்கு நெல், கேழ்வரகு போன்ற உணவுத் தானியங்கள் விளைவிக்கும் நிலமாக இவை அமையவில்லை. இதனால் நெய்தல் நில மக்கள் கட்டுமரங்களிலும், படகுகளிலும் கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்தனர். இவற்றோடு முத்துக்குளித்தல், சங்கு எடுத்தல், கடற்கரையில் உள்ள உப்பளங்களில் கடல்நீரைப் பாய்ச்சி உப்பு விளைவித்தல் போன்ற தொழில்களையும் மேற்கொண்டனர்.

உப்பையும், மீனையும் அயல்நிலத்தார்க்கு பண்டமாற்றம் செய்து நெல் முதலான தானியங்களைப் பெற்று வாழ்ந்தார்கள். எஞ்சிய மீன்களை உப்பிட்டுப் பதப்படுத்தி, உலர்த்தி, கருவாடாக்கி விற்பனை செய்தனர். கடற்கரை அருகில் இருந்த துறைமுகங்களில் வெளிநாட்டிருந்து வந்த வணிகக் கப்பல்கள் இறக்குமதி,

ஏற்றுமதி செய்ததன் விளைவாக துறைமுகப்பட்டினங்களில் வணிகமும் செல்வமும் பெருகின.

“தமிழ்நாட்டின் பாரம்பரியம் மிக்க பழங்குடிகளாக காட்சியளிக்கும் பரதவர்கள் முத்துக்குளித்தல், சங்கு எடுத்தல், மீன்பிடித்தல், கடல் வாணிபம் என்ற தொழில்களோடு இணைத்துப் பேசப்படுகின்றனர்”²⁹

சங்ககாலத்தில் “தென்தமிழ் நாட்டின் கடலோரக் கிராமங்களில் வாழ்ந்த பரதவர்கள் கீழ்க்கண்ட தொழில்களைச் செய்து வந்தனர்.

கடலுக்குள் சென்று மீன்பிடித்தல், அவைகளைப் பண்டமாற்று முறையில் விற்பனை, மிகுதியான மீன்களைக் கருவாடு தயாரித்தல், வருடத்தின் குறிப்பிட்டக் காலங்களில் கடல் மூழ்கி சங்கு, முத்துக்குளித்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வந்தனர்”³⁰ என்கிறார் மோ.நேவிஸ் விக்டோரியா.

பரதவ மக்கள் கடல் மீன் பிடித்தலை தலையாய தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். கழிகளிலும் மீன்பிடிப்பர். உப்பு விளைவித்தலும் அவர்களது தொழிலாகும். இவற்றால் வரும் பொருள்களைக் கொண்டு அவர்கள் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். இதனை,

“நெய்தற்கு உணா, மீன் விலையும் உப்பு விலையும்”³¹ என்று நச்சினார்க்கினியரும், “நெய்தற்கு உணவு உப்பு விலையும் மீன் விலையும்”³² என்று இளம்பூரணரும், ‘தெய்வம் உணாவே’ என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு உரை கூறுவதன் வழி அறியமுடிகின்றது. “புலவு மீனுப்பு விலைகளிற் பெற்றன”³³ என்றுத் தெளிவாகக் கூறுகிறது நம்பியகப் பொருள் விளக்கம்.

மீன்பிடித்தல்

சங்க இலக்கியத்தில் மீன்பிடித் தொழில் பற்றி மிக விவிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘மீன்வேட்டை’ என்று கூறப்படும் மீன்பிடித்தல் சத்கால தொல்குடி சமூகத்தின் வேட்டையாடுதல் செயல்பாடாக சங்க இலக்கியங்களில் அமைந்திருக்கிறது. மீன்பிடித்தல் என்பது வேட்டையாடுதல் தொழிலாக

நடைபெற்றுள்ளது என்பதைப் பார்க்கும்போதே அவர்களிடம் வேட்டையாடலுக்கு ஏற்ற தொழில் நுட்பமும் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவாகிறது. சங்ககால மக்களின் மீன்வேட்டைத் தொழில் நுட்பத்தின் அடிப்படையில் மீன்பிடித்தலைக் கரையோர மீன்பிடித் தொழில் என்றும் கடல் மீன்பிடித் தொழில் என்றும் வகைப்படுத்தலாம்.

கரையோர மீன்பிடித்தல்

சங்க காலத்தில் மக்கள் நிலப்பரப்பில் உள்ள நீர்நிலைகளான ஆறு, ஏரி, குளம் போன்றவற்றிலும், வயல் வெளிகளிலும், உப்பங்கழிகளிலும் மீன்பிடித்து வாழ்ந்துள்ளனர்.

நீர்நிலைகளில் மீன்பிடித்தல்

சங்க காலத்தில் ஆறு, குளம், ஏரி போன்றவற்றில் மீன்பிடித் தொழில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. வலைஞர்கள் தங்கள் வலையை இவ்விடங்களில் இட்டு மீன்பிடித்துள்ளனர். வலைஞர்களின் வலை பெயிய முடிச்சுக்களைக் கொண்டிருக்கும் என்பதை 'கொடுமுடி வலைஞர்' என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது. வலைஞர் நீர்நிலைகளில் மீன்பிடிப்பதனை,

“கதிர் மூக்கு ஆரல் லிழ்ச் சேற்று ஒளிப்ப

கணைக் கோட்டு வாளை மீநீர்ப் பிறழ

எயிப்பும் பழனம் நெவித்து உடன் வலைஞர்

அவிக் குரல் தடாவியின் யாமை மிளிர

பனை நுகும்பு அன்ன சினை முதிர் வராலொடு

உறல் வேல் அன்ன ஒண் கயல் முகக்கும்”(புறம், பா.எ. 249.)

என்னும் பாடல் அடிகளானது, பொய்கையில் ஆரல், வாளை, ஆமை, வரால், கயல் போன்ற மீன்களை வலைஞர் பிடித்த செய்தியைக் கூறுகின்றது. மேலும்,

வலைஞர்கள் மீன்பிடிக்கும் குளங்களுக்குக் காவல் காக்கப்பட்ட செய்தியைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

வயல்களில் மீன்பிடித்தல்

மருதநிலம் மிகுந்த நீர்வளம் கொண்டதாக அமைந்திருந்தது. மருதநில வயல்வெளிகளில் மீன்கள் காணப்பட்டன. இதனை,

“பூத்த மாஅத்துப் புலால்அம் சிறுமீன்”(ஐங்,பா.எ.10.)

என்னும் அடி கூறுகின்றது. மருத நில மக்கள் வயல் ஆமைகளையும், மீன்களையும் பெற்று கறி சமைத்து உண்டுள்ளனர். வயல்களில் உள்ள கெடிற்று மீனை மருத நில மக்கள் வாங்கி சமைத்தனர் என்பதை,

“முள்ளெயிற்றுப்பாண்மக ளின்கெடிறு சொவிந்த”(ஐங்,பா.எ.47.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது.

உப்பங்கழிகளில் மீன்பிடித்தல்

கடற்கரையில் ஆறும் கடலும் சேரும் இடத்தில் தேக்கி நிற்கும் நீர்ப்பகுதி உப்பங்கழி எனப்படும். அலையில் வேகம் குறைவாக இருப்பதால் மீன்கள் இங்கு முட்டையிட வந்து செல்லும். இப்படிப்பட்ட உப்பங்கழிகளில் சங்க கால மக்கள் மீன் பிடித்துள்ளனர். இதனை,

“..... பாணன்

இழ்கழி மருத்தி னாணிரை கொளீஇச்

சினைக்கயல் மாய்க்கும் துறைவன்....”(ஐங், பா.எ.111.)

என்னும் அடிகள், உப்பக்கழியில் சினைப்பட்ட மீனினைத் தூண்டில் கயிற்றில் இரையை மாட்டி வைத்துப் பிடித்ததைக் கூறுகின்றது.

கடலில் மீன்பிடித்தல்

சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தின் முதன்மைத் தொழிலாக விளங்கியது கடலில் மீன்பிடித்தல் ஆகும். சங்க இலக்கியம் மீன் பிடித்தலை ‘மீன் வேட்டம்’ என்று கூறுகின்றது. கடலில் மீன் வேட்டம் புரியும் போது மீனவர்கள் பல ஆபத்துக்களை எதிர்கொள்ளுவர். காற்றின் வேகத்தாலும், எரிமலை சீற்றங்களாலும், நில நடுக்கங்களாலும் எதிர்பாராத நேரங்களில் கடலில் கொந்தளிப்புகள் ஏற்படும். இது நெய்தல் மீனவர்களின் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் ஊறு விளைவிக்கும். இப்படிப்பட்ட ஆபத்தான கடலில் தான், கணக்கற்ற மீன் வகைகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. அவற்றுள் சுறா, கொழுமீன், இறால் போன்ற பல வகையான மீன்களைச் சிறுவர்களும், இளைஞர்களும், பெரியவர்களும் என நெய்தல் நில மக்கள் படகில் சென்று அலைகளைக் கடந்து கடலில் புகுந்து பிடித்து வந்தனர் என்பதை,

“அத்த இருப்பைப் பூவின் அன்ன

துய்த்தலை இறவொடு தொகுமீன் பெறிஇயர்

விவிவலை பரதவர் கருவினைச் சிறாஅர்

மரன்மேற் கொண்டு மான்கணம் தகைமார்

வெந்திறல் இளையவர் வேட்டெழுந் தாக்குத்

திமிற்மேற் கொண்டு திரைச்சுரம் நீந்தி”(நற், பா.எ.111.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. சுறாமீன் கடலில் வாழும் ஒரு வலிமையான பெரிய விலங்கு ஆகும். இது மீனவர்களின் உடலில் காயங்களை ஏற்படுத்தி உயிருக்கு ஊறு விளைவிக்கும் என்பதை,

“வயச்சுறா எறிந்த புண் தணிந்து எந்தையும்

நீல்நிறப் பெருக்கடல் புக்கனன்....”(குறுந், பா.எ. 269.)

என்னும் வவிகள் கூறுகின்றன. காயங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய சுறாமீனை வேட்டையாடிப் பிடிக்காமல் மீனவர்கள் கரை திரும்பமாட்டார்கள் என்பதை,

“கொடுமுடி அவ்வலை பயியப் போகிய

கோட்கறாக் குறித்த முன்பொடு

வேட்டம் வாயாது எமர்வாரலரே”(நற், பா.எ. 215.)

என்னும் வவிகள் கூறுகின்றன. இதன் மூலம் பரதவர்கள் சுறா மீன்களை வேட்டையாடிப் பிடிப்பதில் அஞ்சா நெஞ்சமும் ஆர்வமும் கொண்டவர்கள் என்பது புலனாகிறது. சுறா வேட்டைக்குச் செல்லும் பெரியவர்களோடு கடலுக்குச் செல்ல சிறுவர்களும் விரும்பியுள்ளனர். ஆனால் இன்னல்கள் நிறைந்த சுறா வேட்டைக்குத் தந்தை புறப்பட்டபோது, புன்தலையை உடைய சிறுவனை, உடன் கொண்டு செல்லவில்லை. இதனால் அச்சிறுவன் வருந்தி கண்ணீர் சிந்தி அழுததை,

“கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந்தாள் தந்தை

புள்ளிமிழ் பெருங்கடற் கொள்ளான் சென்றென

மலையழு தொழிந்த புன்றலைச் சிறாஆர்”(நற், பா.எ. 392.)

என்னும் வவிகள் கூறுகின்றன. கடலில் வலை வைத்து மீன்பிடிக்கும் வலைஞர்கள் கொழுமீன் பிடித்த செய்தியை,

“வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சி”(ஐங், பா.எ. 180.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. அது போல் வலை வைத்துப் பிடிக்கப்படும் மற்றொரு மீன் இறால் ஆகும். இதை,

“முடிவலை முகந்த முடக்கிராப் பரவை”(நற், பா.எ. 49.)

என்னும் வரி, கடலிலிருந்து இறால் மீன் வலையின் மூலம் முகந்து எடுக்கப்படுவதாக கூறுகின்றது. மீன் வேட்டை பகல் பொழுதில் மட்டுமல்லாது இரவுப் பொழுதிலும் நிகழ்ந்துள்ளது. இரவுப்பொழுதில் படகில் விளக்கு வைத்து

மீன் பிடித்த செய்திகள் சங்க இலக்கியத்தில் பல பகுதிகளில் காணப்படுகின்றது. இரவுப் பொழுதில் மீன்பிடிக்கும் வழக்கத்தை,

“துணைச்சுறா வழங்கலும் வழங்கும், ஆயிடை

எல்லிமிழ் பனிக்கடல் மல்குசுடர் கொளீஇ

எமரும் வேட்டம் புக்கனர். . .”(நற், பா.எ. 67.)

என்னும் பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. கடலில் சென்று மீன் பிடிப்பதற்காக பரதவர்கள் திமில் என்னும் படகை பயன்படுத்தினர். இப்படகில் வலை, தூண்டில், பறி, எறியுளி போன்ற மீன்பிடிக்கருவிகளைக் கொண்டு பல வகைகளில் மீன் பிடித்தனர்.

வலை

கடலில் மீன்பிடிக்க வலை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இது இலையில்லா மரத்தின் அடியில் காணப்படும் நிழலைப் போன்று நுண்ணியதாகக் காணப்பட்டது. சிவந்த இறால் மீன்களைத் துடிக்கும்படி அகப்படுத்திக் கொள்வதற்குரிய கருவி வலையாகும். இது செவ்விய கோல்களை உடையதாகவும் சிவந்த நிறத்தையும், வலித்து கட்டிய கயிறுகளை உடையதாகவும் காணப்பட்டது என்பதை,

“வன்கைப் பரதவர் இட்ட செங்கோல்,

கொடுமுடி யவ்வலை பயியப் போக்கி”(நற், பா.எ. 303.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. கயிற்றால் பிணைக்கப்பட்ட வலைகளைக் கடலில் போட்டு அதில் மீன் சிக்கியதும் ஒரு கூட்டம் மக்கள் அவ்வலையைக் கரையிலிருந்து இழுத்து நிலத்தில் கொணர்வார்கள் என்பதை,

“நெடுங்கயிறு வலந்த குறுங்கண் அவ்வலை

கடல்பாடு அழிய, இனமீன் முகந்து

துணைபுணர் உவகையர் பரத மக்கள்

இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் துவன்றி

உப்புலய் உமணர் அருந்துறை போக்கும்

ஒழுகை நோன்பகடு ஒப்பக் குழீஇ

அயிர்திணி அடை கரை ஒலிப்ப வாங்கிப்

பெருக்களம் தொகுத்த உழவர் போல”(அகம், பா.எ. 30.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றது. இளைஞர்களும் முதியவர்களும் பெண்களும் ஒன்று சேர்ந்து கரையிலிருந்தே இவ்வலையை இழுத்துள்ளனர். சுறா மீனால் கிழிக்கப்பட்ட வலைகளை, இரவு நேரத்தில் இளைஞர்களும் முதியவர்களும் தம் உறவினர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி பழுது பார்த்துள்ளனர். இதனை,

“இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇக்

கோட்குறா எறிந்தென நரம்பின் சுருங்கிய

முடிமுதிர் பரதவர். . .”(நற், பா.எ. 207.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், கடலில் போட்டு மீன்பிடித்த வலைகளை மணலில் உலர்த்திய பின்னர் வீடுகளில் பாதுகாத்து வந்தனர்.

தூண்டில்

மீனைப் பிடிக்கப் பயன்படுத்தும் கருவிகளில் ஒன்று தூண்டில் ஆகும். மூங்கில் கோலில் கயிற்றினைக் கட்டி வளைந்த வாயை உடைய தூண்டிலில் இரையைக் கோர்த்து மீனைப் பிடித்துள்ளனர். கடலிலும், கழிகளிலும் நீர்நிலைகள் போன்றவற்றிலும் தூண்டிலினைப் போட்டு மீன் பிடித்துள்ளனர். பரதவர்கள் கடலில் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் போது வலையை மட்டுமல்லாது, தூண்டிலினையும் எடுத்துச் சென்று மீன் பிடித்துள்ளனர் என்பதை,

“வலையும் தூண்டிலும் பற்றி பெருங்கால்

திரைஎழு பெளவம் முன்னிய”(. நற் பா.எ. 207.)

“பசுக்கழை மீனெறி தூண்டிலின் நிவக்கும்”(குறு, பா.எ. 54.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

பறி

கடலின் ஆழத்தில் இருக்கும் மீனைப் பிடித்துக் கடல் மேல் மட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்த பின்னர் வலையில் சிக்கி இருக்கும் மீன்களை வாரி எடுக்கும் கருவி பறி ஆகும். இக்கருவியைப் பயன்படுத்தி மீன்பிடித்தனர் என்பதை,

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்

நுணங்குமணல் ஆங்கண் உணங்கப் பெய்ம்மார்

பறிகொள் கொள்ளையர்..”(அகம், பா.எ. 300.)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

எறியுளி

எறியுளி என்பது மீனின் மீது எறிந்து அம்மீனைப் பிடிக்கும் கருவி ஆகும். உலர்ந்த மூங்கிலினது கழியில் வலிமையான கயிற்றால் கூயிய எறியுளி என்னும் கருவியைப் பொருத்தி, நீரிலே ஓடுகின்ற சுறா மீனின் மீது எறிந்து அதனைப் பிடித்துள்ளனர். இதனை,

“கயிறுகடை யாத்த கடுநடை எறியுளி”(நற், பா.எ. 388.)

“எறியுளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்”(அகம், பா.எ. 210.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், எறியுளியால் சுறா மீனைப் போன்ற பலவகையான பெரிய மீன்களையும் பிடித்துள்ளனர்.

மீன் உணக்கல்

தினந்தோறும் கடலிற்குச் சென்று மீன் பிடித்து வாழ்பவர்கள் நெய்தல் நில மக்கள். இவர்களுக்கு மீன்கள் மிகுதியாக அகப்படும் நாட்களும் உண்டு. மீன்கள் எதுவும் அகப்படாமல் இருக்கும் நாட்களும் உண்டு. மீன் அகப்படாத நாட்களில்

மீன் உணவை உண்பதற்காக மீனைப் பதப்படுத்தி வைக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு உள்ளானார்கள். ‘குளிருட்டுதல்’ இல்லாத அந்த காலத்தில் மீனை உப்பிட்டு வெயிலில் காயவைத்துப் பதப்படுத்தினார்கள். பெரும்பாலான கடற்கரைகள் திறந்தவெளி மணற்பரப்புகளாக இருந்ததால் அந்த கடற்கரை மணலே, மீன் உணக்குவதற்கான களம் ஆயிற்று.

நெய்தல் மகளிரில் இளம்பெண்கள் மீன் உணக்கும் தொழிலை மேற்கொண்டனர். தங்கள் தோழியர்களோடு காலையில் வந்து கடற்கரை மணல் மீது உலர்த்துவதற்கான மீனைத் தூவுவர். பின்னர் அம்மீன்களைப் பறவைகள் எடுத்துச் செல்லாமல் இருப்பதற்காகப் பகல் முழுவதும் அங்கேயே காவல் காப்பார்கள். சூரியன் மறையும் மாலை வேளை ஆனதும் உலர வைத்த மீன்களை எடுத்துக் கொண்டு தங்கள் வீடுகளுக்குச் செல்வர். ஒரு மீனைப் பதப்படுத்துவதற்கு ஐந்து நாட்கள் வரை கால அளவு தேவை. ஆகவே மீனுணக்குதல் நெய்தல் நிலத்தில் அன்றாடம் நிகழ்ந்து வந்துள்ளது. நெய்தல் நில பெண்கள் தோழியர்களோடு சேர்ந்து, பறவைகளிடமிருந்து மீன்களைப் பாதுகாத்து உணக்கியதை,

“நிணச்சுறா அறுத்த உணக்கல் வேண்டி

இனப்புள் ஒப்பும் எமக்கு . . .”(நற், பா.எ. 45.)

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன. மீனுணக்கும் போது புன்னை மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்து பெண்கள் ஓய்வெடுத்த நிகழ்வினை,

“கொழுமீன் உணங்கல் படுபுள் ஒப்பி

எக்கர் புன்னை இன்னிழல் அடைஇ”(அகம், பா.எ. 20.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. நெய்தல் நில மக்கள் மீன் உணக்கலின் மூலம் உணவை நீண்ட நாட்களுக்குக் கெடாமல் பதப்படுத்தி வந்தார்கள்.

மீன் நெய்

தயாரித்தல் மிகுந்த கொழுப்புள்ள பெரிய மீன்களை உணக்கும்போது அதிலிருந்து மீன் நெய் கிடைத்துள்ளது. மீன் நெய்யை எரிபொருளாகப் பயன்படுத்தி நெய்தல் நில மக்கள் இரவுப்பொழுதில் விளக்கு எரித்துள்ளனர் என்பதையும், விளக்குச் சுடரைக் கிளிஞ்சலில் பொத்திக் காத்துள்ளனர் என்பதையும்,

“மீனெய் அட்டிய கிளிஞ்சில் பொத்திய

சிறுதீ விளக்கில்...”(நற், பா.எ.175.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், மீன் நெய் விளக்குகளைக் கடற்கரைகளில் மக்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

“மீன்நிணம் தொகுத்த ஊண்நெய் ஒண்குடர்

நீல்நிறப் பரப்பில் தயங்குதிரை உதைப்ப”(நற்,பா.எ.215.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், மீன் நெய் சத்து நிறைந்த உணவுப் பொருள் ஆகும். இது இன்றைய காலகட்டத்தில் மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுகின்றது.

மீன் விற்றல்

நெய்தல் நில மீனவர்கள் தாங்கள் பிடித்துவரும் மீன்களை விலை கூறி விற்றுள்ளனர். தங்களுக்கு அகப்பட்ட மீன்களைப் பல கூறுகளாக்கி விற்ற செய்தி,

“பாடுபல அமைத்துக் கொள்ளை சாற்றி”(அகம், பா.எ.30.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. மேலும், கடலுக்குச் சென்ற பரதவர்கள் பிடித்துவந்த மீன்களை அவர்களின் தங்கையர் தெருக்களில் கொண்டு சென்று விற்றுள்ளனர். இதனை,

“தழையணி அல்குல் செல்வத் தத்கையர்

விழவு அயர் மறுகின் விலை எனப் பகரும்”(அகம், பா.எ. 320.)

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன.

உப்பு தயாரித்தல்

உப்பு என்பது உணவின் சுவையைக் கூட்டப் பயன்படும் திடப்பொருள். ‘உப்பில்லா பண்டம் குப்பையிலே’ என்னும் பழமொழி உணவிற்கு உப்பு அவசியம் என்பதைக் கூறுகின்றது. சாதாரண உப்பு எனப்படும் சமையல் உப்பு கடல் நீரிலிருந்து தயாரிக்கப்படுகிறது. கடல் நீரை ஆவியாக்கும்போது வீழ்ப்படிகின்ற திடப்பொருள் உப்பாகும். திறந்தவெளிக் கடலில் உள்ள கடல் நீரில் ஒரு லிட்டருக்கு 35 கிராம் உப்பு காணப்படுகிறது.

சங்ககால நெய்தல் மக்கள் கடற்கரையில் உப்பங்கழிகளை அமைத்து கடல் நீரை ஆவியாக்கி வீழ்ப்படியும் உப்பை ஒன்று கூட்டினார்கள். இது குவியல் குவியல்களாக காணப்பட்டது. சங்க இலக்கியங்கள் உப்பு தயாரித்தலை ‘உப்பு விளைவித்தல்’ என்கிறது. சிறுகுடியில் வாழ்ந்து வரும் பரதவர்கள் கடற்கரையை ஒட்டிய இருங்கழியில் உப்பை உழாமலேயே விளைவித்தார்கள் என்பதை,

“.....சிறுகுடிப் பரதவர்

இருங்கழிச் செறுவில் உழாஅது செய்த

வெண்கல் உப்பின்...”(அகம், பா.எ. 140.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. பரதவர்கள் வெண்ணிற உப்பை உழாமலேயே விளைவிக்கின்றார்கள் என்று சங்க இலக்கியங்களில் கூறுகின்றன. இதன் மூலம் நெய்தல் நில மக்களுக்கு விலையுயர்ந்த உப்பு எளிதில் உருவாக்கப்படுகிறது என்ற கருத்து பெறப்படுகின்றது. மேலும், இன்றைய காலகட்டத்தில் உப்பிற்கும், நெல்லிற்கும் (அரிசி), விலை வேறுபாடு மிக அதிகமாக உள்ளது. ஆனால் சங்ககால சமூகத்தில் உப்பும் நெல்லும் ஒரே விலையில் விற்கப்பட்டுள்ளதை,

“செந்நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்பு எனச்

சேரி விலை...”(அகம், பா.எ.140.7-8)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

உப்பு வணிகம்

சங்ககாலத்தில் உப்பு விற்பனை சிறப்பாக நடைபெற்றுள்ளது. உமணர்கள் உப்பு விற்கச் செல்லும் முறைகளும், அவர்கள் உப்பு விற்கும் திறனும் சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உப்பு விற்கும் உமணர்கள் பொருளாதார முறையில் முன்னேறி மிகப் பெரும் செல்வந்தர்களாக விளங்கினர்.

“உமணர்கள் என்போர் உப்பு வணிகம் செய்தனர். பாரி இறந்த போது கபிலர் பாடும் கையறு நிலைப்பாடலில் பாரி உயிரோடு இருந்தபோது இளமகளிர் பகையரசர்களின் யானைகளையும், குதிரைகளையும் எண்ணுவர். அவன் இறந்த பிறகு உமணர்களின் உப்பு வண்டிகளை எண்ணுகின்றனர்”³⁴ என்பதால் பகையரசர்களின் யானை, குதிரைப் படைகளின் கூட்டம் போன்று கூட்டமாக உமணர்களின் உப்பு வண்டிகள் பயணப்பட்டதை அறிய முடிகின்றது.

உமணர்களின் வண்டி ‘சகடம்’ எனப்பட்டது. இவ்வண்டியின் முன்பகுதியில் உரல், பாளை, உணவுப் பொருட்கள் போன்றவைக் கட்டப்பட்டிருந்தன. உமணர்களின் குழந்தைகள் விளையாடுவதற்காக கிலுகிலுப்பை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. கிலுகிலுப்பையின் உள்ளீடாக முத்துக்கள் இடப்பட்டிருந்தன. உப்பை விலை கூறி விற்பனை அதற்குப் பதிலாக வேறு தேவையான பொருட்களை உமணர்கள் வாங்கி வருவார்கள். அவ்வாறு வாங்கிய பொருளைப் பிற நிலங்களுக்குக் கொண்டு விற்பார்கள். ஆகவே உமணர்கள் ஓர் இடத்தில் நிலையாக நின்று வாழ்க்கை நடத்தும் இயல்பு இல்லாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். இதனை,

“உவர்விளை யுப்பின் குன்றுபோல் குப்பை

மலைஉய்த்துப் பகரும் நிலையா வாழ்க்கை”(நற், பா. எ. 138.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும் உமணர்கள் உப்பை ஏற்றிச் செல்வதற்கு ஒழுகை என்ற வண்டியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை,

“உப்புஒய் உம்ணர் அருந்துறை போக்கும்

ஒழுகை தோன்பகடு ஒப்பக் குழீஇ”(அகம்., பா.எ. 30.)

என்னும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன. மேலும், உமணன் மகள் மக்கள் வாழும் சேரிக்குச் சென்று உப்பை விலை கூறி விற்பதை,

“கதழ்கோல் உமணர் காதல் மடமகள்

.....

நெல்லின் நேரே வெண்கல் உப்புஎனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்”(அகம்., பா.எ. 140.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

பண்டமாற்று

ஒரு உணவுப் பொருளைக் கொடுத்து, மற்றொரு பொருளைப் பெறுவது பண்டமாற்று எனப்படுகிறது. சங்க கால நெய்தல் சமூகத்தில் பண்டமாற்று முறை வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஒவ்வொரு நிலத்தைச் சார்ந்த மக்களும் தங்களிடம் இருந்த பொருட்களைப் பண்டமாற்றாகக் கொடுத்து மற்ற நிலப்பகுதியிலுள்ள பொருட்களைப் பெற்ற செய்தி சங்க இலக்கிய நூல்களில் காணப்படுகிறது.

“அதிக விலையுள்ள பொருட்களை மட்டும் சங்க காலத்தில் மக்கள் காசு கொடுத்து வாங்கினர். பெரிய பட்டினங்களிலும், நகரங்களிலும் பணம் கொடுத்து பொருளை வாங்கும்முறை இருந்த போதிலும் கிராமங்களிலும், ஊர்களிலும் பண்டமாற்று முறையே வழக்கத்தில் இருந்து வந்தது”³⁵

நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் கடலிலிருந்து பிடிக்கப்பட்ட மீனையும், கடல் நீரில் விளைவிக்கப்பட்ட உப்பையும் கொடுத்து நெல்லைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றுள்ள செய்தி,

“பகமீன் நொடுத்த வெண்ணெல்”(அகம்., பா.எ. 340.)

“உப்புநொடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு”(அகம் பா.எ. 60)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

சங்க காலத்தில் பண்டமாற்று முறையில் நடைபெற்று வந்த வணிகத்தில் பண்டமாற்று செய்யப்படும் பொருட்கள் மக்களின் அன்றாட வாழ்விற்குத் தேவையானதாக இருந்தன. சில ஆடம்பரப் பொருட்களும் பண்டமாற்றில் இடம்பெற்றிருந்தன. உணவுப் பொருட்களுள் கள் தவிர்க்க முடியாதபடி பண்டமாற்றுப் பொருளாக இருந்துள்ளது. பண்டமாற்றில் ஒரு முதன்மைப் பொருளைக் கொடுத்து அதற்கு ஈடாகப் பல்வேறு துணைமைப் பொருட்களைப் பெறும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. நெல் அனைத்து நில மக்களின் உணவுப் பொருளாக இருந்தது. மருத நிலத்தில் விளைந்த நெல்லை நெய்தல் நிலத்திற்குக் கொண்டு சென்றுள்ளனர். நெய்தல் நிலப் பொருளான மீனுடன் நெல், பயிறு, அணிகலன்கள் ஆகியவை பண்டமாற்று செய்யப்பட்டன. கள்ளுடன் உப்பு, நெல், பசுக்கூட்டம், பயிறு, வரகு, முத்துச்சிப்பி போன்றன பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்டன. தேனினைக் கொடுத்து மீன், கள் முதலியவற்றைப் பெற்றுள்ளனர். பொன்னைக் கொடுத்து பெரும்பான்மையாக மிளகை வாங்கிச் சென்றனர். பண்டமாற்றுச் செய்யப்பட்ட பொருட்களுள் ஒன்று மற்றொன்றின் மதிப்பிற்கு ஈடானதாகக் கருதப்பட்டது. இருப்பினும் விலையுயர்ந்த பொருள்களைக் கொடுத்துக் கள்ளைப் பண்டமாற்றாகப் பெற்றதை,

“வேட்டம் பொய்யாது வளைவளம் சிறப்ப

பாட்டம் பெய்யாது பரதவர் பகர

இரும் பனந்தீம்பிழி உண்போர் மகிழும்

ஆர்கலி யாணர்த்து...”(நற் பா.எ. 38.)

என்னும் அடிகள், பரதவர்கள் அரும்பாடுபட்டு பிடித்த மீனினைக் கள் உண்ணும் ஆசையினால் மிகுதியாகக் கொடுத்துக் கள் வாங்கிக் குடித்து மகிழ்ந்த செய்தியைக் கூறுகின்றது.

கெடிறு என்னும் மீனினைக் கொடுத்து பெரும்பயிறாகிய தானியத்தைப்
பண்டமாற்றாகப் பெற்ற செய்தியை,

“முள் எயிற்றும் பாண்மகள் இன்கெடுறு சொரிந்த

அகன்பெரு வட்டி நிறைய மனையோள்

அரிகாற் பெரும்பயிறு நிறைக்கும் ஊர்”(ஐங், பா.எ. 47.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

முத்துக்குளித்தல்

கடல் சிப்பிகள் மூலம் கிடைக்கும் மதிப்புமிக்க ஆபரணப் பொருள் முத்து ஆகும். சிப்பிகள் பெரும்பாலும் நன்னீர் கடலோடு கலக்கும் கழிமுகக் கடல் பகுதிகளில் வாழும். முத்துச்சிப்பிகளை எடுக்க கடலினுள் பரதவர்கள் திமில் என்னும் படகில் செல்லுவர். படகிலிருந்து ‘மூழ்குதல்’ பயிற்சி பெற்றவர்கள் கடலுக்குள் மூழ்குவர். முத்துச்சிப்பிகளைத் தங்கள் இடுப்பில் கட்டியிருக்கும் பைகளில் சேகரித்துக் கொண்டு கடல்மேற்பரப்பில் வருவார்கள். சிறிது நேரம் கடல் மேற்பரப்பில் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு மீண்டும் மீண்டும் கடல் நீரில் மூழ்கி முத்துச் சிப்பிகளைச் சேகரிப்பார்கள். முத்துக் குளித்தல் அல்லது முத்துவேட்டை என்பது ஒரு ஆபத்தான தொழில் ஆகும். இத்தொழிலில் கடலில் மூழ்குபவர் நீரின் அழுத்தத்தால் உடனடியாக இறப்பதற்கான வாய்ப்பும் உண்டு. இதனால் கடலில் மூழ்குவோரைக் கண்காணிப்பதற்குக் கடல் மேற்பரப்பில் படகில் சிலர் இருப்பார்கள். கடல் மேற்பரப்பில் இருப்போர் மூழ்குபவர்களின் நெருங்கிய உறவினர்களாக இருப்பர்.

தமிழகத்து முத்துக்களில் பாண்டிய நாட்டு முத்து உலகப் புகழ் பெற்றதாக இருந்தது. பாண்டியனின் துறைமுகமான கொற்கையின் முத்து வெண்மை நிறமும் மன்னார் வளைகுடாவின் முத்து சிவப்பு நிறமும் உடையது என்று கூறப்படுகின்றது. பாண்டிய நாட்டின் கொற்கைத் துறைமுக முத்தினை,

“முத்தப்படு பரப்பிற் கொற்கை முன்னுறை”(நற் பா.எ. 23.)

“மறப்போர்ப் பாண்டிய அறத்திற் காக்குங்

கொற்கையம் பெருந்துறை முத்தினன்ன

நகைப்பொலித் திலங்குமெயிறுகெழு துவர்வாய்”(அகம்,பா.எ.27.)

என்னும் வரிகள் கொற்கை முத்துக்கள் மிகுந்த ஒளியுடையவையென்றும் அவற்றின் ஒளியானது சிறந்த நகைப்பொலிக்கு ஈடானது என்றும் கூறுகின்றன. கொற்கை முத்து உலகப் புகழ்பெற்றது என்பதனை,

“கொற்கையம் பெருந்துறை முத்து”(அகம்., பா.எ. 27.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது.

நெய்தல் நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் மீன்பிடித்தலோடு முத்துக்குளிக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். முத்துக் குளிப்போர் ஆழ்கடலில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும்போது பரதவர்கள் தங்கள் படகுகளிலிருந்து சங்குகளை ஒலிப்பர். தீயன அகலுதல் வேண்டி சங்கொலித்தல் பண்டைத் தமிழரின் மரபாக இருந்தது. பரதவர்கள் கடலுள் முத்தெடுக்க மூழ்கும்போது அத்கு சுற்றித் திரியும் கொல்லும் தன்மையுள்ள சுறா மீன்களை விலக்கிச் சென்று முத்தெடுப்பர். இச்செய்திகளை,

“இலங்கிரும் பரப்பின் எறிகுறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வான்றிமிற் பரதவர்

ஒலி தலைப் பணிலம் ஆர்ப்பக் கல்லென

கலிகெழு கொற்கை யெதிர்கொள வழிதரும்”(அகம்., பா.எ. 250.)

என்னும் பாடல் கூறுகின்றது.

மேலும், புகார் துறைமுகத்தில் கிடைத்த முத்தினைக் கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம் ‘தாம்பர்ணகிம்’ என்று கூறுகின்றது. மகளிர் கால்களில் அணிகின்ற

சிலம்பு என்னும் அணிகலனின் உள்ளீடாக சிறுசிறு பரல்களை இடுவது வழக்கம். கொற்கையில் முத்துக்கள் அதிகமாக கிடைத்ததனால் பாண்டிய மன்னனின் மனைவி அணிந்த சிலம்புகளில் முத்துக்களைப் பரல்களாக இட்டிருந்தனர் என்பதைச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

இயற்கையாகவே கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாக இருக்கும் பகுதிகளில் அலைகள் அவற்றை அள்ளிக் கரையில் வீசும். இவ்வாறு கடல் அலையால் தூக்கி வீசப்பட்ட முத்துக்கள் கடற்கரைகளில் நிறைந்து காணப்பட்டன. அவை கடற்கரையில் ஓடும் குதிரைகள் பூட்டப் பட்ட தேரின் வேகத்தைக் குறைக்கும் என்பதை,

“இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்

கவர்நடைப் புரவின் கால்வடுத் தபுக்கும்

நற்றேர் வழுதிகொற்கை முன்னுறை”(அகம்., பா.எ. 130.)

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன. கடற்கரையில் மலிந்து காணப்படும் முத்துக்கள் மணலில் ஒளி சிந்திக்கொண்டே இருக்கும் என்பதை,

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்துறை

இலங்கு முத்து...”(ஐங்., பா.எ. 185.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், நவரத்தினங்களுள் ஒன்றாக முத்து மதிக்கப்பட்டது. அரசர்கள் ‘ஏகவடம்’ என்னும் முத்துமாலைகளை அணிந்தனர். ஏகவடம் அரசர்களுக்குரிய அடையாள அணிகலன்களில் ஒன்று. செல்வந்தர் வீட்டுப் பெண்களும் முத்து மாலை அணிந்தனர்.

கடலில் விளையும் முத்து தமிழர் வாணிகத்தில் பெரிதும் பயன்பட்டது. முத்து என்னும் தமிழ்ச் சொல்லிற்கு நிகராக ‘பரல்’ என்னும் சொல்லும் வழங்கப்படுகிறது. பரல் என்ற தமிழ்ச் சொல்லே ஆங்கிலத்தில் ‘பெரல்’ என்று மாறியதாகக் கூறப்படுகின்றது. முத்துக்குளித்தல் மிகவும் ஆபத்தான தொழிலாக

இருந்ததால், இதற்குச் சிறைக் கைதிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்று தமிழக எல்லையைப் பார்வையிட்ட பெரிபுளஸ் என்னும் வெளிநாட்டுப் பயணியும் கூறியுள்ளார்.

சங்கெடுத்தல்

கடலில் மூழ்கி எடுக்கப்படும் மற்றொரு பொருள் சங்கு ஆகும். இதன் தமிழ்ப் பெயர் 'வளை' என்பதாகும். மூன்று புறங்களிலும் கடல் எல்லை இருந்ததால் தமிழகத்தில் சங்கு மிகுதியாகக் காணப்பட்டது. இடம்புரிச்சங்கு, வலம்புரிச்சங்கு என சங்குகளில் இரு வகை உண்டு. அவற்றுள் வலம்புரிச்சங்கு மிகவும் அரிதான ஒன்று ஆகும். இதனால் வலம்புரிச்சங்கு மதிப்புமிக்கதாக இருக்கிறது. சங்குகளை அறுத்து வளையல்கள் செய்து சங்ககால மகளிர் அணிந்தனர். சங்கு வளையல்கள் அணிவது அக்காலத்தில் மங்கலமாகக் கருதப்பட்டது. அக்காலத்தில் அரண்மனைகளில் வாழ்ந்த அரசியர்களும், குடிசைகளில் வாழ்ந்த ஏழைப் பெண்களும் சங்கு வளையல்கள் அணிந்தனர். ஆகவே, அக்காலத்தில் சங்கு வளையல்களை அறுத்து உருவாக்கும் தொழில்களும் நடைபெற்றன. கொற்கை கடலில் மட்டுமல்லாது தமிழகத்தின் பல கடற்பகுதிகளிலிருந்தும் சங்குகள் எடுக்கப்பட்டது. சங்குகளைச் சிறு வாளினால் அறுத்து அழகான வளையல்கள் செய்தனர் என்பதை,

“வல்லோன்

வாளரம் பொருத கோள் நேர் எல்வளை”(நற், பா.எ. 77.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. சங்கு வளையல்களில் கொடிகள், பூக்கள், விரிக்கோடுகள் முதலியவை அமைத்து அவற்றை அழகுறச் செய்தனர். வளையல்கள் அறுக்கும் தொழில் தமிழகத்தில் ஆங்காங்கே நடைபெற்றது என்பதை,

“அறம்போழ் அல்வளை”(ஐங், பா.எ.106.)

“கடற்கோடு அறுத்த அரம்போழ் அல்வளை”(ஐங், பா.எ. 194.)

“கோடர் இலங்குவளை”(குறுந், பா.எ. 31.)

என்னும் பாடல்கள் கூறுகின்றன.

கடலுக்குள் சென்று வரும் பரதவர்கள் மீனுடன் சிப்பிகளைக் கொண்டு வந்துள்ளனர். அந்த முத்துச்சிப்பிக்கள் மக்களால் வாங்கப்பட்டன. அவை காண்பதற்கு அழகான பொருளாக இருந்தன. பரதவர்கள் கடலிலிருந்து கொண்டு வந்த சிப்பிக்களைக் கொடுத்து கள் அருந்திய செய்தியை,

“பன்மீன் கொள்பவர் முகந்த சிப்பி

நாரயி நறவின் மகிழ்நொடைக் கூட்டும்”(அகம், பா.எ. 290.)

என்ற வரிகளில் காணமுடிகிறது.

கடல் வாணிபம்

கடல் வழியாக நாவாய்களில் கொண்டு சென்று ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்து நடைபெறும் வாணிக முறையே கடல் வாணிகம் எனப்படும். தமிழர் கடல் கடந்து பல இடங்களுக்குச் சென்று வாணிகம் நடத்தி வந்தனர். தமிழகத்துக்குக் கிழக்கே பசிபிக் கடலில் காணப்படுகின்றதும் இன்றைய நாளில் மேற்கிந்தியத் தீவுகள் என்று வழங்கப்படுவதுமாகிய அன்றைய சாவ நாட்டோடும் தமிழர் வாணிபம் செய்தனர்.

“தமிழக வணிகர் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிகம் செய்தது போலவே

அயல்நாட்டு வணிகரும் தமிழகத்துக்கு வந்து வணிகம் செய்தார்கள்.”³⁶

கடலில் நாவாய்கள் மூலம் வாணிகம் செய்தவர்கள் நாவிகர் எனப்பட்டனர். காவிரிப்பூம் பட்டினத்தின் வழியாக சங்கத் தமிழர்கள் பல நாடுகளுடன் வாணிகத் தொடர்பு வைத்துள்ள செய்தி சிலப்பதிகாரத்தில் காணப்படுகின்றது. சங்க காலத்தின் கடல் வாணிகம் வேந்தர்களின் கட்டுப்பாட்டில் நடந்தது.

“சங்க காலத்தில் கடல் வழி வணிகம் மூவேந்தர்களின் அனுமதியுடன் நடைபெற்றிருக்க வாய்ப்புண்டு. கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் கடற் கொள்ளையர்களை அழித்தது இதற்குச் சான்றாகும்.”³⁷

தமிழக நெய்தல் நிலத்தில் ஒளி பொருந்திய முத்துகளும், சங்குகளும், உப்பும், மீன்களும், மீன்களின் மூலம் உருவாக்கிப் பதப்படுத்தப்பட்ட பொருள்களும் கிடைத்தன. தமிழகத் துறை முகங்கள் வழியாகத் தமிழ்நாட்டில் விளைந்த விளைபொருட்களும் வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியானதையும், வெளிநாடுகளில் விளைந்த பொருட்கள் தமிழகத் துறைமுகங்களின் வழியாக இறக்குமதியும் செய்யப்பட்டதையும்,

“வேறுபன் னாட்டில் கால்தர வந்த

பலவுறு பண்ணியம்...”(நற்,பா.எ.31.)

என்றெல்லாம் நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

நம் நாட்டின் ஏலம், அகில், சந்தனம் முதலிய நறுமணப் பொருட்கள் தமிழகத் துறைமுகங்களின் வாயிலாகப் பிற நாட்டவர் கொண்டு சென்றனர் என்பதை, “குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்”³⁸ என்னும் வரி கூறுகின்றது. இவை தவிர வடமலையில் பிறந்த பொன், மணி போன்ற பொருட்களும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன என்பதை,

“வடமலைப் பிறந்த மணியும் பொன்னும்”³⁹

என்னும் பாடல் வரி கூறுகின்றது. மேலும், கிரேக்க நாட்டினர் தென் தமிழ் நாட்டிலிருந்து முத்துக்களை அதிகமாக வாங்கிச் சென்றுள்ளனர் என்பதனை,

“விளைநவில் யானை விறற்போர்ப் பாண்டியன்

புகழ்மலி சிறப்பில் கொற்கை முன்றுறை

அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து”(அகம், பா.எ.201.)

என்னும் வரிகளும் கூறுகின்றன. மேலும், யவனர்கள் தங்கள் நாட்டிலிருந்து பொன்னை இறக்குமதி செய்து கறி மிளகைப் பெற்றுக் கொண்டதை,

“யவணர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்

பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்”(அகம்., பா.எ.149.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

குறுதொழில்கள்

கடலில் வேலைக்குச் செல்லும் பரதவர் சமூக மக்களுக்கும் உமணர்களுக்கும் இன்றியமையாத தேவைகளான, மீன்பிடிச் கருவிகள், படகுகள் பயணிக்கும் தேர்கள், உப்பு வண்டிகள், மக்கள் வாழும் குடிசைகள், அணிலன்கள் போன்றவற்றை உருவாக்கும் தொழில்கள் நடைபெற்றன. மேலும், தேர்களை இயக்கும் பணியாளர்களும் தேர்களை இழுக்கப் பயன்படும் விலங்குகளை மேய்க்கும் பணியாளர்களும் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

தச்சர்

பரதவர்கள் கடலுக்குச் செல்வதற்காக திமில், தோணி, அம்பி போன்ற பல வகையான மரக்கலங்களை பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கலன்கள் கடலின் மீது மிதந்து செல்லும் அமைப்பிலும், எளிதில் கவிழாமல் இருக்கும் வடிவிலும் உருவாக்கப்பட்டன. இக்கலன்களில் ‘இதை’ எனப்படும் பாய் பொருத்துவதற்கான தூண்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்தகைய படகுகளையும் உருவாக்கும் தொழில் வல்லுநர்களும் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர்.

“கொடுந்தில்”(அகம்., பா.எ. 70.)

“நெடுத்கொடி நுடத்கும் நாவாய்”(அகம்., பா.எ.110.)

கொடுந்தில்களையும், கொடிகள் அசைந்தாடுகின்ற நாவாய்களையும் கலன்கள் செய்யும் தச்சர்கள் செய்திருப்பார்கள்.

மீனவர் நிலங்களில் நெய்தல் நிலச் செல்வச் சீமான்கள் பலவகையான தேர்களில் பயணித்துள்ளனர். தேரில் குதிரைகள், கோவேறு கழுதைகள் பூட்டும் இடம், தேர்ச்சக்கரம் அச்சாணி தொழில் நுட்பம் போன்றவற்றைச் செய்யத் தெரிந்த தச்சனே நெய்தல் நிலத்தவர் பயணித்த தேர்களையும் செய்திருக்க வேண்டும்.

“கடுந்தேர்”(அகம்., பா.எ. 310.)

“மாணிழை நெடுந்தேர்”(அகம்., பா.எ. 50.)

என்ற அடிகள் நெய்தல் நிலத்தில் தச்சனால் செய்யப்பட்ட தேர்கள் இருந்துள்ளதைக் கூறுகின்றது. மேலும், தச்சன் தேர்கள் செய்வதை,

“..... வைகல்

எண் தேர் செய்யும் தச்சன்”(புறம், பா.எ. 87.)

என்னும் வரிகள் நாளொன்றுக்குத் தச்சன் ஒருவன் எட்டு தேர்களைச் செய்வதாக கூறுகின்றது. மேலும், உமணர்கள் பயன்படுத்திய உப்பு வண்டிகளையும் தச்சர்களே செய்து கொடுத்திருப்பார்கள்.

கொல்லர்

மீனவர்கள் பயன்படுத்தும் மீன்பிடிச் கருவிகளான எறியுளி, தூண்டில், பறி போன்றவற்றை இரும்பை உருக்கி ஆயுதங்களாக வடிவமைக்கும் கொல்லர்கள் செய்தனர். இதனை,

“கொல்வினைக் கூர்வாய் எறிஉறி”(குறு, பா.எ.304.)

என்னும் அடி கூறுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் ஆயுதங்களை உருவாக்கும் கொல்லர்களும், மக்கள் அணியும் அணிகலன்களை உருவாக்கும் கொல்லர்களும் காணப்பட்டனர். அழகான வேலைப்பாடுடைய கொல்லனால் செய்யப்பட்ட வளையை,

“சில்நிரை வால்வளைப் பொலிந்த”(அகம் , பா.எ. 390.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. நெய்தல் நிலத்தில் இரும்பை உருக்கி ஆயுதங்கள் செய்யும் கொல்லர்களும், பொன்னை உருக்கி அணிகலன்கள் செய்யும் பொற் கொல்லர்கள் இருந்ததைப் போலவே சங்கு வளையல்களைச் செய்பவர்களும், அவ்வளையல்களை விலைகூறி விற்பவர்களும் இருந்துள்ளனர் என்பதை,

“சிறியவும் உள ஈண்டு விலைஞர் கைவளையே”(குறு, பா.எ. 117.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. மேலும், நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த கொல்லர்கள் கடற்கரையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் வாழவில்லை. மாறாக ஏழு ஊர்களுக்கென ஒரு பொதுவான இடத்தில் அவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் என்பதை,

“ஏழ்ஊர்ப் பொதுவினைக்கு ஓர்ஊர் யாத்த

உலைவாத்து மிதிதோல்...”(குறு,, பா.எ. 172.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

குடிசை அமைக்கும் தொழிலாளர்கள்

பரவதர்கள் பனை மர ஓலையால் வேயப்பட்ட இறைப்பினை உடைய சிறுசிறு குடில்களிலே வாழ்பவர்கள் என்பதை,

“குறியிறைக் குரம்பை”(அகம், பா.எ. 210.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. மேலும், இக்குடில்களைச் சுற்றி, முற்றிய பனை ஓலையோடு கூடிய மட்டையினைச் சேர்த்துக் கட்டிய வேலிகளும் காணப்பட்டன. இதனை,

“ஒலிகா வோலை முண்மிடை வேலி”(நற், பா.எ. 38.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது. இதன் மூலம் நெய்தல் நில பரதவர்களின் குடில்களையும் அதனை சுற்றியுள்ள வேலிகளையும் அமைக்கும் குடிசைத் தொழிலாளர்கள் நெய்தல் நிலத்தைச் சார்ந்து வாழ்ந்துள்ளனர் என்பது விளக்கும்.

படகு ஓட்டுநர்கள்

கடலில் ஓடும் படகுகள் காற்றின் ஆற்றலினாலும், மக்கள் துடுப்புக்களைக் கொண்டு துழாவுதலினாலும் இடம்பெயரும். ஆனால் படகை வேண்டிய திசையில் திருப்புவதற்கும், அலைகளில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் செலுத்துவதற்கும் அப்படகைச் செலுத்தும் ஓட்டுநர் இருக்க வேண்டும். அவனிடமே அப்படகின் கட்டுப்பாடு

இருக்கும். சங்ககாலத்தில் அதிக எண்ணிக்கையில் படகுகள் கடலில் பல பணிகளுக்கும் சென்றுள்ளன. இத்தகையப் படகுகளைச் செலுத்தும் தொழில் நுட்பம் தெரிந்த படகோட்டிகள் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். சங்க காலத்துச் சோழ மன்னரும் நாவாய் ஓட்டும் திறம் பெற்றிருந்தார் என்பதை,

“நளியிரு முந்நீர் நாவாய் ஓட்டி

வளிதொழில் ஆண்ட உரவோன் மருக”(புறம், பா.எ. 66.)

என்ற பாடல் வரிகள் கூறுகின்றன. மேலும், கடலோடு வாழும் நெய்தல் நில மக்களே அரசர்களின் கடற்படைகளில் உள்ள போர்க் கப்பல்களையும் ஓட்டி இருப்பார்கள்.

போர்த் தொழில்

வேந்தர்கள் பகை நாட்டின் மீது படை எடுக்கவும், தங்கள் நாட்டைப் பகைவர்களிடமிருந்து பாதுகாக்கவும் படைவீரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுக்குப் பயிற்சிகள் வழங்கிப் பணிக்கு அமர்த்துவார்கள். அரசனின் போர்ப்படையில் குடிமக்கள் சிலர் போர் வீரர்களாக இருப்பது உண்டு. நெய்தல் நிலத்தலைவன் ஒருவன் போர் தொழில் புரிந்துள்ளான் என்பதனை,

“போய் அவர் மண் வெளவி வந்தனர்

சேய்உறை காதலர் செய்வினை முடித்தே”(கலி, பா.எ. 148.)

என்று கூறுவதிலிருந்து, நெய்தல் நிலத்தலைவன் ஒருவன் தொலைவில் சென்று வினையை முடித்துக்கொண்டு பல நாடுகளையும் வெற்றி கொண்டவனாக மீண்டும் நெய்தல் நிலத்திற்குத் திரும்பி வந்த செய்தியினை அறிய முடிகின்றது. அரசர்களின் கடற்படையில் நெய்தல் நில வீரர்கள் பணியாற்றி இருந்தனர் என்பதற்கு இதுவே சான்றாக அமைகிறது.

தேர்ப்பாகன்

நெய்தல் நிலத்தலைவர்கள் பயன்படுத்துகின்றத் தேரை இயக்குவதற்குத் தேர்ப்பாகர்கள் பணியமர்த்தப்பட்டிருந்தனர். இவன் தேரைச் செலுத்தும் நுட்பம் அறிந்தவன் என்று சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இதனை,

“முள்ளூறின் சிறத்தல் அஞ்சி, மெல்ல

வாவுஉடை மையின் வள்பிற் காட்டி

எத்தொழில் நவின்ற எழில்நடைப் புரவி

செழுநீர் தண்கழி நீந்தலின்...” (அகம், பா.எ. 160.)

என்னும் அடிகள் தாற்றுக்கோலின் முள்ளால் குத்தப்பட்டால் குதிரைகள் வேகமாக ஓடிப் பலரும் அறியச் செய்துவிடும் என அஞ்சிக் கடிவாள வாறினை இழுத்து மெல்லச் செல்லும் அம்பியைப் போல தேரை இயக்கிய தேர்ப்பாகனின் திறனைக் கூறுகின்றது. மேலும், தேரில் பூட்டப்பட்டக் குதிரைகள் தாளம் தட்டாமல் மெதுவாக நடந்து செல்வதனை,

“பாணி பிழையா மாண்வினைக் கலிமா” (அகம்., பா.எ. 360.)

என்னும் வரி உணர்த்துகிறது. இதிலிருந்து தேரில் பூட்டப்பட்ட விலங்குகளுக்கு நடைப் பயிற்சி அளித்து தேர் இயக்கப்பட்டதனை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேய்ச்சல் தொழில்

நெய்தல் நிலத் தலைவர்களின் தேர்களிலும், உமணர்களின் உப்பு வண்டிகளிலும் பூட்டப்பட்ட விலங்குகளுக்கு உணவளிப்பதும் ஓய்வு கொள்ளச் செய்தலுமாகிய மேய்தல் தொழிலைச் செய்தவர்களும் நெய்தல் நிலங்களில் காணப்பட்டனர். இதனை,

“வைகுறு விடியற் போகிய எருமை

நெய்தல்அம் புதுமலர் மாந்தும்” (அகம்., பா.எ. 100.)

என்னும் வரிகள் விடியற்காலத்தில் உமணர்களின் எருது நெய்தல் நிலத்தில் மேய்ந்ததைக் கூறுகின்றது.

ஏவல் தொழில்

நெய்தல் நிலச் செல்வந்தர்கள், தாங்கள் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் தங்களுக்கு ஏற்படும் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு ஏவலாட்களைப் பணியமர்த்தி இருப்பார்கள். நெய்தல் நிலத் தலைவனுடன் ஏவலர்கள் வந்ததனை,

“கொடுஞ்சி நெடுந்தேர் இளையரொடு நீக்கி”(அகம்., பா.எ. 250.)

என்னும் வரி கூறுகின்றது.

கள் தயாரித்தல்

சங்ககால மக்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தும் பானமாகக் கள் இருந்துள்ளது. இது தென்னை அல்லது பனை மரங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. நெய்தல் நிலம் எங்கும் இயற்கையாகவே நிறைந்து காணப்படும் மரம் ‘பெண்ணை’ எனப்படும் பனைமரம் ஆகும். இம் மரத்திலிருந்து எடுக்கப்படும் கள்ளைப் பரதவர்கள் விரும்பிக் குடித்தனர் என்பதை,

“இரும் பனந்தீம்பிழி உண்போர் மகிழும்”(நற், பா.எ.38.)

என்னும் பாடலடி கூறுகின்றது. பரதவர்கள் பனைமரத்தில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்ட கள்ளையே மிகுதியாக குடித்தனர். சங்ககாலத்தின் போதைப் பொருளான கள் வேறு சில வழிமுறைகளைப் பின்பற்றியும் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. தேனின் மிகுந்த சுவையும், திரண்ட அடிப்பாகமுடைய மாமரத்திலிருந்து மேற்குக் காற்றால் உதிர்ந்த மணம் கமழுகின்ற கனியின் இனிய சாற்றோடு, இனிய பலாப்பழத்தின் சுவையும் சேர்த்து அதனோடு தேனையும் கலந்து வண்டுகள் மொய்க்கும்படி நெடிய மூத்தில் குழாயில் அடைத்து முற்ற வைத்து, பாம்பின் விடம் போன்ற கடுப்புடைய கள்ளைத் தயாரிப்பார்கள். இதனை,

“என்ஆ வதுகொல் தானே - முன்றில்

தேர்தேர் சுவைய திரள்அரை மாஅத்துக்
கோடைக்கு ஊழ்த்த கமழ்நறுந் தீத்களிப்
பயிர்புறப் பலவின் எதிர்ச்சுளை அளை
இறாலொடு கலந்த வண்டுமுக அரியல்
நெடுத்கண் ஆடுஅமைப் பழுதிக் கடுந்திறல்
பாப்புக்கடுப்பு அன்ன தோப்பி”(அகம், பா.எ.348.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன.

நெய்தல் நிலத்தில் - உழவுத் தொழில் - நெல் உற்பத்தி

நெய்தல் நிலத்தில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுவது உப்பு நீர் ஆகும். உப்பு நீரில் நெல் உற்பத்தி செய்ய இயலாது. நெல் உற்பத்தி செய்ய நன்னீர் தேவை. இந்நன்னீரும் நெய்தல் நிலத்தின் சில இங்களில் கிடைத்துள்ளது. மலைகளில் தோன்றும் அருவி நீர், (நன்னீர்) மருத நில வயல்களில் ஆறுகளாக ஓடி இறுதியில் கடலில் கலக்கும் இயல்பை உடையது. இவ்வாறு ஆறுகள் கடலில் கலக்கும் நெய்தல் நிலப்பகுதிகளில் நன்னீர் காணப்படும். இது நெல் உற்பத்தி செய்வதற்கு ஏற்றதாக இருக்கும். இத்தகைய நெய்தல் நிலத்தின் அருகில் மருத நிலம் இருந்துள்ளது. கழனி உழவர்கள் காற்றில் தூற்றிய நெல்லின் தூசுக்கள் நெய்தல் உப்பளங்களைப் பாழ்ப்படுத்திய செய்தியை,

“கள்ளார களமர் ஐபகடுதளை மாற்றி

கருத்காற்று எறியப் போகிய துரும்புடன்

காயற் சிறுதடிக் கண்கெடப் பாய்தலின்

இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்

தீம்பொழிவெள்ளுப்புச் சிதைதலின்சினைஇக்”(அகம், பா.எ.366.)

என்னும் வரிகள் கூறுகின்றன. ஆகவே, உப்பு தயாரிக்கப்படும் உவர் நீர் நெய்தல் நிலமும், நெல் விளைவிக்கப்படும் நன்னீர் மருத நிலமும் மிக அருகில் அமைந்திருந்ததை அறியலாம்.

மேலும், மிகப்பெரும் நதி கடலோடு கலக்கும் கடற்கரை நிலத்தில் உள்ள நீரில் உப்புத்தன்மை மிகக் குறைந்து நன்னீராக காணப்படும். இது நெல் விளைவிப்பதற்கு ஏற்றதாக இருக்கும். இப்படிப்பட்ட நெல் விளைவிப்பதற்கேற்ற நிலம் கடற்கரையில் இருந்துள்ளதை,

“பெயினை விடுமான் உளையின் வெறுப்பத் தோன்றிம்

இருங்கதிர் நெல்லின் யாண ரஃதே

உறப்பின் மாநீர் முண்டகம் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து

இரத்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்பு விளையும்

அழியா மரபின்நம் மூதார் நன்றே”(நற், பா.எ.311.)

என்னும் அடிகள் வழி அறியலாம்.

கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலம் உப்பினை உற்பத்தி செய்யும் நிலமாக இருந்தது. இந்நிலத்தில் உற்பத்தி செய்த உப்பினை வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு மருத நில மக்களிடத்தில் சென்று நெல்லுக்கு இணையாக உப்பினைப் பண்டமாற்று செய்து வந்ததனை,

“நெல்லின் நேரே வெண்உப்பு எனச்

சேரி விலைமாறு கூறலின்” (அகம், பா.எ.140:7-8)

“உப்பை மாறி வெண்ணெல் தரீஇய” (குறுந், பா.எ.269:5)

என்பதன் மூலம் தெளியலாம்.

நெல் உற்பத்தி மருத நிலத்தில் மட்டும் உள்ள நிலை தாண்டி நெய்தல் நிலத்திலும் விளைவிக்கும் அளவிற்கு மாற்றம் நிகழ்ந்திருப்பதற்குச் சான்றாக சங்க

இலக்கியப் பதிவில், கழனி உழவர்கள் விரைந்து வீசும் காற்றில் நெல்லினைத் தூற்றும் பொழுது, பறந்து சென்ற தூசுக்கள் அருகிலிருந்த உப்பு விளைவிக்கும் உப்பளத்திலுள்ள சிறிய பாத்திகளில் சென்று வீழ்ந்து, உப்பு பாழ்பட்டுப் போனமையால் சினந்த நுளையர்கள், கழனி உழவருடன் சென்று சேற்றுக் குழம்பினை எடுத்தெறிந்து வன்முறையில் ஈடுபட்டுள்ளதை,

“தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய

நீர்க்குழ் வியன்களம் பொலியப் போர்பழித்துக்

கள்ளார் களமர் பகடு தளை மாற்றிக்

கடுங்காற் றெறியப் போகிய துரும்புடன்

காயற் சிறுதடி கண்கெடப் பாய்தலின்

இருநீர்ப் பரப்பிற் பணித்துறைப் பரதவர்

தீம்பொழி வெள்ளுப்புச் சிதைதலிற் சினைஇக்

கழனி உழவரொடு மாறெதிர்த்து மயங்கி

இருஞ்சேற் றள்ளல் எறிசெருக் கண்டு” (அகம், பா. எ. 366:1-9)

என்ற பாடலின் வழி அறியலாம். இப்பாடலில், உப்பு விளைவிக்கும் நிலம் அருகில் இருந்ததால் அது கடலை ஒட்டிய பகுதியாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். மேலும், உழவர்கள் நெல்லைத் தூற்றும் போது கொடியகாற்றினால் தூசும் துரும்பும் உப்பளங்களில் கலந்தது என்பதால், இந்த உப்பளங்களின் மிக அருகிலேயே இந்நெல்விளையும் வயல்கள் இருந்திருக்க வேண்டும். எனவே, நெய்தல் நிலத்திலேயே நெல் விளைவித்திருக்க வேண்டும்.

இதற்குச் சான்றாக நெய்தல் நிலத்திலே மழை பெய்யும் காலத்து நெல்லும் மழை இல்லாத காலத்து உப்பும் விளைவித்துள்ளனர். இதனை,

“பெயினே, விடுமான் உழையினம் வெறுப்பத் தோன்றி

இருங்கதிர் நெல்லின் யாணர் அஃதே

வறப்பின், மாநீர் முண்டகந் தாஅய்ச் சேறுபுலர்ந்து

இருங்கழிச் செறுவின் வெள்ளுப்பு விளையும்

அழியா மரபின்நம் மூதார் நன்றே” (நற்,பா.எ.311:1-5)

என்பதன் மூலம் அறியமுடிகிறது. இதற்கு உமணர்களின் பங்கு இன்றியமையாததாக இருந்திருக்கக் கூடும்.

நெய்தல் நிலத்தில் நெல்லும் உப்பும் வேறு வேறு காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டிருந்தால், கழனி உழவருக்கும் நுளையருக்குமிடையே வன்முறை ஏற்பட்டிருக்க வாய்ப்பில்லாமல் போயிருக்கும். ஆனால், இங்கு நெல்லும் உப்பும் ஒரே காலத்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்டுள்ளன. உப்பினை வேனிற் காலத்தில் மட்டுமே உற்பத்தி செய்ய முடியும். அது போன்றே நெல்லிற்கு நீர் மிக இன்றியமையாத ஒன்றாகும். எனவே, நெய்தல் நில உழவர்கள் நெல்லிற்குத் தேவையான நீரை, குளம், கிணறு, கால்வாய் போன்றவற்றின் ஏதேனும் ஒன்றில் பெற்று வேனிற்காலத்திலும் நெல் விளைவித்திருப்பர் என அவதானிக்கலாம்.

நிலம்சார் தொழில் உறவுகள்

நிலம்சார் தொழில் உறவுகள் என்பதில் நெய்தல் நிலம் தொடர்பான அல்லது நெய்தல் நிலத்திற்குரித்தான மண்ணின் மணம் சார்ந்த தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படுகிற உறவுகள் இங்கு கருத்தில் கொள்ளப்பெற்றுள்ளன.

அதனடிப்படையில் தோன்றிய மரபுகள் போன்றவற்றை எடுத்தியம்பும் வகையில் உள்ளன. இந்நிலத்தில் நடைபெற்ற வாணிப முறையினைக் கொண்டு அம்மக்களிடையே காணப்பெற்ற இருவகையான உறவுகளைப் பகுத்து விளக்க இயலும். அவை, 1. உள்நாட்டு வாணிபம் 2. அயல்நாட்டு வாணிபம் என்பனவாகும்.

உள்நாட்டு வாணிப உறவுகள்

உள்நாட்டு வாணிபம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிக்குள் நடைபெற்ற வணிக முறையினைக் குறிக்கும். பண்டையக் காலத்தில் இது

பெரும்பான்மையாகப் பண்டமாற்று முறையிலேயே நடந்தேறியுள்ளது. நெய்தல் நிலத்தில் வாழக்கூடிய மக்கள் உள்நாட்டு வாணிகத்தில் மிகுதியாக ஈடுபட்டுள்ளனர். போக்குவரத்துக் கருவிகளின் வளர்ச்சி குறைந்திருந்த இக்காலகட்டத்தில் பண்டமாற்று முறையில் உள்நாட்டு வணிகம் நடைபெற்றதில் வியப்பில்லை. எனினும் இம்மக்களின் வாழ்க்கை நகர்விற்கு, தொழில் வளர்ச்சிக்கு இவ்வாணிபமே அடிப்படையாய் அமைந்திருக்கிறது. (அக.320) பரதவ மகளான தலைவியின் தங்கையர்கள் விழாக்காலங்களில் விழா நடக்கும் இடங்களுக்குச் சென்று மீனை விலைகூறி விற்றுள்ள செய்தியினைக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

பரதவர் - மருதநிலத்தார் வாணிபநிலை

பரதவர்களான நெய்தல் நிலத்தவர்க்கும் அருகில் உள்ள மருத நிலத்தவர்க்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்புகள் இருந்துள்ளன. இதனை மெய்ப்பிக்கும் தரவுகளாகச் சங்க இலக்கிய நெய்தல் பாடல்கள் மிகுதியாகப் புனையப்பெற்றுள்ளது.

மீன் - நெல்

நெய்தல் நிலத்தின் முதன்மையான உணவுப் பொருள் மீன், அதே போல் மருதத்தின் விளைபொருள், உணவுப் பொருள் நெல், இவ்விரு நிலத்தாரும் தங்களுக்குள் ஒன்றையொன்று கொடுத்துப் பண்டமாற்று முறையினால் பரிமாற்றம் செய்துள்ளனர். (அக.340)

இப்பி - கள்

பரதவர்கள் தான் வாரிக்கொண்டு வந்த இப்பியைப் பன்னாடையால் அரிக்கப்படும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் கள்ளுக்கு மாற்றாக அளிக்கப் பெற்ற நிகழ்வைச் சுட்டுகின்றன. (அக.296)

பரதவர் - குறிஞ்சி வாணிப நிலை

மீன்பிடித் தொழிலைச் செய்த பரதவர்க்கும், வேட்டைத் தொழிலைச் செய்யும் குறிஞ்சி நிலத்தார்க்கும் இடையே ஓர் உறவு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தொழில் அடிப்படையில் நோக்கும் போது பரதவர்கள் மீன்பிடிக்கச் செல்லும் நிலையை 'வேட்டம்' செல்லுவதாகப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர்.

“வேட்டம் பொய்யாது வலைவளம் சிறப்பப்

பாட்டம் பொய்யாது பரதவர் பகர” (நற்.பா.எ.38)

“புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்

தினமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மலையு” (அகம்.பா.எ.270)

என்பன போன்ற பாடலடிகள், பரதவர் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் நிகழ்வை 'வேட்டம்' என்றும், அவர்களை 'வேட்டுவர்' என்றும் அழைக்கப் பெறுகின்றமையைத் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. இருப்பினும் இதனைத் தாண்டி இவர்களிடையே பண்டமாற்று நிலையில் தொடர்பு இருந்துள்ளது. முடத்தாமக் கண்ணியார் என்ற புலவர் பதிவு செய்திருக்கிறார். இதனை,

“தேன்றெய்யோடு கிழங்கு மாறியோர்

... ..

குறிஞ்சி பரதவர் பாட நெய்தல்

நறும்பூங் கண்ணி குறவர் சூட” (பொருநா.வரி.214-219)

என்று குறிஞ்சி நிலத்திற்கும் நெய்தல் நிலத்திற்கும் இடையேயான பண்டமாற்று உறவினை மட்டுமல்லாது, பண்பாட்டு ரீதியிலான குறிஞ்சிப் பண்ணைப் பரதவர் பாடவும். நெய்தல் நிலத்துப் பூவான நெய்தற் கண்ணியைக் குறிஞ்சி நிலத்துக் குறவர் சூடுவதுமான தொடர்பு நிகழ்த்துள்ளமையைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

பரதவர் - உமணர் வாணிப நிலை

உள்நாட்டில் நடைபெற்ற வாணிபத்திற்கு மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் உமணர்களே ஆவர். இவர்களே பரதவர்களால் கழிமுகப் பகுதிகளில் விளைவிக்கப்பெற்ற உப்பினைப் பண்டமாற்று முறையில் பெற்று, வேற்று நிலங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பனை செய்துள்ளனர். இதன் காரணமாக உமணர்கள் உப்பு வணிகர் என்று அழைக்கப் பெற்றுள்ளனர். இந்த வகையில் பரதவர் - உமணர் என்பவர்களுக்கிடையேயான உறவு வாணிப முறையிலான தொடர்பாக உள்ளமையைத் தெளிவாகக்காண முடிகிறது.

“உவர்விளை உப்பின் உழாஅ உழவர்

ஓகை உமணர் வருபதம் நோக்கிக்

கானல் இட்ட காவற் குப்பை”(நற்,பா.எ.331)

என்ற உலோச்சனாரின் பாடலடிகள், பரதவர்கள் தாங்கள் விளைவித்த உப்பினை மாற்றுச் செய்யும் பொருட்டு உமணர்களின் வண்டிகள் வரும் நேரத்தை நோக்கி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைப் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், இவ்வமணர்கள் நெல்லினைக் கொண்டு வந்து பரதவர்களிடம் கொடுத்து விட்டு உப்பினை வாங்கிச் சென்றுள்ளனர். இவ்வாறு உமணர்களிடம் வாங்கப் பெற்ற நெல்லை அரிசியாக்கி அதனை உட்கொண்டனர். (நற்.254) (அக.60)

உமணர் - குறிஞ்சி மக்கள் வாணிபம்

சங்ககாலத்தில் உள்நாட்டு வாணிகத்தில் சிறப்பிடம் பெறுவது உப்புப் பண்டமாகும். இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர்கள் உமணர்களேயாவர். இவர்கள் எருதுகள் பூட்டிய வண்டிகளில் உப்புப் பண்டத்தை ஏற்றிக் கொண்டு குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சென்றனர். (நற்.138) (புற.60) குறிஞ்சி நிலத்திற்குச் சென்று உப்பு விற்ப் நிலையினை, பொருளாதார நிலையில் ஏற்படுத்திய இயல்பினை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகின்றன.

உமணர் - மருத நில வாணிபம்

நெய்தலுக்கும் மருதத்திற்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதை ஏற்கெனவே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் இவ்வுமணர்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தொடர்பினை அறிவது மேலும் இருநில மக்களுக்கும் உள்ள நெருக்கத்தை மிகுதிப்படுத்தும் நிலையில் அமையும்.

உமணப்பெண் மருத நிலத்திற்கு உப்பு விற்கச் செல்லும் போது, அவளைக் கண்ட தலைவன் அவள் மீது காதல் கொண்ட நிகழ்வினைத் தெளிவுறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளன. (அக.390) வெண்ணெல்லுக்கு மாற்றாக உப்பினைப் பெற்று விலைகூறி விற்பனை செய்தியினைப் புலப்படுத்துவதோடு, இருநிலத்தார்க்கும் இடையே உமணர்கள் தொடர்பை ஏற்படுத்திய இயல்பினைத் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன. (நற்;.183)

உமணர் - முல்லை நிலவாணிபம்

முல்லை நிலமானது காடு சார்ந்த பகுதியாக இருப்பினும் அங்கும் மக்கள் வாழக்கூடிய சூழல் இயற்கையமைப்புக் காணப்பெற்றுள்ளது. உமணர்களைப் பற்றி வருகின்ற பதிவுகளில் பெரும்பாலான பாடல்கள் பிற நிலங்களுக்குச் சென்று உப்பு விற்கின்ற நிலையினையும், போகும் வழியின் தன்மையினையும் குறிப்பிடுகிறதே தவிர, அவர்களின் குடியிருப்பின் அமைப்பினைப் பற்றி மொழியவில்லை. முல்லைத்திணைப் பாடலில் வன்பரணர் என்ற புலவர் உமணரின் குடியிருப்பினை மேலோட்டமாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

உமணர் - பாலை நிலத்தொடர்பு

பாலை நிலத்திற்கும், நெய்தல் நிலத்திற்கும், நேரடியான முறையில் மற்ற திணை நிலங்களைப் போன்று தொடர்பு இருந்ததாகச் சங்கப் பாடல்களில் பதிவுகள் இல்லை. உமணர்கள் அப்பாலை நிலத்தின்கண் உள்ள சிற்றூரில் சிறிய குடிசைகள் அமைத்துத் தங்கியிருந்த நிகழ்வும், அங்கு பிரிந்து சென்ற தலைவன் தங்கி இளைப்பாறி விட்டுச் செல்லட்டும் என்று தலைவி சுட்டும் வகையிலும் பதிவு

செய்யப்பெற்றுள்ளன. (அக.329) பாலை நிலத்திலும் உமணர்கள் குடிசையமைத்துத் தங்கியிருந்த நிகழ்வினை உணர்த்துகின்றன. இந்த வகையில் நோக்கும் போது உமணர்கள் தாங்கள் உப்பு விற்கச் செல்லும் இடங்களில் எல்லாம் சிறிய குடிசையமைத்துத் தங்கிச் செல்வதால், அவர்களின் வாழ்க்கை ஓரிடத்தில் தங்கி வாழும் அளவிற்கு நிலையானதல்ல என்பதை உணரமுடிகிறது.

அயல்நாட்டு வாணிக முறை

‘அயல்நாட்டு வாணிகம்’ என்பது சங்ககாலத்தில் கடல் கடந்து சென்று பொருட்களை விற்று வருவதும், அங்கிருந்து வாங்கி வருவதுமான நிகழ்வைக் குறிக்கும். பண்டைக்காலத்தில் அயல்நாட்டு வாணிகம் நடைபெற்றதற்குச் சான்றாக விளங்குபவை கடற்கரை துறைமுகங்கள் ஆகும். இத்துறைமுகங்களில்தான் பெரிய பெரிய மரக்கலன்கள் பொருட்களை ஏற்றி வந்து இறக்குமதி செய்துள்ளது. அதே போல் இங்குள்ள பொருட்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பெற்றன. நெய்தல் பாடல்களில் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ள குறுந்துறை, பெருந்துறை, முன்துறை என்பன இதனைத் தெளிவுறுத்திக் காட்டுவதாக உள்ளன.

முன்துறை என்பது கடல்அலை இறங்கி வரும் இடத்தில் அமைந்துள்ளமையைப் ‘பௌவம் இரங்கும் முன்துறை’ என்ற சொற்கள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. மேலும், முன்துறை என்பது பாண்டிய மன்னனின் ‘கொற்கை முன்துறையினையும் (அக.130) நற்றேர்வழுதி ‘கொற்கை முன்துறை’யினையும் (அக 120), பெரியன் என்ற வள்ளலின் ‘புறந்தை முன்துறை’யினையும் (அக 100), சேரமன்னனின் ‘தொண்டி முன்துறை’யினையும் (குறு, 128), குட்டுவனின் ‘தொண்டி முன்துறை’யினையும் (அக.190) குறிக்கும் வகையில் நெய்தல் பாடல்களில் கையாளப்பெற்றுள்ளன. இது அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு துறையும் மன்னர்கள், வள்ளல்களின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்தமையைத் தெளிவுறுத்தும் இயல்பில் உள்ளன. இதேபோல் பெருந்துறை என்பது ‘கொற்கைஅம் பெருந்துறை’ (ஐங்.188), ‘கானலம் பெருந்துறை’ (குறு.163),

‘தாதணி பெருந்துறை’ (அக.320), ‘வளைமேய் பெருந்துறை’ (அக.150) என்று சுட்டப்படுவதன் வழி கடற்கரைச் சோலையின் அருகினில் பெருந்துறை இருந்தமையை அறிய முடிகிறது.

பாண்டிய நாட்டின் கடற்கரையில் வந்திறங்கும் பொருட்களும், ஏற்றுமதி செய்யப்படும், பொருட்களும் எவையெவை எனக் காட்சிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவற்றுள் முத்து, சங்கு, உப்பு, மீன் துண்டுகள், போன்ற பரதவரின் பல்வேறு பண்டங்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், நெய்தல் நிலப்பொருட்கள் அயல்நாட்டிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளமை தெளிவாவதுடன், பரதவர்கள் அயல்நாட்டுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தமையை இதன் வழி அறியமுடிகிறது.

பொருளுக்கு முதன்மை

நெய்தல் நிலத் தலைவர்களாகக் கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன் என்ற சங்கப்புலவர்கள் குறித்துள்ளனர். கொண்கன் என்ற சொல்லாடல் இயல்தேர்க் கொண்கன் (குறு.114), திண்தேர்க் கொண்கன் (ஐங்.137), துறைகெழு கொண்கன் (நற்.211), நெடுந்தேர்க் கொண்கன் (ஐங்.134), பொலந்தேர்க் கொண்கன் (ஐங்.200), என்று குறிக்கப்பட்டுள்ளமை அவனுடைய செல்வச் செழிப்பினைப் பொருளாதார மேம்பாட்டினை வெளிக்காட்டுவதாக உள்ளன.

இதே போன்று சேப்பன் என்ற சொல்லாடல்கள் வரும் இடங்களில் உரவுநீர்ச் சேர்ப்பன் (குறு.397), தெண்கடற் சேர்ப்பன் (ஐங்.157), வயங்குநீர்ச் சேர்ப்பன் (கலி.124), இலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன் (126), மலிதிரைச் சேர்ப்பன் (அக.290), என்று கடலினை அடைகொடுத்துக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. மேலும், துறைவன் என்பவன் தண்ணந்துறைவன் (குறு.310), பௌவநீர் துறைவன் (நற்.291), என்றும், புலம்பன் என்ற சொல்லாடல் மெல்லம் புலம்பன் (அக.330) எனவும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

உலோச்சனாரின் பாடலடிகள் தலைவன் செல்வ வளமிக்க கடற்கரை நாட்டிற்கு உரிமையுடையவன் என்பதைப் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. இந்த

வகையில் பார்க்கும்போது நெய்தல் நிலத்தில் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் இவர்களே என்பது தெளிவாகிறது. (நற்.363)

பரதவருக்கிடையேயான பொருளாதார நிலை

பரதவர்களைப் பற்றிச் சுட்டும் பாடல்கள் கடல்மேம் பரதவர் (நற்.4), பெருவலைப் பரதவர் (நற்.63), மீன்எறிப் பரதவர் (நற்.45), வரிவலைப் பரதவர் (நற்.111), கொடுந்திமிற் பரதவர் (குறு.304), இனமீன் வேட்டுவர் (அக.270), வன்கைப் பரதவர் (நற்.303), கொலைவெம் பரதவர் (அக.210), வல்லில் பரதவர் (அக.340), வான்திமிற் பரதவர் (நற்.388), பனித்தலைப் பரதவர் (அக.140) எனச் சுட்டப்பெறுவது ஆராய்வதற்குரியதாக உள்ளது. மேற்கண்டவற்றை நோக்கும் போது குறியீட்டு நிலையில் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளமை தெளிவாகிறது. இவற்றைப் பண்பு, பெருமை, வடிவம் என்ற மூன்று நிலைகளில் பகுக்க முடிகிறது. இவர்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் தொழில் முறையினால் கடற்மேற் சென்று மீன்வேட்டம் செல்லும் நிலையில் கடல்மேம் பரதவர், மீன்எறிப் பரதவர், கொலைவெம் பரதவர், வல்வினைப் பரதவர் என்று செய்யும் தொழிலினை வைத்துச் சுட்டும் பண்புகளை அடிப்படையாகக் கொண்டும், தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தக்கூடிய கருவிகளின் பொருட்டுப் பெருவலைப் பரதவர், வரிவலைப் பரதவர், கொடுந்திமிற் பரதவர், வான்திமிற் பரதவர், திமிலோன் என்றும், உருவத்தோற்றத்தினைக் கொண்டு வன்னைப்பரதவர், முடிமுதிர் பரதவர், பனித்தலைப் பரதவர், என்றும் பலவாறாகப் பதிவுசெய்யப் பெற்றுள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. மேற்கண்ட சொல்லாடல்களின் பதிவுகளைக் கொண்டு நோக்கும் போது அவர்களின் தொழிற்கருவிகள், பொருளாதாரநிலைகள், குணங்கள் போன்றவற்றால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளமை தெளிவாகிறது. இதன்வழி நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பரதவமக்கள் தாங்கள் செய்யும் தொழிலாலும், பயன்படுத்தப் பெறுகிற கருவிகளாலும், குணநலன்களாலும் அடையாளப்படுத்தப் பெற்று புனையப் பெற்றிருப்பது தெளிவாகிறது.

தொழில் - பொருளாதார வெளிப்பாடு

பரதவர்களிலேயே தொழில் அடிப்படையில் சிலர் மீன் பிடிப்பவர்களாகவும், உப்பு விளைவிப்பவர்களாகவும், கடலில் மூழ்கி முத்து எடுப்பவர்களாகவும், சங்குவளை அறுத்து விற்பனை செய்பவர்களாகவும், கடல் வாணிபம் செய்பவர்களாகவும் எனப் பல நிலைகளில் காணப்படுகின்றனர். இவர்களுள் மீன் பிடிப்பவர்கள் பல வேறுபாடுகள் காணப்பெறுவதை அறிய ஏதுவாக பதிவுகள் நெய்தல் பாடல்களில் உள்ளன. பரதவர்கள் பயன்படுத்திய மரக்கலன்கள், வலைக்கருவிகள் ஆகியவற்றை வைத்து நோக்கும்போது அவர்களுக்கிடையே காணப்பெறுகின்ற பொருளாதார நிலையினை ஓரளவு கணிக்க இயலும். இவர்கள் அம்பி, தோணி, திமில், நாவாய், வங்கம், கலம் என வெவ்வேறு வடிவம் கொண்ட மரக்கலன்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவற்றுள் அம்பி, தோணி, திமிழ் போன்றவற்றைப் பயன்னடுத்திக் கடலின் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுள்ள தொலைவிற்கு மடடும் சென்று மீன் வேட்டை செய்துள்ளனர். இம்மரக்கலன்கள் பற்றியும் இதனைப் பயன்படுத்தி மீன்வேட்டைச் சென்று பிடித்து வந்த மீன்கள் பற்றியும் 'பொருள்சார் பண்பாட்டில்' ஆராயப்பெற்று மொழியப்பெற்றுள்ளன.

இவ்வாறாக, நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் காணலாகும் பொருள் சார் வாழ்வியலை ஆராய்ந்துள்ளது.

தொகுப்புரை

- ❖ ஒரு சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையானது பல்வேறு கூறுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளங்குவதாகும். குறிப்பாக உற்பத்தி, தொழில் வளர்ச்சி, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி போன்றவற்றைக் கொண்டு அச்சமூகத்தின் பொருளாதார நிலையை நிர்ணயம் செய்யலாம் என்பதை அறியலாகிறது.
- ❖ சங்ககால நெய்தல் சமூகத்தின் முதன்மைத் தொழிலாக விளங்கியது கடலில் மீன்பிடித்தல் என்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ ஒரு உணவுப் பொருளைக் கொடுத்து, மற்றொரு பொருளைப் பெறுவது பண்டமாற்று எனப்படுகிறது. சங்க கால நெய்தல் சமூகத்தில் பண்டமாற்று முறை வழக்கம் இருந்துள்ளது என்பதை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கடலில் வேலைக்குச் செல்லும் பரதவர் சமூக மக்களுக்கும் உமணர்களுக்கும் இன்றியமையாத தேவைகளான, மீன்பிடிக்கருவிகள், படகுகள் பயணிக்கும் தேர்கள், உப்பு வண்டிகள், மக்கள் வாழும் குடிசைகள், அணிலன்கள் போன்றவற்றை உருவாக்கும் தொழில்கள் நடைபெற்றன என்பதை ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் நிலத்தில் பெரும்பான்மையாகக் காணப்படுவது உப்பு நீர் ஆகும். உப்பு நீரில் நெல் உற்பத்தி செய்ய இயலாது. நெல் உற்பத்தி செய்ய நன்னீர் தேவை. இந்நன்னீரும் நெய்தல் நிலத்தின் சில இடங்களில் கிடைத்துள்ளது.
- ❖ நிலம்சார் தொழில் உறவுகள் என்பதில் நெய்தல் நிலம் தொடர்பான அல்லது நெய்தல் நிலத்திற்குரித்தான மண்ணின் மணம் சார்ந்த தொழில்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு காணப்படுகிற உறவுகள் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ இந்நிலத்தில் நடைபெற்ற வாணிப முறையினைக் கொண்டு அம்மக்களிடையே காணப்பெற்ற இருவகையான உறவுகளைப் பகுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பாண்டிய நாட்டின் கடற்கரையில் வந்திறங்கும் பொருட்களும், ஏற்றுமதி செய்யப்படும், பொருட்களும் எவையெவை எனக் காட்சிப்படுத்தி நிற்கின்றன. இவற்றுள் முத்து, சங்கு, உப்பு, மீன் துண்டுகள், போன்ற பரதவரின் பல்வேறு பண்டங்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடுகின்றது.
- ❖ பரதவர்களிலேயே தொழில் அடிப்படையில் சிலர் மீன் பிடிப்பவர்களாகவும், உப்பு விளைவிப்பவர்களாகவும், கடலில் மூழ்கி முத்து எடுப்பவர்களாகவும், சங்குவளை அறுத்து விற்பனை செய்பவர்களாகவும், கடல் வாணிபம் செய்பவர்களாகவும் எனப் பலநிலைகளில் காணப்படுகின்றனர்.
- ❖ அந்த வகையில் நெய்தல் சமூகத்தில் மீன்பிடித்தலும், மீனை எடுத்தலும், உப்பு விளைவித்தலும், கள் தயாரித்தலும் உற்பத்தி சார்ந்த தொழில்களாக இருந்துள்ளது. பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய அதற்கு ஏற்ற கருவிகள் தேவையானதாகும்.
- ❖ இதனால் நெய்தல் சமூகத்தில் வலை, தூண்டில், பறி, எறியுளி போன்ற கருவிகளை உருவாக்கும் தொழில்களும் நடைபெற்றன. கடல் வாணிபத்தின் மூலம் முத்துக்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டன.
- ❖ மேலும் தச்சர், கொல்லர், படகு செலுத்துவோர், மேய்ச்சல் தொழில் செய்தோரும் நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். பல் தொழில்கள் பெருகி இருந்ததும் நெய்தல்நிலச் சமூகப் பொருளாதார நிலையில் அமைந்திருந்ததை அறிய முடிகிறது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கா.அப்பாத்துரை, குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்டதென்னாடு, ப.50.
2. பா.சூரியநாராயணன், தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் இலக்கிய ஆதாரங்கள், ப.51.
3. மு.வரதராசன், தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.25.
4. மா.இராசமாணிக்கனார், தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு, ப.25.
5. ந.சுப்பிரமணியன், மேற்கோள், சங்ககால வாழ்வியல், ப.30.
6. சாமி சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழர், ப.63.
7. கா.வெள்ளைவாரணன், சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள், ப.5.
8. தொல்.பொருள். அகத்.நா.20.
9. தொல்.பொருள். அகத். நச்.உரை., நா.20, ப.48.
10. மேலது, ப.49.
11. தொல்.பொருள்.அகத். இளம். உரை., நா.20, ப.19.
12. மேலது, ப.20.
13. தொல்.பொருள்.அகத். நா.22.
14. தொல்.பொருள்.அகத். நச்.உரை., நா.22, ப.50.
15. தொல்.பொருள்.அகத்.இளம். உரை. நா.22, ப.21.
16. நம்பியகப்பொருள் விளக்கம், நா.24.
17. திவாகர நிகண்டு, நா.135.
18. மேலது, நா.138.
19. மேலது, நா.136.
20. மேலது, நா.155.
21. மேலது, நா.158.
22. மேலது, நா.154.
23. சூடாமணி நிகண்டு, நா.72.
24. மேலது, நா.73.
25. க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி, பக்.592-593.

26. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.342.
27. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.342.
28. மேலது, ப.343.
29. இ.சிவசுப்பிரமணியன் (க.இ.), பரதவர் நேற்று இன்று நாளை கடல் நிலம் மக்கள், ப.63.
30. மோ.நேவிஸ் விக்டோரியா, முத்துக்குளித்துறைப் பரதவர்கள், ப.4.
31. தொல்.பொருள்.அகத். நச.உரை., நூ.18, ப.46.
32. தொல்.பொருள்.அகத். இளம். உரை. நூ.18, ப.19.
33. நம்பியகப் பொருள் விளக்கம், நூ.24.
34. கல்பனா சேக்கிழார், புறநானூற்றில் தமிழர் வாழ்வியல், ப.24.
35. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள், பக்.141-142.
36. மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம், ப. 49.
37. மேலது, ப. 49.
38. ச.வே. சுப்பிரமணியன், (உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்., பா.வ. 188.
39. மேலது., பா.வ. 187.

இயல் - நான்கு

பரதவரின் பண்பாட்டு வாழ்வியல்

முன்னுரை

பண்பாடு என்பது சமுதாயம் வாழும் முறையை விளக்குவதாகும். இது உணவு உட்கொள்ளும் முறை, ஆடைகள் அணியும் விதம், அறிவுடைமை, விளையாட்டுத் திறம், வாழ்வியல் நிகழ்வுகள் போன்றவைகளை உள்ளடக்கியது. பண்பாடு என்பது ஒரு சமுதாய மக்கள் கூட்டாக உருவாக்கிய கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த வாழ்வியல் முறை ஆகும். மனிதர்கள் ஒருவரையொருவர் சார்ந்து வாழும் போது மனிதர்களிடையே குழுக்களும், சமுதாயமும் உருவாகும். அந்த சமுதாயத்தின் வாழும் உறுப்பினர்கள் அனைவருக்கும் வாழும் உரிமையை வழங்குவது கட்டுப்பாடுகள் கொண்ட விதிமுறைகள் ஆகும். இந்த விதிமுறைகளைச் சமூக உறுப்பினர்கள் விரும்பி பின்பற்றி வாழும் போது அவை பண்பாடு என்னும் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளாக மாறும். இவ்வகையில் ஒரு மனிதனின் அடிப்படைத் தேவையானது உணவு, உடை, உறைவிடமாகும். இதனடிப்படையில் நெய்தல் மக்களின் உணவு முறையானது எவ்வாறு உள்ளது என்பது பற்றியும் நெய்தல் நில மக்கள் கடல் கிடைத்த மீன்களை தங்களது உணவில் சேர்த்துக்கொண்ட செய்தியினைப் பற்றியும் இங்கு விளக்கப்படுகின்றது. மேலும், உடையானது எவ்வாறு நெய்தல் நில மக்களின் வாழ்வில் இடம்பெற்றிருந்தது என்பது பற்றி விளக்கி, அணிகலன்கள் பற்றியும் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மேலும், கடவுள் வழிபாட்டு முறை பற்றியும் கடவுள் மீது நம்பிக்கை கொண்டு அவர்கள் நடத்திய சடங்குகள், விழாக்கள் பற்றியும் ஆய்ந்து பரதவ இன மக்களின் பண்பாட்டுக்கூறுகளை வெளிப்படுத்துவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

பண்பாடு

பண்பாடு என்னும் சொல்லிற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் கூறப்படுகின்றன. 'culture' என்னும் ஆத்கிலச் சொல்லிற்கு நேர் இணையான தமிழ்ச்சொல் பண்பாடு

ஆகும். பண்பாடு என்பதற்கு விளக்கம் தரும் பிரிட்டானியா தகவல் களஞ்சியமானது, “பண்பாடு என்பது மனிதர்களுடைய மொழி, எண்ணங்கள், நம்பிக்கைகள், பழக்கங்கள், ஆடைகள், விதிமுறைகள், நிறுவன அமைப்புகள், கருவிகள், விழாக்கள், அடையாளச் சின்னங்கள் போன்ற எல்லா அம்சங்களும் கலந்திருக்கும் கலையையே”¹ என்று குறிப்பிடுகின்றது.

பண்பாடு என்பதற்கு அறிஞர்கள் பல்வேறான விளக்கங்களைத் தந்து செல்கின்றனர். அவ்வகையில் “பண்பாடு என்னும் சொல்லை ஏறக்குறைய நாற்பத்தி மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார் உருவாக்கிக் கொடுத்தார் என்று கூறப்படுகிறது. அதற்கு முன்னர் ‘கலாச்சாரம்’ என்னும் சொல் வழங்கப்பட்டு வந்தது. ‘பண்படு’ என்னும் சொல்லே பண்பாடாயிற்று. இது பண்படுத்தல் அல்லது சீர்படுத்தல் எனப்பொருள்படும். பண்பாடு என்பதற்கு நம்மைச் செம்மையான வாழ்விற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் அல்லது தகுதியாக்கிக் கொள்ளுதல் என்று பொருள் கொள்ளலாம். சான்றாண்மையாகிய ஒழுக்கம், உயர்ந்த வழியில் செல்லுதல் ஆகியவற்றையும் பண்பாடு குறிக்கும். பண்பாடு ஒரு வாழும் முறையாக வாழ்நாள் முழுமையும் தன்னுள்ளே அடக்கியுள்ளது. ஒரு சமுதாயத்தில் உள்ள மக்கள் வாழ்க்கையை நடத்தும் முறையே பண்பாடு என மானிடவியலும் சமூகவியலும் கருதுகின்றன. இ.பி. தெய்லர் என்ற அறிஞர் மனிதன் சமுதாயத்தின் உறுப்பினன் என்ற நிலையில் அடைந்துள்ள அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கக் கோட்பாடுகள், சட்டம், வழக்கம், ஏனைய ஆற்றல்கள், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியவற்றைத் தன்னுள்ளே அடக்கியுள்ள சிக்கலான முழுமையே பண்பாடு எனக் கூறுகிறார். கே.எம்.முன்சி அவர்கள் பண்பாடு என்பது சீரிய வாழ்வுமுறை; இவ்வாழ்வுமுறை மக்கள் நம்பிக்கை அடிப்படை மதிப்பீடுகளால் ஊக்குவிக்கப்படுகிறது என்கிறார்;”² மேலும், “பண்படுவது பண்பாடு. பண்படுத்தல் சீர்படுத்தல், அல்லது திருந்துதல். திருந்திய நிலத்தைப் பண்பட்ட அல்லது பண்படுத்தப்பட்ட நிலமென்றும், திருந்திய தமிழைப் ‘பண்பட்ட செந்தமிழ்’ (தனிப்பாடல்) என்றும், திருந்தியவுள்ளத்தைப் பண்பட்ட

வுள்ளமென்றும் சொல்வது வழக்கம். பண் என்னும் பெயர்ச் சொற்கு மூலமான பண்ணுதல் என்னும் வினைச் சொல்லும், சிறப்பாக ஆளப்பெறும் போது, பல்வேறு பொருள்களைச் செவ்வையாய் அமைத்தலையும் குறிக்கும்”³ என்பார் ஞா.தேவநேயப்பாவாணர்.

மேலும், பண்பாடு என்பதற்கு “ஒரு சமுதாயத்தில் வழக்கமாகச் செயற்படுத்தப் பெற்றுள்ள நன்குணர்ந்த சமூக அடிப்படையிலான பொருளுடைய ஒழுகலாறுகள். இதில் வழக்கம் அல்லது மரபு, கட்டளைச் சட்டங்கள், மொழி, மதம், பொருளாதார மற்றும் அரசியல் பழக்கங்கள் கலை போன்றவை அடங்கும். விலங்குகளிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டுவது பண்பாடாகும். கரடுமுரடான நிலத்தை விவசாயத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றுதல் பண்படுத்துவது ஆகும். போன்றே மனிதனை தீய எண்ணங்களில் இருந்து மாற்றி உயர்ந்த எண்ணங்களோடு வாழச் செய்வதே பண்பாடு எனப்படும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாய மக்களால் கற்றுக் கொண்ட அல்லது பகிர்ந்து கொண்ட அனைத்தும், மக்களால் உருவாக்கப்பட்ட சமூக அடிப்படையில் பொருளுடைய அனைத்துப் பொருட்கள் மற்றும் உபகரணங்கள் ஆகியவையும் பண்பாட்டில் அடங்கும். மேலும், பண்பாடு என்ற சொல் மனிதன் விலங்குகளை விடத் தனிச்சிறப்புடையவன் என்ற நிலையில் உயிரியல் அடிப்படையில் மனிதன் மரபு வழியாகப் பெற்றுக்கொள்ளும் குணாதிசயங்களையும் குறிக்கும். பண்பாடு என்பது அறிவு, நம்பிக்கை, கலை, ஒழுக்கநெறிகள், சமுதாயத்தில் ஓர் உறுப்பினராக இருந்து கற்கும் பிற திறமைகளும், பழக்கங்களும் அடங்கிய முழுமைத் தொகுதியாகும்”⁴ என்று சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல் கலைச்சொல் விளக்க அகராதி பொருள் உரைத்துச் செல்கிறது.

“பண்பாடு என்பது சில வேளைகளில் புவிப்பரப்பு அல்லது நாடு சார்ந்ததாகவும் (எ.டு. அமெரிக்கப் பண்பாடு, மேற்கத்தியப் பண்பாடு, இந்தியப் பண்பாடு), மொழி, இனம் சார்ந்ததாகவும் (தமிழர் பண்பாடு, திராவிடப் பண்பாடு, ஆங்கிலப் பண்பாடு, யூதர் பண்பாடு, நீக்ரோ பண்பாடு, பிரெஞ்சுப் பண்பாடு) இடம்

சார்ந்ததாகவும் (நகரப்பண்பாடு, ஊரகப்பண்பாடு) மக்கள் சார்ந்ததாகவும் (பழங்குடியினர் பண்பாடு – Tribal Culture, வேளாண்குடியினர் பண்பாடு – peasant culture) கூறப்படுகிறது. இவை அனைத்தையும் உற்று நோக்கும் போது பண்பாடு என்பது ‘அனைவராலும் பகிர்ந்து கொள்ளக் கூடியவை’ என்ற பொதுக் கருத்தை எட்ட முடிகிறது. இங்கு “அனைவர்” என்பது நாடு, புவிப்பரப்பு, மொழி, இனம் போன்ற எந்த ஒன்றோடும் சார்ந்த மக்களைக் குறிக்கிறது. அதனாலேயே அனைத்து வேறுபாடுகளையும், எல்லைகளையும் கடந்து பெருமைப்படுத்திக் கூறும் வழக்கு மானிடவியலில் கையாளப்படுகிறது”⁵ என்பர்.

பண்பாடு சொல்லாட்சி

பண்பாடு என்னும் சொல் பண்டையத் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படவில்லை. எனினும் பண்பாடு என்னும் பொருள் கொள்ளத்தக்க சொற்கள் இலக்கியங்களில் காணப் பெற்றமையை,

“பண்பெனப் படுவது பாடறிந்து ஒழுகுதல்” (கலி. பா.எ.133.)

என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் நற்றிணைப் பாடல்,

“நயனும் நண்பும் நானும் நன்குடைமையும்

பயனும் பண்பும் பாடறிந் தொழுகலும்” (நற், பா.எ. 160, 1-2)

என்கிறது. அதாவது யாருடனும் பழகும் தன்மையும், பிறப்பிடம் இரப்பதற்கு நாணுதலும், கொடைத்தன்மையும், மன அடக்கமும் பண்பாடு என்கிறது இப்பாடல்.

நாகரிகமும் பண்பாடும்

பண்பாடு என்னும் சொல்லினைப் பழந்தமிழர்கள் நாகரிகம் என்னும் சொல்லினால் வழங்கி வந்தனர். நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றே பண்பாடும் நாகரிகமும் ஒன்றொடொன்று தொடர்புடையவையாகும். நாகரிகம் என்ற சொல் நற்பண்பினைக் குறிக்கின்றது. நன்றாக பழகிய நண்பன் ஒருவன். நஞ்சினைத் தந்தாலும் அதை உண்பது பண்பாடாகக் கருதப்படுகின்றது. இப்பண்பாடு நாகரிகம் என்ற பொருளில் வந்துள்ளது.

“முந்தை யிருந்து நட் டோர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநா கரிகர்” (நற்,பா.எ.355, 6-7)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண் டமைவர் நயத்தக்க

நாரிகம் வேண்டு பவர்” (குறள்- 580)

என்று கூறுகின்றார். வாழ்க்கை நெறிமுறையின் வெளிப்பாடு நாகரிகம் எனப்படும். பண்பாடு என்பது பழக்க வழக்கங்களோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய வாழ்க்கை முறை ஆகும். புறத்தோற்றத்தில் ஏற்படும் வளர்ச்சியை நாகரிகம் என்றும், அகப் பண்புகளில் சிறந்து விளங்குவதைப் பண்பாடு என்றும் பொதுவாகக் கூறலாம்.

பண்பாடுடையோர்

உயர்வான எண்ணங்களோடு நற்செயல்களையும் கொண்டவர்களே பண்பாடுடையவர் ஆவார். உள்ளம் செம்மையானதாகவும், சிறந்ததாகவும், தூய்மையான எண்ணம் கொண்டதாகவும் இருந்தால் மட்டுமே உயர்வான செயல்கள் தோன்றும். இதனையே பாரதியார்,

“உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின்

வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்”⁴

என்கிறார். எனவே, பண்பாடு என்பது நம் மனத்தின் உள்ளே ஏற்படும் நற்பண்புகளின் வளர்ச்சி நிலை ஆகும்.

தமிழரின் பண்பாடு மிகவும் பழமை வாய்ந்தது. நற்பண்புகள் வாய்ந்த சான்றோர் வாழ்வதால் மட்டுமே உலகம் நிலைபெற்றுள்ளது என்று புறநானூறு கூறுகின்றது. இதனை,

”உண்டால் அம்ம இவ்வுலகம் இந்திரர்

அமிழ்தம் இயைவ தாயினும், இனிதுஎனத்

.....

அன்ன மாட்சி அனைய ராகித்

தமக்கென முயலா நோன்தாள்”(புறம், பா.எ.182)

என்ற பாடல் மூலம் அறிய முடிகின்றது.

பண்பாட்டின் இயல்பு

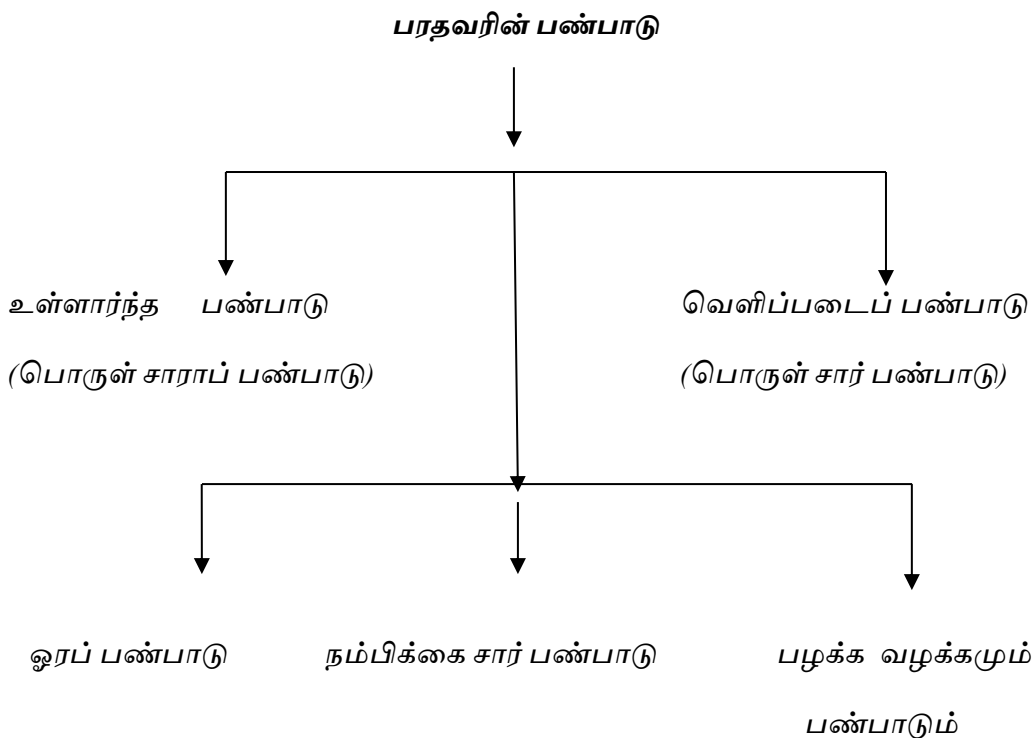
பண்பாடு என்பது தனக்கென்று சில இயல்பு நிலைகளைக் கொண்டு காணப்படும். மனிதன் சமுதாயத்தில் இருந்து கற்றுக்கொண்ட பண்புகள், பழக்கவழக்கங்கள், எண்ணங்கள் ஆகியவற்றைப் பண்பாடு குறிக்கிறது. “மரபு வழியாகப் பெறப்பட்டதன்று பண்பாடு. சமுதாயம் ஒருவனைப் பண்புடையவனாக ஆக்குகிறது. பண்பாடு நிலைபெற்ற ஒன்றன்று. அது நெகிழும் தன்மையுடன் கூடிய இயக்காற்றல் பெற்றது. பண்பாடு வழிவழியாக வந்து கொண்டே இருக்கிறது.

பண்பாடு சமுதாயத்தின் சாதனையாகும். ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் பண்பாட்டிற்குத் தன் பங்கினை அளித்தாலும் பண்பாடு உருவாவதும் வளர்வதும் சமுதாயத்தில்தான். பண்பாடு சமுதாயத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களான அறத்தேவைகளை நிறைவு செய்வதால் நடைமுறை வாழ்விற்குப் பயன்படுகிற ஒன்றாக விளங்குகிறது.

பண்பாட்டின் அமைப்பு தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே வந்தாலும் அதன் வளர்ச்சி நிற்பதில்லை. ஒவ்வொரு நாட்டின் பண்பாடும் பிற பண்பாட்டின் தாக்கத்திற்கு உள்ளானாலும் அவற்றின் சிறப்புக் கூறுகளை இணைத்துக் கொண்டு தன்னை முழுமையாக்கிக் கொள்கிறது. மேலும், எந்த இரு பண்பாடும் ஒத்ததாக இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு பண்பாடும் குறிப்பிட்ட மக்களின் பட்டறிவினால் விளைந்ததாகும்.

பண்பாட்டுடன் செயல்படுவது மனித இனம் முழுமைக்கும் உரித்தான ஒரு பொது நுகர்வே தவிரத் தனி மனிதனுக்கோ, சமுதாயத்திற்கோ உரியதன்று”⁷ என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் பண்பாட்டின் இயல்பு பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு நாட்டில் வெவ்வேறு நிலப்பகுதிகளில் வாழுகின்ற மக்களின் உணவு, உடை, தொழில், பழக்கவழக்கங்கள் ஆகியன அனைத்தும் சூழ்நிலையினால் இயற்கைக் கூறுகளினால் மாறுபடக்கூடியன. அவ்வகையில், ஒவ்வொரு நிலத்திலும் வாழுகின்ற மக்களுக்கென்று தனித்தனியான பண்பு நலன்களும் இருக்கக்கூடும்; பண்பு என்பது மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து முகிழ்க்கக்

கூடிய ஒன்று; இது காலத்திற்கு ஏற்றவாறு மாறுபாடு அடைந்து நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மை பெற்றது; நிலையான பண்பாடு என்று எதனையும் குறிப்பிட்டுச் சுட்டுதல் இயலாது. மாறுபாடு அடைகின்ற தன்மையினால் அது நிலைத்து இருப்பினை அடைய முடியாவிட்டாலும், சில நேரங்களில் நன்மை பயக்கக் கூடிய பண்புகள் மக்களின் வாழ்க்கையோடு தொடர்ந்து பயணம் மேற்கொண்டு வருவதைக் காணமுடியும். மக்களின் வாழ்க்கைக்கு நன்மை பயப்பனவற்றை 'நற்பண்பாடு' என்றும்; கெடுதல் விளைவிப்பனவற்றைத் 'தீய பண்பாடு' எனவும் பகுக்கலாம். அதே நேரத்தில் ஒருகாலத்தில் தீய பண்பாடாகக் கருதப்பட்டவை மற்றொரு காலத்தில் நற்பண்பாடாகவும், நற்பண்பாடு தீயதாகவும் கருதப்பட வாய்ப்புக்கள் ஏராளம் உள்ளன. இதன் காரணமாக நிலைத்த பண்பாடு என்று எதுவும் நிலைபெற்று நிலையான இருப்பைப் பெறமுடிவதில்லை. இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ள பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் அவ்விலக்கியங்கள் எழுந்த காலகட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளையும், வாழ்ந்த விதங்களையும் அறிய உதவும் சான்றுகளாக விளங்குகின்றன. இதுபோன்ற இலக்கியப் பதிவுகள் பண்பாட்டின் வரலாற்று ஆவணமாகக் கருதப்படுகின்றன.

கடலும் கடல் சார்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைச் சங்கப்புவர்கள் பதிவுசெய்த பாடல்களின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு பகுத்து இப்பகுதி ஆராய்கிறது. அவையாவன,

- ❖ உள்ளார்ந்த பண்பாடு
- ❖ ஓரப்பண்பாடு
- ❖ நம்பிக்கைசார் பண்பாடு
- ❖ பழக்க வழக்கமும் பண்பாடும்
- ❖ வெளிப்படைப் பண்பாடு
- ❖ பொருள்சார் பண்பாடு

என்பனவாகும்.

உள்ளார்ந்த பண்பாடு

உள்ளார்ந்த பண்பாடு என்பது மக்கள் மனத்தளவில் பதிய வைத்துள்ள பண்பாட்டு விதிகளின் அடிப்படையில் நிகழும் நடத்தை முறைகளின் தொகுப்பு ஆகும். “பண்பாட்டின் பொருள்சாராக் கூறுகளான நெறிமுறைகள், விழுமியங்கள், விதிகள், குடிவழக்குகள், வழக்கடிபாடுகள், பழக்கவழக்கங்கள், அளிப்புகள், நம்பிக்கைகள், கனவுகள், பயம், இன்பம், விரக்தி போன்ற மனத்தளவில் உணரப்படும் எந்த ஒரு கூறும் உள்ளார்ந்த பண்பாட்டின் கூறுகளே. இவை போன்ற ஆயிரமாயிரம் உள்ளார்ந்த கூறுகள் ஒவ்வொரு பண்பாட்டிலும் உண்டு. ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டை நேரடியாகக் காணமுடியாது. செயல் வடிவமாகவோ எண்ணத்தின் வெளிப்பாடாகவோ கதை, கவிதை, இசை, நடனம், சைகை, குறியீடு போன்ற எண்ணற்ற பொருள்சாராக் கூறுகளின் வெளிப்பாடாகவோ அறிய இயலும். உள்ளார்ந்த பண்பாட்டினை மக்கள் மனத்தளவில் மட்டும் கொண்டிருப்பர். வெளிப்படையாகத் தெரியாது. இவை புற நிகழ்ச்சிகள் மூலமே வெளிப்படக் கூடியன. எனவே தான் இவ்வகைக் கூறுகளின் தொகுப்பை உள்ளார்ந்த பண்பாடு என மானிடவியலார் குறிப்பிடுவர்.”⁸ அந்த வகையில் சங்க காலத்தில் மடலேறுதல்

என்பது ஆண்களுக்கு மட்டும் உரிய செயலாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது. பெண்கள் மடலேறுதல் என்பது பண்பாட்டுக்கு இழுக்கான செயலாகக் கருதப்பட்டமையால் அவர்கள் மடலேறத் துணியவில்லை. நெய்தல் நிலத்தில் காணப்படுகின்ற இந்நிகழ்வானது உள்ளார்ந்த பண்பாட்டிற்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றது. ஒரு பெண் தன் மனத்தில் ஆண் மட்டும் தான் மடலேற வேண்டும், பெண்ணாகிய நாம் மடலேறுதல் கூடாது. அது சமுதாய விதிக்கு நேர்மாறானது என்று எண்ணுவதோடு, அவ்வாறு செய்தால் பண்பாட்டுக்கு உகந்ததாகாது என்று சிந்திக்கின்ற மனப்போக்குக் காணப்பெற்றுள்ளமை தெளிவாகிறது. இதனை,

“பனைஈன்ற மாலூர்ந்து அவன்வரக் காமன்

கணை இரப்பேன் கால்புல்லிக் கொண்டு” (கலி.பா.எ,147:59-60)

எனவரும் நல்லந்துவனார் பாடலடிகள், தலைவி தன்னால் மடலேற இயலாதிருப்பினும், காமனை வேண்டித் தலைவன் மீது கணை தொடுக்கச் செய்து மடலேறச் செய்வேன் என்று மொழிவதிலிருந்து தலைவியின் உள்ளார்ந்த பண்பாட்டினை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. மேலும்,

“காமம் செப்பல் ஆண்மகற்கு அமையும்

யானென் பெண்மை தட்ப நுண்ணிதின் தாங்கிக்

கைவல் கம்மியன் கவின்பெறக் கழாஅ” (நற்.பா.எ.94)

என்ற இளந்திரையனாரின் பாடலடிகள், காமத்தைப் பெண் தானே வெளிப்படுத்தல் கூடாது. அவ்வாறு குறிப்பிடுதல் பெண்மைக்கு இழுக்கு உண்டாகும் என்ற கருத்து பெண்ணின் மனத்தில் பதிய வைக்கப்பெற்றுள்ளமையினை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன. இவை போன்ற செயல்கள் எல்லாம் உள்ளார்ந்த பண்பாட்டிற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. இதன் வழி இந்நில மகளிரின் குணநலன்களை, சமுதாய விதிக்குக் கட்டுப்பட்டு இருந்த நிகழ்வுகளை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

ஓரப்பண்பாடு

“ஒரு பண்பாட்டுப் பகுதியின் எல்லையில் வாழும் மக்கள் தம் பண்பாட்டுக் கூறுகளுடன் அண்டைய பகுதிப் பண்பாட்டுக் கூறுகளின் தாக்கத்தைப் பெற்றுக்

கலப்புப் பண்பாடு உடையவர்களாகக் காணப்படுவார்கள். அத்தகைய பண்பாடே ஓரப்பண்பாடு ஆகும்.”⁹

வெவ்வேறு பண்பாடுகளை உடைய குழு உறுப்பினர்களிடையே கொடுக்கல், வாங்கல்களின் காரணமாக இருபண்பாட்டுக் கூறுகளின் பரவல் ஏற்படுகிறது. இதனைப் பண்பாட்டுத் தொடர்பு என்பர். சங்ககால மக்களைப் பொருத்த வரையில் ஏதாவதொரு வகையில் ஐந்திணை மக்களிடையே பண்பாட்டுக் கூறுகள் தொடர்பு உடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில், நெய்தல் நில மக்களிடையே பண்டமாற்று முறை, குரவை, துணங்கைக் கூத்து போன்ற நிகழ்வுகளின் வழி அவர்களுக்கிடையே பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்டு இருக்கின்றன.

சான்றாக,

“தாழை வீழ்கயிற் றாச றாங்கிக்

கொண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின்

வெண்டலைப் புணரி ஆயமொ டாடி” (அக.பா.எ.20)

“பொய்த லாடிய பொய்யா மகளிர்

குப்பை வெண்மணற் குரவை நிறுஉந்” (ஐங்.பா.எ.181)

“பரதவ மகளிர் குரவையொ டொலிப்ப” (மது.வரி.97)

எனவரும் பாடலடிகள், குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள குரவைக் கூத்து நெய்தல் நில மக்களின் பயன்பாட்டிலும் வழக்கிலும் இருந்தமையைப் பகர்ந்து நிற்கின்றன.

மேலும், இதனைப் புறப்பாடல்கள் ‘தலைக்கை தருதல்’ என்று பதிவு செய்துள்ளமை குறிக்கத்தக்கது. “ஆண்களும் பெண்களும் கலந்து மகிழுகின்ற குரவை, துணங்கை போன்ற கூத்துக்களில் கைகோர்த்தாடும் வழக்கம் இருந்துள்ளது. ஆட்டத்தின் போக்கில் முறையே கைகளை மாற்றிப் பலர் கைகளைப் பற்றி ஆடத் தொடங்கும் போது ஆடவன் ஒருவன் தான் விரும்புகிற பெண்ணின் கையைப் பற்றியே ஆடத்தொடங்குவான். இவ்வாறு முதன் முதலில் கைப்பற்றுவதே ‘தலைக்கை’ தருவதாகும். தலைக்கை தருதல் ஒருவர் பால் ஒருவர் கொண்ட காதலை வெளிப்படையாக அறிவிக்க அமைந்த வாய்ப்பாகவும் இருந்தது.”¹⁰ இக்கருத்தினை,

“திண்டிமில் வன்பரதவர்

வெப்புடைய மட்டுண்டு

தண்குரவைச் சீர்தூங்குந்து

தூவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை

மெல்லிணர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்தர்

எல்வளை மகளிர் தலைக்கை தருஉந்து” (புறம். பா. எ. 24)

என்று புறப்பாடல் தெளிவாகக் காட்சிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

நம்பிக்கைசார் பண்பாடு

நம்பிக்கை என்பது சங்ககாலம் முதல் இன்று வரை மக்களின் மனத்தில் நீங்கா இடத்தைப் பிடித்துள்ளது. மனித இனத்தின் அச்சவுணர்வே இதற்குக் காரணம் ஆகும். இது காலம் காலமாக நடைமுறை வழக்கங்களாக மக்களிடையே நிலைபெறத் தொடங்கின. “சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காணப்படும் கருத்துக்கள் சில அக்கால மக்களின் நம்பிக்கையை அறிவிப்பனவாக உள்ளன. இவற்றையும் பாடல்களில் பெய்து வைத்தமையை நோக்க அக்காலப் புலவர்கள் அவற்றை அமைத்துப் பாடுவதையும் இலக்கிய மரபாகக் கொண்டிருந்தனரோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. உணர்ச்சிகளைப் போல மக்களின் கருத்துக்களைப் படைத்துக் காட்டுவது இலக்கியத்தின் தன்மைகளில் ஒன்றாதலின் இப்பாடல்கள் இவற்றைத் தாங்கி நிற்கின்றன போலும். ஆயினும் இவை வெறும் குறிப்புகளாக அமையாமல் உவமைகளாகவோ, அறவுணர்வு ஊட்டுவனவாகவோ அமைந்துள்ளமையைக் காணலாம்.”¹¹

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பரதவ இன மக்களிடையே ஏராளமான நம்பிக்கை சார்ந்த பண்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் அக்காலகட்ட மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை, பண்பாட்டுக் கூறுகளை எடுத்தியம்பும் நிலையில் அமைந்துள்ளன.

வெளிப்படைப் பண்பாடு

உள்ளார்ந்த பண்பாட்டிற்கு நேர் எதிரானது வெளிப்படைப் பண்பாடு. இதில் கருத்து வடிவில் புதைந்து கிடக்கும் செய்திகளோ மனத்தளவில் மட்டும் புறிந்து கொள்ளக்கூடிய நடத்தை முறைகளோ இடம் பெறுவதில்லை. வெளிப்படையாகக் காணக்கூடியவை மட்டுமே இடம் பெறும். ஒரு சமுதாயத்தின் நடத்தை முறைகள் எக்கூறுகளால் வெளிப்படுகிறதோ அவையே அச்சமுதாயத்தின் வெளிப்படைப் பண்பாடாகும். பெரும்பாலும் பொருள்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகளால் அறியப் பெறுபவை அனைத்தும் வெளிப்படைப் பண்பாடு ஆகும்.

பொருள்சார் பண்பாடு

பொருள்சார் பண்பாடு என்பது “மக்கள் அவர்களின் பயன்பாட்டிற்காக ஏற்படுத்திக் கொள்ளும் அனைத்துப் பொருள்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஆகும். ஆய்வு செய்யப்படும் சமுதாயத்தின் பொருள்சார் பண்பாட்டைப் பற்றிய தரவுகள் மிகவும் பயனுள்ளவை. வீடுகளின் அமைப்பு, அன்றாடம் பயன்படுத்தப்படும் பொருட்கள், வீட்டுச்சாமான்கள், ஆடைகள், அணிகலன்கள், போக்குவரத்துக் கருவிகள், தொழிற்கருவிகள், தற்காப்புக் கருவிகள் போன்ற பொருட்களைப் பற்றிய தரவுகள் சமுதாயப் பண்பாட்டு முறைகளை அறிய உதவும். மேலும், இவை மக்களின் சிந்தனை முறை, உணர்வு, அறிவு, அழகுணர்வு போன்ற பல பொருள்சாராப் பண்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவனவாக உள்ளன.”¹² இந்த நிலைகளில் நெய்தல் நில மக்களிடம் காணப்படும் பொருள்சார் பண்பாடுகளைப் பற்றி அறிவது அச்சமுதாயப் பண்பாட்டை விளக்குவதற்கும், அச்சமூக மதிப்பை அறிந்து கொள்வதற்கும் ஏதுவாக அமையும். பரதவக் குடியிருப்புக்களின் அமைப்பு மனிதக் குடியிருப்புகளின் அமைப்பு பெரும்பாலும் சுற்றுச்சூழல் சார்ந்து அமைந்திருப்பதை அவ்வத் திணைப் பாடல்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. பண்டைக் காலத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் இருப்பிடங்களையும், இருப்பிடங்களின் அமைப்புக்களையும் அறிந்து கொள்வதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் மிகவும் பயன்பாட்டுத் தன்மை உடையதாயிருக்கின்றன.

நிலத்தினுடைய இயற்கையமைப்புக்குத் தகுந்தபடி அக்கால மக்கள் தங்களின் வாழ்க்கை முறையினை அமைத்துக் கொண்டது மட்டுமின்றி, அவர்களின் உறைவிடங்களும் அவ்வாறே அமைந்தன. நெய்தல்நில மக்கள் அமைத்த குடியிருப்புகள் இந்நிலப் பகுதிகளில் கிடைத்த பொருட்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாயிருந்தன. சங்க காலத்தில் கடலில் மீன்பிடித்தல் தொழிலினை முதன்மையானதாகச் செய்து வாழ்ந்த பரதவர்கள், அந்நிலத்தில் கிடைத்த புல், மரங்கள், ஓலை ஆகியனவற்றைக் கொண்டு உறைவிடங்களை அமைத்துக் கொண்டனர். கடற்கரையோரங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்த அவர்களின் குடியிருப்பு,

“கண்டல் வேலிக் கழிசூழ் படப்பை

முண்டகம் வேய்ந்த குறியிறைக் குரம்பைக்

கொழுமீன் கொள்பவர் பாக்கம் கல்லென” (நற்.பா.எ.207)

என்று கண்டல் மரங்களை வேலியாகவுடைய உப்பங்கழி சூழ்ந்த இடங்களில் முள்ளிகளால் வேயப்பட்ட கூரைகளை உடைய தன்மையினை வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. மேலும்,

“ஆடுஅரை ஒழித்த நீடுஇரும் பெண்ணை

வீழ்கா ஓலைச் சூழ்சிறை யாத்த

கானல் நண்ணிய வார்மணல் முன்றில்” (நற்.பா.எ.354)

எனவரும் உலோச்சனாரின் பாடலடிகள், உலர்ந்த அடி மரத்தினையுடைய காற்றால் ஒழிக்கப்பட்ட நீண்டயர்ந்த பனையின் முற்றிய ஓலையால் சுற்றுவேலி கட்டப்பட்ட வெள்ளிய மணல் பரந்த முன்றிலினை உடைய நிலையினைக் காட்சிப்படுத்துவதன் வழி அம்மக்களின் குடியிருப்புப் பகுதியினை ஓரளவு அறிந்து கொள்ள இயலுகிறது.

பரதவ இன மக்கள் குடியிருந்த உறைவிடம் இல், மனை, பதி, சிற்றில் என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளன.

“காயல் வேய்ந்த தேயாநல் இல்” (அக.பா.எ.370)

“ஒருநாள் உறைந்திசி னோர்க்கும் வழிநாட்

டம்பதி மறக்கும் பண்பின் எம்பதி” (அக.பா.எ.200)

“புள்இமிழ் பெருங்கடற் கொள்ளான் சென்றென

மனைஅழுது ஒழிந்த புன்தலைச் சிறாஅர்” (நற்.பா.எ.392)

என்பன போன்ற பாடலடிகள், இல்லத்தினைக் குறிக்க பல சொல்லாடல்கள் வழக்கில் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளமையைத் தெளிவுறுத்துகின்றன. இவற்றுள் ‘மனை’ என்ற சொல் மக்கள் வாழும் இல்லத்தினை மட்டுமல்லாது நண்டுகள் குடியிருக்கும் வளையினையும், கடற்கரை மணலில் கட்டி விளையாடும் சிற்றிலையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன.

“சிறுவீ ஞாழல் வேரளைப் பள்ளி

அலவன் சிறுமனை சிதையப் புணரி” (குறு.பா.எ.328)

“ஈங்கா கின்றால் தோழி ஒங்குமணல்

வரியார் சிறுமனை சிதைஇ வந்து” (நற்.பா.எ.378)

என்ற பாடலடிகள், மேலே குறிப்பிட்ட கருத்தினை தெளிவுறுத்திச் செல்கின்றன.

பரதவர்கள் குடியிருந்த வீடு இல், மனை, பதி என்று அழைக்கப்பட்டமை போன்று அவர்கள் குடியிருந்த பகுதி சிறுகுடி, பாக்கம், சீறார், மூதார், பேரூர், நல்லூர் என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளன.

இதனை,

“சிறுகுடிப் பரதவர் பெருங்கடன் மடுத்த

கடுஞ்செலற் கொடுத்திமில் போல” (அகம், பா.எ.330)

“கிளைமை கொண்ட வளைஆர் முன்கை

நல்லோள் தந்தை சிறுகுடிப் பாக்கம்” (நற்,பா.எ.323)

“வரையாத தாரம் வருவிருந்து அயரும்

தண்குடி வாழ்நர் அங்குடிச் சீறார்” (நற்,பா.எ.135)

“பேரூர் துஞ்சும் யாரும் இல்லைத்

திருந்துவாய்ச் சுறவ நீர்கான்று ஓய்யென” (நற்,பா.எ.132)

“மல்லம்அம் சேரி கல்லெனத் தோன்றி

அம்பல் மூதூர் அலர்எழ

சென்றது அன்றோ கொண்கன் தேரே” (நற்,பா.எ.249)

“கையற வந்த தைவர லூதையொ

டின்னா உறையுட் டாகும்

சின்னாட் டம்மவிச் சிறுநல் லாரே” (குறுந்,பா.எ.55)

என்ற பாடலடிகள் மெய்ப்பித்துக் காட்டுகின்றன. மேலும், சில இடங்களில் ‘நகர்’ என்ற சொல்லாடலும் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

“கதிர்கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுத்

திருவுடை வியல்நகர் வருவிருந்து அயர்மார்” (நற்,பா.எ.258)

எனவரும் நக்கீரனாரின் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இந்த நிலைகள் பரதவ மக்களின் குடியிருப்பு பகுதியில் காணப்பெற்றுள்ள ஏற்றத் தாழ்வுகளை இயம்புவதாக உள்ளன.

புழங்கு பொருள்

பண்பாட்டினை மானிடவியலார் இரண்டாக வகைப்படுத்துகின்றனர். அவை, 1. பொருள்சார் பண்பாடு, 2. பொருள்சாராப் பண்பாடு என்பனவாகும். மக்கள் தங்களின் தேவைகளுக்காகச் செய்து கொள்ளும் அனைத்து வகையானப் பொருட்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டினுள் அடங்கும். பொருள்சாராப் பண்பாட்டில் பொருள் வடிவம் பெறாத அனைத்துக்கூறுகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றில் புழங்குபொருட்கள் அனைத்தும் பொருள்சார் பண்பாட்டினை அடையாளப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றன.

புழங்கு என்பதற்குக் கதிரைவேற்பிள்ளை தமிழ் மொழியகராதி, வழங்குதல் என்றும், தமிழ் லெக்சிகன் கையாளுதல், புழங்குதல் என்றும் விளக்கம் தருகின்றன. எனவே புழங்கு பொருள் என்பது மக்கள் அன்றாடம் தங்கள் தேவைக்காகப் பயன்படுத்தி வந்த, வருகின்ற பொருட்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். மக்கள் தங்களின் தேவைக்கு ஏற்ப தொன்று தொட்டே செய்துவருகின்ற கைவினைப் பொருட்கள் யாவும் புழங்குபொருள் பண்பாட்டை அடையாளப் படுத்துகின்றன

என்கின்றார்”¹³ லுர்து. இயற்கை வளங்களைப்பண்பாட்டுப் படைப்புகளாகவும், கலைப்படைப்புகளாகவும் மாற்றிக் கொள்வதையே புழங்கு பொருள்சார் பண்பாடு என்றும்; மானுடக்குழு ஒன்றின் தொழில் நுட்பத்திறனும் புழங்குபொருள் சார்ந்தகலைத்தொழில் வேலைப்பாடமைந்த பொருட்களும் புழங்குபொருள்பண்பாட்டில் அடங்குகின்றன என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

புழங்குபொருள் விளக்கம்

“நம்மைச் சுற்றியுள்ள புற உலகம் முழுவதும் பொருள் சரந்ததுதான். நாம் பொருளோடு உறவாடாத நேரம் கிடையாது. பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை’ என்பது முன்னிலை பெற்றுவிட்டது. நம்மோடு தொடர்புடைய எண்ணற்ற பொருள்களுள் ‘புழங்குபொருட்கள்’ மிகவும் அன்னியோன்யமானவை. நம் உணர்வுகள் வாழும் களமாக இப்புழங்கு பொருட்கள் உள்ளன. இறந்த உறவினர் படத்தைச் சுவரில் மாட்டி மாலையிடுகிறோம், கல்லை நட்டு குங்குமம் இட்டால் சாமி என்கிறோம், புழங்குபொருட்களுக்கு ‘ஆயுத பூசை’ செய்கிறோம்.”¹⁴ இவ்வாறு மனிதர்களைச் சுற்றியுள்ள பொருள்களில் கருத்துக்கள், உணர்வுகள், மதிப்பீடுகள், விழுமியங்கள் தொடர்பு பெறுகின்றபோது இப்புழங்கு பொருள்கள் பயன்பாட்டுடன் வேறுசிலவற்றையும் இணைத்த நிலையில் முழுமையடைகிறது.

புழங்குபொருள் காலத்திற்கேற்றவாறு மாறும் தன்மையன. கற்காலத்தில் உருவான கற்கருவிகள் இக்காலத்தில் இயந்திரங்களுடன் தொடர்பு பெறுவதை இங்கு விளக்கத்திற்காகக் குறிப்பிடலாம். ‘உரல்’ அக்காலத்தில் அரைப்பதற்குரிய புழங்கு பொருள். இக்காலத்தில் மோட்டார் இயந்திரத்துடன் மின்தொடர்பு பெற்று ‘கிரைண்டர்’ என்ற கருவியாகப் பயன்படுவதைக் குறிப்பிடலாம்.

அருங்காட்சியகத்தில் உள்ள பொருட்கள் தொன்மைக்காலப் புழங்கு பொருள்கள் ஆகும். அதுபோல இலக்கியத்தில் பதிவு செய்யப்பெற்ற பண்டைத் தமிழரின் புழங்கு பொருள்களை அறிதல் வாயிலாகப் பண்டைத் தமிழரின் புழங்கு பொருட்களையும், அப்பொருள்களைச் சார்ந்த பண்பாட்டினையும் மதிப்பிட வழியுண்டு. பயன்படும் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்ட மக்கள் அப்பொருள்கள்

குறித்த உருவாக்கத்தைக் கவனமாகப் பேணுகின்றர். அமமுறையில் உருவாக்கம் குறித்த திறன் தோற்றம்பெற்ற காலத்திலிருந்து இன்றளவு வரை தொடர்ச்சியாக மரபில் நிலைத்து வாழ்வதைக் காணலாம். ஆகவே, தொழில் திறம் குறித்த மரபு புழங்குபொருளில் மையம் கொண்டுள்ளதாகக் கருதலாம். நாட்டுப்புறத்தில் நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் எங்ஙனம் மரபின் வழியாக வாய்மொழி மரபாக நிலவுகிறதோ, அதைப்போல உருவாக்கத்திறம் குறித்த கருத்துக்களும் வாய்மொழி வாயிலாகவே (Oral tradition) பயின்றுவருகின்றன.

புழங்குபொருள்கள் உருவாக்கத்திற்குரிய உத்திகளும் வடிவமைப்புகளும் (Designs) பரம்பரை பரம்பரையாகப் பயின்றுவரும் நிலையில் குறிப்பிட்ட குழு (அ)சாதியினர் அடையாளப் படுத்தப்பெறுகின்றனர். அவ்வாறு அடையாளப்படுத்தப் பெற்றவர்கள் வட்டாரம் (அ) இடம் என்ற நிலையில் மேலும் அடையாளப்படுத்தப் பெறலாம்.

புழங்குபொருள் உற்பத்தியில் ஆண்களின் பங்கு என்ன?, பெண்களின் பங்கு என்ன? என்ற சிந்தனையோடு புழங்கு பொருள் குறித்த ஆய்வைச் செய்கின்றவர். சிலவற்றை முழுவதும் பெண்களே செய்கின்றனர். சிலவற்றில் பகுதியாகச் செயல்படுகின்றனர். சிலவற்றில் முழுப்பங்கே இல்லை. இவைகளை அறிஞர்கள் பல எடுத்துக்காட்டு விளக்கங்களின் வழி எடுத்துரைக்கின்றனர்.

பெண்கள் பாய் பின்னுதல், கூடை முடைதல், மலர் வேலைப்பாடுகள் போன்றவற்றில் முழுமையாக ஈடுபடுகின்றனர். நெசவுத் தொழிலில் பாதி நிலையில் பங்கு பெறுகின்றனர். கடுமையான உழைப்பு உள்ள இடங்களில் குறிப்பாக இரும்பு தொடர்பான தொழில்களில் பெண்களின் பங்கே இருப்பதில்லை. புரோவ பெண்கள் தொழிற்கான பொருள்கள் நாடு என்ற பகுதியிலிருந்து கிடைப்பதாகக் கருத்தாக்கம் செய்கிறார். ஆண்கள் தொழிலுக்குரிய மூலப்பொருட்கள் காட்டிலிருந்து கிடைப்பதாகக் குறிக்கிறார். "பெண்கள் முற்றிலும் பங்கேற்காத மூன்றாம் வகைத் தொழில்களான தச்சவேலை. இரும்பு வேலை, சிற்பவேலை, பித்தளைப் பாத்திர வேலை, பொன்வேலை ஆகியவற்றுக்கான மூலப்பொருள்களைப் பண்டைக்

காலத்தில் தட்டார்கள் மலைப்படுகைகளில் ஓடும் ஆற்றுப் பரப்பிலிருந்து தங்கத்துகள்களை எடுத்துள்ளனர். அதுபோல மலைப்பகுதிகளின் இரும்புக் கனிமங்களைச் சேகரித்து, அவற்றைக் காய்ச்சி இரும்புக் கருவிகள் செய்துள்ளனர் எனக் கருமார்கள் தெரிவிக்கும் பழங்கதைகளை நினைவு கூறுகிறார் புரோவர்,¹⁵ இவ்வகையில் பெண்கள் செய்யக்கூடிய புழங்கு பொருட்கள் நீர்நிலைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளவைகளாக உள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக, பாய், கூடை இவைகளுக்குரிய கோரைப் புறகள் நீருடன் தொடர்புடையவை. ஆண்கள் செய்யக்கூடிய புழங்கு பொருட்கள் நெருப்புடன் தொடர்புடையவை. மேலும் பெண்கள் செய்யக்கூடிய உற்பத்திப் பொருள்கள் வேகமாக அழிந்து விடுகின்றன. மறு உற்பத்தி தேவைப்படுகிறது. ஆனால் ஆண்கள் செய்யக்கூடியவை நிடித்து உழைக்கக் கூடியவை. இவ்வாறு ஆண், பெண் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் புழங்குபொருளிலிருந்து பண்பாட்டை உருவாக்க முடியும் என்று புரோவர் தெரிவிக்கும் கருத்து மிகப்பயனுடையதாக அமையக் காணலாம்.

பரதவரின் புழங்கு பொருட்கள்

புழங்கு பொருட்கள் குறித்து ஆய்வுச் செய்த ரெஜிக்குமார் மூன்றாக (ரெஜிக்குமார், த., புழங்குபொருள் பண்பாடு, காவ்யா பதிப்பகம், சென்னை, 2009.)வகைப்படுத்தி கூறியுள்ளார். அவை, 1.உணவு சார்ந்த புழங்குபொருட்கள், 2. வீட்டுஉபயோகப் புழங்குபொருட்கள், 3.தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள் என்பனவாகும். இவற்றுள் தொழிற்கள புழங்கு பொருட்களை விரிவாகக் காண்போம்.

உணவு சார்ந்த புழங்குபொருட்கள்

தனிக்குடும்பத்தை மையமிட்ட இல்லத்தில் (வீடு) இடம்பெறும் புழங்கு பொருட்கள் பல திறத்தன. வீட்டில் சமைத்தல், பரிமாறுதல், சேமித்தல் எறியூட்டுதல் என்பன போன்ற செயல்நிலைகளில் பலவிதமான புழங்குபொருள்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வீட்டுஉபயோகப் புழங்குபொருட்கள்

‘உணவுகளைச் சமைப்பதற்கும், அவைகளைப் பாதுகாப்பாகப் பக்குவப்படுத்தி வைப்பதற்கும், உணவுகளை உண்பதற்கும், கால்நடை, பறவைகளுக்கு உணவு கொடுப்பதற்கும் பல்வேறு விதமான கலன்களை எல்லா மக்களும் பயன்படுத்துகின்றனர். இதற்கு சங்க கால மக்கள் விதிவிலக்கன்று அவர்களும் இயற்கையாகக் கிடைத்த இலைகளையும் மரம் மற்றும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட கலன்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அது மட்டுமின்றிப் பல்வேறு வகையான உலோகங்களினால் செய்யப்பட்ட கலன்களையும் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இஃது அவர்களின் அறிவியல் தொழிநுட்ப வளர்ச்சியினை எடுத்துரைப்பதாக அமைந்துள்ளன. அதிகளவில் மண் கலன்களின் பயன்பாடு இருந்துள்ளன. சங்க கால மக்கள் மரம், மண், இரும்பு, பித்தளை, வெண்கலம், தங்கம், வெள்ளி போன்றவற்றால் செய்த கலன்களைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். தற்போது வெண்கலம், தங்கம், வெள்ளி, மரம் போன்றவற்றால் செய்யப்பட்ட கலன்கள் வழக்கிழந்து காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கலம் என்பது உள்ளீடற்ற, குப்பி போன்ற அமைப்பினைக் கொண்டது ஆகும். இஃது பயன்பாட்டு வடிவம் இவற்றிற்கேற்ப பல்வேறு பெயர்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக, பொற்கலம் (பரி. 11: 79-80), கறவைக்கலம் (கலி. 108:30-32) போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். சமையல் அறையினை மக்கள் ‘அடுக்களை’ என்று கூறும் மரபு உள்ளது. அதாவது, அடுத்தல் என்றால் சமைத்தல் என்று பொருள். எனவேதான், சமையல் செய்யும் இடத்தை அடுக்களை என்றழைக்கிறோம்.

சமைத்த உணவுகளை மூடியுள்ள கலன்களில் பாதுகாப்பாக வைத்து பயன்படுத்தும் வழக்கத்தையும் நம் முன்னோர் கடைபிடித்து வந்துள்ளனர். இதனை,

“அருங்கடித் தீஞ்சுவை யமுதொடு பிறவும்

விருப்புடை மரபிற் கரப்புடையடிசில்

மீன் பூத்தன்ன வான் கலம் பரப்பி” (பெரும்,வரி. 475-477)

என்றப் பாடலடிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய கலன்களை இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம். அவை, 1. இயற்கை கலன்கள், 2. செயற்கை கலன்கள் என்பனவாகும்.

1. இயற்கை கலன்கள்

சங்ககால மக்கள் இயற்கையினைத் தங்களின் தேவைக்கு ஏற்ப பயன்படுத்தி உள்ளனர். இயற்கையாகக் கிடைக்கும் தாமரையிலை, தேக்கிலை, ஆம்பலிலை, வாழையிலை, பனையோலை, மூங்கில் ஆகியவற்றைக் கலன்களாக உணவு உண்பதற்கு ஏற்புடையதாக வடிவமைத்து பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

தேக்கிலை

தேக்கு மரத்தின் இலைகளைப் பயன்படுத்தி உணவு உண்ணும் வழக்கம் தற்போது கிராமப்புற மற்றும் மலைவாழ் மக்களிடம் காணப்படுகின்றது. சங்ககால மக்களும் தேக்கிலையினை உண்கலமாகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இதனை,

“சேக்குவள் கொல்லோ தானே தேக்கின்

அகலிலை குவிந்த புதல்போல் குரம்பை

ஊன் புழுக் கயரு முன்றில்” (அகம்.பா.எ. 315: 15-17)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், பயணம் மேற்கொள்ளும்போது வழியில் உணவு உண்ணும் போதும் தேக்கிலை மிகவும் உதவியாக இருந்துள்ளது. இதனை,

“தேய்வ மடையிற் தேக்கிலைக் குவைஇக்....” (பெரும்: வரி.105)

என்றப்பாடலடி சான்று பகர்கின்றது. தற்போது, நீண்ட நாள் கெடாமலிருக்க வேண்டி, தேக்கிலையில் ஊறுகாய் வகைகளை வைத்து விற்பனைச் செய்கின்றனர். தேக்கிலையில் உள்ள ஊறுகாய் அதிக சுவையுடையதாக இருப்பதால் மக்கள் அதனை விரும்பி உண்கின்றமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வாழையிலை

எக்காலத்திலும் எல்லா மக்களாலும் சிறப்பு உண்கலமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு பயன்படுத்தப்பட்டு வருவது வாழையிலையாகும். திருமணம்,

மற்றும் சிறப்பு விருந்தின் போது வாழையிலையில் உணவு வழங்கும் மரபு காணப்படுகின்றது. பழந்தமிழர்கள் வாழையிலையின் பயனை அறிந்து அதனை உண்கலமாகப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இதனை,

“வாழை ஈர்ந்தடி வல்லிதின் வகைஇப்

புகையுண்டு அமர்த்த கண்கள்” (நற்,பா.எ. 120: 5-6)

“செழுங்கோள் வாழையகலிலைப் பகுக்கும்”(புறம்,பா.எ. 168, 13)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஆம்பலிலை

ஆம்பலிலையினையும் உணவு உண்ணுவதற்கு பயன்படுத்தி உள்ளனர். தலைவி தனது கணவனுக்கு ஆம்பலின் அகன்ற இலையில் சோற்றுடன் பிரம்பின் இனிப்புடன் கூடிய புளிப்பான பழத்தினைப் பெய்து இடுகின்ற அழகினை,

“ஆம்பல் இலைய வமலை வெஞ்சோறு

தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து

விடியல் வைகறை யிடு உமுர” (அகம்,பா.எ. 196: 5-7)

என்றப் பாடல் நயம்படச் சுட்டுகிறது. இதனை திடப் பொருட்களை மட்டுமின்றித் திரவப் பொருட்களை உண்ணவும் பயன்படுத்தி உள்ளனர்.

மூங்கில்

இயற்கையில் கிடைக்கும் மற்றொரு பொருள் மூங்கில். இதனையும் கலன் போன்று பயன்படுத்தி உள்ளனர். இன்னும் கிராம புறத்தில் மூங்கிலின் பயன்பாட்டைக் காணமுடிகின்றது. மாடுகளுக்கு மருந்து கொடுப்பதற்கு மூங்கிலைக் கணுவின் மேற்பகுதியில் வெட்டி பயன்படுத்துகின்றனர். ஏனையாகவும் அதிகமாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். பழந்தமிழர்கள் மூங்கில் குப்பிகளிலே மதுவினை நிரப்பி முற்ற வைத்து பின் எடுத்து உண்டு விட்டு குரவைக் கூத்தினைக் கண்டு களித்துள்ளனர். இதனை,

“வாங்கமை பழனிய நறவுண்டு

வேங்கை மூன்றிற் குரவையும் கண்டே” (நற்,பா.எ. 276: 9-10)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

இதிலிருந்து கள் போன்ற மதுப்பொருட்களைப் பாதுகாப்பாக வைப்பதற்கு மூங்கில்களைப் பயன்படுத்தி உள்ளமைப் புலனாகிறது. இன்றும் மூங்கிலைப் பயன்படுத்திப் பல்வேறுவிதமானப் பொருட்களைச் செய்கின்ற தொழில்நுட்பம் வளர்ச்சியடைந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. மூங்கில் கலனாக மட்டுமின்றி அளவையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2. செயற்கை கலன்கள்

பொன், இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி, மரம், மண் போன்றவற்றால் தயார் செய்யப்பட்ட கலன்கள் செயற்கை கலன்கள் எனலாம். பழந்தமிழர்கள் உலோகங்களின் பயன்பாட்டினை நன்கு அறிந்திருந்தமையினால் பல்வேறு விதமானக் கலன்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். பொன், வெள்ளியினால் செய்யப்பட்ட கலன்கள் பொற்கொல்லர் கைவண்ணத்தால் அழகுற வடிவமைக்கப்பட்டிருந்ததை,

“ஆசில் கம்மியன் மாசறப்புனைந்த

பொலஞ் செய் பல்காசு அணிந்த அல்குல்”(புறம், பா. எ. 353: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

சாடி

திரவப்பொருட்களை வைப்பதற்குச் சாடிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இஃது கீழ்ப்பாகம் தரையில் நன்கு அழுத்தும்படி தட்டையாகவும், கழுத்துப்பகுதி நீண்டும், நடுப்பகுதி நன்கு பருத்த அமைப்பினதாகவும், மேற்புறம் மூடியினால் மூடப்படும் வகையிலும் இருந்துள்ளது. கள்ளினைக் காய்ச்சுவதற்கும், அதனைப் பதப்படுத்தி எடுத்து வைப்பதற்கும் இச்சாடி பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“வல்வாய்ச் சாடியின் வழைச்சுறவினைந்த” (பெரும், வரி. 280)

“நன்மரம் குழீஇய நனைமுதிர் சாடிப்

பன்னாள் அரிந்த கோலுடைப்பின்”(அகம், பா. எ. 166: 1-2)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும், இச்சாடி அழகிய கலை நயத்துடனும் வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. இதற்கு,

“கலிமடைக் கள்ளின் சாடி அன்னஎம்”(நற்,பா.எ. 295:7)

என்ற பாடலடி சான்று பகர்கின்றது.

பிழா

இதுவும் உணவு உண்ண பயன்படுத்தும் தட்டினைக் குறிப்பதாகும். கொழியலரிசிக் கஞ்சியினை உண்பதற்கு அகன்ற வாயினை உடைய பிழாவினைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். இதனை,

“அவையாவரிசி யங்களித்துழவை

மலர்வாய்ப் பிழாவிற் புலரவாற்றி” (பெரும்,வரி. 275-276)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

வள்ளம்

இஃது தற்காலத்தில் பயன்படுத்துகின்ற கிண்ணம் போன்று உட்பகுதி குழிந்து வட்டவடிவில் உள்ள கலன் ஆகும். இதனை ‘வட்டில்’ என்று கூறுவதுண்டு. இது பால், மோர், கள் போன்ற நீர்மப் பொருட்களை உண்ணுவதற்குப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. இதனை,

“பால்பெய் வள்ளஞ்சால்கை பற்றி

எம்பாடுண்டனை யாயின்” (அகம்,பா.எ. 219: 5-6)

“கண்பொர ஒளிவிட்ட வெள்ளிய வள்ளத்தால்

தண்கமழ் நறுந்தேறல் உண்பான் முகம் போல” (கலி,பா.எ. 73: 3-4)

என்ற பாலடிகள் சான்று அளிக்கின்றன. இவ்வாறு, தங்கம், வெள்ளி போன்ற உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட கலன்களையும் பழந்தமிழர்கள் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.. இதனை,

“பொன்செய் வள்ளத்துப் பால்கிழக்கிருப்ப” (நற்,பா.எ. 297:1)

என்றப் பாடலடி தெளிவுறுத்துகிறது.

செம்புப்பாணை

பழந்தமிழர்கள் செம்பின் பயனை நன்கு அறிந்திருந்தனர் எனவேதான் கம்மியர்கள் செம்பினை வார்த்து பாணையினைச் செய்துள்ளனர். இத்தகைய பாணையினைச் செம்பு பாணை என்பர். இதனை,

“..... கம்மியர்

செம்புசொரி பாணை” (நற்,பா.எ. 153: 2-3)

என்றப் பாடடிகள் மூலம் அறியமுடிகிறது.

தூதை

மரத்தினால் செய்யப்பட்ட சிறிய பாணை தூதை எனப்பட்டது. சிறு பெண்கள் மரத்தினால் செய்த தூதைகளை வைத்து விளையாடியுள்ளனர். இதனை,

“சுடர்விரி வினைவாய்ந்த தூதையும் பாவையும்

விளையாட அரிப்பெய்த அழகமை”(கலி,பா.எ. 59: 5-6)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் அறியவருகிறது.

மண் கலன்கள்

பழந்தமிழர்கள் தங்களின் தேவைக்காக பல்வேறுவிதமான தொழில்களைக் கற்றுக் கொண்டனர். அதே போன்று மண்ணின் பயன்பாட்டை அறிந்து அதனைப் பயன்படுத்தி தேவையான மண்பாண்டங்களையும் செய்துள்ளனர். முற்காலத்தில் நீரினைக் கையினால் பருகினர். பின்னர் விலங்குகளின் தோல், தாவரங்களின் இலைகளையும் பயன்படுத்தினர். அதன் பின்னர் மண்பாண்டங்களை செய்த அதன்மூலம் தன்னுடைய தேவைகளைப் பூர்த்திச் செய்துக் கொண்டனர்.

பாணைகள்

பழந்தமிழ் மக்கள் அளவு, பயன்பாடு, அடிப்படையில் பலவகையான பாணைகளைப் பயன்படுத்தி உள்ளனர். அவற்றுள், குழிசி, சாடி, கலன், கன்னல், தசம்பு, குப்பி, தடவு போன்றவற்றை குறிப்பிடலாம்.

குழிசி

மக்கள் வீட்டில் உணவு சமைக்கப் பயன்படுத்தும் மண்ணால் செய்யப்பட்ட பாணையினை ‘குழிசி’ என்கின்றனர். இதனை,

“கயறு பிணிக் குழிசி” (அக,பா.எ.77:7)

“முரவுவாய்க் குழிசி முரியடுப் பேற்றி” (பெரும், வரி.99)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் உணரலாம்.

காடி

நெல்லிக்காய், எலுமிச்சை, புளியங்காய், மாங்காய் முதலியவற்றைப் பக்குவப்படுத்தி செய்யப்பட்ட ஊறுகாய்களை மண்ணால் செய்யப்பட்ட மண்பாண்டத்தைக் காடிகளில் அடைத்து வைக்கின்றனர். இஃது அவை கெடாமல் இருப்பதற்கு பயன்படுகின்றது. இதனை,

“காடி வைத்த கலனுடை மூக்கின்

மகவுடை மகடுஉப் பகடு புறந் துரப்பக்” (பெரும், வரி.57-58)

என்ற பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

தடவு

பழந்தமிழர்கள் குளிர் காலத்தில் நீரை சூடாக்கி குளித்துள்ளனர். எனவே அதற்கென்று பெரிய மண்தாழிகளைப் பயன்படுத்தினர். இத்தகைய பெரிய மண்பாணையினை தடவு எனப்பட்டது. இதனை,

“பகுவாய்த் தடவிற் செந் றெருப்பயர” (நெடுநெல், வரி.66)

என்றப் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

இவைகளிலிருந்து பழந்தமிழரிடம் பல்வேறு வடிவங்களில் தேவைக்கு ஏற்ப மண் பாத்திரங்கள் புழக்கத்திலிருந்துள்ளமை புலனாகிறது.

தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள்

மீன் வேட்டம்

பரதவர் வாழ்க்கை முழுதும் கடலோடு தொடர்புடையதாகும். நெய்தல் நிலத்துப் பரதவ மக்களின் தலையாய தொழில் மீன்பிடித்தலாகும். இவர்கள்

தங்களின் மீன்படித் தொழிலுக்கு வலைகள், பறிகள், விசைத்தூண்டில், தூண்டில், எறியுளி ஆகிய கருவிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவைகள் தொழில் சார்ந்த புழங்கு பொருட்கள் ஆகும். இவைகள் குறித்த செய்திகளைப் பின்வரும் பகுதியில் விளக்கமாகக் காணலாம்.

1. வலைகள்

2. பறிகள்

3. விசைத்தூண்டில்

4. தூண்டில்

5. எறியுளி

6. மரக்கலங்கள்

வலைகள்

இது சிறுசிறு கண்களையுடையது. நெடிய கயிற்றால் பிணைக்கப்பெற்றது. இவைகளில் சோவிகளைக் கொண்டு முடிச்சிட்டிருந்தனர் (ஐங். 166:1, பெ.பா. 274).

"குறுங்கண் அவ்வலை" அகம் : 30:1, 70:3; என்று பாடல்கள் குறிப்பதால் சிறிய கண்களையுடையதாக வலைகள் இருந்தமை விளங்கும். இவ்வலையானது செந்திறமாக இருந்ததை,

".....செங்கோற்

கொடுமுடி யவ்வலை"(நற்,பா.எ.303.9-10)

என்ற பாடல் வரியினின்றும் உணரலாம். பொதுவாக வலையானது சிறுசிறு கண்களையுடையதாகவும், சிவந்த நிறத்துடனும், கோல்கள் இணைக்கப்பெற்றதாகவும், நெடிய கயிற்றால் பிணைக்கப்பெற்றதாகவும் அமைந்தமை தெளிவுறும்.

இவ்வலை சுறாமீன் மற்றும் இறால்மீன்களைப் பிடிப்பதற்குப் மீனவர் கடலுக்குச் சென்று உறுதி வாய்ந்த முறுக்கிய பயன்பெற்றுள்ளது. கயிற்றால் முடிக்கப்பெற்ற வலையினைக் கடலில் வீசி எறிந்தனர். ஆனால் சிறிது நேரத்தில் சினச்சுறா வலையைக் கிழித்துவிடுகிறது. இதனை,

"கோட்குறாக் கிழித்த கொடுமுடி நெடுவலை" (அகம், பா. எ. 340:21)

என்பது சுட்டும். முதல்நாள் வலையை அறுத்து மீன்வேட்டம் நடைபெறாது போயினும் மறுநாள் மிக்க வலியுடனே சுறாமீனைப் பிடித்துக்கொண்டு வருவர். இதனை.

"கொடுமுடி அவ்வலை பரியப் போகிய

கோட்குறாக் குறித்த முன்பொடு

வேட்டம் வாயாது எமர்வா ரலரே" (நற், பா. எ. 215:10-12)

என்ற அடிகள் குறிக்கும். இதிலிருந்து சுறாமீன் வேட்டத்தில் வலையின் பங்கு வெளிப்படும். "இறால் மீனையும் வலைவீசிப் பிடித்துள்ளனர். இதனைப் பாடல்கள்" (நற், 49-3, 111:1-3, அகம்: 60:2) சுட்டுகின்றன. மேலும் இவ்வலை குறித்து நற்றிணையும், அகநானூறும் மிகுதியாகக் குறிப்பது இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும்.

பரதவர் கடலில் மீன்பிடிப்பதோடு கழிகளிலும் மீன்பிடிப்பர். கழிகளிலும் சுறாமீன்கள் திரிவதுண்டு. வேறுசில மீன்களும் கழியில் மிகுதியாக வாழும். இக்கழிகளில் மீன்பிடிக்கும் வலை, கடலில் மீன்பிடிக்கும் வலையைவிட மாறுபட்டவை. கழியில் பயன்படும் வலைகளில் நேரிய சிறுகோல்களைப் பொருத்திப் பிணைப்பர். அக்கோல் வலைமடிந்து விடாமல் விரித்துப் பிடித்திருக்கும். விரிந்திருக்கும் வலையில் மீன்களும் இறால்களும் சென்று சிக்கிக்கொள்ளும். இதனை,

இருங்கழி முகந்த செங்கோல் அவ்வலை

முடங்குபுற இறவோடு இனமீன் செறிக்கும்" (அகம், பா. எ. 220:16-17)

என்ற பாடல் சுட்டும். இதிலிருந்து பரதவர் கடலிலும், கழியிலுமாக மீன் பிடிக்க இருவேறு வலைகளைப் பயன்படுத்தியமை தெளிவுறும்.

பறிகள்

பறி எடுக்கப்பயன்பெற்றுள்ளது. என்பது மீன்பிடி கருவியாகும். இஃது மீன்களை வாரி இப்பறிகளைக் குறித்து அகநானூறு, நற்றிணை, பெரும்பாணாற்றுப்படை ஆகிய நூல்கள் சுட்டுகின்றன. இதனை,

"பறிகொள் கொள்ளையர் மறுக உக்க" (அகம், பா. எ. 300-3)

"குறியிறைக் குரம்பைப் பறியுடை முன்றிற்" (பெரும்:வரி. 265)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டும். இச்செய்திகளிலிருந்து மீன்களை வாரி எடுப்பதற்குப் பயன்பட்ட கருவி பறி என்பதை அறிய முடிகின்றது. ஆனால் இதன் அமைப்பைப் பற்றிய விரிவான செய்திகள் கிடைக்கப்பெறவில்லை.

விசைத்தூண்டில்

பரதவர் கடலில் மீன்பிடிக்க வலையைப் பயன்படுத்தியதோடு மட்டுமல்லாமல் விசைத் தூண்டிலையும் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இழுக்கும்பொழுது விசையுடன் வெளிப்பட்டதால் இதற்கு விசைத் தூண்டில் என்ற பெயர் வழங்கப்பெற்றதாகக் கருதலாம். இதனை,

"..... பரதவர்

வாங்குவிசைத் தூண்டி லாங்கங் காசி" (நற், பா. எ. 199:6-7)

என்ற நற்றிணையடிகள் கட்டும்.

தூண்டில்

தூண்டில் என்பதற்கு "மீன்பிடிக்கப் பயன்படும் தக்க இணைக்கப்பட்ட உறுதியான இழையின் நுனியில் கொக்கிபோன்ற இரும்பு முள்ளையுடைய நீண்ட கோல்"⁶ என்று தற்காலத் தமிழகராதி விளக்கம் கூறும்.

குளம், குட்டை, ஏரி போன்ற நீர் நிலைகளில் மீன்பிடிக்கத் தூண்டில் என்கிற கருவி பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. கோலில் நூலைக் கட்டிப்போட்டு மீன் பிடித்தனர். இக்கருவியின் முன்பகுதி வளைந்து கூர்மையாக இருக்கும். அதன் மேற்பகுதியில் மீன்களுக்கு இரையாகிய உணவுப்பொருட்கள் கோர்க்கப்பட்டிருக்கும் இதனைக் கொடுவாய் இரும்பு என்று இலக்கியங்கள் கட்டுகின்றன. இதனை,

"கோள்வல் பாண்மகன் தலைவலித் தியாத்த

நெடுங்கழைத் தூண்டி எடுங்க நாண்கொளீஇக்

கொடுவா யிரும்பின் மடிதலை புலம்பப்

பொதுயிரை கதுவிய போழ்வாய் வளை” (பெரும் :வரி.284-287)

என்ற பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகள் மீன்பிடிக்கும் தூண்டில் குறித்து விளக்குகின்றது. இத்தூண்டில் குறித்து,

‘தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது” (அகம் , பா.எ. 36:6)

என்று குறிப்பது இங்கு எண்ணத்தக்கதாகும்.

எறியுளி

பரதவர் சுறாமீன் போன்ற பெரிய மீன்களைப் பிடிப்பதற்கு எறியுளி என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இஃது எறிந்தே பயன்படுத்தப்பெற்றதாலும் இதன் அமைப்பு உளிபோன்று காணப்பட்டதாலும் இக்கருவிக்கு எறியுளி என்னும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம். இது படகிலிருந்து மீனின்மேல் எறிதற்குரிய கருவி என்றும், இவ்வுளி உலர்ந்த மூங்கிற்கழியின்றலையிலே கயிற்றால் யாக்கப்பட்டிருப்பது என்றும் உரையாசிரியர்கள் விளக்கம் கொடுக்கின்றனர். இதனை வாழ்வியல் களஞ்சியம், “எறி ஈட்டி என்று குறிப்பிட்டு இவை இரண்டு வகைப்படும் எனவும், ஒன்று கழியின் முனையில் முள்வடிவிலான அமைப்புடைய அம்பைப் போன்றது என்றும், மற்றொருவகை முனையில் முள்ளுடைய ஈட்டி போன்றது இதன் கைப்பிடி நீண்ட கயிற்றால் ஆனது என்றும் குறிப்பிடுகின்றது”¹⁷ இதில் இரண்டாவதாகக் கூறப்பெறும் நீண்ட கயிற்றால் ஆனதையே பண்டைக் காலத்தில் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வெறியுளி குறித்த செய்திகள் அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை ஆகிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்கள் வாயிலாக எறியுளி என்னும் கருவி முறுக்கப்பட்ட கயிற்று நுனியில் கட்டப்பட்டு எறியப்பெற்றதாக அறிய முடிகின்றது.

குறுந்தொகைப் பாடலில் “கொல்லுந் தொழிலிற் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளியைப் படகுடைய பரதவர் சுறாமீன் மீது எறியக் கரையிலிருந்து அன்னக்கூட்டம் அஞ்சி ஓடிய செய்தி கூறப்பெற்றுள்ளது.”(குறு.304)

அகநானூற்றுப் பாடலில் “பரதவர் எறியுளியால் எறியப்பெற்ற பெருமீன் புண் உமிழ் குருதியால் கடல் நீரைக் களங்கப்படுத்தி, வானவில் போன்று தோன்றுமாறு

விண்ணிலே தாவியபின் கடலில் வீழ்ந்து உழக்கித் தோணியின் பக்கத்தே சென்றது" (அகம்;.70.1, அகம்.60.3,) என்று கூறப்பெற்றுள்ளது.

நற்றிணையும்.

"கயிறுகடை யாத்த கடுநடை எறிஉளித்

திண்திமில் பரதவர் ஒண்குடரக் கொளீஇ" (நற்:388:3-4)

என்று சுட்டுகின்றது. இவற்றிலிருந்து கடலில் பெரிய சுறாமீன்களைப் பிடிப்பதற்கு எறியுளி பயன்பெற்றமை விளங்கும்.

மரக்கலங்கள்

கடலில் நெடுந்தொலைவு சென்று மீன் பிடிப்பதற்கு மரக்கலங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். அம்மரக்கலங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தப் பெறுகின்றன.

1. திமில்

2.அம்பி

3.தோணி

மேற்கூறிய மூன்று மரக்கலங்களும் மீன்பிடித் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தப் பெற்றவை என்றாலும், திமில் என்னும் மரக்கலத்தைப் பற்றிச் சற்று விரிவான செய்திகள் கிடைக்கின்றன.

திமில்

தமிழ் பெருஞ்சொல் அகராதியில் திமில் என்னும் சொல்லுக்குக் "கட்டுமரம், கலம் மற்றும் கப்பல்" (நற். :74.1-4.) போன்ற பல பொருட்கள் கொடுக்கப்பெற்றுள்ளன. இலக்கியச்சான்றுகளைக் கொண்டு பார்க்கும்போது திமில் என்னும் கலம் கட்டுமரத்தைக் குறிப்பதாகக் கூறுவர்.

திமில் என்ற சொல் "கொடுந்திமில், நெடுந்திமில், திண்திமில், நிரைதிமில்" (குறுந்:278.1) என்று பல அடைமொழிகளால் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளது. இக்குறிப்பிலிருந்து நீண்ட பெரிய வடிவுடன் இத்திமில் இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதை ஒருவாறு அறியமுடிகின்றது.

அம்பி

அம்பி என்றும் கலம் மீன்பிடிக்கப் பயன்பெற்றுள்ளது. இதனைக் குறித்து நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகின்றது மீன்பிடிப்பதற்கு வலையுடன் அம்பியில் ஏறிச்சென்றுள்ளன; இதனை,

"வடிகதி திரித்த வன்லூட் பெருவளை

டிக்குரற் புரிப் பெவைத் திடுமார்

நிறையப் பெய்த வம்பி காழோர்

சிறையருங் களிற்றிற பரதவ ரொய்யுஞ்(நற், பா.எ. 74. 1-4)

என்ற பாடல் அடிகள் கட்டும்.

"அம் என்பது யானைப் பாகனுக்கு அடங்காது மதம் பிடித்து ஓடுகின்ற யானைகளைப் போன்று காணப்பெற்ற எனப்புலவரால் உவமை கூறப்பெறுவதினின்றும் அம்பிபின் விரைவுத் தன்மை வெளிப்படும் அவ்வகையில் அம்பியை மீன்பிடித்தொழிலில் பயன்படுத்தியமையை உணரலாம்.

தோணி

இத்தோணி என்பது ஒரே மரத்தில் குடைந்த செய்யப்பெற்ற ஒரு கலமாகும். ஒரே மரத்தைத் தோவடி உருவாக்கப்பெறும் கலமாதலால் தோணி எனப்பெற்றதாகளாம். பெரிய மரங்கங்களில் கொண்டுவரப்பெற்ற பொருட்கள் சிறிய தோணிகளில் ஏற்பெற்றுக் கரைக்குக் கொண்டுவரட்டற்ற செய்தி பாடலில் (343.5,6)கூறப்பெற்றுள்ளது.

உப்பு விளைவித்தல்

உப்புத்தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவரை உமணர் என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் சங்கத்தில் நெய்தல் நில மக்கள் மீன்பிடித்தலுடன் உப்பு விளைவித்தல் தொழிலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

சிறுசிறு பாத்திகள் அமைத்து அவற்றில் கடல் நீரையும், உப்பங்கழி நீரையும் பாய்ச்சி உப்பு விளைவித்துள்ளனர். ஆனால் உப்பு விளைவித்தற்குப் பயன்படுத்திய

கருவிகள் பற்றிய செய்திகள் கிடைக்கவில்லை. விளைவித்த உப்பைப் பிற இடங்களுக்குக் கொண்டு சென்று விற்பதற்கு வண்டிகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

“.....உமணர்

வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்

கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்”(நற்,பா.எ.4:7-9)

என்ற நற்றிணைப் பாடல் வரிகளினின்றும் உப்புத்தொழில் செய்வோர்க்குப் போக்குவரத்திற்குரிய புழங்குபொருளாக வண்டி இருந்தமை தெளிவாகும்.

முத்துக் குளித்தலும், சங்கெடுத்தலும்

முத்துச்சிப்பிகள் நிறைந்த கடற்பகுதிகளையொட்டி வாழ்ந்த நெய்தல் நில மக்கள் முத்துக்குளித்தல் தொழிலிலும், சங்கெடுக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

கடலிலிருந்து கரைக்கு அலைகளால் அடித்து வரப்பெற்று வெண்மணற் பரப்பில் அம்முத்துக்கள் ஒளிசிந்தியதை,

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்துறை

இலங்கு முத்து” (ஐங்,பா.எ. 185:1-2)

“.....முழங்குகடல்

திரைதரு முத்தம் வெண்மணல் இமைக்கும்” (ஐங்,பா.எ.185-1-2)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கடலினின்றும் திரட்டி வந்த முத்துக்களைப் பரதவர்கள் பங்கிட்டுக் கொள்வர். இதனை அகநானூறு,

“வரிதிரைக்

கண்திரள் முத்துக் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேன்இமிர் பெருந்துறைப் பரதவன்” (அகம்,பா.எ. 280:11-14)

என்று குறிக்கின்றது. எனினும் இத்தொழிலுக்குரிய தொழில் சார் புழங்குபொருள்கள் குறித்த குறிப்புக்கள் கிடைக்கவில்லை.

முத்துக்களைப் போலவே சங்குகளும் கடல் பகுதிகளில் மிகுந்திருக்கின்றன.
இச்செய்தியை,

“இலங்குஇரும் பரப்பின் எறிகறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வாதியில் பரதவர்”(அகம்,பா.எ.350,10-11)

என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் பகரும். சங்குகள் கரையிலும் வெளிப்பட்டு வருதலும் உண்டு. இதனை,

“வலம்புரி உழுத வர்மனல்” (ஐங்,பா.எ.193:1)

என்பார் அம்முவனார். இவ்வாறு சங்கெடுத்தல் செய்திகள் கிடைக்கின்றன. பவளமும் பரதவரால் எடுக்கப்பெற்றது என்ற செய்தி பதிற்றுப்பத்தில்,

“தாழ் அடும்பு மலைந்த புணரிவளை ஞரல

இலங்குநீர் மூத்தமொடு வாரதுகில் எடுக்கும்” (பதி,பா.எ. 30,6:7)

என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. மேற்குறித்த செய்திகளின் வழி முத்துக்குளித்தல், சங்கெடுத்தல் தொழில் புழங்குபொருட்கள் சார்ந்த செய்திகள் மட்டுமே கிடைக்கின்றன.

உணவு

மனித வளர்ச்சியில் உணவும் பல்வேறு நிலைகளைக் கடந்து வளர்ச்சி அடைந்து வந்துள்ளது. அது பண்பாட்டின் அடையாளமாகவும் சமூகத்தின் தேவையை உணர்த்துவதாகவும் அமைந்துள்ளது. உணவானது மனிதனின் உயிரியல் தேவையோடு தொடர்புடைய ஒன்றாக இருந்தாலும் அது பண்பாட்டால் வரையறுக்கப்பட்டது என்பதை பல்வேறு நிலம் சார்ந்து காணப்படும் மக்களின் உணவு சார்ந்த பழக்கவழக்கங்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது. உணவு சார்ந்த மரபுகளை அறிந்து கொள்வதன் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட பண்பாட்டை அறிந்து கொள்ள இயலும்.

மனிதன் உயிர்வாழ முக்கியமானது உணவாகும். ஆதிமனிதனின் முதல் தொழிலே உணவுத் தேடலாயிருந்தது. ஆதிகால மனிதன் இயற்கையிலேயே கிடைத்த காய், கனி, கிழங்குகளை உண்டான். பின்னர் விலங்குகளை வேட்டையாடி

அவற்றின் சதைப்பற்றுள்ள பகுதிகளை பச்சையாக உண்டான். நெருப்பை உண்டாக்கக் கற்றுக்கொண்ட பின்னரே இறைச்சியை நெருப்பில் வேக வைத்து பக்குவப்படுத்தி உண்ணத் தொடங்கினான். ஆற்றங்கரைப் பகுதியில் நிலையாகத் தங்கி வாழத் தொடங்கிய போதுதான் மனிதன் தன் உணவினைத் தானே உற்பத்தி செய்யத் தொடங்கினான். நாகரிகப் படிநிலையின் காரணமாக ஏற்பட்ட சமுதாய வளர்ச்சியினால்தான் உணவு உற்பத்தியும் உணவுப் பழக்கங்களும் வளரத் தொடங்கின.

“மனித இனம் உணவு, உடை, உறைவிடம் ஆகிய அடிப்படைத் தேவைகள் மூன்றினை எவ்வாறு இயற்கையிருந்து பெற்று நுகர்கிறது என்பதைப் பொறுத்து அதன் நாகரிகப் படிநிலையைக் கணிக்கலாம். உணவு, உடை, உறைவிடம் மூன்றும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவை; ஒன்றை ஒன்று தீர்மானிப்பவை. ஒன்றில் ஏற்படுகிற மாற்றங்கள் மற்றவற்றையும் பாதிக்கக்கூடியவை. ஒரு குடும்பத்தின், சமூகத்தின், நாட்டின், பிரதேசத்தின் ஒட்டுமொத்தமான நாகரிக வர்வின், அந்த வாழ்வின் முழுமையின் சமச்சீரான தகுதிகளைக் கொண்ட அங்கங்களாக அம்மூன்றையும் மதிப்பிடலாம்”¹⁸ என்கின்றார் ராஜ்கௌதமன்.

நெய்தல் நிலப் பகுதியில் வாழ்ந்த பரதவ மக்கள் மீன்பிடித்தலை முதன்மையான தொழிலாகக் கொண்டிருந்ததால் இவர்களது உணவில் பலவகையான மீன்கள் இடம்பெற்றன. பரதவர் புரிந்த தொழிலுக்கு ஏற்ப அவரது உணவுப் பழக்கங்களும் அமைந்திருந்தது. கடலில் மீன்பிடித்து விட்டு வீடு திரும்பிய தந்தைக்கு நெல்லினால் சமைத்த மூரலாகிய வெண்சோற்றை அயிரை மீனையிட்டு ஆக்கிய கருவாட்டுடன் அவனுடைய இளையமகள் அளித்ததை அகப்பாடலொன்றில் குடவாயிற் கீரத்தனார்,

“நெடுந்திமில் தொழிலொடு வைகிய தந்தைக்கு

உப்புநெடை நெல்லின் மூரல் வெண்சோறு

அயிலை துழந்த அம்புளிச் சொரிந்து

கொழுமீன் தடியொடு குறுமகள் கொடுக்கும்” (அகம், பா. எ. 60; 3-6)

என்று கூறுகின்றது. மேலும், நற்றிணைப் பாடலொன்றில் உலோச்சனார் மூதூர் பகுதி நெய்தல் நில மக்கள் கொழுமையான மீன்களைச் சுட்டு உண்பதை,

“அழியா மரபின்நம் மூதூர் நன்றே

கொழுமீன் சுடுபுகை மறுகினுள் மயங்கி” (நற்,பா.எ.311;5-6)

எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றார்.

காவிரிப்பூம்பட்டினத்து மீனவர்கள் கடல் பிடித்த இறாலைச் சுட்டும் வல்லாமையை வேக வைத்து பக்குவம் செய்து உண்டதையும், பட்டினப்பாலையில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

“கடலிறவின் குடுதின்றும்

வயலாமைப் புழுக்குண்டும்” (பட்,பா.எ.63-64)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும்,

பரதவ மக்கள் கொழுஞ்சோற்றில் நெய்யையும் கலந்து உண்டனர் என்ற கருத்தை,

“நெய்ம்மிதி முனைஇய கொழுஞ்சாற் றார்கை” (அகம்.பா.எ.400;7)

அகநானூற்றுப் பாடல்வரி சுட்டிக் காட்டுகின்றது.

எயிற்றியர்கள் விளிம்பு ஒடிந்த பானையில் சோறு சமைத்து அதனுடன் உலர்ந்த மீனைப் பிளக்காமல் ஆக்கி, அதனை தெய்வங்களுக்கு இலையில் இடும் பலியைப் போன்று பாணரின் உறவினர்களுக்குக் கொடுத்தனர் என்பதை,

“முரவுவாய்க் குழிசி மரியடுப் பேற்றி

வாரா தட்ட வாடுன் புழுக்கல்

தெய்வ மடையில் தேக்கிலைக் குவைஇநும்

பைதீர் கடும்பொடு பதமிகப் பெறுகுவீர்” (பெரும்.99-100, 104-105)

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் உரைக்கின்றது.

புலால் உணவு சமைத்தல்

ஐவகை நிலங்களில் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நானிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் புலால் உணவையே அதாவது மாமிச உணவையே

பெரும்பாலும் உட்கொண்டனர். அவர்கள் உண்டதோடு மட்டுமல்லாமல் வருகின்ற விருந்தினருக்கும் அவ்வகையான உணவை வழங்கி வந்துள்ள செய்தியையும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகின்றது. மீன், இறைச்சி முதலியவற்றை அறுத்துப் பொரித்துப் பக்குவப்படுத்தும் சமையல் நுட்பத்தினை,

“மீன்தடிந்து விடக்கறுத்து

ஊன்பொரிக்கும் ஒலிமுன்றில்” (பட்.பா.எ.176-177)

எனப் பட்டினப்பாலைக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வாறு பல்வேறு பாடல்களின் வழி பண்டைத் தமிழர்கள் மீனையும் மிக விரும்பி உண்டனர் என்ற செய்தியினை அறியமுடிகின்றது.

ஆடை அணிகலன்கள்

‘ஆடையில்லா மனிதன் அரை மனிதன்’, ‘ஆள்பாதி ஆடைபாதி’ என்பன போன்ற சொலவடைகள் ஆடையின் இன்றியமையாமையை உணர்த்தும் பொருட்டு எழுந்தவையாகும். மனிதன் என்று தன்னையறிந்து சிந்திக்கத் தொடங்கினானோ அன்று முதல் தன்னுடைய மானத்தைக் காக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு அவனுக்கு ஏற்பட்டது. “மானத்தை மறைத்துக் கொள்ள முற்பட்டு முனைந்த போது இயற்கையாகக் கிடைத்த பொருள்களான இலைதழைகளால், மாலை, கண்ணி முதலியவற்றைத் தொடுத்துக் கழுத்திலும், மார்பிலும், தலையிலும் அணிந்து கொண்டான். தோலை ஆடையாக அணிந்த மனிதன் இலைதழை மலர் முதலியவற்றைத் தொடுத்து மாலையாகவும், கண்ணியாகவும் அணிந்தான்”¹⁹ என்பர்.

இதேபோல் தன்னை அழகுபடுத்திக் கொள்ள முனைந்த மக்கள் சிலவகையான அணிகலன்களைத் தங்களது உடலுறுப்புகளில் அணிந்து மகிழ்ந்துள்ளனர். அவற்றையும் இயற்கையாகக் கிடைத்த மலர்கள் தொடங்கி உலோகத்தால் செய்யப்பட்ட அணிகலன்கள் வரை பல்வேறு வடிவம் கொண்ட அணிகலன்களாக இருந்துள்ளது. இதன் வாயிலாக “ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டையும் நாகரிகத்தைக் காட்டும் பலவற்றுள் ஆடைகளும் அணிகளும் சிறந்த இடம் பெறுகின்றன. அணிகள் அழகூட்டும் என்பது அசையா நம்பிக்கையாகும்.

பழந்தமிழகத்தில் எந்த உலோகங்களில் அணிகள் செய்யப்பட்டன என்பதும், அவைகட்கு அவர்கள் சூட்டிய பெயர்கள் என்ன என்பதும், இன்ன பிறவும் பழைய தமிழிலக்கியங்களில் இருந்தும், சில தோண்டி எடுக்கப்பட்ட புதைப்பொருள்களில் இருந்தும் ஓரளவு அறியலாம்”²⁰ என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்கள்.

சங்ககாலம் என்பது பல்வேறு நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த மக்களின் கூட்டு வாழ்வைத் தன்னுள் உள்ளடக்கியவை ஆகும். அக்கால கட்டத்தில் சமூக வளர்ச்சி பல படிநிலைகளால் மாற்றம் பெற்றிருக்கும். அவ்வகையில் நோக்கும் போது நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் சுட்டப்பெற்றுள்ள மக்களின் ஆடை அணிகலன்கள், பாடல்கள் எழுந்த காலகட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றம் பெற்றிருப்பதை ஒருவாறு உணரமுடிகிறது. தழையினால் செய்யப்பட்ட ஆடைகள் முதல் நூலினால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் வரை உள்ள காலகட்டங்களைக் குறிக்கும் தன்மையில் பாடல்கள் எழுந்துள்ளமையினை இதன்வழி அறியமுடிகிறது.

ஆடை வகைகள்

கடல் சார்ந்த பகுதிகளில் வாழ்ந்த பரதவ மக்களிடையே இலைதழைகளால் ஆன ஆடைகளும், நூலால் தயாரிக்கப்பட்ட ஆடைகளும் பயன்பாட்டில் இருந்துள்ளன. இவற்றுள் தழையாடைகள் அணிந்த செய்திகளே பெரும்பான்மையாகச் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

தழையாடை

இயற்கையாய்க் கிடைக்கக்கூடிய பசிய இலைதழைகளைப் பறித்து அதிலிருந்து ஆக்கப்பட்ட ஆடை தழையாடை எனப்படும். பெண்களே பொதுவாகத் தழையாடை அணிந்து காணப்பெற்றுள்ளனர். ஆண்கள் தழையாடை அணிந்தமைக்கான சான்றுகள் நெய்தல் பாடல்களில் குறிக்கப்படவில்லை. பெண்கள் தங்கள் தோழிமார்களுடன் அதிகாலையில் கடற்கரைச் சோலைக்குச் சென்று அங்குள்ள நெய்தல் பூவோடு வேறு நிறங்களையுடைய பூக்களையும், தளிர்களையும் பறித்துத் தொடுத்துள்ளனர். இந்நிலையினை,

“கானல் ஆயமொடு காலைக் குற்ற

கள் கமழ் அலர தண்ணறுங் காவி

அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇ” (நற்,பா.எ.123)

என்ற காஞ்சிப்புலவனாரின் பாடலடிகள், தெளிவுறுத்திக் காட்சிப் படுத்துவதிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றது. பெரும்பாலும் பெண்கள் ஞாமல் மரத்தின் தழைகளைப் பறித்து அணிந்த செய்திகளே அதிகமாகச் சுட்டப்பெற்றுள்ளன.

ஆண்கள் தழையுடை அணிந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் தழையாடையினைத் தலைவிக்கு அணிவித்துச் சென்றுள்ள நிலையினையும், தலைவியின் தழையுடைக்காக ஒரு நாட்டினையே விலையாகக் கொடுத்த செய்தியினையும் சுட்டுவதிலிருந்து தழையாடையின் மதிப்பினை அறியமுடிகிறது.

“கொடுங்கழை நிவந்த நெடுங்கால் நெய்தல்

அம்பகை நெறித்தழை அணிபெறத் தைஇத்

தமியர் சென்ற கானல் என்றாங்கு” (நற்,பா.எ.96)

என்ற கோக்குளமுற்றனாரின் மொழிவு, தலைவன் தலைவிக்குத் தழையாடை உடுப்பித்துச் சென்ற நிகழ்வினைக் காட்சிப்படுத்திச் செல்கின்றன.

நூலாடை

சங்ககால நெய்தல் நில மக்கள் நூலாடை அணிந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் அந்த ஆடை வழக்கத்தில் இருந்துள்ளது.

“முழங்குதிரை கொழீஇய மூரி எக்கர்

நுணங்குதுகில் நுடக்கம் போலக் கணம்கொள” (நற்,பா.எ.15)

என்பதில் உள்ள ‘நுணங்கு துகில்’ என்பது நூலால் ஆகிய ஆடையினைக் குறிக்கும் நிலையில் புலவரால் உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

அணிகலன்கள்

தொடக்க காலத்தில் இயற்கைப் பொருள்களாகிய மரம், செடி கொடிகள் போன்றவற்றிலிருந்து பெறப்பட்ட இலைதழைகளையும், மலர்களையும் பறித்து அணிந்துள்ளமையினைப் பண்டைய இலக்கியங்கள் முன்நிறுத்திச் செல்கின்றன.

“பழைய இலக்கியங்களில் அணிகள் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டன. அணி, பூண், இழை, கலம், தொடி, குழை, வளை என்னும் சொற்கள் அணியைக் குறிப்பன. இவை எல்லாம் யாதாயினும் ஒரு காரணம் பற்றி வந்த பெயர்களாகும். முற்காலத்தில் ஆடை அணிதல் போல உரிய முறையில் அணியும் கழுத்தணியைக் குறித்து, பின் காலப்போக்கில் எல்லா நகைகளையும் பொதுவாகக் குறிக்கும் பெயராக அணி என்பது வந்திருக்கலாம். பூண் என்பது பூணப்படுவது ஆகும். ஓரங்களில் இறுக்கத்திற்காகப் பூண் போடுவதை அறியலாம். அதேபோலக் கைகளில் செறிவாக அணிந்த நகையைப் பொதுப் பெயராய் வழங்கி இருக்கலாம். இழை என்பது இழைத்துச் செய்யப்படும் நகைகட்குப் பொதுப் பெயராக இழை வழங்கி இருக்கலாம்”²¹ என்பர். இங்கு நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்த பரதவ இன மக்களின் வாழ்க்கையில் பல்வேறான அணிகலன்கள் வழக்கில் இருந்தமையைப் புலவர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். இந்த நிலைகளில் குழை, வளை, தொடி, சிலம்பு போன்ற உலோகங்களால் ஆன அணிகலன்களையும், மலர்களைக் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட மாலை, கோதை, தார் போன்றவற்றைக் கூந்தலிலும், மார்பிலும் அணிந்துள்ளனர். ஆண்களை விடப் பெண்களே அதிகமான அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர்.

காதணி

நெய்தல் நில மகளிர் காதில் அணிகலன் அணிந்திருக்கின்றனர். இதனைக் குழையென்று அழைத்துள்ளனர்.

“கனங்குழைக்கு அமர்த்த சேயரி மழைக்கண்

அமர்ந்து இனிது நோக்கமொடு செகுத்தன” (நற், பா. எ. 16)

எனவரும் சிறைக்குடி ஆந்தையாரின் பாடலடிகள், மேற்கண்ட கருத்தினை மெய்ப்படுத்தி நிற்கின்றன.

வளையணி

வளை என்பது கடலில் கிடைக்கக் கூடிய சங்கினை எடுத்து அதிலிருந்து அறுத்துச் செய்யப்பட்ட ஓர் அணிகலன். இவ்வளையானது பெண்களின் கை மற்றும் தோளில் அணியப்பெற்றுள்ளது. கையில் அணியக்கூடிய வளையினை ‘முன்கை

வளை' என்றும், தோளில் அணியக்கூடிய வளையினை 'தோள்வளை' என்றும் 'தொடி' என்றும் அழைக்கப்பெற்றுள்ள மரபினைக் காணமுடிகிறது.

முன்கை வளை

நெய்தல் நில மக்களிடம் வளை என்பது மிகவும் புழக்கத்தில் இருந்த அணிகலன் ஆகும். ஐங்குறுநூற்றில் உள்ள 'வளை பத்து' என்ற பகுதியில் உள்ள பத்துப் பாடல்களும் தலைவி அணிந்துள்ள சங்கிலிருந்து அறுத்துச் செய்யப்பட்ட வளையினைக் குறிக்கும் வகையில் அமைத்துப் பாடப்பெற்றுள்ளன. இவ்வளை என்ற அணிகலன் பெரும்பான்மையும் தலைவியின் பிரிவுத் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் போக்கில் ஒரு குறியீட்டுப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்பெற்றுள்ளன. இலங்குவளை (நற்.215, குறு.125, ஐங்.136), எல்வளை (நற்.239, 258, 363), ஆய்வளை (குறு. 316, கலி.125, ஐங்.140, 165), செறிவளை (கலி.123), நிறைவளை (கலி.132) என்று கைவளைகள் அதன் தன்மைக்கு ஏற்றவாறு அடைகொடுத்துக் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன.

“ஆய்வளை ஞெகிழவு மயர்வுமெய் நிறுப்பவும்

நோய்மலி வருத்த மன்னை யறியின்

உளெனோ வாழி தோழி விளியா” (குறு,பா.எ.316)

“மருங்கூர்ப் பட்டினத்து அன்ன இவள்

நெருங்குஏர் எல்வளை ஓடுவ கண்டே” (நற்,பா.எ.258)

எனவரும் பாடலடிகள், தலைவியின் பிரிவுத் துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. மேலும், இவ்வளையானது தலைவி தலைவன் மீது கொண்ட அன்பையும், தலைவன் தன்னுடன் கூடி முயங்கப் பெறாமையால் ஏற்படுகின்ற உணர்வினையும், தலைவியின் களவு நிகழ்வினைத் தாய்க்கும், ஊரார்க்கும் அறிவிக்கும் முகமாகவும் எனப் பல நிலைகளில் 'வளை' புலவர்களால் புனையப்பெற்றுள்ளது.

தோள்வளை

தோள்வளை என்பது பெண்கள் கையின் மேல் பகுதியில் அணியும் அணிகலன் ஆகும். இதுவும் தலைவியின் உடல் மெலிவினை, பிரிவுத்துன்பத்தை வெளிப்படுத்தும் ஒரு பொருளாகவே காட்சிப்படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

“மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்

புல்லென் றனவென் புரிவளைத் தோளே” (ஐங்,பா.எ.133)

என்ற அம்முவனாரின் பாடலடிகள்இ தலைவன் பிரிந்தமையால் தலைவியின் உடல் மெலிவுற்று அதன் காரணமாகத் தோள்வளை நெகிழ்ந்த நிலையினைப் புலப்படுத்துகின்றன.

சிலம்பு

பெண்கள் காலில் அணியும் ஒரு வகை அணிகலன் ஆகும். இவ்வணிகலன் களவுக் காலத்தில் தலைவி அணிந்திருந்தமையை நெய்தல் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன. ஈங்கு மற்றொரு பார்வையில் “சிலம்புகழீ, என்பது மனைவினைக்கண் நிகழும் ஒரு சடங்கு ஆகும்.

மணமகள் இளம் பருவத்தே தொடங்கி அணிந்துள்ள சிலம்பினைக் கழற்றுதளாகிய ஒரு சடங்கு – சிலம்புகழீஇயும், வதுவை மணமும் தலைவியின் பிறத்தையில் நிகழ்தலே சிறப்பாகும். ஒரே வழி உடன்போக்கு நிகழின் இச்சடங்குகளைத் தலைவன் மனைக்கண்ணும் நிகழ்தலும் உண்டு. சிலம்புகழீ, சடங்கிற்கு மணமகள் உண்ணா நோன்பிருத்தல் மரபாகலின் இதனை, சிலம்புகழீ, நோன்பு என்று கூறுவர்.”²² இங்கு நெய்தல் நிலத்தில் தலைவனும் தலைவியும் மாலை நேரத்தில் கடற்கரைப் பகுதியில் நண்டு பிடித்து விளையாடும் போது தலைவியின் காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பு உடைந்து போனதால் அதனைச் சீர் செய்யும் பொருட்டுப் பொற்கொல்லன் பிணை கூட்டுதற்குரிய மண்ணினை உன் துறையிலிருந்து கொண்டு வந்து தருவாயாக எனத் தலைவனிடம் தோழி குறிப்பிடுவதிலிருந்து, வரைவு நிகழ்வதற்கு முன்பு சிலம்பு கழீஇதல் கூடாது என்பதும், அன்னை அறியின் இற்செறிப்புச் செய்வாள் என்பதையும்,

“பைந்தழை சிதையக் கோதை வாட

நன்னர் மாலை நெருனை நின்னொடு

சிலவிலங்கு எல்வளை ஞெகிழ

அலவன் ஆட்டுவோள் சிலம்புஞ்ஞெமிர்ந் தெனவே” (நற்,பா.எ.363)

என்ற உலோச்சனாரின் பாடலடிகள், மெய்ப்படுத்தி நிற்கின்றன. இதன் வழி சிலம்பு என்ற அணிகலனை அணிவதும், அதனைக் கழற்றுவதுமான ஒரு பண்பாடு நெய்தல் நில மக்களிடம் காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

மேலும்,

“இன்மணிச் சிலம்பின் சில்மொழி ஐம்பால்

பின்னொடு கெழீஇய தடஅரவு அல்குல்” (கலி,பா.எ.125,16-17)

“வேறு ஒருபாற் றானதுகொல்லோ சீறடிச்

சிலம் பார்ப்ப இயலியாள் இவள்மன்னோ இனிமன்னும்”

(கலி,பா.எ.147,3-4)

என்ற பாடலடிகள், சிலம்பினுள் மணிகள் ஒலியெழுப்பிய தன்மையினையும், இளம் வயதில் சிலம்பு அணிந்த செயலினையும் தெளிவுறுத்திக் காட்டுகின்றன.

பிற அணிகலன்கள்

நெய்தல் நிலத்தில் உள்ள மகளிர் இடுப்பிற்குக் கீழே ஒரு வகையான அணிகலனை அணிந்துள்ளனர். இதனை ‘இழை அணி’ என்றும் ‘தழை அணி’ என்றும் அழைத்துள்ளனர். இவ்வணிகலனைப் பெரும்பாலும் விழாக்காலத்தில் ஆடும் மகளிர் அதிகமாக அணிந்துள்ளமையினைப் பாடல்கள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இது மிகவும் வேலைப்பாடு அமைந்த அணிகலனாகப் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

“கண்அறி வுடைமை அல்லது நுண்வினை

இழைஅணி அல்குல் விழவாடு மகளிர்” (நற்,பா.எ.138)

“றழையணி யல்குன் மகளி ருள்ளும்

விழவுமேம் பட்டவென் னலனே பழவிறற்” (குறு,பா.எ.125)

என்பன போன்ற பாடலடிகள், விழாக் காலங்களில் மகளிர் அணிந்த நிகழ்வினைச் சுட்டி நிற்கின்றன.

“ஒள்ளிழை மாதர் மகளிரோடு அமைந்தவன்” (கலி,பா.எ.122,16)

“நறுநுத லரிவை பாசிழை விலையே” (அக,பா.எ.90)

“ஒள்ளிழை யுயர்மணல் வீழ்ந்தென” (ஐங்,பா.எ.122)

“மணங்கமழ் பொறிற்குறி நல்கினள் நுணங்கிழை” (ஐங்,பா.எ.174)

என்பன போன்ற பாடலடிகள், ஒள்ளிழை, பாசிழை, நுணங்குஇழை எனப் பல்வேறு வேலைப்பாடுடன் கூடிய அணிகலன்களை மகளிர் அணிந்துள்ளமையினைக் காட்சிப்படுத்திச் செல்கின்றன. இவற்றுள் உள்ள வேறுபாடு நுணுகி ஆராயத்தக்கது.

மலரணி

இயற்கையாகவே பெண்கள் கூந்தலில் மலர் அணியும் விருப்பம் உடையவர்களாய் இருப்பர். சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை மலரணிதல் என்பது பல்வேறான நிகழ்வுகளை வெளிக்காட்டும் நோக்கில் அமைந்திருக்கின்றன. நெய்தல் நிலப் பெண்டிர் நெய்தல் (நற்.96), குவள (ஐங்.180), செருந்தி (அக.280), முண்டகம் (ஐங்.121), அடும்பு (குறு.401), தும்பை (ஐங்.127), ஞாழல் (ஐங்.147) என்பன போன்ற பல மலர்களைப் பறித்து அவற்றைத் தொடுத்துக் கண்ணியாகக் கூந்தலிலும், கழுத்திலும் சூடிக்கொண்டுள்ளனர். மேலும், இம்மகளிர் கூந்தலினைப் பின்னுகின்ற முறையினைப் புலவர்கள் பலவாறு பதிவு செய்துள்ளனர். ஐம்பால் (நற்.96), கூழை (நற்.145), நீர்வார் கூந்தல் (குறு.401, ஐங்.186), இரும்பல்கூந்தல் (ஐங்.191), இருங்கூந்தல் அல்லது இருண்ட கூந்தல் அல்லது இருளுறு கூந்தல் (கலி.131,147,140,122), கொழும்பல் கூந்தல் (ஐங்.196), பின்னிருங்கூந்தல் (ஐங்.173), குரற் கூந்தல் (கலி.144), பல ஒலிகூந்தல் (கலி.145) என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளமை குறிக்கத்தக்கன. இவற்றுள் ஐம்பால் என்பது “முடி, குழல், தொங்கல், பனிச்சை, சுருள். இவற்றுள் விவரமானது முடி - மயிரை யுச்சியின் முடித்தல், குழல் - சுருட்டி முடித்தல், தொங்கல் - மயிரை முடித்துத் தூங்க விடுதல், பனிச்சை - பின்னிவிடுதல், சுருள் - பின்னே சொருகல்”²³ என்று தமிழ் விளக்க அகராதி விளக்கம் அளிக்கிறது.

“அணிமலர் முண்டகத்து ஆய்ப்புங் கோதை

மணிமருள் ஐம்பால் வண்டுபடத் தைஇத்” (நற்,பா.எ.245)

என்ற அல்லங்கீரனாரின் பாடலடிகள், முள்ளியின் ஆய்ந்தெடுத்த பூமாலையை நீலமணி போலும் கூந்தலிடத்தே வண்டு மொய்க்கச் சூடி, தெளிந்த நீர் நிறைந்த கடலில் துறைவனுடன் விளையாண்ட நிகழ்வை உணர்த்துகின்றன. மேலும் களவுக்காலத்தில் தலைவன் தலைவியின் கூந்தலில் மலர் அணிவித்துச் செல்கிற நிகழ்வும் நடந்தேறியுள்ளது. இவற்றிலிருந்து நெய்தல் நில மகளிர் தன்னுடைய சிகையினைப் பல்வேறாக முடித்து அழகுபடுத்தி, அதில் மலர்களை அணிந்துள்ளனர் என்ற செய்தியினை அறியமுடிகிறது.

ஆடவர் அணிகலன்

நெய்தல் நிலத்தில் உள்ள ஆடவர்கள் அணிகலன்கள் அணிந்தமைக்கான சான்றுகள் இல்லை. இந்நிலத்திற்குரிய தலை மக்களாகக் கருதப்படுகிற தலைவர்கள் சந்தனம் பூசிய மார்பில் ஆரம், நுண்பூண் போன்ற அணிகலன்களையும், பூமாலையாகியத் தாரினையும் அணிந்திருந்தமைச் சுட்டப்பெற்றுள்ளது. இதனை,

“அணிகிளர் நெடுவரை அலைக்கும்நின் அகலத்து

மணிகிளர் ஆரம் தாரொடு துயல்வர” (கலி,பா.எ.135,17-18)

எனவரும் நெய்தற் கலிப்பாவின் பாடலடிகள் மெய்ப்பித்துக் காட்டுகின்றன.

சிறுவர் அணிகலன்

பெருஞ் செல்வர்களின் புதல்வர்கள் (சிறுவர்கள்) பொன்னாலான அணிகலன்களை அணிந்துள்ளனர். இதனை முதுகூற்றனார் என்ற புலவர்,

“பெறுமுது செல்வர் பொன்னுடைப் புதல்வர்

சிறுதோட் கோத்த செவ்வரிப் பறையின்” (நற்,பா.எ.58)

என்று பதிவு செய்துள்ளார். மேற்கண்ட நிகழ்வுகளைக் காணும்போது பரதவ இன மக்களின் பயன்பாட்டில் இருந்த ஆடை அணிகலன்களும், அவற்றை அணிந்த முறைமைகளும், அதன்வழிப் புலப்படுகின்ற பண்பாட்டுச் செய்திகளையும் அறியமுடிகின்றன. மேலும், பரதவ மக்களின் பயன்பாட்டில் இருந்த ஆடை

அணிகலன்களைக் கொண்டு நோக்கும்போது இவர்கள் வாழ்ந்த காலகட்டங்களை அறிய முடிகிறது. தழையாடை அணிந்தமை தொடக்க காலகட்டத்தையும், சிலம்பு அணிந்தமை உலோக காலகட்டத்தையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளன.

நம்பிக்கைகள்

ஆதிமனிதன் இடி, மின்னல், காட்டாற்று வெள்ளம், காட்டுத்தீ, கொடிய விலங்குகள் ஆகியவற்றைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கினான். இயற்கை தரும் இத்தகைய இன்னல்களை உணர இயலாதபோது மனித மனமானது சிலவற்றைக் கற்பனையாகப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொண்டது. அத்தகைய கற்பனைகளே நம்பிக்கைகளாக உருப்பெற்றன. ஆகவே மனிதனது மனதில் தோன்றும் அச்ச உணர்வுகளே நம்பிக்கைகளாக மாற்றம் பெற்றன எனக் கொள்ளமுடிகின்றது. நம்பிக்கைகள் எப்போது தோன்றின என்று திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது. மனிதன் இயற்கைப் பேரழிவுகளுக்கு அஞ்சிய அறிவு வளர்ச்சியின் தொடக்கக்கால கட்டத்தில் தோன்றின எனக் கருதமுடிகின்றது.

நம்பிக்கைகள் மக்களால் உருவாக்கப்படுவன. அவை இலக்கியங்களில் குறைந்து வழக்கில் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றன. ஒரு சமூகத்தின் நம்பிக்கைகளைக் கொண்டு அச்சமூகத்தின் அறிவுத்திறனை மதிப்பிடலாம். சிந்தனைத்திறன் மிக்க சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள் குறைவாகவும், சிந்தனைத்திறன் குறைந்த சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகள் மிகுதியாகவும் காணப்படுமென மானிடவியல் அறிஞர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

க.காந்தி, “மனித மனத்தின் விழைவால் நம்பிக்கை தோன்றுகிறது. இயற்கையால் படைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்பு உண்டு என்ற கருத்தோற்றத்தின் அடிப்படையில் அவை தோன்றியவையாகவே காட்சி தருகின்றன. அச்சத்தின் காரணமாக மனிதன் இயற்கையின் தோற்றத்தினையும் செயற்பாடுகளையும் தனது வாழ்வியல் நட்புகளோடு இயைத்து நோக்கிய நிலையில் நம்பிக்கைகள் தோற்றம் கொண்டன”²⁴ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

நாகரிகமற்ற பழங்குடி மக்களிடத்தும், நாகரிகமிக்க மக்களிடத்தும் நம்பிக்கைகள் காணப்படுகின்றன. அவை மரபு வழியில் காலங்காலமாக ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறையினருக்கும் பரவுகின்றன. மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவித நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறான். நம்பிக்கைகளே மனித வாழ்வை இயக்குகின்றன என்று கூறுமளவுக்கு அவை மனித வாழ்வில் முக்கியப் பங்கு வகிக்கின்றன.

சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம், “ஒரு வளர்ச்சியடைந்த மனிதனிடம் பத்தாயிரக்கணக்கான நம்பிக்கைகளும் நூற்றுக்கணக்கான வழக்கங்களும் எண்ணிக்கைக்குட்பட்ட சில குறிக்கோள்களும்” இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றது.

தொல்காப்பியத்தில் ‘நம்பு’ என்ற சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“நம்பும் மேவும நசையா கும்மே”²⁵

இங்கு உரிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த எச்சமாகக் காணப்படுகின்றது. நற்றிணையில் ‘நம்பி’ (நற்.175;7) என்ற சொல்லாட்சி நம்பிக்கை என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. மற்றொரு பாடல் ‘நம்புதல்’ (நற்.327;1) என்ற சொல்லாட்சியும் இடம்பெற்றுள்ளது. இச்சான்றுகளிருந்து ‘நம்பு’ என்ற சொல் நம்பிக்கை என்ற பொருளிலும் பயின்று வந்ததாகக் கருத முடிகின்றது. காலப்போக்கில் இச்சொல் நம்பிக்கையை மட்டுமே குறிப்பதற்குப் பயன்பட்டது.

பரதவர்கள் மிகுந்த தெய்வ நம்பிக்கை உடையவர்கள். அவர்கள் தங்கள் பாக்கத்தினை பொது இடமாக ஓர் மன்றத்தின் அருகில் இருக்கும் பனை, புன்னை போன்ற மரங்களில் தெய்வம் உறைந்திருக்கும் என்ற நம்பிக்கையினைக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

“தொன்று உறை கடவுள் சேர்ந்த பராரை

மன்றப் பெண்ணை வாங்குமடற் குடம்பை” (நற்,பா.எ.303;3-4)

“கடவுள் மரத்த முள்மிடை குடம்பை” (அகம்,பா.எ.270;12)

என்னும் சங்க இலக்கியப் பாடலடிகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

பொதுவாகப் பனை, புன்னை மரங்களில் உறைந்திருக்கும் தெய்வத்தை ஊர்ப்பொது தெய்வமாக நம்பி வழிபடும் வழக்கம் சங்ககாலம் தொட்டுத் தற்காலம் வரை தமிழ்ப் பரதவர்களிடையே காணப்படுகின்றது. தற்காலத்தில் மீனவர்கள் ஊர்ப்பொதுவில் உறைந்திருக்கும் தெய்வத்திற்கு பலி கொடுத்து வழிபடுகின்றனர். இவ்வாறு வழிபடுவதன் மூலம் ஊர்ப்பொது தெய்வம் எவ்வித கெடுதலும் புரியாது காக்கும் என்ற நம்பிக்கையினைப் பரதவர்கள் கொண்டுள்ளனர். இவ்வழிபாட்டு நம்பிக்கையே குலதெய்வ வழிபாட்டு முறை தோன்றக் காரணமாக இருந்தது என்ற கருத்து மானுடவியல் இய்வாளர்களிடையே நிலவுகின்றது. பரதவர்கள் தங்களது மீன்பிடிப் படகுகளுக்கு நறுமணப் புகை காட்டுவர். அலைகளின் தாக்குதனால் பழுதாகிப் போன பழைய அம்பியினை (படகு) இனி தொழிலுக்குப் பயன்படாது என்றெண்ணி அதற்கு நறுமணப் புகை காட்டாது புன்னைமரத்தின் அடியில் அவ்வம்பியைப் பிணித்து வைப்பர். இதனை நற்றிணைப் பாடலொன்றில் அம்முவனார்,

“ஈண்டுபெருந் தெய்வத்து யாண்டுபல கழிந்தெனப்

பார்த்துறைப் புணரி அலைத்தற் புடைகொண்டு

மூத்துவினை போகிய முரிவாய் அம்பி

.....

நறுவிரை நன்புகை கொடாஅர் சிறுவீ

ஞாழலொடு கெழீஇய புன்னையங் கொழுநிழல்

முழவுமுதற் பிணிக்குந்த துறைவ.....” (நற், பா. எ. 315; 1-3, 6-8)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பரதவர்கள் படகுகளுக்கு நறுமணப் புகை காட்டுவதன் நோக்கம் என்னவென்றால் அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் படகுகளுக்கு எவ்விதத் தீமையும் ஏற்படாது என்ற நம்பிக்கையாகும். தற்காலத்திலும் மீனவர்கள் படகுகளுக்கும்,

கட்டுமரங்களுக்கும் நறுமணப்புகைக் காட்டி கற்பூரம் ஏற்றி வழிபடுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரதவர்கள் வலையையும் கட்டுமரத்தையும் நல்லநாள் பார்த்தே கடல் விடுவர். இதனை உலோச்சனார் அகப்பாடலொன்றில்,

“நாள்வலை முகந்த கோள்வல் பரதவர்” (அகம், பா. எ. 300; 1)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இவ்வாறு நல்ல நாளில் வலையையும் கட்டுமரத்தையும் கடல் விடுவதன் மூலம் மீன்பிடித் தொழில் சிறப்பாக நடைபெறும் என்ற நம்பிக்கையினைப் பரதவர்கள் கொண்டிருந்தனர். தற்காலத்திலும் தமிழ்ப்பரதவர்கள் கட்டுமரத்தினை நல்ல நாள் பார்த்து அலங்கரித்து நறுமணப் புகை காட்டி கற்பூரம் ஏற்றி வழிபட்டு கடலுக்குள் இறங்குவது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆழியிழைத்தல்

ஆழியிழைத்தல் என்பது தலைவனைப் பிரிந்து தனிமையுற்றிருக்கும் தலைவி தலைவனது வருகையை எதிர்நோக்கித் தானே குறிபார்க்கும் நம்பிக்கைக் குறி முறையாகும். இதுபிற்காலத்தில் கூடலிழைத்தல் என இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டது. நெய்தல் நிலத்தலைவியொருத்தி தலைவன் வருவானோ என்று காணக் கூடல் இழைத்ததை கலித்தொகைப் பாடலொன்று,

“கோடுவாய் கூடாப் பிறையைப் பிறிதொன்று

நாடுவேன் கண்டனென் சிற்றிலுட் கண்டாங்கே” (கலி, பா. எ. 142; 24-25)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

சடங்குகள்

உலகின் எல்லாப் பகுதி மக்களிடையேயும் எல்லாக் காலங்களிலும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன. சடங்குகளை நிகழ்த்தாவிட்டால் எடுத்த காரியம் நன்கு நிறைவேறாது என்றும் தீமைகள் நிகழுமென்றும் மக்கள் பொதுவாக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். உணவு சேகரிக்கும் காலம், வேட்டைக்காலம், வேட்டையும் விவசாயமும் செய்த காலம், கால்நடை வளர்ப்பு ஆகிய காலகட்டங்களில் இனக்குழு மக்களது வாழ்வில் சடங்கிற்குப் பெரும் பங்கிருந்தது.

சடங்கைப் பற்றி கா.சுப்பிரமணியம், “இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் சடங்கே வாழ்க்கையாகவும் வாழ்க்கையே சடங்காகவும் அமைந்தன”²⁶ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

சடங்கானது சமயத்தின் மையமாக இருக்கும் புனிதமான ஒன்றுடன் தொடர்பு கொள்ள மேற்கொண்ட நடத்தை முறைகளின் தொகுப்பேயாகும். பக்தவத்சலபாரதி, “புனிதத் தன்மை என்னும் பிரம்மையைத் தோற்றுவித்து அதன்மூலம் சமயம் என்னும் முறையை ஏற்படுத்திய நிகழ்வில் இரண்டாம் கட்டமாக சடங்குகள் (Rituals) ஏற்பட்டன. இச்சடங்குகள் சமயத்தின் கருப்பொருளாகக் கருதப்படும் புனிதத் தன்மையின்பால் மக்கள் மேற்கொள்ளும் நடத்தைக் கோலங்களின் தொகுப்பாகும். புனிதத் தன்மையோடு தொடர்புகொள்ள மேற்கொள்ளப்படும் முறையான செயல் முறையாகும்”²⁷ என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஐந்திணை மக்களது வாழ்வில் சடங்குகள் தொழில் முறைக்கும், பொருள் உற்பத்திக்கும் உறுதுணையாக அமைந்தன. நம்பிக்கையுடன் செயல்படத் தூண்டின. சங்ககாலத் தமிழர் திருமணம், வேளாண்மை, உற்பத்தி, போர், கடவுள் வழிபாடு, விழாக்கள் போன்ற நிகழ்வின் போது சடங்குகளைச் செய்தனர். பொதுவாகச் சடங்குகளை மூவகைப்படுத்தலாம். 1)மந்திரச் சடங்குகள், 2) மந்திரமும் சமயமும் கலந்த சடங்குகள், 3)சமயச் சடங்குகள் போன்றனவாகும். காலப்போக்கில் மந்திரங்கள் மறைந்து போயின. ஆயினும் மக்களது வாழ்வில் சடங்குகள் இருந்தன. அவை நம்பிக்கைகளின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டன.

கடலும் கடல் சார்ந்த நெய்தல் நிலப்பகுதியில் மழை வேண்டியும், மீன்வளம் வேண்டியும், வளமையின் அடிப்படையில் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. கொற்கையில் பழையர் மகளிர் (பரதவர் மகளிர்) பௌர்ணமியன்று தழையுடை அணிந்து ஒளியினையுடைய முத்துக்களுடன் வலம்புரிச் சடங்கினையும் சொரிந்து குளிர்ந்த கடல் துறையில் இருக்கும் தெய்வத்தை மழைவேண்டி பரவியதை அகப்பாடலொன்றில் மாமூலனார்,

“புகழ்மலி சிறப்பிற் கொற்கை முன்துறை

அவிர்கதிர் முத்தமொடு வலம்புரி சொரிந்து

தழையணிப் பொந்த கோடேந்து அல்குல்

பழையர் மகளிர் பனித்துறைப் பரவ” (அகம், பா. எ. 201; 4-7)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கொற்கையில் மழை வேண்டி செய்யப்பட்ட சடங்கானது பெளர்ணமி நாளன்று சூரியன் மறையும் அந்திவேளையில் நிகழ்த்தப்பட்டதை அறியும்போது அந்நாளே சடங்கு நிகழ்த்த நல்ல நாளாகப் பரதவர்கள் கருதினர். மேலும் இச்சடங்கில் பரவப்படும் துறையே கடவுளாகக் கொள்ளப்பட்டு முத்து, வலம்புரிச்சங்கு போன்ற சிறப்பான கடல் இருந்து கிடைக்கும் பொருள்களால் சடங்கு நிகழ்த்தப்பட்டதை அறியும் போது நீரோடு தொடர்புடைய வளமையான பொருட்களே மழையைப் பொழிய வைக்கும் என்ற நம்பிக்கையின்பால் அப்பொருள்கள் பயன்படுத்தப்பட்டன எனக் கருதமுடிகின்றது.

பொதுவாகப் பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியலை சங்க இலக்கியங்களின் வாயிலாக அறியும்போது அவர்கள் இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டு புறசக்திகளின் பால் நம்பிக்கை உடையவர்களாக இருந்தனர் என்பது புலப்படுகின்றது. தமது வாழ்க்கையின் சகலவிதமான இயக்கங்களுக்கும் இவ்வகைச் சக்திகளே காரணம் என்று நம்பினர். இவ்வகை புறச் சக்திகளை அணங்கு, சூர், பேய், கடவுள், தெய்வம் என்று கூறினர். சான்றாக அகப்பாடலொன்றில் நாகன்குமரனார், பரதவ ஆடவர்கள் இரவுநேரத்தில் மீன்பிடிக்கச் சென்ற பின்னர் அவர்கள் பாதுகாப்பாக கரைக்குத் திரும்ப பரதவர் மகளிர் அணங்கு உறையும் கடல் துறையைத் தொழுததை,

“அணங்குடைப் பனித்துறை கைதொழுத தேத்தி

யாயும் இயமோ டயமே” (அகம், பா. எ. 240; 8-9)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். புற சக்தியான அணங்கு சூர், பேய் போன்றன மலை, காடு, கடல் முதலியவற்றில் குடி கொண்டிருக்கின்றன என்று பழந்தமிழர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். அவற்றின் இடர் உண்டாக்கும் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு

அச்சக்திகளைத் தங்களுக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்த வேண்டிய நிலை வந்தபோதே சடங்கு செய்தனர்.

பேரலைகள், புயல் காற்று, ஆட்டுக்கொல்லி சுறாமீன்கள் கொண்ட கடற்பரப்பு அபாயங்களின் ஒருங்குதிரண்ட வடிவாகக் காணப்பட்டது. கடற்பரப்பில் உறைந்திருக்கும் அணங்கைக் கரையில் கொண்டு வந்து வழிபடுவதற்கு அடையாளமாக ஒரு பொருள் தேவைப்பட்டது. அதற்குச் சுறாமீனின் கொம்பு உதவியது. பரதவர்கள் சுறவுக்கோட்டை அடையாளமாகக் கொண்டு சடங்குநிகழ்த்தக் காரணம் என்னவென்றால் மிகப்பெரும் மரக்கலங்களையே வீழ்த்தக்கூடியதும், பரதவர் உயிருக்கு ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடியதான மீனாகவே சுறா இருந்தது. வலிய ஆற்றலுடையதும், தீமை விளைவிக்கக்கூடியதுமான அணங்கினைச் சுறாவோடு ஒப்பிட்டு நோக்கியது சங்ககாலப் பரதவர்களின் தர்க்க அறிவாகும். ஆகவே கொடிய சுறாமீனை வேட்டையாடிப் பிடிக்கும் மீனவர்கள் அதன் ஆற்றல் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டும் என்ற விருப்பத்தின் பேரில் அதன் கோட்டை எடுத்து சடங்கு செய்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

இவற்றிருந்து பட்டினப்பாலையில் கூறப்படும் சுறவுக்கோடு சடங்கானது வளமை நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் வளமைச் சடங்காகவும், ஆண், பெண், கூட்டு நடனமாகவும் நடத்தப்பட்டதை அறியமுடிகின்றது.

பழக்க வழக்கங்கள்

பழக்க வழக்கங்கள் ஒரு குழுவினரிடையே பலவாறாக அமைதல் போலவே ஒரு குழுவினரிடையே பல்வேறு மரபுகளும் காணப்பெறும். பழக்கம், வழக்கம், மரபு என்ற சொற்கள் ஒன்றோடொன்று உறவுடையன. ஒன்றின் வளர்ச்சி நிலையே மற்றொன்றின் தொடர்ச்சியாக அமைகின்றது. பழக்க, வழக்க, மரபுகள் எளிதில் மாற்ற முடியாதவை.

பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல் அல்லது பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் தமிழில் பண்டு தொட்டுப் பயின்று வந்துள்ளது.

பழகு - பழகிய - பழகுதல் பழக்கம் என்ற சொல்லாட்சிகள் இன்றும் உள்ளன. பழகிப் போன செயல், பழக்கம் ஆகின்றது. பழக்கம் தனி மனிதச் செயற்பாடு. இதனைப் பிறரும் பின்பற்ற வாய்ப்புண்டு.

பழக்கம்

பழக்கம், வழக்கம், பழக்க வழக்கம் என்ற சொல்லாட்சிகள் தமிழரிடையே மிகுதியும் காணப் படுகின்றன. தொல்காப்பியத்தில் பழக்கம் என்ற சொல்லாட்சி இல்லையாயினும், அப்பொருள் தரக்கூடிய பல சொற்கள் காணப் பெறுகின்றன. 'பழகிய' (தொல்.நூ. 682) என்ற சொல்லாட்சி உண்டு.

“பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனி மனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாகக் கருதப்படுகிறது 'நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவன்றியே அதாவது மூளையின் பிரதானப் பகுதிகளின் சம்பந்தமின்றியே நிகழ்வதாக ஆகிவிடுகின்றது. அப்படி நிகழும் செயலே பழக்கம் எனப்படும்”²⁸ என்று கலைக்களஞ்சியம் கூறும்.

எந்த ஒரு பழக்கமும் முதலில் தனி மனிதனிடம்தான் தோன்றுகிறது. அதுஇயல்பாகவோ, தூண்டுதலினாலோ நிகழக்கூடும். பழக்கம் என்பது நல்லதாகவும்இருக்கும், தீயதாகவும் இருக்கும். அதனால்தான் நற்பழக்கம், தீப்பழக்கம் என்ற சொல்லாட்சிகள் ஏற்பட்டன. சமுதாயத்தின் உருவாக்கத்தில் இப்பக்கம் தான்அடிப்படையாக அமைகின்றது. ஒத்த பழக்கமுடையவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்தலே சமுதாயத்தின் தோற்றம் ஆகும்.

சமுதாயங்கள் பலவாகப் பெருகியமைக்கு அடிப்படைக் காரணம் பழக்கமே என்பர்.

வழக்கம்

பழக்கம் - வழக்கம் என்றாகி இருத்தல் வேண்டும். பழக்கத்தின் தொடர்ந்த நிலையே வழக்கம் ஆகும். ' சமூகத்தில் அதிகமாகப் பின் பற்றப்படும் பழக்கமான

நடவடிக்கையே வழக்கம் ஆகும். வழக்கங்கள் ஒரு குழுவினுடைய விருப்பங்கள், இலட்சியங்கள், வாழ்க்கைக் கண்ணோட்டங்களால் பிரதி பலிப்பதாகவும் அமைகின்றன. இதனையடுத்து, ஒரு இனக் குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி, விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியவற்றுடன் இணைந்து நிற்பது வழக்கம் என்று கருதப்படுகிறது.

வழக்கம் என்ற சொல்லாட்சி தொல்காப்பியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளமை அதன்பழமையைச் சூட்டுவதாகும்.

" தகுதியும் வழக்கும் தழீஇயின ஒழுகும்

பகுதிக் கிளவி வரைநிலை இலவே."²⁹

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை"³⁰

" வல்லெழுத்து மிகினும் மான மில்லை

ஒல்வழி யறிதல் வழக்கத் தான"³¹

அக்கென் சாரியை பெறுதலும் உரித்தே

தக்கவழி அறிதல் வழக்கத் தான"³²

தொல்காப்பியர் வழக்காறு என்ற சொல்லையும் கையாண்டுள்ளார்.

" வழக்காறல்ல செய்யு ளாறே"³³

மக்களிடையே தொன்று தொட்டு வழங்கி வருவது வழக்கம் ஆகும். வழக்கு என்பது அக்காலத்தில் நன்னெறி என்ற பொருளில் வழங்கியது.

இதனையே வள்ளுவரும்,

" அன்பொ டியைந்த வழக்கென்ப ஆரயிர்க்

கென்போ டியைந்த தொடர்பு"³⁴

என்று கூறியுள்ளார்.

"எண்பதத்தா லெய்த லெளிதென்ப யார்மாட்டும்

பண்புடைமை என்னும் வழக்கு."³⁵

பரிமேலழகரும் வழக்கு என்பதை நன்னெறி என்றே கூறியுள்ளார்.

பழக்க வழக்கம்

பழக்க வழக்கம் - இருசொற்கலப்பாகும். பழக்க வழக்கங்களைத் தனி மனிதனும், சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. சமுதாயம் என்ற அமைப்பு, ஒன்றைக் குறிப்பதன்று. ஒத்த கருத்துடைய பழக்கங்களை மேற்கொள்வாரின் கூட்டமைப்பே சமுதாயமாகும். மக்களின் தேவைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டே பழக்கம் உருவாகின்றது. சமுதாயத்தில் அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற நிலையில் வழக்கங்களாக உருவாகின்றன. தனி மனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைப் பழக்கம் எனவும் இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி உணர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் இயைந்து நிற்பது வழக்கம் எனவும் சமூகவியலார் கூறுவர்.

நெய்தல் நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள்

பரதவர்கள் முழுமதி நாட்களில் மீன் வேட்டைக்குச் செல்வதில்லை. 'முழுமதி' நாளன்று, கடல்பொங்கிக் கொந்தளித்துப் பேரலை வீசிப் பேய்க்கோலம் கொண்டு ஆடும். வெள்ளப் பெருக்கெடுத்து அலைகள் கரையிலும் நெடுந்தொலை சென்று மோதியடித்து அலைக்கும் என்பதை,

“திங்களும் நிகழ்வான் ஏர்தரும்; இமிழ்நீர்ப்

பொங்கு திரைப் புணரியும் பாடுவா தே

ஒலிசிறந்து ஓதமும் பெயரும்...(நற், பா. எ. 335:1-3.)

மேற்கண்ட பாடல் வரிகள் மூலம் அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. முழுமதி நாளன்று மீன்வேட்டைக்குச் செல்லாதிருக்கும் வழக்கம் இன்றும் பல பகுதிகளில் இருந்துவருகின்றது.

மணமுறை

மணமுறை பற்றிய சில அரிய செய்திகளும் காணப்படுகின்றன. பழந்தமிழ் மரபுப்படி, தலைவனும் தலைவியும் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றித் தாங்களே சக்தித்துக் களவிலே பழகிப் பின்னர் மணந்து கணவனும் மனைவியுமாய் இல்லற வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவது இயல்பு.

பரதவர் மரபில், ஆண்மகன் தான் விரும்பும் கல்வியை மணப்பதெனின் பரிசுமாகப் பொன்னும், திரண்ட பொருளும் அளவற்ற அணிகலன்களும் கொடுக்கும் வழக்கம் உண்டென்பது பெறப்படுகிறது. இன்றும் பரதவ மக்களிடையே பெரும்பாலும் இவ்வழக்கம் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரதவ ஆடவன் ஒருவன், தான் விரும்பும் மங்கை யொருத்தியை மணக்க நினைக்கிறான். பொருளும், பொன்னும், அருங்கலம் பலவும் எவ்வளவு அளித்தாலும் அவள் தந்தை அவனுக்கு அவளை மணமுடிக்க ஒருப்படான் என்பதை யுணர்கிறான். எப்படியாவது அவளை மணந்துகொள்ள வேண்டும்; அதற்காக அவன் எது வேண்டுமாயினும் செய்ய ஆயத்தமாய் உள்ளான்; ஆழ்ந்து சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான். பின்னர் உறுதிப்பாட்டோடு அங்ஙனமே வினையாற்றி வெற்றிபெறுகிறான்.

இச்செய்தியை நெய்தல் நில மக்கள் வாழ்க்கையைப் பொய்யாது பாட்டோவியத்தில் படைத்துக் காட்டும் செம்மைசால் புலவர் அம்மூவனார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

"பொன்அடர்ந் தன்ன ஒள் இணர்ச் செருந்திப்

பன்மலர் வேய்ந்த நலம்பெறு கோதையர்

திணிமணல் அடைகரை அலவன் ஆட்டி

அசையினள் இருந்த ஆய்தொடிக் குறுமகள்

நலம்சால் விழுப்பொருள் கலம்நிறை கொடுப்பினும்

பெறல்அருங் குரையன் ஆயின் அறம் தெரிந்து

நாம் உறை தேளம் மருஉப் பெயர்ந்து, அவனொடு

இருநீர்ச் சேர்ப்பின் உப்புடன் உழுதும்

பெருநீர்க் குட்டம் புணையொடு புக்கும்

படுத்தனம், பணித்தனம், அடுத்தனம் இருப்பின்

தருகுவன் கொல்லோதானே-விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தம் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேன் இமிர் அகன்கரைப் பகுக்கும்

கானல்அம் பெருந்துறைப் பரதவன் எமக்கே?"(அகம், பா. எ. 280:1-14.)

'பொன்னன்ன செருந்தியொடு பன் மலரும் விரவி முடித்துக் கவினெலாம் திரண்ட கார் குழலாள்; ஆய்ந்த தொடியினை அணிந்த தலைமகள்; அவள் தந்தை பரந்த அலைகடலின் சிறந்த மிலரும் விரவி முடித்துக் கவினெலாம் திரண்ட கார் குழலாள்; ஆய்ந்த தொடியினை அணிந்த தலைமகள்; அவள் தந்தை பரந்த அலைகடலின் சிறந்த முத்தையெலாம் அள்ளிக் கரையில் குவித்துப் பங்கீடு செய்யும் நிறைந்த செல்வன்; சோலை சூழ்ந்த எழில்மிகு துறைக்குத் தலைவன்; எவ்வளவுதான் பொருளும், அணிகலன்களும் அளித் தாலும் அவளை நமக்கு அவன் அளியான்; நமது ஊரைத் துறந்து அவனை யடைந்துவிட வேண்டியதுதான்; அவனைச் சார்ந்து, பெரிய கடற்கரையின் கண்ணுள்ள அவனது உப்பளத்திற் சென்று ஆங்கு உழைத்தும், அவனது உப்புப் பொதியுடன் திரிந்து வருந்தியும், பெரிய ஆழ்கடலின்கண் அவனுக்காகக் கட்டுமரத்தில் சென்று மீன் வேட்டையாடி உழைத்தும், அவன் வயமாகித் தாழ்ந்தும், பணிந்தும், சூழ்ந்து தொண்டாற்றியும் வரின, அறநெறியினை யுணர்ந்து. மனங்கனிந்து அப்பொழுதாவது தன்மகளை யெனக்குத் தரமாட்டானா? தருவன்: இது உறுதி' என முடிவு செய்கிறான்; அவ்வாறே செய்து இறுதியில் அவளை மனைவியாய்ப் பெற்று மனையறம் புரிந்து மகிழ்ந்து வாழ்கிறான்.

இதனின்றும் பண்டைய பரதவரின் மணமுறைச் செய்திகளை ஒருவாறு அறிந்துணர முடிகிறது. இங்ஙனம் தம்மையடைந்து தமக்குறு துணையாய் உழைக்கும் இளைஞர்களுக்குத் தம் மக ளிரையே மண முடித்துத் தம் இல்லத்தோடு வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கம் இன்றும் நிலவி வருவது குறிப்பிடற்பாலது.

ஊர்க்காவல்

யாமத்தே காவலர்கள் ஊரைக் காத்து எச்சரிக்கும் முறையும் இருந்துவந்துள்ளது என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

“இரவு வேளையில் காவலர்கள் யாமந்தோறும் ஊரைச் சுற்றிக் காவல்காத்து வந்தனர். ஒவ்வொரு யாமத்தும், அக் காவலர்கள் ஒலிமிக்க பெருமணியடித்து, ஓசையெழுப்பி, “கதவுகளை நன்கு தாழிட்டுக் காத்துக் கொள்வீராக!” என மக்களுக்கு எச்சரிக்கை விடுத்துக் காவல் புரிந்தனர் என்ற செய்தி, அந்நாளில் காவலர்கள் யாமந்தோறும் மணியடித்து உணர்த்தி,

“... அதன்தலை,

காப்புஉடை வாயில் போற்று,ஓ’ என்னும்

யாமம் கொள்பவர் நெடுநா ஒண்மணி

ஒன்றுஎறி பாணியின் இரட்டும்...”(நற், பா.எ.132:7-10.)

விழிப்புறச் செய்து காவல்புரியும் சிறந்த பழக்கம் கடைமுறையில் இருந்துவந்துள்ளது என்பதை இனிதெடுத்தியம்புகின்றது.

மகளிர் விருந்தோம்பல்

பரதவ மக்கள் விருந்தினரை அன்பொழுக வரவேற்று இனிது பேணிப் பகுத்துண்டு வாழும் பண்புடையவர், அவரது மனைக்கிழத்தியர் விருந்தினரை வரவேற்க வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்து பேணும் பெற்றியர். “காய்கின்ற கதிர் வாட்டும் கடும் பகற்பொழுது; விருந்தினர் பேணலில் வேட்கை மிக்குடைய பொன்னணி மானிச் செல்வம் கொழிக்கும் தம் சீர்மிகு மனையில் கொக்கின் ’ நகம்

போன்ற சோறு சமைத்து முற்றத்தில் குவித்துவைப்பர்; முதலில் காக்கைக்கு வயிறரப் படைத்துப் பிள்ளர் வரும் விருந்தினரை மகிழ்வுடன் உண்பிக்க வைத்தச் செய்தி,

“கதிர்கால் வெம்பக் கல்காய் ஞாயிற்றுத்

திருவுடை வியல்நகர் வருவிருந்து அயர்மார்

‘பொற்றெடி மகளிர் புறக்கடை உருத்த

கொக்குகிரீ நிமிரல் மாத்தி.....

...பசுங்கண் காக்கை... சேக்கும்’ (நற், பா.எ. 258:3-9, 8-9)

மேற்கண்ட பாடல்வரிகள் மூலம் தெரியவருகிறது. காக்கைக்குச் சோறு படைக்கும் வழக்கம் மிகவும் பழமை யானது என்பதனை இதனால் உணரமுடிகிறது.

ஆரவாரமிக்க பரதவர் பாக்கம் அமைதியுற்றிருந்தது; இங்ஙனம் மாலைப் பொழுது வந்ததறிந்து வளையணிந்த மீனவ மகள், அகமும் முகமும் அன்புற மலர்ந்து விருந்தினர் வரு கையை விரும்பிக் நோக்கிகொண்டிருந்தனள்; மீன் நெய் பெய்து விளக்கேற்றி மனைக்கு ஒளியூட்டினள்.

மாசற்ற மதி முகங் கொண்ட அப்பரதவ மகள், அன்று பாணரும் விறலியரும் வருவதையறிந்து மனமகிழ்ந்தாள்; அவர்களைத் தன் கணவனோடு மிடமுன் சென்று எதிர் கொண்டழைத்தாள் : இல்லத்தில் அமர்த்தினாள்; அவர்கள் காதம் பல கடந்து களைத்துப் போயிருப்பதை யுணர்ந்தாள்; பக்குவப்படுத்தி வடித்து வைத்திருந்த பழங்கள்ளைச் சாடியோடு கொண்டு வந்து வைத்தாள். குழல் மீளை நன்றாகப் பொரித்துக் கொண்டு வந்தாள். கணவனும் தானுமாக அவர்களை ஆதரவாய்ப் பேணி. அன்பு மொழி கூறி, உருக்கமாக உண்பித்தனர். விருந்தினர் வயிறார உண்டு, மனமார வாழ்த்தி, விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

“மதிஞக் கறாஉம் மாசுஅறு திருமுகத்து

நுதிவேல் நோக்கின் நுளைமகள் அரித்த

பழம்படு தேறல் பரதவர் மடுப்ப

.....

.....

வறற்குழற் சூட்டின் வயின்வயின் பெறுகுவீர்' (சிறு. வரி.157-163.)

இவற்றிலிருந்து பரதவ மகளிர் விருந்தினரைப் பேணலில் பேரார்வம் கொண்டவர் என்பதையும், 'உண்டிக்கழகு விருந் தோடுண்ணல்' என்ற நன்மொழிக்கிணங்க விருந்தினரைக் கணவரோடிருந்து எதிர்கொண்டழைத்து இன்முகங்காட்டி உண்பித்துத் தாமும் உண்டு மகிழ்தலில் தனியார்வம் கொண்ட வரென்பதையும் அறிகிறோம்.

உப்பு ஏற்றில் சகடம் மேடுபள்ளத்தில் செல்லுங்கால், இடர்ப்பாடு நேரும் எனக் கருதிப் பரதவர் வண்டியில் அச்சமரத்தை அடுத்துச் சேம அச்ச ஒன்றையும் பொருத்திச் செல்வர். பரதவர் இரவில் மீன்பிடிக்கப் படகிற் செல்லும் போது, விளக்கேற்றிச் செல்வது வழக்கம், மேலும், கடலில் மீன் பிடிக்கச் சென்று தங்கிய தந்தையர்க்கு, உப்பு விற்ற நெல்லினால் சமைத்த வெண் சோற்றுடன் அயிலை மீனிட்டுச் சமைத்த புளிக்கறியையும், கொழுமீன் இறைச்சியையும் பரதவ மகளிர் உணவு படைப்பர், செம்படவர் உப்பைச் சமவிலைக்கு விற்றுப் பண்ட மாற்றாக நெல் வாங்குவர்.

இளமகளிர் உப்புக் குவியலில் ஏறிக் கடலிலுள்ள திமில்களை எண்ணல், வருணனை நோக்கிச் சூளுரைத்தல், வலைப்பயம் பாராட்டி அயிரை மீனையாவருக்கும் வழங்கல், இரந்தோர்க்குக் கலம் நிறைய ஈதல், உப்பிற்கும் மகளிர் நாய் குரைக்க வெருளுதல், சோற்றுடன் மீன் கருவாட்டையும் அயிலைப் புளிக் கறியையும் சேர்த்து உண்ணல், நெல்லரிவோர் பறை கொட்டல், பரதவர் சூழ்கொண்டு சென்று மீன் பிடித்தல், பரதவர் தங்களுடைய மக்களை இராக்காலங்களில் கூட்டிச் சென்று மீன் பிடிக்கப் பழக்குதல், பரத்தியர் வருணனை வணங்குதல், போன்ற வேறு சில பழக்கவழக்கங்களும் பரதவ மக்களிடையே இடம்பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

சுறவுக்கோடு நட்டு அதில் தெய்வம் தங்கியிருப்பதாக எண்ணி வழிபடுதல் பரதவர் வழக்கம், தீவினை போகக் கடலாடியும் உப்புப் போகப் புனல்படிந்தும் உவப்பர், உவா நாள்களில் (முழுமதி, இருள்மதி) பரதவர் மீன்பிடிக்கச் செல்லாது மகிழ்ந்துறையும் பழக்கம் இருப்பதை காணமுடிகிறது.

நெய்தல் நிலக் கடவுள் - பரதவர் இறை வழிபாடு

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலக்கட்டத்தில் ஆதிமனிதன் மலைக்குகைகளில் வாழ்ந்து வந்தான். பஞ்சபூதங்களான நிலம், நீர், காற்று, வானம், நெருப்பு ஆகியன அம்மனிதனுக்கு நன்மையும் செய்தன. தீமையும் செய்தன. நிலத்தால் பூகம்பமும், நீரால் வெள்ளப்பெருக்கமும், காற்றால் சூறாவளியும், வானத்தால் மழையும், நெருப்பால் காட்டுத் தீயும் அவனுக்குப் பெரும்பாதிப்பை ஏற்படுத்தின. இத்தகைய இயற்கைச் சிற்றங்களால் தோன்றிய அச்ச உணர்வே ஆதிமனிதனுக்குக் கடவுள் பற்றிய சிந்தனை தோன்றக் காரணமாக அமைந்தன.

“உடல் மற்றும் கருவிகளின் போதாமையை உடுகட்ட மனிதர் முயன்ற முயற்சியில் இயற்கை மற்றும் இயற்கை இகந்த சக்திகளை இனம் தெரியாத, அடையாளப்படுத்த முடியாத சக்திகளைக் கண்டு அஞ்சி, அடங்கி, பணிந்து, சாந்தி செய்வித்து, பலி கொடுத்து அதன் வழியாக மனிதர்கள் தங்களுக்கும், அவற்றிற்கும் இடையில் பௌதீக ரீதியில் இல்லாமல் மாந்திரீக சமய ரீதியிலான உறவைக் கட்டமைத்துக் கொண்டார்கள். கடவுள் மற்றும் கடவுள் சார்ந்த கற்பனைகள், கருத்துக்கள், சடங்குகள், விழாக்கள், போர்கள் எல்லாம் இவ்வாறு உருவாக்கம் பெற்றதாகக் கொள்ளலாம்”³⁶ என்ற ராஜ்கௌதமன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பழந்தமிழர் நிலத்தை மலை, காடு, வயல், கடல் என நானிலமாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு கடவுளை வணங்கினர். குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகன், முல்லைக்குத் தெய்வம் திருமால், மருதத்திற்குத் தெய்வம் இந்திரன், நெய்தலுக்குத் தெய்வம் வருணன். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையாற் சொல்லவும் படுமே”³⁷

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

“கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் தம் உறைவிடமாகக் கொண்டு வாழும் மக்கள் வார் வண்ணனையே தம் பேச்சு வழக்கில் வர்ணன் என்றும், வருணன் என்றும் வழங்கும் வழக்குத் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பே இலக்கியத்தில் இடம்பெற்று விட்டதெனலாம். இதனை அறிந்திருந்த தொல்காப்பியர் கடலுறை தெய்வத்தை ‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்’ என்று நெய்தல் நிலத்தோடு இயைபுபடுத்திப் பாராட்டுவாராயினர்”³⁸.

‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்’ என்ற தொல்காப்பிய அகத்திணையியல் நூற்பாவிடமிரு உரை கூறும் நச்சினார்க்கினியர்,

“நெய்தல் நிலத்தில் நுளையர்க்கு வலை வளந்தப்பின் அம்மகளிர் கிளையுடன் குழீஇச் சுறவுக்கோடு நட்டுப் பரவுக்கடன் கொடுத்தன் ஆண்டு வருணன் வெளிப்படும் என்றார்”³⁹ அதற்குச் சான்றாக பட்டினப்பாலையின்,

“சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு

மனைச்சேர்த்திய வல்லணங்கினால்” (பட்ட.பா.வரி 86-87)

என்ற அடிகளைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

பட்டினப்பாலையில் பெளர்ணமியன்று பரதவர்கள் தங்களது குடியிருப்பின் முற்றத்தில் சினை உடைய சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு வழிபட்டார்கள் என்று கூறப்படுகிறதேயொழிய வருணனை வழிபட்டார்கள் என்று வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை.

சு.வித்தியானந்தன், பட்டினப்பாலையில் கூறப்படும் “சினைச்சுறாவின்கோடு திராவிடரின் கடல் தெய்வம் வருணன் அல்ல”⁴⁰ என்கின்றார். சினை என்பது செழிப்பின் சின்னமாகும். மீன் வளத்தை விரும்பிய பரதவர் கடல் செழிப்பின்

சின்னமாகச் சினைச் சுறாமீனின் கோட்டை நட்டு வழிபட்டனர். மேலும் வருணன் என்ற சொல்லாட்சி தொல்காப்பியம் தவிர வேறு சங்க இலக்கிய நூல்களில் காணப்படவில்லை. மாறாகக் 'கடல் தெய்வம்' என்ற சொல்லாட்சி மட்டுமே காணப்படுகின்றது. சான்றாகக் கலித்தொகையில்,

“பெருங்கடல் தெய்வநீர் நோக்கித் தெளித்து” (கலி.பா.எ.131;1)

என்ற வரி காணப்படுகின்றது. ஆகவே வருண வழிபாடு கடைச்சங்க காலத்திலேயே மறைந்து போனதாகக் கருத வாய்ப்புள்ளது.

மயிலை சீனி வேங்கடசாமி, “கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டிலேயே பௌத்த மதம் தமிழ்நாட்டில் இடம்பெற்றது. பௌத்த மதத்தின் சிறு தெய்வங்களில் மணிமேகலா தெய்வமும் ஒன்று. மணிமேகலை, கடற்காவல் தெய்வம். கடல் செல்பவர்களுக்கு இடுக்கண் நேராமல் பாதுகாக்க வேண்டியது மணிமேகலையின் கடமை. எனவே பௌத்த சமய மணிமேகலை வந்தபிறகு பழைய வருணன் வணக்கம் பையப்பைய மறைந்து போயிற்று”⁴¹ என்கின்றார்.

பௌத்த மதக் கடற்காவல் தெய்வமான மணிமேகலா தெய்வத்தால் பழந்தமிழ் நாட்டில் கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே வருணன் வழிபாடு மறைந்துவிட்டது எனலாம். தமிழரைப் போலவே ஆரியரும் வருணக் கடவுளை வணங்கினார்கள். இனால் தமிழர் வழிபட்ட வருணன் வேறு. ஆரியர் வழிபட்ட வருணன் வேறு. இவ்விரு கடவுள்களுக்கும் பெயர் ஒற்றுமையைத் தவிர வேறு ஒற்றுமைகள் இல்லை எனலாம். தமிழரின் வருணனும், ஆரியரின் வருணனும் ஆதியில் வெவ்வேறு கடவுள்களாக இருந்தனர். பிற்காலத்தில் திராவிடத் தெய்வங்களுக்கும் ஆரிய தெய்வங்களுக்கும் தொடர்பு கற்பிக்கப்பட்டது போல இவ்விரு வருணர்களுக்கும் தொடர்பு கற்பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். பழங்காலத்தில் வருண வழிபாடு தமிழ்நாட்டில் மட்டும் நிகழவில்லை. இலங்கைத் தீவிலும் நடைபெற்றது. இலங்கைத் தீவின் தெற்குப் பகுதியில் கற்கரையின் அருகில் ‘தேவுந்திர’ என்னும் நகரம் உண்டு. தேவுந்திர என்பது தேவி நுவுர என்பதன் திரிபாகும். தேவி நுவுர என்னும் சிங்களச் சொல்லிற்குப் பொருள் தேவநகரம்

என்பதாகும். இந்நகரத்தில் உழல்வன் எனும் கடவுளுக்கு ஒரு கோவில் உள்ளது. “சிங்கள மொழியில் உழல்வன் என்றால் வருணனைக் குறிக்கும். உதகபால வருணன் என்னும் சொல்லின் சிதைவுதான் உழல்வன் என்பது. உதகபாலன் என்றால் நீரை ஆட்சி செய்கின்றவனென்பது பொருள்”⁴² ஆகும்.

கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டில் போர்ச்சுக்கீசியர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தில் தொமெடி.ஸௌஸா என்னும் போர்ச்சுக்கீசிய படைத்தளபதியால் கி.பி.1558 ஆம் ஆண்டு உழல்வன் கோவில் இடிக்கப்பட்டது. பின்னர் கண்டி நகரத்தை அரசாண்ட இரண்டாம் இராஜசிம்மனால் (கி.பி.1635-37) உழல்வன் கோவில் இருந்த இடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு கோவில் கட்டப்பட்டது. வருணன் (உழல்வன்) கோவில் விஷ்ணு கோவிலாக மாற்றப்பட்ட போதிலும் தற்போதும் வருணக் கடவுளுக்காக விழா நடத்தப்படுகின்றது. அவ்விழாவில் முத்துக்குடை ஊர்வலமாகக் கொண்டு போகப்படுகின்றது. விஷ்ணுவுக்கே நடைபெறும் விழாவில் விஷ்ணுவுக்குரிய சக்கரம் பயன்படுத்தப்படாமல் வருணக் கடவுளுக்கான முத்துக்குடை இடம்பெறுகின்றது. கடலோர நிலப்பகுதிக்கு தெய்வம் வருணன். அதனால்தான் கடல் கிடைக்கும் சிறப்பான பொருளான முத்தினால் குடை செய்யப்பட்டு ஊர்வலமாக கொண்டு செல்லப்படுகின்றது என்பதில் எவ்வித ஓயமும் இல்லை.

பழந்தமிழ் நாட்டில் நிகழ்ந்த வருணன் வழிபாடு இலங்கைக்கு எப்போது சென்றது என்று ஆராய்வோமானால் இலங்கையில் பௌத்த மதம் பரவிய பிறகு வருணன் வணக்கம் இலங்கைக்குச் சென்றிருக்க முடியாது. ஆகவே பௌத்த மதப் பரவலுக்கு முன்பே வருண வழிபாடு அங்கு சென்றிருக்க வேண்டும். இலங்கையில் நிகழும் வருணன் வணக்கம் வடஇந்தியாவிருந்து ஆரியர்களால் இலங்கைக்குப் புகுத்தப்பட்டதாக ஒரு கருத்து நிலவுகின்றது. ஆனால் இக்கருத்து தவறானதாகும். ஏனெனில் தொல்காப்பியத்தில் ‘வருணன் மேய பெருமணல் உலகம்’ என்றிருப்பதால் இவ்வழிபாடு சங்ககாலத் தமிழகத்திருந்தே இலங்கைக்குச் சென்றிருக்க முடியும். மேலும், பழங்காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ்நாட்டுடன் இணைந்திருந்தது. பின்னர் நிகழ்ந்த கடற்கோளினால்தான் இலங்கையின் நிலப்பகுதி

தனித் தீவாகப் பிரிந்து போய்விட்டது. இதனை நிலவியல் அறிஞர்களும் ஏற்றுக்கொள்கின்றனர். எனவே இலங்கையின் கடலோர நிலப்பகுதி தமிழ்நாட்டுடன் இணைந்திருந்த காலகட்டத்தில் பூர்வகுடிமக்களான நாகர், இயக்கர், வேடர் முதலியோர் அங்கு வருணனை வழிபாடு செய்தனர் என்றே கூறலாம்.

இலங்கையின் வருணக் கடவுளுடன் நிலப்பாகுபாட்டிற்கு ஏற்றாற்போல் முருகன், திருமால், இந்திரன் முதலிய கடவுள்களையும் பூர்வ குடிமக்கள் வணங்கினர். பின்னர் ஏறக்குறைய கி.மு.5ம் நூற்றாண்டில் விஜயன் என்னும் வடஇந்திய அரசன் (சிங்கள குலத்தின் முதல்வன்) இலங்கையைக் கைப்பற்றிக் கொண்ட பிறகு அனைத்து இனங்களும் சிங்கள இனத்துடன் கலந்து போயின. ஆனால் எக்காலத்திலும் பழைய முருகன், திருமால், இந்திரன், வருண வழிபாடு நிலைபெற்றிருந்தது. அதன்பின்னர் கி.மு.3 ஆம் நூற்றாண்டில் வடஇந்திய பகுதியை அசோகர் ஆண்ட காலத்தில் பௌத்த மதம் இலங்கையில் பரவி வேர் ஊன்றிய காலகட்டத்திலும் பழைய தெய்வ வணக்கங்கள் மறைந்து போய்விடவில்லை. ஆனால் ஒருசிறு மாறுதல் ஏற்பட்டது. அது என்னவென்றால் புத்தர் வழிபாடு முதன்மை பெற்றது. மற்ற தெய்வங்கள் வழிபாடு (முருகன், திருமால், இந்திரன், வருணன்) சிறுதெய்வ வழிபாடாக மாறிப்போயின. அதனால்தான் இன்றளவும் சிங்களவர் முருகனை கந்தக்குமரன் என்றும், திருமாலை விஷ்ணு என்றும், வருணனை உழல்வன் என்றும் கூறி வழிபாடு செய்கின்றனர்.

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் பௌத்த மதப் பரவலால் வருணன் வழிபாடு கி.பி.2 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே மறைந்துபோய்விட்டது எனலாம். அதனால்தான் சங்க இலக்கிய நூல்களில் வருணனைப் பற்றிய செய்திகள் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் இலங்கையின் தென்கோடி கடற்பகுதியில் தற்போதும் வருண வழிபாடு நடைபெறுவதால் கடலோர நிலப்பகுதிக்கு தெய்வம் வருணன் என்பது உண்மையாகின்றது. கி.பி.16 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் போர்ச்சுக்கீசியர்களின் வரவால் தமிழ்ப்பரதவர்கள் பெரும்பாலானோர் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கு மாறினார்கள்.

தற்காலத்தில் சிறுபான்மையாக இந்துப் பரதவர்கள் சிவன், முருகன், மாரியம்மன் போன்ற தெய்வங்களை வழிபாடு செய்கின்றார்களேயொழிய வருணனை வழிபட்டதற்குச் சான்றுகள் இல்லை. மேலும், தற்போது மழை வேண்டி மட்டுமே வருணக்கடவுளுக்கு வழிபாடு நடத்தப்படுகின்றது. மேலும், இந்தியக் கடற்படையில் போர்க்கப்பல் பூமத்தியரேகையைக் கடக்கும்போது வருணக் கடவுளுக்குச் சடங்கு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இந்தியக் கடற்படையில் “யுத்தக் காலத்தில் பூமத்திய ரேகையைக் கடக்கும் போது ‘கோடு தாண்டுதல்’ என்ற சடங்கு அலாதியானது. வருணனும் அவனது ராணியும் அரசவையினருடன் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் ஏற்கனவே இந்தச் சடங்கில் பங்கேற்றவர்களாய் இருப்பார்கள்”⁴³ என்று இர்.என்.குலாடி குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வாறு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு ஒரு தொன்மையான பழக்கம் கப்பல்களில் பின்பற்றப்பட்டது. கிரேக்கரும், ரோமானியரும் கடலாதிக்கம் செலுத்தியபோது கப்பலின் பின்புறத்திருந்தே கோவிலுக்கு வணக்கம் செலுத்துவது வழக்கமாய் இருந்தது. பிறகு மத ஆதிக்கத்தால் இது ஒரு சடங்காகவும், விதியாகவும் கப்பல்களில் பின்பற்றப்பட்டது. இந்தியாவில் கடற்காவல் தெய்வம் வருணன். ஆகவே தற்போதும் யுத்தக் கப்பல் பூமத்தியரேகையைக் கடக்கும்போது ‘கோடு தாண்டுதல்’ எனும் சடங்கு வருணக் கடவுளை முன்வைத்து நிகழ்த்தப்படுகின்றது.

சுறவுக் கோடு வழிபாடு

மீன்வளத்தை விரும்பி வேண்டி காவிரிப்பூம்பட்டினத்துப் பரதவர்கள் செய்த சடங்கை உற்றுநோக்கும்போது, அச்சடங்கானது பெளர்ணமி நாளன்ற குடியிருப்பின் முற்றத்தில் நடந்தது. தாழை மரத்தின் கீழே இருந்து வெண்தாளிப் பூவால் தொடுத்த மாலை அணிந்திருந்தனர். சினையை உடைய சுறாமீனின் கொம்பை நட்டு அதில் வலிய தெய்வத்தை நிறுத்தித் தாழை மலரின் மடலை அணிவித்திருந்தனர். பனையின் கள்ளைப் பெருகினர். பரதவ மகளிர் தாழை உடை உடுத்தியிருந்தனர். அன்று பரதவர்கள் கடல் மீன்பிடிக்கச் செல்லவில்லை. பரதவ ஆடவரும்

பெண்டிரும் கூடி ஆடிச் சடங்கை செய்த பின்னர் கடலாடினர். இதனைப் பட்டினப்பாலையில் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

“சினைச்சுறவின் கோடுநட்டு

.....

பாயிரும் பனிக்கடல் வேட்டஞ் செல்லாது” (பட்,பா.எ.86-92)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பட்டினப்பாலை கூறும் இச்சடங்கை நச்சினார்க்கினியர் வருணனுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட சடங்கு என்கின்றார். ஆனால் அதனை மறுத்த வித்யானந்தன் திராவிடரின் கடல் தெய்வத்திற்கு நிகழ்த்தப்பட்ட சடங்கு என்கின்றார். தனிநாயக அடிகளோ சினைச்சுறவின் கோட்டை வருணனின் வாகனமாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பொதுவாகச் சினை என்பது செழிப்பின் சின்னமாகும். மீன் வளத்தை நாடிய பரதவரகள் கடல் செழிப்பின் சின்னமாகச் சினைச்சுறவின் கோட்டை நட்டு இனக்குழு வழிபாட்டுச் சடங்கு (Tribal worship ritual) நிகழ்த்தினர் எனலாம்.

“வீழ்த் தாழைத் தாட்தாழ்த்த

வெண்கூ தாளத்துத் தண்பூங் கோதையர்

சினைச்சுறவின் கோடு நட்டு

மனைச்சேர்த்திய வல்அணங்கினான்

மடல் தாழை மலர் மலைந்தும்

பிணர்ப் பெண்ணைப் பிழிமகிழ்த்தும்

புன்தலை இரும் பரதவர்

பைந்தழைமா மகளிரொடு

பாய்இரும் பனிக்கடல் வேட்டம் செல்லாது

உவவுமடித்து உண்டு ஆடியும்...” (பட்டி.வரி. 84:93.)

“கடல் கொந்தளிப்பால் மீன் பாடும் வாய்க்காது அன்று தாழையின் கீழ்க் காணப்படும் வெண்டாளியின் தண்மலரால் மாலைதொடுத்து அணிந்து, கருவுற்ற சுறாமீனின் கூரியவாள் அரம் போன்ற கொம்பினைக் கடற்றுறையிலே நட்டு, அதன்

கண் தம் மனைத்தெய்வமாகிய வருணனை ஏற்றுவித்து, அதற்குத் தாழை மலர் குட்டிப் பனையின் கள்ளையும், பிற பலியுணவையும் படைத்துத் தழையுடுத்த தம் பெண்டிரோடும் மக்களோடும் வணங்கி வழிபட்டு வேண்டிய உணவு சமைத்து மனம்போல ஆடிப்பாடி மகிழ்வர்.

கறவின் கோடு கட்டு வழிபடல் என்பது பட்டினப்பாலை யொன்றில் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் வேறெங்குமே இச் சுறவுக் கோடு கட்டு வருணனை வழிபட்ட தாகச் செய்தியில்லையென்பதும் ஈண்டுக் கருதற்குரியது.

கடற்கரையில் பூசைபோடும் (வழிபாடு செய்யும்) வழக்கம் இன்றும் மீனவர்களிடையேயிருந்து வருகிறது. அது ஆண்டில் ஓரிரு முறைக்கு மேல் இராது. ஆனால், கறவுக்கோடு கட்டு வழிபடுவதில்லை. அவர்கள் அதவை 'வருண பூசை' என்றும் சொல்லுவதில்லை.

"பரதவர்கள் பெரும்பாலும் வழிபடுவது ஊர்த் தேவதைகளைத்தான். ஒவ்வொரு குப்பத்திலும் ஊர்த்தேவதைக்குக் கோயில் உண்டு. சில கோயில்கள் மிகப் பழமையானவை. கன்னியம்மன், முத்தாலம்மன், மாரியம்மன், படைவேட்டம்மன் எல்லையம்மன் என்ற பெயர்களால் இத்தேவதைகளை அழைக்கிறார்கள். பரதவர்கள் பெரும்பாலும் நெற்றியில் திருநீறு அணிகிறார்கள்.

சைவநாயன்மார்கள் அறுபத்து மூவரில் ஒருவரான அதிபத்த நாயனார் என்ற சிவனடியார் இப் பரதவர் குலத்தில், தஞ்சை மாவட்டத்திலுள்ள நாகப்பட்டினத்தில் தோன்றியவர். நாடோறும் தமது வலையில் கிடைத்த மீன்களில் பெரிய மீனைச் சிவபெருமானுக்குக் காணிக்கையாகக் கடலில் விடுத்து வழிபாடு செய்து சிவபதமடைந்தவர் என்ற செய்தியும் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

- ❖ பண்பாடு என்னும் சொல்லினைப் பழந்தமிழர்கள் நாகரிகம் என்னும் சொல்லினால் வழங்கி வந்தனர். நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்களைப் போன்றே பண்பாடும் நாகரிகமும் ஒன்றொடொன்று தொடர்புடையவையாகும். நாகரிகம் என்ற சொல் நற்பண்பினைக் குறிக்கின்றது.
- ❖ பண்பாடு சமுதாயத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோள்களான அறத்தேவைகளை நிறைவு செய்வதால் நடைமுறை வாழ்விற்குப் பயன்படுகிற ஒன்றாக விளங்குகிறது.
- ❖ கடலும் கடல் சார்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைச் சங்கப்புலவர்கள் பதிவுசெய்த பாடல்களின் அடிப்படையில் உள்ளார்ந்த பண்பாடு, ஓரப்பண்பாடு, நம்பிக்கைசார் பண்பாடு, பழக்க வழக்கமும் பண்பாடும், வெளிப்படைப் பண்பாடு. பொருள்சார் பண்பாடு என்ற வகையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மக்கள் தங்களின் தேவைகளுக்காகச் செய்து கொள்ளும் அனைத்து வகையானப் பொருட்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டினுள் அடங்கும். பொருள்சாராப் பண்பாட்டில் பொருள் வடிவம் பெறாத அனைத்துக்கூறுகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றில் புழங்குபொருட்கள் அனைத்தும் பொருள்சார் பண்பாட்டினை அடையாளப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றன.
- ❖ பரதவரின் புழங்கு பொருட்கள் குறித்து ஆய்வுச் செய்த அறிஞர் பெருமக்கள் மூன்றாக வகைப்படுத்தி கூறியுள்ளார். உணவு சார்ந்த புழங்குபொருட்கள், வீட்டுஉபயோகப் புழங்குபொருட்கள், தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள் குறித்து விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

- ❖ சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய கலன்களை இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம் என்பர். அந்த வகையில் இயற்கை கலன்கள், செயற்கை கலன்கள் குறித்த விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் சுட்டப்பெற்றுள்ள மக்களின் ஆடை அணிகலன்கள், பாடல்கள் எழுந்த காலகட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றம் பெற்றிருப்பதை ஒருவாறு உணரமுடிகிறது.
- ❖ தழையினால் செய்யப்பட்ட ஆடைகள் முதல் நூலினால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் வரை உள்ள காலகட்டங்களைக் குறிக்கும் தன்மையில் பாடல்கள் எழுந்துள்ளமையினை இதன்வழி அறியமுடிகிறது.
- ❖ கொற்கையில் மழை வேண்டி செய்யப்பட்ட சடங்கானது பெளர்ணமி நாளன்று சூரியன் மறையும் அந்திவேளையில் நிகழ்த்தப்பட்டதை அறியும்போது அந்நாளே சடங்கு நிகழ்த்த நல்ல நாளாகப் பரதவர்கள் கருதினர் என்பதை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் நில மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள் குறித்து விரிவான நிலையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பரதவ மக்கள் விருந்தினரை அன்பொழுக வரவேற்று இனிது பேணிப் பகுத்துண்டு வாழும் பண்புடையவர், அவரது மனைக்கிழத்தியர் விருந்தினரை வரவேற்க வழிமேல் விழி வைத்துக் காத்திருந்து பேணும் பெற்றியர் என்பதை விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கறவின் கோடு கட்டு வழிபடல் என்பது பட்டினப்பாலை யொன்றில் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் வேறெங்குமே இச் சுறவுக் கோடு கட்டு வருணனை வழிபட்டதாகச் செய்தியில்லையென்பதும் ஈண்டுக் கருதற்குரியது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கே.எம். தாமஸ், (தொ.ஆ.), பா. சீனிவாசன், (தொ.ஆ.), பிரிட்டனிகா தகவல் களஞ்சியம், ப. 805.
2. வாழ்வியற்களஞ்சியம் - தொகுதி.3 - ப.468.
3. ஞா. தேவநேயப்பாவாணர்- பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும், பக்.13 14.
4. தா. இராபர்ட் சத்திய சோசப்., மு.நா- பக்.57-58.
5. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.154.
6. புலவர் வெற்றியழகன் (தொ.ஆ.), பாரதியார் கவிதைகள், ப.31.
7. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி.3, ப.463.
8. பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.168.
9. தா.இராபர்ட் சத்திய சோசப்., மு.நா, ப.130.
10. . ஜான்ஆசிர்வாதம், தமிழிலக்கிய விநோதங்கள், ப.58.
11. அ.அ.மணவாளன், இலக்கிய ஒப்பாய்வு - சங்க இலக்கியம், ப.61.
12. தா.இராபர்ட் சத்தியசோசப்., மு.நா, பக்.134-135.
13. லூர்து, தே., நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில அடிப்படைகள், நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம், பாளையங்கோட்டை, 1997, ப.297.
14. சீ.பக்தவத்சல பாரதி, தமிழர் மானிடவியல், ப.309.
15. மேலது, 314.
16. தமிழ் பெருஞ்சொல் அகராதி, ப. 312
17. வாழ்வியல் களஞ்சியம், தொகுதி. 5, ப.915.
18. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச்சமூக உருவாக்கமும், ப.198.
19. வெ.பெருமாள்சாமி, சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை, ப.121.
20. தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்ககாலம் வாழ்வியல், தமிழ் நாட்டு வரலாற்றுக் குழு, ப.79.

21. மேலது, ப.79.
22. வ.சுப.மாணிக்கம், மு.நூ, ப.195.
23. நா. கதிரைவேற் பிள்ளை, தமிழ் மொழி அகராதி, ப.1411.
24. க.காந்தி, தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், பக்.103-104.
25. தொல்.சொல். உரியியல், நூ.812.
26. கா.சுப்பிரமணியம், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப.18.
27. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.541.
28. கலைக்களஞ்சியம்
29. தொல்.சொல், நூ.500.
30. தொல்.பொருள், நூ.980.
31. தொல்.எழுத்து, நூ.246.
32. தொல். எழுத்து, நூ.270.
33. தொல்.சொல், நூ.501.
34. குறள் – 73.
35. குறள் – 991.
36. ராஜ்கௌதமன், பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கமும், ப.175.
37. தொல்.பொருள். அகத். நூ.5.
38. மொ.அ.துரை.அரங்கசாமி, தொல்காப்பிய நெறி, ப.162.
39. உ.வே.சாமிநாதையர்(தொ.), பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ப.519.
40. சு.வித்யானந்தன், தமிழர் சால்பு, ப.148
41. ப.சரவணன் (தொ.), மயிலை சீனிவேங்கடசாமி, மயிலை சீனி வேங்கடசாமி ஆய்வுக்கட்டுரைகள், தொகுதி - 6, ப.115.
42. மேலது, ப.116.
43. கி.இராஜேந்திரன் (மொ.இ.), நமது கடற்படை, ப.58.

துணைநூற் பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. செயபால்., இரா., (உ.ஆ) - அகநானூறு
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2011.
2. தட்சிணாமூர்த்தி, அ., (உ.ஆ) - ஐங்குறுநூறு
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2011.
3. நாகராஜன். வீ., (உ.ஆ) - குறுந்தொகை
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2011.
4. பாலசுப்பிரமணியன், கு. வெ., (உ.ஆ) - நற்றிணை
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2011.

5. மோகன். இரா.,(உ.ஆ) - பத்துப்பாட்டு
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை - 98,
2017.
6. விசுவநாதன்,அ., (உ.ஆ) - கலித்தொகை
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை - 98,
2011.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அந்தோணி சாமி, எஸ். பி., - உவரி மீனவர் வாழ்வியல்
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்,
தூயசவேரியர் (தன்னாட்சி) கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை,
2002.
2. அப்பாத்துரை. கா., - குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட
தென்னாடு, வரலாற்று ஆராய்ச்சி நூல்,
பூம்புகார் பதிப்பகம்,
சென்னை - 108.
1961.

3. அருளானந்தம். ச.பா., - அய்ந்திணை முப்பொருள் விளக்கம்
வள்ளுவன் பதிப்பகம்,
சென்னை – 59.
4. அறவாணன் க.ப., - அற்றைநாட் காதலும் வீரமும்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் -1.
2002.
5. அறவாணன், க.ப., - தமிழர் இலக்கிய சமூகத் தளங்கள்
யூனிட்டட் பைன்ட் கிராபிக்ஸ்,
மைலாப்பூர்,
சென்னை- 4,
2003.
6. அனுராதா, ஆர்., - சங்க இலக்கியத்தில் அறக்கருத்துக்கள்.
தமிழாய்வு மன்றம்,
கொட்டிவாக்கம்,
சென்னை,
2007.
7. ஆறுமுகம். அ., - சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை
அரசு
பாவேந்தர் பதிப்பகம்,
திருமழபாடி,
அரியலூர்.
8. இராசமாணிக்கனார்.மா., - தமிழ்மொழி இலக்கிய வரலாறு
கண்ணம்மாள் பதிப்பகம்,
சென்னை – 80,
1995.

9. இராஜேந்திரன், கி., - நமது கடற்படை,
நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்,
சென்னை.
10. இளம்பரிதி . மொ., - குறியியல் – ஒரு சங்கப் பார்வை
காவ்யா பதிப்பகம்,
பெங்களூர்,
1998.
11. ஈசுவரபிள்ளை., - பக்தி இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பார்வை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் – 05,
2012.
12. கந்தசாமி.அ., - பழந்தமிழரின் பழக்க வழக்கங்கள்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை – 113,
2013.
13. கல்யாணசுந்தரனார்.திரு.வி, - முருகன் அல்லது அழகு,
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
1987.
14. காந்தி .க., - தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும்,
நம்பிக்கைகளும்
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
1980.
15. குருசாமி. ம.ரா.போ., - சங்ககாலம்
மெர்க்குரி புத்தகப் பண்ணை,
கோயம்புத்தூர்,
1967.

16. குருஸ். ஜோ.டி., - ஆழி சூழ் உலகு
பாவை பிரிண்டர்ஸ்,
சென்னை - 14,
2016.
17. குருஸ். ஜோ.டி., - கொற்கை
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669, கே.பி.சாலை,
நாகர்கோயில் -01,
2018.
18. கோவிந்தராச முதலியார்.கா.ரா - நம்பி அகப்பொருள் விளக்கம்
(உ.ஆ), திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை - 18,
2004.
19. கோவிந்தராச முதலியார்.கா.ரா - இறையனார் அகப்பொருள், நக்கீரர் உரை,
(உ.ஆ), திருநெல்வேலி, தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை - 18.
20. சஞ்சீவி. ந., - மங்கலமனைமாட்சி
அருள் வாழ்வு பதிப்பகம்,
சென்னை - 4,
1977.
21. சண்முகம் பிள்ளை.மு., - தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்
திருப்பானந்தாள்,
1970.

22. சசிவல்லி. வி. சி., - பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை – 113,
1989.
23. சசிவல்லி, வி. சி., - தமிழர் திருமணம்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
சென்னை – 98 ,
1998.
24. சரவணன் (தொ.), ப., - மயிலை சீனி வேங்கடசாமி ஆய்வுக்
கட்டுரைகள் – தொகுதி – 6,
மக்கள் வெளியீடு,
எல்லீசு சாலை,
சென்னை,
2001.
25. சாமி சிதம்பரனார்., - தொல்காப்பியத் தமிழர்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை – 98,
2008.
26. சாமிநாதையர். உ.வே., - குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்-
நூலாராய்ச்சி
உ.வே.சாமிநாதர் நூல் நிலையம்,
சென்னை, 2018.
27. சுந்தரராமசாமி., (தமிழாக்கம்), - செம்மீன்,
சாகித்திய அகாதெமி,
இரவீந்திர பவன்,
35, பெரோஷ்ஸா சாலை,
புது டெல்லி, 1999.

28. சுப்பிரமணியன், கா., - சங்ககால சமுதாயம்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை - 98.
29. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - சங்க இலக்கியம்,
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
2006.
30. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - மெய்யப்பன் தமிழ் அகராதி
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 01,
2009.
31. சுப்பிரமணியன், ச.வே., - (உ.ஆ), பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்
மெய்யப்பன் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 1,
2010.
32. சுப்பிரமணியன், ந., - சங்ககால வாழ்வியல்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை - 98,
2011.
33. சுப்பிரமணியப்பிள்ளை, க., - தமிழர் சமயம்
சக்தி பிரஸ் லிமிடெட் வெளியீடு,
சென்னை,
1940.

34. சுப்புரெட்டியார். ந., - தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை – 23.
2011.
35. செல்வம், வே.தி., - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2003.
36. சோமசுந்தரபாரதியார்.ச., - தொல்காப்பியம் பொருட்படலம்
நாவலர் புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 1,
1975.
37. தட்சிணாமூர்த்தி. அ., - தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்
வெற்றிச் செல்வி வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்,
1973.
38. தனஞ்செயன், ஆ., - குலக்குறியியலும், மீனவர் வழக்காறுகளும்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2012.
39. தனஞ்செழியன், ஆ., - சங்க இலக்கியமும் பண்பாட்டுச்
சூழலியலும்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98.

40. தனிநாயகம் அடிகள்., - தமிழ் தூது (கட்டுரை கொத்து
தமிழ் இலக்கியக் கழகம்,
தூத்துக்குடி,
1959.
41. தாமோதரம் பிள்ளை.சி.வை., - வீரசோழியம் - பொருளதிகாரம்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை - 113,
2008.
42. தாயம்மாள் அறவாணன்., - தமிழ்ச் சமூகவியல் ஒரு கருத்தாடல்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை - 113,
2002.
43. துரை அரங்கசாமி. மொ.அ., - சங்ககால சிறப்பு பெயர்கள்
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
1960.
44. துரைஅரங்கசாமி, மொ.அ., - தொல்காப்பிய நெறி
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 1,
1963.
45. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா., - பண்டைத் தமிழ் நாகரிகமும் பண்பாடும்
நேசமணி பதிப்பகம்,
காட்டுப்பாடி பிரிவு, வேலூர்.
1966.

46. தோப்பில் முகமது மீரான்., - ஒரு கடலோர கிராமத்தின் கதை
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
கே.பி.சாலை,
நாகர்கோவில் – 01,
2004.
47. நமச்சிவாயம் . சே., - தமிழர் உணவு
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவன வெளியீடு,
சென்னை – 113.
2003.
48. நரசய்யா., - கடல் வழி வணிகம்
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை – 14.
49. நேவிஸ்விக்டோரியா.மோ., - முத்துக்குளித்துறைப் பரதவர்கள்,
காவ்யா வெளியீடு,
சென்னை – 17,
1998.
50. பக்தவத்சலபாரதி., - பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
1980.
51. பாலசுப்பிரமணியன், கு.வெ - சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1994.

52. பாலசுப்பிரமணியன்.சி., - சங்க இலக்கியம் சில பார்வைகள்
பாரி நிலையம்,
சென்னை – 108,
1989.
53. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட்.எஸ்.கே, - சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள்
தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம்,
சென்னை.
1964.
54. புலவர் வெற்றியழகன் (தொ.ஆ.), - பாரதியார் கவிதைகள்
கௌரா பதிப்பகம்,
சென்னை.
55. பெர்லின்.சி., - நீந்திக் களித்தகடல்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2012.
56. பெரியகருப்பன். இராம., - சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு
(இலக்கியக் கொள்கைகள்)
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை – 1,
2003.
57. பெருமாள், அ.கா., - கானலம் பெருந்துறை
(தமிழ் இலக்கியத்தில் நெய்தல்)
தமிழினி – 67,
சென்னை – 14,
2005.

58. பெருமாள், அ. கா., (தொ.ஆ), - அலைகளினூடே
தமிழினி – 67,
சென்னை -14,
2005.
59. பெருமாள்சாமி, வெ., - சங்ககாலத் தமிழகத்தின் சமூக நிலை
பாரதி புத்தகாலாயம்,
சென்னை,
2007.
60. பேராசிரியர் (உ.ஆ.), - தொல்காப்பியம் – பொருளதிகாரம்
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
1951.
61. மணவாளன் அ.அ., - இலக்கிய ஒப்பாய்வு சங்க இலக்கியம்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98,
2009.
62. மயிலை சீனிவேங்கடசாமி., - பழங்காலத் தமிழர் வாணிகம்
நாம் தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2007.
63. மாடசாமி . ச., - ச.மாடசாமி (க.இ.), தமிழர் திருமணம்
அன்று முதல் இன்று வரை,
பாரதி புத்தகாலாயம்,
சென்னை,
2009.

64. மாணிக்கம். வ.சுப., - தமிழ்க்காதல்
பாரி நிலையம்,
சென்னை,
1962.
65. மாதையன். பெ., - அகத்திணைக் கோட்பாடும் சங்க அகக்
கவிதை மரபும்
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை -14,
2009.
66. மாதையன். பெ., - சங்க கால இனக்குழு சமுதாயமும் அரசு
உருவாக்கமும்
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
சென்னை,
2004,
67. மீனாட்சி சுந்தரனார். தெ.பொ., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, சங்ககாலம்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம் - 1.
68. முத்து கண்ணப்பன். தி., - சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம்,
அதிபத்தர் பதிப்பகம்,
6, வசந்தா பிரஸ் சாலை,
சென்னை -20,
1978.
69. முருகானந்தம், ச., - பரதவர் கலை சொல்லாகாதி
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
1990.

70. ராசமாணிக்கனார்.மா., - பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
சென்னை.
2012.
71. ராமன், கே.வி., - பாண்டியர் வரலாறு
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை,
1977.
72. ராஜ்கௌதமன்., - பாட்டும் தொகையும் தொல்காப்பியமும்
தமிழ்ச்சமூக உருவாக்கமும்
தமிழினி பதிப்பகம்,
சென்னை – 14,
2006.
73. ரெஜித்குமார், த., - புழங்குபொருள் பண்பாடு,
காவ்யா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2009.
74. லட்சுமணன், கே.எஸ்., - மாமிச உணவின் மருத்துவக் குணங்கள்
அருள் நிலையம்,
சென்னை,
1972.
75. லார்து, தே., - நாட்டார் வழக்காற்றியல் சில
அடிப்படைகள்,
நாட்டார் வழக்காற்றியல் ஆய்வு மையம்,
தூய சவேரியர் (தன்னாட்சி) கல்லூரி,
பாளையங்கோட்டை,
2008.

76. வரதராசன். மு., - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
சாகித்திய அகதாமி,
புதுடெல்லி,
2001.
77. வரதராசன். மு., - பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
78. வறீதையா கான்ஸ்தந்தீன்., - நெய்தல் சுவடுகள்
தமிழ்நாடு மின் தொழிலாளர் யூனியன்,
நாகர்கோவில்,
2005.
79. வானமாமலை.நா., - மக்களும் மரபுகளும்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை,
1973.
80. வானமாமலை,நா., - தமிழர் வாலாறும் பண்பாடும்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை,
1965.
81. வானமாமலை, நா., - தமிழர் பண்பாடும், தத்துவமும்
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98, 1966.

82. விக்டர் . ம.சோ., - தொல்காப்பியச் சிந்தனைகள்
நல்லேர் பதிப்பகம்,
சென்னை,
2007.
83. வித்யானந்தன் . சு., - தமிழர் சால்பு
குமரன் புத்தக நிலையம்,
சென்னை,
2003.
84. வெற்றிச்செல்வன்., - உடையியல்
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம், - 1,
1986.
85. வெள்ளைவாரணன் . கா., - சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்
சாரதா பதிப்பகம்,
சென்னை,
2015.
86. ஜான்ஆசிர்வாதம்., - தமிழிலக்கிய விநோதங்கள்
அல்லயன்ஸ் கம்பெனி,
சென்னை,
1992.
87. ஜான்சாமுவேல், ஜி., - திறனாய்வுச் சிந்தனைகள், சங்க
அகப்பாடல் மரபுகள் ஒரு புதிய பார்வை
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
சென்னை,
1984.

88. ஸ்டீயன் சாம், என்., - கன்னியாகுமரி மாவட்ட மீனவர்
வாழ்வியல்
தங்கம் பதிப்பகம்,
மேற்கு கல்லூரி கூட்டம்,
கன்னியாகுமரி,
1994,
89. ஸ்டீபன், ஞா., - இலக்கிய இனவரைவியல்,
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை - 98,
2017.

அகராதி – நிகண்டு – கலைக்களஞ்சியம்

1. இராபர்ட்சுத்தியசோசப், தா., - சமூகவியல் மற்றும் மானிடவியல்
கலைச்சொல் விளக்க அகராதி
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1996.
2. கதிரைவேற் பிள்ளை, நா., - தமிழ்மொழியகராதி,
ஏசியன் எஜிகேஷனல் சர்வீஸ்,
புது டெல்லி,
1992.
3. சிங்காரவேலு முதலியார்.ஏ., - அபிதான சிந்தாமணி,
ஏசியன் எஜிகேஷனல் சர்வீஸ்,
புது டெல்லி,
1994.

4. பவானந்தம் பிள்ளை,ச., - தற்காலத் தமிழ் சொல்லகராதி
நியு செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட்
லிமிடெட்,
41, பி, சிட்கோ இண்டஸ்டியஸ் எஸ்டேட்,
சென்னை – 98.
5. மாருதிதாசன் (முதலியோர்), - நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி
நர்மதா பதிப்பகம்,
சென்னை – 17,
2004.
6. ----- - க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி
268, ராயப்பேட்டை சாலை,
சென்னை – 14,
1992.
7. ----- - மதுரை பேரகராதி
சந்தியா பதிப்பகம்,
சென்னை – 83,
2004.
8. ----- - தமிழ் பேரகராதி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
சென்னை,

நிகண்டுகள்

1. ஆறுமுக நாவலர்., - சூடாமணி நிகண்டு
வசந்தா பதிப்பகம்,
சென்னை - 88.
2. ----- - திவாகர நிகண்டு
முல்லை நிலையம்,
சென்னை – 11.

3. -----

- பிங்கல நிகண்டு
மதராஸ் அச்சியந்திர வெளியீடு,
சென்னை,

கலைக்களஞ்சியம்

1. தாமஸ், கே. எம்., (தொ.ஆ.), - பிரிட்டனிகா தகவல் களஞ்சியம்
சீனிவாசன், பா., (தொ.ஆ.),

2. -----

- வாழ்வியற் களஞ்சியம் தொகுதி - 3,5, 8,10
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் - 1.

2. -----

- கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-5,6
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை,
1956.

ஆய்வேடுகள்

1. இராசாத்தி.வே.,

- சங்க இலக்கியத்தில் திணைக்கோட்பாடு
ஆய்வியல் நிறைஞர் ஆய்வேடு,
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்,
கோவை - 46

2. சிவமணி.கா.,

- சங்க அகத்திணைக் கோட்பாட்டு நோக்கில்
தமிழ் மலையாள நெய்தல் நில நாவல்கள்
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்,
கோவை - 46.

3. சோமசுந்தரம். மா., - சங்க அகப் பாடல்களில் திணை மயக்கம்
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
பாரதியார் பல்கலைக்கழகம்,
கோவை – 46.
4. புனிதப் பொற்கொடி.,நா., - சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் நம்பிக்கைகளும்
சடங்குகளும்,
முனைவர்பட்ட ஆய்வேடு,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை .

ஆங்கில நூல்கள்

1. Srinivas Iyengar, P.T. - *History of the Tamils*
Asian publications,
New Delhi,
1965.
2. Thaninayagam, Xavier, S., - *Nature in Ancient Tamil Poetry*
Asia Publishing House,
1966.
3. Robert Caldwell, - *History of Tirunelveli,*
Asian Educational Service
New Delhi,
1986,

முடிவுரை

சங்க காலப் பரதவர் வாழ்வியல் என்னும் இவ்வாய்வுரையில் இயல்தோறும் கண்டறியப்பட்ட முக்கிய ஆய்வு முடிபுகள் தொகுப்புரைகளாக அந்தந்த இயல்களின் இறுதியில் தொகுத்துத் தரப்பெற்றுள்ளன. 'ஆய்வு நிறைவுரை' என்னும் இப்பகுதியில் சிலமுக்கிய ஆய்வு முடிவுகளின் தன்மைகளும் போக்குகளும் மட்டுமே கூறப்பெறுகின்றன.

- ❖ 'பெயரும் வினையும் என்று ஆயிரு வகைய திணைதொறு மரீஇய திணைநிலைப் பெயரே' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைத்தியர், பரத்தியர் போன்றோர் நெய்தல் நில மக்கள் என்றும், கொண்கன், துறைவன், மெல்லம் புலம்பன், தலைவி போன்றோர் நெய்தல் நில தலைமக்கள் என்றும் விளக்கம் கூறியுள்ளார்.
- ❖ சங்கஅகஇலக்கியப் பொருள்மரபு முதல், கரு, உரியென வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அடிப்படையிலே சங்கப் பாடல்கள் புனையப்பட்டுள்ளன. முதல் என்பது நிலமும் பொழுதும் ஆகும். முதற்பொருளாகிய நிலத்திலிருந்து தோன்றும் பொருளே கருப்பொருளாகும். உரிப்பொருள் என்பது மக்களுக்குரிய ஒழுக்கம் ஆகும்.
- ❖ குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், ஆகியவற்றின் சிறுபொழுதுகள் நெய்தல்திணைப் பாடல்களில் வந்து நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருளுக்குத் துணை புரிவதாகவே அமைந்துள்ளன.
- ❖ முதற்பொருளான நிலத்தில் கருக்கொண்டப் பொருள் கருப்பொருளாகும். இக்கருப்பொருளே உரிப்பொருளின் கட்டுமானத்திற்கு உதவுகின்றன.
- ❖ நிலம் பொழுதின் இயல்பினால் தோன்றுவது கருப்பொருள்களாகும், இக்கருப்பொருள்கள் மானிட நிகழ்ச்சியை விளக்கும் வாயில்களாக அமைந்துள்ளன.

- ❖ நெய்தல் திணை மாந்தர்களின் அக வாழ்க்கையின் மையமாகத் தலைவி காணப்படுகிறாள். இவளே இரங்கல் என்னும் உரிப்பொருளுக்கு உரியவள் என்னும் முறையில் காணப்படுகிறாள். தலைவனைத் தலைவி முதன் முதலாகக் கண்ட நாள் முதல் அவளின் மனம் இரங்கத்தக்கதாக உள்ளது.
- ❖ நிலத்தில் பாயும் அருவிகள் கடலோடு சேரும் பகுதிகள் கடற்கரைகளில் காணப்பட்டன. அவை கழிமுகங்கள் எனப்பட்டன. இக்கழிமுகங்களைச் சுற்றிலும் நெய்தல் சோலைகள் இருந்தன. இவ்விடங்கள் விவசாயம் செய்யும் தன்மை கொண்டதாகவும் இருந்தது.
- ❖ கடற்கரைகளின் சில பகுதிகளில் பிறநாட்டவருடன் கடல் வாணிபம் செய்வதற்கான துறைமுகங்கள் இருந்தன.
- ❖ கடற்கரையில் பரதவர், நுளையர் என்னும் பொதுப் பெயர்களிலும், உமணர், கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன், பாணன், திரையன், வலைஞர், திமிலர் என்னும் சிறப்புப் பெயர்களிலும் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதிகளும் அங்கு வாழ்ந்த நெய்தல் மக்களுக்கும், பிற உயிரினங்களுக்கும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தி உயிரைப் போக்குகின்ற இயற்கை அமைப்பைப் பெற்றிருந்தது.
- ❖ சங்ககால நெய்தல் சமூக மக்கள் தாங்கள் சார்ந்திருந்த இன்னல்கள் நிறைந்த நிலத்தில் மீன்பிடித்தல், மீன் உணக்கல், மீன் விற்றல், உப்பு தயாரித்தல், உப்பு விற்றல், முத்துக்குளித்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வாழ்ந்து வந்தனர்.
- ❖ கடலிலே காற்றோடும் சுறா போன்ற விலங்குகளோடும் போராடி உடலில் காயங்களைப் பெற்று, காயங்கள் ஆறும் வரை வீட்டில் ஓய்வெடுத்து மீண்டும் கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடித்து வாழும் போராட்ட வாழ்வைக் கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ வலை தூண்டில், பறி, எறியுளி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தி மீன் பிடித்துள்ளனர். பிடித்த மீனை உலர்த்தி பதப்படுத்தினர். மீனிலிருந்து மீன் எண்ணெய் தயாரித்தனர். இந்த எண்ணெயைக் கொண்டு விளக்கு எரித்தனர்.

- ❖ நெய்தல் நில மக்கள் கடலை அடுத்து உள்ள வெள்ளிய மணல் பகுதியில் சிறு சிறு குடிசைகளை அமைத்து வாழ்ந்தனர். இக்குடிசைகள் ஓங்கி உயர்ந்த பனை மரங்களின் நடுவில் காணப்பட்டது. தாழைப் புதர்களும் வேலி போல் சூழ்ந்திருந்தன. கருங் கழிகளில் நெய்தல் கொடியும் அடும்புக் கொடிகளும் பரந்திருக்கும். குடிசைகளின் முற்றங்களில் புன்னை மரங்களும் புலிநகக் கொன்றை மரங்களும் பூத்து குலுங்கி மணத்தை எங்கும் பரப்பும்.
- ❖ நெய்தல் மக்களின் குடியிருப்புப் பகுதிகளைச் சிறுகுடி, ஊர் சீறார், மூதூர், சேரி, பட்டினம், பாக்கம், குப்பம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டன.
- ❖ தமிழ்நாட்டுத் துறைமுகங்களில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் சிறந்து விளங்கியது. காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் மருவூர்ப் பாக்கம், பட்டினப் பாக்கம் என்னும் இரு பெரும் பாக்கங்கள் இருந்தன.
- ❖ நெய்தல் நிலத்தில் உழாமலேயே உப்பு தயாரிக்கப்பட்டது. கடல் நீரை நிலத்தில் பாய்ச்சி, சூரிய வெப்பத்தில் நீர் ஆவியான பின் அடியில் படிந்த திடப்பொருளை உப்பாக மாற்றினர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட உப்புக் குவியல்கள் திடீரென பெய்யும் மழையினால் அழிந்து போகும் இயல்புடையது. இதனால் உப்பு தயாரிப்பவர்கள் மனம் வருந்தினர்.
- ❖ நெய்தல் நில மக்கள் தங்கள் உணவுத் தேவைக்காகப் பண்டமாற்று செய்துள்ளனர். மீனையும், உப்பையும் கொடுத்து நெல்லையும் பிற உணவுப் பொருட்களையும் பெற்றுள்ளனர்.
- ❖ நெய்தல் நிலத்தில் முத்துக்குளித்தலும், சங்கு, சிப்பி போன்றவை குளித்து எடுத்தலும் காணப்பட்டது. கடலில் விளையும் முத்துக்கள் சங்குகள் மீன்கள் எனக் கடல் வளம் நெய்தல் சமூகத்தின் பொருளாதார மேம்பாட்டிற்குப் பெரிதும் துணை புரிந்தது.
- ❖ மீனும் உப்பும் உள்ளூர் உணவுத் தேவைகளை நிறைவு செய்தது. சங்கும் முத்தும் வணிகத்திற்குப் பயன்பட்டது. நெய்தல் நில மக்கள் சிலர் கடலைச் சாராத தொழில்களான, கொல்லர், தச்சர், பாகர் போன்ற தொழில்களையும்

செய்தனர். உப்பு உழவர்களும் கழனி உழவர்களும் அருகருகே இருந்து தொழில் செய்துள்ளனர். இதனால் அவர்களுக்கிடையே போட்டிகளும், சிக்கல்களும் வந்துள்ளது.

- ❖ மிக அதிகமாக மழை பொழியும் காலங்களில் உப்புப் பாத்திகளில் நெல் விளைவிக்கப்பட்டது. நெய்தல் நில இயற்கை அமைப்பும் அங்கும் அம்மக்கள் செய்த தொழிலும், அவர்களின் காதல் சார்ந்த அகவாழ்விலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் நிலம் என்பது பல்வேறுபட்ட இயற்கை சீற்றங்கள் போர்கள் நிறைந்த ஒரு நிலப்பகுதியாகும். இந்நிலப் பகுதியில் வாழும் அனைத்து உயிரினங்களும் பல இன்னல்களுக்கு உள்ளாகின்றன. இந்தச் சூழல் மனிதனையும் பாதித்தது.
- ❖ கடலும் கடல் சார்ந்த மக்களின் பண்பாட்டுக் கூறுகளைச் சங்கப்புலவர்கள் பதிவுசெய்த பாடல்களின் அடிப்படையில் உள்ளார்ந்த பண்பாடு, ஓரப்பண்பாடு, நம்பிக்கைசார் பண்பாடு, பழக்க வழக்கமும் பண்பாடும், வெளிப்படைப் பண்பாடு. பொருள்சார் பண்பாடு என்ற வகையில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மக்கள் தங்களின் தேவைகளுக்காகச் செய்து கொள்ளும் அனைத்து வகையானப் பொருட்களும் பொருள்சார் பண்பாட்டினுள் அடங்கும். பொருள்சாராப் பண்பாட்டில் பொருள் வடிவம் பெறாத அனைத்துக்கூறுகளும் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றில் புழங்குபொருட்கள் அனைத்தும் பொருள்சார் பண்பாட்டினை அடையாளப்படுத்துவனவாக விளங்குகின்றன.
- ❖ பரதவரின் புழங்கு பொருட்கள் குறித்து ஆய்வுச் செய்த அறிஞர் பெருமக்கள் மூன்றாக வகைப்படுத்தி கூறியுள்ளார். உணவு சார்ந்த புழங்குபொருட்கள், வீட்டுஉபயோகப் புழங்குபொருட்கள், தொழிற்கள புழங்குபொருட்கள் குறித்து விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது.

- ❖ சங்ககால மக்கள் பயன்படுத்திய கலன்களை இரண்டாக வகைப்படுத்தலாம் என்பர். அந்த வகையில் இயற்கை கலன்கள், செயற்கை கலன்கள் குறித்த விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நெய்தல் திணைப் பாடல்களில் சுட்டப்பெற்றுள்ள மக்களின் ஆடை அணிகலன்கள், பாடல்கள் எழுந்த காலகட்டத்திற்கு ஏற்றவாறு மாற்றம் பெற்றிருப்பதை ஒருவாறு உணரமுடிகிறது.
- ❖ கொற்கையில் மழை வேண்டி செய்யப்பட்ட சடங்கானது பெளர்ணமி நாளன்று சூரியன் மறையும் அந்திவேளையில் நிகழ்த்தப்பட்டதை அறியும்போது அந்நாளே சடங்கு நிகழ்த்த நல்ல நாளாகப் பரதவர்கள் கருதினர் என்பதை சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்ககாலச் சமூக வாழ்வியலில் தொழில் முறைகள் மக்களை வேறுபடுத்திய பல காரணிகளுள் ஒன்றாகும்.
- ❖ கடற்கரைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்கள், குறிப்பாகப் பாதயர்கள் மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கொண்டனர். இவர்களைத் தொல்பழங்குடினர், நாகர் இளத்தவர், பாரதக் கதையோடு தொடர்புடையவர்கள், பாண்டியர் பரம்பரையினர் எனக் கூறும் பழங்கதைகள் வழங்கப்படுகின்றன.
- ❖ மேனியை ஆக்கம் கருதி, கிறித்தவ மதத்தைத் தழுவிய (ரோமன்) இம்மக்கள் அப்பதச் சார்புடையதான வழிபாடுகள், வழிபாட்டுச் சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள் இவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடும் ஆர்வமும் கொண்டுள்ள ஒழுங்கு முறையினராய் உள்ளனர்.
- ❖ இவர்களின் உணவுமுறைப் பழக்க வழக்கங்களும் பயன்படுத்துகின்ற ஆடை, அணிகலன், அன்றாடம் பயன்படுத்துகின்ற புழங்குபொருட்கள், மீன்பிடித் தொழிலை முக்கியமாகக் கொண்டுள்ள இவர்கள் தனித்தன்மை, உடற்கட்டமைப்பு, வாழ்விடக் கட்டுமானம், கட்டுமானச் சடங்குகள், இளையோர், முதியோர், பெண்டிர், இவர்களின் அன்றாடப் பொழுது

போக்குகள், பொழுது போக்கிற்கான சூழலமைவுகள், காரணங்கள், நிகழ்வுகள் காணலாம்.

- ❖ கல்வித் தரத்தில் பின் தங்கியவர்களான இம்மக்கள், இன்று கல்வி பெற விரும்புவதும், பெண்கள் கல்வி கற்க ஆர்வம் காட்டுபவர்களாகவும் விளங்குவதைக் காணலாம்.
- ❖ இன்றைய நெய்தல் மக்களிடையே சமயம் தொடர்பான நம்பிக்கைகள், சமயம் தொடர்பில்லாத நம்பிக்கைகள் தொழில் தொடர்பான நம்பிக்கைகள், வாழ்வியல் தொடர்பான நம்பிக்கைகள் தொழில் தொடர்பான மீன் வேட்டை இறைநம்பிக்கை, உடல் தூய்மை நம்பிக்கை, கடல் கட்டுதல் குறித்த நம்பிக்கை, வலை அகத்தம் குறித்து நம்பிக்கை, கண்ணேறு கழித்தல், குறித்த நம்பிக்கை, பூனை குறுக்கிடுவது தொடர்பான நம்பிக்கைகள் உள்ளன,
- ❖ நெய்தல் சமூக மக்கள் அந்த நிலப்பகுதியில் உணவைத் தேடி அலையும் போராட்ட வாழ்வை மேற்கொண்டனர். இதனால் அவர்களின் பொருள் தேடல் வாழ்க்கை மிகவும் இன்னல்களுக்கு உள்ளானது. இந்த இன்னல் நிறைந்த வாழ்வு அவர்களின் உணர்வுகளில் கலந்து வெளிப்படுகின்றது. இந்த உணர்வின் பிரதிபலிப்பே அவர்களின் வரலாற்றிலும் பண்பாட்டிலும் மிகுந்து காணப்படுகின்றது என்பதும் இவ்வாய்வின் மூலம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலாய்வுக் களங்கள்

1. உளவியல் நோக்கில் பரதவர் வாழ்வியல்
2. இனவரைவியல் நோக்கில் சங்க பரதவர் சமூக மகளிர்
3. நெய்தல் திணையில் பரதவர் சமூக வாழ்வியல் நெறிகள்
4. சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைத் தொழிலாளர்கள் வரலாறு
5. நெய்தல் திணைக் கட்டமைக்கும் பரதவ மகளிர் வாழ்வியல்

போன்ற தலைப்புகளில் ஆய்வினை மேற்கொள்ள இவ்வாய்வு பரிந்துரைக்கின்றது.